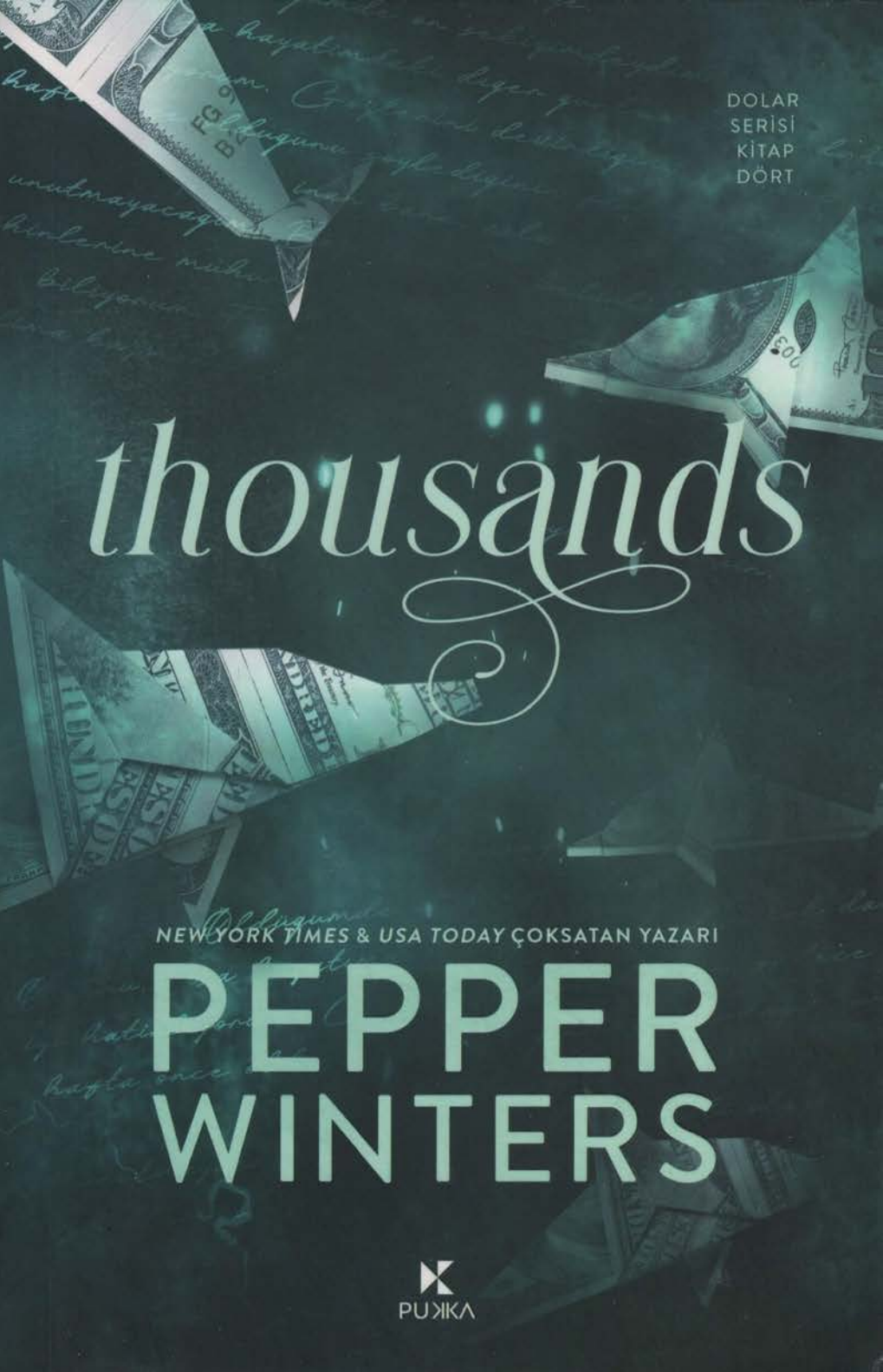

DOLAR
SERİSİ
KİTAP
DÖRT
thousands
NEW YORK TIMES & USA TODAY ÇOKSATAN YAZARI
PEPPER
WINTERS
PUKKA

thousands

PEPPER WINTERS

Orijinal Adı: Thousands (Dollar#4)
Pepper Winters

Genel Yayın Yönetmeni: Tuğba Atıcı Coşar
Çeviren: Tuba Özkat
Editör: Dila Öz
Son Okuma: Gülsena Karaca
Kapak ve Sayfa Tasarımı: Merve Polat
Kart İllüstrasyon: Aslıhan Özmen

1. Basım: Temmuz 2025
ISBN: 978-625-96128-3-6
Sertifika No: 73186

Copyright © 2016 by Pepper Winters
Bu kitabın Türkçe yayın hakları Libris Telif Hakları Ajansı aracılığıyla satın alınmıştır. Yayıncının yazılı izni olmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

PUKKA YAYINLARI
Demirkapı Mah 1593 Sk. No: 20/A
Daşkıran Apt. Bağcılar/İstanbul
editor@pukkayayinlari.com

BASKI ve CİLT
Egem Basım Yayın ve Ticared LTD. ŞTİ.
Maltepe Mah. Gümüşsuyu Cad.
Odin İş Merkezi Kat: 2 No: 436
Zeytinburnu/İstanbul
Sertifa No: 43624

thousands

PEPPER
WINTERS

Çeviren: Tuba Özkat

ÇALMA LİSTESİ

Kesha - Learn To Let Go

Rag'N'Bone Man - Human

Rag'N'Bone Man - Skin

Clean Bandit - Symphony feat. Zara Larsson

Sia - To be human

Ed sheeran - Shape of you

Alessia Cara - Stay

Martin Garrix. Troye Sivan - There For You

Shawn Mendes - Mercy

Scars to your beautiful - Alessia Cara

Don't Let Me Down- The Chainsmokers ft. Daya

Rag'N'Bone Man - Life In Her Yet

Dollars

"Sevgi, tamamen benim hatam olan nedenlerle benden çalınmıştı. Ama sonra bir mucize oldu ve Pim bana sonsuza dekkaybettiğimi düşündüğüm bir şey verdi. Bana hak ettiğim sevgiyi verdi. Beni mahveden aşkı. Beni umutsuzca onun yapan aşkı…"

Bir zamanlar normal olabileceğim
bir anın olacağını hiç düşünmezdim.
Şimdiyse konuşuyordum ve güveniyordum.
Tüm bunlar Elder sayesinde olmuştu.
O bana hayatımı geri verdi, ben de ona kalbimi verdim
ama bizimki gibi aşk hikâyeleri asla basit değildir.
Onu korumak için bir şey yaptım.
O da beni hayatta tutmak için bir şey yaptı.
Batırdık.
Ve şimdi, bu artık sadece bizimle ilgili değildi.
Güvenlik, sığınak ve günahla ilgiliydi.

UYARI YAZISI

Thousands (Dollar #4) bir karanlık romantizm. Parlak zırhlı şövalye yerine canavar kıyafetleri giyen bir adama âşık olmak size itici geliyorsa lütfen okumayın. Bu bir peri masalı *değil*. Bu, edebi karanlığı ile birlikte beş kitaplık bir serinin dördüncü kitabı. Lütfen bütün cevapların verilmediğini ve her karakterin göründüğü gibi olmadığını unutmayın. Melek gibi giyinen canavarlar ve canavarların postunda saklanan melekler var.

Teşekkürler.

GİRİŞ

ELDER

Gençken sıkı çalışmanın en büyük ödülle sonuçlanacağına inanırdım. Takıntıyla elde ettiğim ödüllerin, sevdiklerimi incitmemi haklı çıkarmaya yeteceğini düşünürdüm.

Kendime yalan söylediğimi hep biliyordum.

Sağlıksız bağımlılıklara sarıldığımda gizlice kaşların çatılmasının ve mutsuz bakışlar atılmasının ne anlama geldiğini hep anlıyordum.

Ancak sürgüne gönderilene kadar, tek yönlü düşünmenin ne kadar korkunç olabileceğini kabul edememiştim.

Sevdiklerimin ölümlerinin sebebi bendim ve ailemden dışlanmak, hak ettiklerimin en azıydı.

Ben bir canavardım.

Bunu biliyordum.

Pim'e kadar.

Bütün kusurlarıma rağmen bana sevgi veren o kadına kadar. Bana, eğer kendimi daha iyi dizginlersem bir hayata sahip olabileceğimi göstermişti. Eğer daha uzun süre kontrolde kalmayı öğrenirsem. Eğer uzun zaman önce mahvolmuş kalbimin yerine en sonunda bir şey koyabilirsem.

Ona inanmaya başladım.

O lanet kalbi içimde büyütmeye başladım.

Ta ki o da ailemin yaptığını yaparak kalbimi paramparça edip gidinceye kadar.

BÖLÜM BİR

ELDER

İkinci yatak odasında bir defa, iki defa, üç defa volta attım. Kapıya doğru uzun bir, iki ve üç adım attım. Ona geri dönmek için neredeyse o kapı kolunu çevirecektim.

Bir defa, iki defa, üç defa yatağa oturdum ve sızlayan kafatasımı tutup Selix gelene kadar kontrolümü korumak için kendimi ikna ettim.

Zihnimin içindeki çıldırtıcı taleplere karşı dişlerimi sıktım. Erteleme yoktu. Yardım da yoktu. Marihuanam bitmişti ve Pim'in o kapının ardında olduğunu -daha fazla soru sormak, gözlerindeki seksi haşinlik ve duruşundaki muhteşem cesaretle daha fazla soru sormak için beklediğini- bilmek, uzak kalmamı daha da zorlaştırıyordu.

Tanrım!

Aramızda bir duvar ve kilitli bir kapı olmasına rağmen mesafemi korumakta zorlanıyordum. Bu sabah çok yorucuydu ama dün gece, şimdiye kadar katlandığım en uzun geceydi.

Pim'e uzak durmak için ne kadar mücadele ettiğim konusundaki gerçeği söylemiştim. Bana güç veren tek şeyin, küçük kardeşimi düşünmek olduğunu artık biliyordu. Sebep olduğum acımasızlıkları ve kafamın içinde dönen kötü niyetli konuşmalara boyun eğersem yapabileceğim daha pek çok şeyin farkındaydı.

Kalbini bilerek kırdığımda yüzünde beliren ifadeyi hatırlayarak yeniden irkildim.

Sen buna değmezsin şeklindeki korkunç sözlerim hastalıklı bir şekilde yankılandı ve kendimden nefret ettirdi.

Bana yalancı demekte haklıydı.

Hikâyesini kendine bile doğru düzgün anlatamayan kahrolası bir sahtekârdım. Pek çok kez ona doğruyu söylemiş olsam da hemen ardından yalanla üstünü örtmeye çalışmıştım.

Bir an ona bedenini değil, sadece zihnini istediğimi söyledim.

Sonrakinde ona dokunmadan nefes alamadığımı itiraf ettim.

Bir gün, onun değeri için verdiğim her peniyi bana borçlu olduğunu söyledim.

Sonrakinde ikiyüzlülüğümden vazgeçtim ve ona özgürlüğünü borçsuz şekilde teslim ettim.

Ancak yine de kabul etmedi.

Önümde durmuş ve sanki söylediklerimi değil de sadece çaresizce saklı tutmak istediğim şeyi duymuş gibi sahtekârlıklarımı kabul etmişti.

Damarlarıma girmiş ve ben farkına varmadan ruhuma sızmıştı. Ne yaptığını anladığımda... artık çok geçti. Göğsümün içine uzanmış, kalbimi çıkarmıştı. Deşmiş, fileto haline getirmiş ve sonra da lanet olası kızgın bir tavaya atmıştı.

Acımı durduracak gücüm vardı.

Nefret ettiğim bağımlılığa gömülmek için kapıya doğru altı adım atmam ve kilidi çevirmem yeterliydi. Sadece kendimi umursuyor olsaydım, o zaman yapardım. Burada oturup bir keş gibi sallanarak Selix'in gelip bunu düzeltmesi için saniyeleri sayıyor olmazdım. Dışarıda, hayalarıma kadar Pim'in içine gömülmüş halde olurdum.

Ama ne yazık ki, alevler çocukluğumu ve ailemi yuttuğundan beri eksikliğini hissettiğim bir şeyi -kalbimi- alıp bana vermişti.

Bana suçluluk duygusu vermişti.

Ve fısıltılar ne kadar yüksek sesle ulursa ulusun, bu suçluluk bana kendimi bir daha *asla* ilk sıraya koymamam gerektiğini hatırlatıyordu. Beni daha sarsıcı bir özdenetimle donatıyordu.

Onu bir daha tehlikeye atmayacaktım. Bunun olmasına izin vermektense kalpsiz göğsüme bir kazık saplamayı tercih ederdim.

O buna değerdi.

On kat, hayır, *bin* kat daha fazla değerdi.

Herhangi bir servetten ya da intikamdan çok daha değerliydi. Ve bu, omzumun üzerinden komplo kuran şeytanla anlaşmamı mühürleyen şeydi.

Artık bunu yapamazdım.

Dünyadaki hiçbir şey beni ona geri dönmeye, onu yatağa itmeye ve aramızdaki bütün kıyafetleri parçalamaya ikna edemezdi. Yaşamaya devam edebilmemin tek yolunun ya günlerimizin geri kalanında onun çıplak ve altımda olması ya da çok, çok uzaklarda, onun tekrar bir yabancıya dönüştüğü ve benim de katı kurallarla düzenlenmiş hayatıma geri dönebilmem olduğunu kabul edemezdim.

Her iki seçenek de sağlıksızdı ve kesinlikle kabul edilebilir değildi.

Ama... o buna değer.

Ve bu asla düzeltemeyeceğim bir yalandı.

Kendisinin buna *değmeyeceğine* inanmak zorundaydı.

Yaptığım şey yüzünden benden nefret etmek zorundaydı.

Yalanlarımı gerçek olarak kabul etmek zorundaydı; beni umduğu gibi hayalperest bir âşık olarak değil, bir bağımlı olarak görmek zorundaydı.

Hastalıklı düşüncelerime rağmen bir parça da olsa akıl sağlığımın bir parçası hâlâ yerindeydi. Zihnimin nasıl işlediğine

dair bir farkındalığa sahiptim ve daha önce olduğu gibi, beni kurtarabileceğine dair temkinli bir umutla tutunduğum iki olası çözüm yoluna sahiptim.

Mesafe ve zaman.

Sakinleşmek diye bir şey vardı ve benim buna acayip derecede ihtiyacım vardı.

Geçmişte, beni mevcut takıntımdan *kurtarmanın* yolu beyin sıkıntısıydı; aniden zihnim ihtiyacı olan her şeyi fethettiğine karar verir ve sis kalkardı, dünyayı bağımlılık olmadan tekrar görmeme izin verirdi.

Bu tek dürtünün ötesinde bir hisler evreni vardı. Ve çoğu zaman, derin bir nefes alıp kendime gelmeye çalıştığımda origami-origami-origami ya da dövüş-dövüş-dövüş dışında bir şeye tutunamadan sanki o çalkantılı girdaptan yeni çıkmış gibi hissediyordum.

Bu kolay olmamıştı. Zaman almıştı. Üstelik sonuç da garantili değildi. Belki bu Pim'de de olabilirdi. Belki bir gün ondan da sıkılırdım.

Gözlerimi devirdim.

Saçmalık.

Onunla geçirdiğim her an, beni daha da büyülüyordu.

Belki zaman bir çözüm sunmayacaktı... ama mesafe işe yarayabilirdi.

OKB'mi kırmanın ikinci yolu, ona sebep olan şeyden uzaklaşmaktı. O yoğun odaklanma ve teslimiyet çağrılarını görmezden gelmek, ne kadar acı verirse versin bu yoksunluğu yaşamak gerekiyordu.

Bazı takıntıların üstesinden gelmek sadece bir günümü alıyordu. Mesela, dikkatimi çeken bir şarkıyı saatlerce, tekrar tekrar çalmak gibi basit şeylerdi, öyle ki bir yandan ritmi duymaya

dayanamayıp artık kendimi öldürmek isterken, diğer yandan da "oynat" tuşuna basmadan duramıyordum.

Bu tür durumlarda, CD'yi atmam ya da iPod'u yakmam, hatta çellom beni çağırırken bile interneti kapatmam yetiyordu.

Birkaç gün uzak kaldığımda, o zehirli yağmurlarını içmem ve kokuşmuş bulutlarında yaşamak için beni çağıran fırtına bulutları dağılıyor, yerini yeniden berrak bir gökyüzüne bırakıyordu.

Daha önce işe yaramıştı.

Yine işe yarayabilir.

Eğer birkaç günlüğüne Pimlico'dan uzak durabilirsem... belki bir hafta... o zaman onun içinde olmanın beni ulaştırdığı zirveyi unutabilir ve her şeyin eskisi gibi olduğu hale dönebilirdim. Platonik şeylere. Kurtarıcı ve iyileştirici şeylere.

Tek ihtiyacım olan şey zaman.

Saatime baktım. Bir, iki, üç defa kontrol etme dürtümü görmezden geldim ve ona bağırmamın üzerinden bir saat geçmiş olduğunu fark ettim.

Suçluluk duygusu içimi kemirerek delikler açıyordu.

Ona buna değmediğini söyleyecek kadar alçak biriyim.

O, benim sunabileceğim her şeyden daha fazlasına değerdi ve işte bu da beni dehşete düşürüyordu. Sevdiğim bir kişiyi daha incitmeden önce kendimi incitir-

Omuzlarım istemsizce dikleşti.

Sevdiğim...

Bu sinsi kelime ikinci kez düşüncelerime sızıyordu.

Kardeş ve ebeveyn sevgisini biliyordum. Kan bağı ve yükümlülükle gelen, kalbi koşulsuzca teslim etmenin ne demek olduğunu anlamıştım.

Ama bir yabancıdan arkadaşlığa... oradan da *aşka* geçmek.

Her şeyimi teslim etmek ve bunun ne anlama geldiğini düşünüp çıldırmak yerine, birine âşık olma yeteneğine sahip olduğum için mutlu olmak.

Âşık mıydım?

Göğsümün içinde çalkalanıp duran şeyin adı bu muydu? Eğer Pim'i güvende tutmanın tek yolu buysa kendimi hiç düşünmeden pencereden atabileceğimi bilmenin mide bulandırıcı farkındalığı mıydı, yoksa onun neler yaşadığını bilmenin verdiği başka bir suçluluk katmanı mıydı?

Bu soru kanımda dolaştı, fiziksel yakınlık ihtiyacını tamamen başka bir şeye dönüştürdü.

Beni inciten *oydu.*

Ama bana kendimi daha iyi hissettirebilecek kişi de o olabilirdi.

Önceki tüm gerekçelerim yok oldu.

Kapıya baktım ve ne yaptığımı idrak etmek için kendime izin vermeden önce ayağa kalktım. Ona tam olarak ne olması gerektiğini söyleyecektim. Önümüzdeki bir hafta boyunca, kendi güvenliği için karantinada kalması gerekecekti. Eğer yollarımız kesişirse, her zaman bir personelin de hazır bulunacağı minimum mesafe tanınacaktı. Ve hepsinden önemlisi, dokunmak yoktu.

Eğer itaat ederse, kendimi tekrar kontrol altına alabilirdim ve arkadaş olmaya geri dönebilirdik.

Onu sevmeye devam edebilirdim. Onunla ilgilenmeye. Onu el üstünde tutmaya. Ayrıca kendisine istediği her şey verilecekti.

Kapının kolunu tuttuğum anda zihnimde bir kopma yaşandı. Pim'in kahkahasını yeniden duymak, önemsiz bir şeye odaklanırken hem aklını hem kalbini çalıştırışını izlemek için dayanılmaz bir istekle doluydum.

İhtiyacım olan şey buydu.

İhtiyacım olan şey *oydu.*

Bu işi yürütebiliriz.

İngiltere'ye varana kadar birlikte yaşayan iki insan olarak yan yana yelken açabilirdik. Oraya ulaştığımızda onu özgür bırakacaktım çünkü doğru olan buydu.

Belki de sonsuza dek onun Hiç Kimse'si olurdum, kim bilebilirdi ki? Belki de ben kefaretimi aramak için denizlere açıldığımda ve o da kendisinden çalınan hayata geri döndüğünde mektup arkadaşı olarak kalabilirdik.

Bu fikir, ağrıyan kalbimi ısıtırken aynı anda onu acımasız ayakkabısının altında ezdi.

Keyfimi yerine getirecek bir otum olmasını dileyerek kapıyı çekip açtım ve süitin salonuna adım attım.

Gözlerim Pim'in durup onunla konuşmam için bana yalvardığı halıya kaydı.

Hiçbir şey yoktu.

Kalın halıda ayak izleri, orada olduğuna dair hiçbir işaret yoktu. Tabii ki bir saatten fazla zaman geçmişti, orada duracak hali yoktu. Çok daha rahat bir yere dönecekti.

Yatağa.

Öyle bir şeye yaklaşamazdım -özellikle de üzerinde seks yaptıktan sonra- ama dişlerimi sıktım ve paylaştığımız yatak odasına doğru yürüdüm. Buruşmuş çarşaflara, hüzün ve şehvetin kalıcı kokusuna doğru gittim.

Boştu.

Anında onun varlığını özledim.

Ona dair bir şey yoktu. Bedenimi delip geçen gözleri yoktu.

Sessiz fareden ya da cesur Pimlico'dan eser yoktu.

Oda boştu.

Yavaşça arkamı dönüp banyoya bakarken midem kurşun gibi ağırlaştı, her an dışarı çıkacağına ve ilerleyip onu kollarıma

alarak kemiklerini sıkıştıran bir kucaklamayla sarılacağıma inanıyordum.

Öpüşmeye dönüşecek bir sarılma.

Dokunmaya dönüşecek bir öpüşme.

Sikişmeye dönüşecek bir dokunma.

Asla

Duramayacağım

Lanet

Bir

Kâbus.

Sertçe nefes alarak burun kemerimi sıktım, bu düşünceleri bir kenara ittim ve boş odaya odaklandım.

Gitmişti...

Muhtemelen bu iyi bir şeydi. Mükemmel bir şeydi. Ama ben diğer odada somurtup dururken onun sıvışıp gittiğini bilmek derimi iskeletimden ayırdı.

Sonra bakışlarım yatağın üzerindeki katlanmış nota takıldı.

Ah, kahretsin.

Tırnaklarımı kafa derimin üzerinde gezdirerek sanki inkâr o beyaz kâğıdı yok edecekmiş gibi başımı iki yana salladım.

"Hayır." Kâğıda doğru atlamak yerine geri çekildim.

Ne yazdığını zaten biliyordum. Bu benim hatamdı. Onu korkutup kaçırmıştım. Onu incitmiştim. Hareketlerim ve sertliğimle, ona gitmesini söylemiştim. Böyle bir iddiayı reddetsem bile bunun olmasını ben *istemiştim.*

"Sikeyim."

Kendi iyiliği için fazla güçlü davranmıştı. Yabancılara olan güvensizliğini görmezden gelmiş, benim yerime yozlaşmış bir dünyayı seçmişti.

Kendimi zorlayarak mektubu aldım.

Hiç Kimse'ye yazdığı notları okuduğum için el yazısına alışkındım. Gözlerim metni taradı, temayı özümsesem de felç edici mesaj için aynı şeyi söyleyemezdim.

Birlikte geçirdiğimiz zamanın geçici olduğunu hep biliyordum, tıpkı senin gibi, gibi cümleler vardı.

Bu bir veda, Elder.

Bunlar, kabul edilemeyecek kadar acı vericiydi.

Bunların yerine, en alttaki *Pimli-* yazısının üzerindeki karalamaya baktım ve donakaldım.

Kahretsin, acı daha da kötüleşebilir miydi?

Notu buruşturup attım, gördüğüm şeyi -bana vermiş olduğu şeyi- saklamak için elimden geleni yaptım ama imzasının altı küçük harfi retinama kazındı.

Talihsizlik sonucu ona verilen ismi değil.

Gerçek adı.

Selix'in dün bana Pim'in annesinin yerini bildirirken söylediği isim. Benim zaten bildiğim ama ona asla söylemediğim isim. *Hem de hak etmediğim halde kalbinden fazlasını isterken bile ondan sakladığım gerçek.*

Tasmin.

"Sikeyim." Başımı eğip mektubu öfkeyle daha da sıktım. Beni soyadı konusunda aydınlatmamıştı ama bunun bir önemi yoktu.

Onu da biliyordum.

Bana söyleme hakkını elinden çalmıştım ve bu beni boktan bir insan yapıyordu.

Tasmin Blythe.

Batı Londra'da yaşayan, iyi notları olan, yalnız bir yaşam süren ve Birleşik Krallıktaki en verimli suç psikologlarından

birinin rol model kızı olarak mükemmel davranışlar sergileyen psikoloji öğrencisi.

Bunu öğrenen kişi Selix olmuştu ama ben orada durmamıştım.

Bilmek istediğim her şeyi Pim'e sormak yerine, Google'a başvurup bir kez daha takipçiliğe soyunmuştum. Hiç Kimse'ye yazdığı notları okumam yetmemişti, bir de üçüncü şahıslar tarafından onun hakkında yazılmış şeyleri okumuştum.

Google'ın bana sağladığı bilginin bir önemi yoktu, onunla birlikte yaşayarak öğrendiğim şeylerin bir gramını bile vermemişti. Google bana onun kaçırıldığı geceyi anlatabilirdi. Kayıp kişi raporlarını, bu parlayan yükselen yıldızla ilgili gazete makalelerini ve polisin nasıl ipucu bulamamasıyla ilgili şeyleri verebilirdi. Ama bana nasıl koktuğunu, nasıl güldüğünü, nasıl inlediğini söyleyemezdi. Ona iltifat ettiğimde gözlerinin nasıl büyüdüğünü ya da boynunu öptüğümde dişlerinin altdudağında bıraktığı izleri bana öğretemezdi.

Ancak Google bana Pim'in de bilmediği şeyleri söylemişti. Kaçırılmasından birkaç ay sonra, birkaç belge ortaya çıkmıştı ama bu defa, annesine odaklanmışlardı. Bir anda ilgi odağı haline gelen anne, kızının ortadan kayboluşunu kendi iğrenç eylemleriyle gölgede bırakmıştı.

Her şeyi yanlış anlamıştım.

Bilgi istediğimi sanıyordum. Her sırrı ve gizli kalan şeyleri istediğimi düşünüyordum. Ancak bu bilgiyi bir bilgisayar ekranından edinmek boş ve ne yazık ki tatmin edici olmayan bir histi.

Asıl istediğim şey Pim'di. Bana çalışmalarını anlatırken sesinin güzelliğini duymak istiyordum. Çocukluğundaki evcil hayvanları ya da en sevdiği yerleri anımsarken yüzünün aldığı o mükemmelliği istiyordum.

Pim benim için bir hayır işi olarak başlamış olsa da sonunda çok daha fazlasını ifade etmeye başlamıştı. Ona neden bu kadar ihtiyacım olduğunu söyleyemeden gitmişti.

Peşinden gidebilirsin.

Ev adresini biliyordum.

Eski dairesini incelemek için Google Earth'ü kullanmıştım. Kaçırılmadan önce yürüdüğü arnavutkaldırımlı sokaklarda yürümek için sokak görünümünü kullanmıştım.

Oraya gidip onu bekleyebilirdim. Ya da Monaco'yu arşınlayıp onu bulabilir, annesinin yaptıklarını ve ona bunun geleceği için ne anlama geldiğini anlatabilirdim.

Ama bunu yaparsam, onu tekrar bırakabilmemin imkânı olmazdı. Görünürde hiçbir güvenlik ağı olmayacaktı. Mutlu son olmayacaktı. O yalnız ve reddedilmiş bir halde kalırken ben de cinsel hüsranla dolu bir hayat yaşayacaktım.

O gitmişti.

Eğer ben de bir şekilde aynısını yapabilirsem, birbirimizden kurtulmak için ihtiyacımız olan şey tam olarak bu olabilirdi.

Yatağın yanında durup ne yapacağıma dair bir aydınlanma bekledim.

Peşinden git.

Onu unut.

Ona sahip ol.

Onu terk et.

Bir, iki seçenek.

Bir, iki karar.

Bir, iki potansiyel felaket.

Kafatasımın içindeki takıntıyı dengelemek için üçüncü bir seçeneğimin olmasını diledim.

Çıldırtıcı bir şekilde saymayı bir kenara bırakamayacaktım, şakaklarımı ovaladım. Bana bunu Pim yapmıştı. Duygularımı kapatabilme becerimin olmasını diledim. Onun benden uzaklaşabildiği gibi ondan uzaklaşabilmeyi diledim.

Bacaklarım onun peşine düşmek ve eğer gerekirse tekmeler savurup çığlıklarla onu geri sürüklemek için haykırdı. Ancak Monte Carlo şehrinde onu kovalama fikrini düşünürken bile göğsüme inkâr edilemez bir karamsarlık çöktü.

O, kararı ikimizin yerine vermişti.

Cesaret gerektiren şeyi yapmış ve geleceğe bakıp sadece yıkımı görmüştü.

Bitmişti.

Gitmişti.

Tamamdı işte.

Olması gereken bu.

Bundan nefret ettim. Bunun yasını tuttum. Şimdiden parçalandığımı hissediyordum.

Mektubu odanın diğer ucuna fırlatarak cebimden telefonumu çıkardım ve Selix'i aradım.

İlk çalışta cevap verdi. "Biliyorum, biliyorum. Geç kaldım. Neredeyse geldim."

"Artık bir önemi yok." Sesim cam kırıklarıyla dolu gibiydi.

Selix duraksadı. "Ne oldu?"

Bu soruya şu anki halimle cevap veremezdim. "Umarım yatağımın başucundaki çekmeceden istediğim tenekeyi almışsındır."

"Tenekeyi aldım."

Omuzlarım çöktü, şimdiden esrarın hastalıklı dumanının tadını alıyordum. İsyankâr düşüncelerimi sakinleştirecek gücüm yoktu ama otun sakinleştireceği kesindi.

"Güzel," dedim. "Jolfer'a söyle, döner dönmez yola çıkacağız."

"Çoktan söyledim. Kaptan yatı yiyecek ve yakıtla doldurdu. Siz hazır olduğunuzda o da yola çıkmaya hazır."

"Peki."

Telefonu kapatmadığımda ya da daha fazla talimat vermediğimde Selix, "Başka bir şey var mı?" diye sordu.

"Evet. Pimlico kaçtı."

Tanrım, sesimin bu kadar yaralı çıkmasını istememiştim. Aptal sesim bana ihanet ediyordu. Aptal kalbim beni sikip atıyordu. Aptal evren onu benim yoluma çıkarıyordu.

"Onu bulacak mısın?" Selix'in kelimeleri sessizdi... Küstahlık yoktu ama yine de tüylerimi havaya dikmeye yetti.

Evet.

Hayır.

Sikeyim, bilmiyorum.

"Sadece... gelip beni al. Yeterince bekledim. Okyanusta olmam gerek."

"İki sokak ötedeyim. Trafik berbattı." Boğazını temizledi, arada dürtmeyi sevdiği çizgiyi aşmak üzereydi. "Bak, eğer fikrimin bir değeri varsa bence gitmiş olması iyi bir şey. Artık senin sorunun değil."

Artık onun tadına baktığıma göre, sonsuza dek benim sorunum olacak.

Selix'in bunu duymasına gerek yoktu. "Fikirlerinden hiç hoşlanmadım. Bu sefer de farklı değil. Çeneni kapayıp sür. Bu kahrolası topraklardan ne kadar çabuk ayrılırsak o kadar iyi."

"Sanırım Hawk'a artık senin artı birine ihtiyaç olmadığını söyleyeceğim."

"Siktir git."

Selix alçak sesle güldü. "Hey, ben seninle her zaman çıkabilirim." Bir korna sesi geldikten sonra devam etti. "Bak,

muhtemelen hoşuna gitmeyecek bir fikir daha vereceğim. Hâlâ İngiltere'ye yelken açıyorsun. Onu bulup yata yerleştirmemi ister misin? Onu görmene gerek yok. Onu uzak tutarım. En azından o zaman ait olduğu yere döndüğünü bilirsin ve onu gerçekten unutabilirsin. Sana düşen görev tamamlanmış olur."

Selix'in teklifi içimde orman yangını gibi yayılırken başımı iki yana salladım. "Onu yanına alacak kimsesi olmadığını sen de benim kadar iyi biliyorsun. Annesi-"

"Biliyorum," diye araya girdi. "Ama kahretsin, eminim başka aile üyeleri vardır."

Yok.

Tıpkı benim gibi.

Ve bu da katlanılması gereken bir başka azaptı.

Daha fazlasını duymak istemedim.

Pim seçimini yapmıştı.

Ben de kendi seçimimi yapıyordum.

Kendi başınaydı.

Onunla ilgili içimde daima bir boşluk taşıyacak olmamın bir önemi yoktu. Onu bir daha incitmeyecektim. Özgürlüğünü kazanmıştı. İngiltere ya da Monaco, artık bir evi olmadığı için her ülkede kaderi aynı olacaktı.

Benden uzak bir yerde, kendine yeni bir yuva kuracaktı.

Alrik'ten uzakta.

Herkesten uzakta.

"Bu kadar lanet fikir yeter, Selix. O tenekeyi bana getir. Onun adını bir daha anma, var olduğunu bile unut. Bir saat içinde yelken açmayı bekliyorum. Bunu yapamayacağını mı söylüyorsun? O halde lanet olası balıklarla yüzmeye hazır olsan iyi edersin."

BÖLÜM İKİ

PIMLICO

İki gün önce, sokaklarda yürümek bir maceraydı.

İki gün önce Bill ve Lance peşimdeydi, Elder için çalışıyorlardı ve bu bana güven veriyordu. Elder da benim görünmez koruyucu meleğimdi. Biri bana çarptığında korkmamış, bir adam önüme çıktığında paniğe kapılmamıştım.

Ama bugün her şey tamamen farklıydı.

Tüm günü tek başıma geçirmiştim.

Savunmasız, kaybolmuş, korkmuş haldeydim.

Erkekler gülümsediğinde tek gördüğüm canavarlardı.

Kadınlar kahkaha attı ve tek gördüğüm kurbanlar oldu.

Sabah öğleden sonraya dönmüş, Elder'ı terk edişimin aceleciliğini sorgularken sokaklarda amaçsızca, kalbim buruk ve kırık bir halde yürüyüp durmuştum.

Hangi sokağa girsem, hangi yöne sapsam kendimi omzumun üzerinden bakmaktan alıkoyamıyordum... Umut ediyordum.

Aniden bir köşede belirip öyle bir not bıraktığım için beni azarlamasını umuyordum. Bir dönüşte ansızın karşıma çıkmasını, irademe güvenip uzak durduğum için beni aptalca ama tutkulu bir öpücükle cezalandırmasını diliyordum.

Dakikalar saatlere dönüşmüş, bu aptalca fanteziler cevapsız kalmıştı.

Hiç ortaya çıkmamıştı.

Ve ben de asla geri dönmemiştim.

Onun iyiliği için ayrılmıştım. Onu *iyileştirmek* için kaçmıştım. Bunu yapacak kadar özverili olduğumu sanıyordum ama öğleden sonra akşama, akşam da gece yarısına dönüştüğünde, aptallığımın hangi seviyeye yükseldiğini merak ettim.

Güvende olmayı ve bana bakılmasını hak etmiyor muydum?

Sevme ve karşılığında sevilme hakkını kazanmamış mıydım?

O seni sevmiyor.

Derimi donduran buzu ovuşturdum. Elder nasıl hissettiğini bana hiç söylememişti. Tek bildiğim, hâlâ bir tür fetihten ibaret olduğumdu. Ayrılışım acı yerine rahatlamayla karşılanacaktı.

Bunun doğru olmadığını biliyorsun.

Ama kendimi ikna edecek iradem yoktu çünkü eğer bunu yaparsam... onsuz bir hayatı hayal bile edemediğim için koşarak ona geri dönmemi ve onu acı içinde yaşamaya zorlamamı ne engelleyecekti?

Hayır.

Bunu yapmayacağım.

Monte Carlo sokaklarında dolaşmaya devam ederken ne kadar dağınık olursa olsunlar sahip olduğum tek şey düşüncelerimdi. Ne valizim ne battaniyem ne de hoş olmayan yolları hoş yataklarla takas edebileceğim param vardı.

Bu, bir adama kalbimi kazandığını söyleyip vedalaşmadan kapıdan çıkıp gitmemin kefaretiydi. Boş midem guruldamaya cesaret edemiyordu çünkü öyle kalmayı hak ediyordu. Romatizmalı kemiklerim şikâyet etmeye cesaret edemiyordu çünkü bu rahatsızlığı kendileri yaratmışlardı. Üstelik ben, kalbimin delici ağıtlarının kesinlikle benden tek bir gözyaşı kazanmasına izin vermiyordum.

Bu benim hatamdı ve Elder'ın bunu yapmasını engellemek için bedelini ödeyecektim.

Yirmi dört saat boyunca belirsizlik içinde yaşadım.

Sokaklar yasalara saygılı tatilcilerden arınıp yerini alkolle mayalanmış particilere bırakırken gölgelerde ve gözden uzakta kaldım.

Gece kulüplerinin dışında güvenlik görevlileri devriye geziyor, polisin varlığı artıyordu; zengin ve ünlüleri kötü kararlardan ve korkunç sonuçlardan koruyorlardı.

Hayatımın en uzun gecesiydi. Sadece oturup dinlenebileceğim bir yer olmadığı için değil, aynı zamanda diğer gece yürüyüşçülerinin meraklı gözlerinden kaçmak için hareket etmeyi hiç bırakmadığım için.

Şehrin bu kısmında hiç evsiz yoktu. Bu şatafat ve lüks, içimde barındırdığımı bilmediğim bir parçayı yıpratmıştı: *zenginliğe karşı hissettiğim bir tür nefret.*

Vahşiliğe maruz kalmış olabilirdim ama tutsaklığım parayla dolu güzel bir malikânede geçmişti. Sonra kurtarılmış, Elder'ın yaptığı gizli anlaşmalar sayesinde Hayalet'e yerleştirilmiştim.

Hayalet'teki yatak odamı seviyordum ama sandaletlerimin altında biraz kum ve ellerimde kir biriken bu geceye kadar, hiçbir şeyinin olmamasının nasıl bir şey olduğunu unutmuştum.

Binlerce dolarlık elbiselerle dolu vitrinlerle çevrili olmak ve onları alamamak. Seçkin restoranlardaki pahalı yemeklerin kokusunu alıp da yiyememek.

Yine benden bir şey daha çalınmıştı: *eşyaların değeri.* Elbette Hayalet'te yaşamanın ve onun tüm lükslerinin ömürlük olduğunu düşündüğümden değildi ama bir kez olsun normal şeyler için endişelenmek güzeldi. Tasmin'in sürekli kendine dert ettiği, Pimlico'nun ise oyuncak olarak tutulduğu için unuttuğu şeyler. Zaman geçmesine rağmen saatin kaç olduğunu söyleyememek gibi şeyler. Güzergâhlar ve gitmem gereken yere ulaşmanın bir

yolu olmaması gibi endişeler. Hayatın sıradanlığı ve kendimden sorumlu olmak gibi sorunlar.

Şafak yaklaşırken, geceyle birlikte roller değişiyordu. Güzel makyajlı kadınlar, şimdi sarhoş ve makyajı dağılmış eşlere; erkekler ise yakışıklı şeytanlardan, ahlaken yozlaşmış alçaklara dönüşüyordu. Düşüncelerim ise beni ağrıyan sırtımdan ve yorgun ayaklarımdan uzak tutuyordu.

Bir temizlikçinin yolundan çekildim, güvenlik görevlilerinin dikkatinden kaçmak için gölgelerde kayboldum ve Elder'ı terk edişimle açılan o yarayı kendi ellerimle yeniden deştim. Bütün gece bir rulet oyunu oynar gibiydim, zihnim çarkı çeviriyordu ve küçük, beyaz top da kalmak ile geri dönmek arasındaki seçimlerimdi.

Bazen, o top kırmızıya düşüyordu. Kırmızı... aşkın rengi, tutkunun, kanın, hiddetin ve şehvetin rengi.

Ama bazen de, siyaha düşüyordu. Siyah... çaresizliğin, kederin, yanlışlığın, nefretin, kafa karışıklığının ve acının rengi.

İkisi de bana verdiğim kararla yaşayabileceğim bir cevap vermiyordu.

Şafak sökmeye başladı.

Ufka doğru baktım ve ne kadar çok yürüdüğümü gördüm.

Elder ile arama koyduğum mesafeye bakınca kalbim sızladı. Ayaklarım isyan etti. İleri değil, geri gitmek istedi.

Tek yapmak istediğim onun önünde diz çöküp bir daha bana dokunmasını, öpmesini ya da benimle yatmasını istemeyeceğime dair söz vermekti. Eğer onun dostluğu ve koruması için yapmam gereken fedakârlık buysa... öyle olsundu. Bunu hayatım boyunca öderdim.

Eğer bunu yapsaydım, şu anda onunla olabilirdim.

Denize açılıyor olabilirdim.

Güvende.

Sıcak.

Âşık.

Bana bir daha dokunmamış ya da öpmemiş olması kimin umurundaydı?

O *güvenliydi.*

Ve güvende olmak benim için romantizmden çok daha değerliydi.

Öyle değil mi?

Artık cevabımın net olmamasından nefret ediyordum.

Beni şımartmıştı. Bana güvenliğin sadece güvenden geldiğini göstermişti ve güven de sinir bozucu bir şekilde şefkat yaratma yeteneğine sahipti, bu da şehvete dönüşüyor ve bir şekilde aşk tomurcuklanıyordu.

Kendin için gitmedin.

Bu hatırlatma -yan tarafımdaki o haklı diken- bana güç verdi.

Bunu yapabilirim.

Onun için.

Sertçe nefes alarak ilerledim.

Öğleden sonra olmuştu ve ben hâlâ kalbimin acısını ardımda bırakamamıştım.

Bir plan yapmamıştım. Elimden üzülmek dışında bir şey gelmemişti.

Daha aç ve daha yorgun hale geldikçe, kalabalık omurgamdan aşağı soğuk terler dökülmesine sebep oluyordu. Güneş ışığı beni adeta büyüteç altındaki bir karınca gibi yakıyordu. Üzerimdeki her göz kötü niyetliydi.

Sokaklar bir o yana bir bu yana kıvrılıyor, kaosun daha da derinlerine iniyordu.

Nereye gittiğimi bilmiyordum. İngiltere'ye dönmek için nasıl para bulacağıma ya da annemin izini nasıl süreceğime dair hiçbir fikrim yoktu.

Her adımda biraz daha çöküyor, içimdeki boşluğa doğru kıvrılıyordum.

Ama açlığın acısı baş gösterdikçe aklım Elder'ın görüntüleriyle bana işkence yapmayı bıraktı ve hayatta kalmaya odaklandı. Paraya ihtiyacım vardı. Yiyecek, barınak ve ulaşım için. Sınırları geçmek için bir pasaporta ihtiyacım vardı. Bu şeyleri başarmak için bir mucizeye ihtiyacım vardı.

Ya da Elder'ın bana kullanmayı öğrettiği becerikli parmaklara.

Hırsızlık düşüncesi yeni değildi. Tüm gece boyunca zihnimde dönüp durmuş, kendime rağmen kolay fırsatlar kollamıştım. Ama şimdi yeni bir gün daha başlıyordu ve boğazım kurumuştu. Artık başım zonkluyordu, başka seçeneğim kalmamıştı. Bu tür gereklilikleri düşünmeme lüksü bitmişti, yaya kalabalığının yolundan çekilmeye çalışarak bir binaya yaslandım.

Bir suçlu gibi aylak aylak dolaşmak istemiyordum ama herhangi bir yönüm olmadan yürümeye devam da edemezdim.

Akıllı davranmam gerekiyordu.

Hırsızlığın vakti gelmişti.

Potansiyel kurbanları gözlemlerken ve şehrin ritmini anlamaya çalışırken bile kendimden iğreniyordum. Gülen turistlere, keskin çeneli işadamlarına baktım; hangisi daha kolay bir hedef olur diye düşündüm. Elder'ın bana yankesicilikle ilgili öğrettiği her şeyi hatırlamaya çalıştım.

Parmaklarım yanlarımda hazır halde bekliyordu. Bir cüzdan ya da çanta çalmaya isteklilerdi ama ben hâlâ görünmezlik konusunda yeterince usta değildim.

Her ne kadar bunu istemesem de elimde yalnızca iki seçenek vardı: ya eve dönecek kadar çalacaktım ya da kendimi başkalarının merhametine bırakacaktım.

Polisin gerçekten adil olduğuna, iyi niyetli vatandaşların yardım edeceğine ya da hayatıma girecek birinin beni istismar etmeyeceğine körü körüne inanmalıydım. Ama hayır. İnanamazdım.

Bu kadar kırılganken, daha yolun başında olan özgüvenimle başka birine sırtımı dönemezdim. Güvendiğim tek *bir* kişi vardı ve ondan kaçmıştım. En iyi ikinci seçenek bendim.

Ve Hiç Kimse.

Hiç Kimse... *Kahretsin.*

Göğsümün sıkışmasının sebebi, Elder ve ailesi tarafından Hiç Kimse olarak adlandırılmasıyla ilgili hikâyesiydi.

Günlüğüm sonsuza dek onunla bağlantılı kalacaktı.

Sahip olduğum tek sığınağı mahvetmişti.

Onu dayanamayacağım kadar çok özlemiştim.

Ne yapıyordu? Benimle işinin bittiğine karar verip gitmiş miydi? Yoksa kalıp beni bulmaya çalışmış mıydı?

Şehrin iç kesimlerinde durduğum yer binalar ve yabancılarla çevriliydi, okyanusu göremiyordum. Hayalet'i ya da yan yana durup denizdeki fırtınayla yüzleştiğimiz balkonu göremiyordum.

Gidip gitmediğini göremiyorum...

Önümden dört kız geçti, ikisinin çantasının ağzı açıktı ve parlak renkli cüzdanları çalınmak için yalvarıyordu.

Sanki kader bana bir yön verdi ve acı veren düşüncelerle kendimi hırpalamaya son vermemi söyledi. Eğer Elder gitmişse öyle olsundu. Eğer hâlâ buradaysa da beni ilgilendirmiyordu.

Ben onu sevdiğim için ondan ayrılmıştım.

Ve çalacaktım çünkü kendim için yeniden sorumluluk almam gerekiyordu.

İnancıma tutunarak dinlendiğim yerden ayrıldım ve onları takip ettim.

İlk birkaç adımda hiçbir şey hissetmedim. Sonra, bu konudaki kararlılığım arttıkça damarlarıma daha fazla adrenalin doldu. Ürkek, sinirli ve paranoyak bir hale büründüm.

Kızların yirmili yaşlarının başında olduğunu tahmin ediyordum ve gece geç saatlere kadar uyanık kalmaktan yorgun düşmüş yüzlerine ve tertemiz, yeni kıyafetlerine bakılırsa sınırsız alışveriş bütçeleriyle ciddi bir parti yapmak için buradaydılar.

Şanslıydım ki yoldan geçenler beni bu ortama ait olmayan biri gibi görmüyordu. Av olarak seçtiğim kadınlar gibi podyumdan fırlamışçasına son moda kıyafetler giymiyor olabilirdim ama geceyi dışarıda geçirmenin yarattığı hafif yorgunluk dışında hâlâ düzgün görünüyordum. Yazlık elbisem hâlâ yerli yerindeydi, saçlarım da kabul edilebilir bir şekildeydi.

Ben bu mutlulukla para harcayan dörtlünün beşinci tekerleğiydim ve kimse arkalarında dolandığımı fark etmiyordu.

Dün gece flört ettikleri erkeklerle ilgili hikâyelerini anlatırken attıkları yapmacık kahkahalarla kulaklarım çınladı, adamların aldığı kokteylleri içtikten sonra onların zevkine göre fazla çirkin olduklarını söylemişlerdi.

Dinledikçe onlardan daha az hoşlanıyordum. Gerçi kızlardan biri hiçbir şey demiyor, sadece başıyla onaylıyor ve arkadaşları baktığında gülümserken bakmadıklarında da gözlerini deviriyordu.

Ondan hoşlanmış ama diğerlerinden hoşlanmamıştım. Onlardan hoşlanmamanın kararlılığıma neden yardımcı olduğunu bilmiyordum ama takip etmeye devam ettim. Artık bu soygun fırsatından korkmuyor, aksine onu hevesle bekliyordum.

Sonunda bir kafenin menüsünü okumak için durdular ve elime bir fırsat geçmiş oldu.

Çarparak durdum. Kibirli iki kızın çantaları omuzlarında dikkatsizce asılı duruyordu, biri gümüş, diğeri turkuaz cüzdan onları almam için bana yalvarıyordu.

Ben de öyle yaptım.

Etrafıma bakmadan iki elim iki el çantasının içinde kayboldu ve iki cüzdanı çaldım.

Bir saniye sonra döndüm ve diğer tarafa doğru yürüdüm.

Uzaklaştığım anda titremeler başladı. Sırılsıklam eden bir endişe. Hastalıklı bir heyecan dalgası. Boğucu bir kendimden iğrenme duygusu.

Aman Tanrım.

Kendi çıkarım için çalmıştım.

Özür dileyen bir not bırakmamıştım.

O kızları aptalca konuşmaları ve kaltakça tavırlarıyla yargılamıştım.

Ama yanlış yapan onlar değil, bendim.

Lanet olsun, onlardan çalan *bendim.*

Kalbim bir suçluya dönüştüğüme inanamazken adrenalinim daha da yükseliyor, beni böyle bir numaranın sarhoşu yapıyordu.

Bir cüzdanı kolumun altına sıkıştırıp gümüş olanın fermuarını açarken nereye gittiğime bakmadım. İçinde bir tomar yüzlük banknot ve daha önce hiç görmediğim kadar çok kredi kartı vardı.

Kredi kartı dolandırıcılığı hakkında hiçbir şey bilmiyordum, o yüzden sadece nakit parayı aldım ve cüzdanın fermuarını tekrar kapattım. Güneşin altında keyifle oturan müşterilerin olduğu bir kafenin önünden geçerken, cüzdanı dışarıdaki masalardan

birinin üzerine bıraktım. İyi bir garsonun bulup en yakın polis karakoluna bırakmasını umuyordum.

En azından kızların kartlarına ve diğer hatıralarına kavuşma fırsatları olurdu. Sadece nakit paralarını alacaktım. Akıllıca ve minnetle kullanacak, evime gittikten sonra da bir daha asla çalmayacaktım.

"Hey, baksana sen!" diye atılan çığlığa doğru başımı çevirdim.

Dün gece erkekleri parmağında oynattığını anlatarak eğlenip kıkırdayan sarışın kız parmağını bana doğrulttu. "Durdurun onu. O bir hırsız!" Bakışları ellerimdeki turkuaz cüzdana indi.

Esmer arkadaşı, "O benim cüzdanım! Bak!" diye bağırdı.

Yayalar kaşlarını çattı, henüz olaya dahil olmak istemiyorlardı ve bu da bana her şey patlak vermeden önce paniklemem için birkaç saniye verdi.

Bir an için donakaldım.

Suçlamaları tamamen doğru olduğu için inkâr edemedim. Suçlu olan bendim, tek yapmak istediğim eşyalarını geri verip özür dilemek ve bağışlanmak için yalvarmaktı.

Ama eğer yaparsam... tutuklanırdım ve annemle birlikte evde özgür olmak yerine Monaco devletinin gözetimindeki bir koğuşta önceki hapis hayatım yeniden başlardı.

Olmaz.

Tekrar hapsedilemezdim.

Kimse tarafından.

"Dur, seni küçük sürtük!" Seyircilerin beni yere sermediğini gören kızlar meseleyi kendi ellerine aldılar. "O küçük hırsız kıçını buraya getir!"

Saldırdılar.

Ben de kaçtım.

Hiç düşünmedim. İçgüdülerim devreye girdi.

Sıcak güneşin altındaki sıkışık sokaklarda olabildiğince hızlı koştum. Mekik dokudum ve savuşturdum. Arkama bakmadım. Ciğerlerim patladı, kemiklerim çığlık attı, gözlerim güvenli bir liman aradı.

İki saat de koşmuş olabilirdim, iki dakika da; bunu kazanılamaz bir yarışa dönüştürdü. Nefes nefese bir ara sokağa daldım, ana yoldan uzaklaşmanın kaybolmama yardımcı olacağını umuyordum.

Yanlış ummuştum.

Ah, hayır...

Dehşetimi yutarak çıkmaz sokakta durdum.

Hayır, hayır, hayır.

Arkamı dönerek geldiğim yola doğru üç adım attım ancak pahalı sandaletlerin sesi, kurbanlarımın geldiğini haber verdiğinde duruverdim.

Nefes nefese, mükemmel alınları terle kaplı halde ara sokağa girdiler. Şekil verilmiş saçları, kusursuz makyajları ve en iyi şekilde nemlendirilmiş ciltleriyle hepsi çok güzel olsa da üçünün içlerindeki çirkinliği hiçbir güzellik gizleyemezdi.

Puantiyeli elbise giyen sarışın dudak büktü. "Şimdi kapana kısıldın değil mi, seni küçük hırsız?"

Gölgelerin arasına çekildim. Yaptığım şeyi yapmamış olmayı diledim, bunu telafi etmek için çaresizdim. Sesim beni terk etti. Sessizlik hem eski dostum hem de düşmanım oldu.

Kızlar umursamadı.

İleri atıldılar. "Eşyalarımızı geri ver, sürtük."

Turkuaz cüzdanı onlara fırlattım ve kayıp kirli bir su birikintisine girmesini izledim.

Sarışın, "Ve benimkini," derken bakışları elimdeki paraya kilitlenmişti.

Ona cüzdanının bende olmadığını söylemek için ağzımı açtım. Bir kafe masasında bıraktığımı ve bunu telafi etmek için onu memnuniyetle oraya götüreceğimi söylemek için dudaklarımı araladım ama tatil arkadaşlarından daha kontrollü ve zalimce bir zekâya sahip görünen siyah saçlı kız telefonunu çıkardı.

"Hanımlar, kendinizi strese sokmayın." Soğuk bir gülümsemeyle, "Harold'ı arayalım ve bu meseleyi çözmesini sağlayalım, olur mu?" dedi.

Konuşmayan, arkadaşlarından biraz uzakta duran ve erkeklerin duygularını incitmekle ilgili kin dolu yorumlara katılmayan kız irkildi. "Miranda... Sanmıyorum-"

Siyah saçlı kız ona bir bakış attı.

O da sustu.

Dönüp bana bakan Miranda telefonunda birkaç tuşa bastı. Gülümsemesi canavarcaydı. "Senin olmayan bir şeyi gerçekten almamalıydın. Şimdi Harold ve arkadaşları sana bir ders vermek zorunda kalacaklar."

Gri şort ve beyaz polo tişört giyen esmer arkadaşı ellerini havaya kaldırdı. "Dur, bekle. Erkekleri bu işe karıştırmamıza gerek yok."

Sessiz arkadaşıyla birlik olmasını ve her ne olmak üzereyse onu durdurmasını umdum. Fakat bunun yerine dudakları keskin dişlerini ortaya çıkararak genişledi. "Bütün eğlenceyi onlara bırakmayalım. Biz yapabiliriz." Deli gibi gülerek yumruklarını kaldırdı. "Onu biraz hırpalarız."

Sarışın burnunu kırıştırdı. "Iyy, ben birine vurmam. Tırnağım falan kırılır." Canlı, pembe simli tırnaklarını gösterdi. "Bunlar jel tırnak, Monique. Dün onları yaptırmak için salonda saatlerimi harcadım."

"Kimse tırnağını kırmıyor ya da kendi başına bir işe başvurmuyor," diye tersledi Siyah Saçlı Cadı. "Bizler hanımefendiyiz

ve hanımefendiler kavga etmez." Çenesi yukarı kalktı. "Hanımlar ellerini kirletmeden intikamlarını alırlar. Bu yüzden Harold onunla ilgilenecek. Ona rızası olmadan bir şeylerinin alınmasının nasıl bir his olduğunu öğretirken çok eğleneceğinden hiç şüphem yok."

Ses tonundaki karanlık karşısında dizlerimin bağı çözüldü. Böylesine korkunç bir cümle dizisinin içine doğru düzgün gizlenmeyen imalar karşısında gözleri parladı.

Bana öğretilmesine gerek yoktu.

Zaten biliyordum.

Kişisel şeylerinin, rızan olmadan alınmasının nasıl bir his olduğunu defalarca öğrenmiştim.

Bedenimin başkaları için nasıl eğlence aracı olarak kullanıldığını.

Bu konuda hiçbir söz hakkım olmadığını.

İhaneti.

Canımı yakan kişi için değersiz olduğumun korkunç bilgisi.

Aman Tanrım, ben ne yaptım?

Haklılardı.

Onlara ait bir şeyi rızaları olmadan almıştım. Beni inciten pislikler kadar kötüydüm. İncinmeye ve öfkelenmeye hakları vardı. *Ben* de incinmiş ve kızgındım. Yıllardır incinmiş ve kızgındım.

Ağzımı açıp özür dilemek istedim. Bir daha *asla* hırsızlık yapmayacağıma dair onları temin etmek istedim çünkü böyle bir hırsızlığa maruz kalmanın nasıl bir şey olduğunu çok iyi biliyordum.

Ama bir kez daha boğazım kapandı, sözlerimi gizledi, yalvarışlarımı susturdu. Keşke sessizliği bir koruma olarak kullanmasaydım. Keşke böyle bir laneti kırıp *çığlık atabilseydim.*

Sonra Miranda mırıldanarak beni daha da dehşete düşürdü. "Harold cezalar konusunda ustadır. Hırsızlığın iyi bir şey olmadığını sana hatırlatmak için oldukça benzersiz bir şey bulacağını tahmin ediyorum..." Gözlerini kısarak bir sonraki yemeğini yutmaya hazır bir yılan gibi baktı. "*Özellikle* de bizden çalmayı."

Resmettiği zihinsel imgeler.

Hatıraları oluşturan ipler

ve zincirler

ve kırbaçlar

ve klasik müzik

ve oral seksler

ve tecavüzler

ve acı.

Hayır!

Böyle bir şey yapmaktan mahvolmuş dizlerimin üzerine çökerek önlerinde itaatkârca boyun eğdim. Ellerimi birbirine kenetleyerek tüm güvenlik mekanizmalarıyla savaştım ve dilimin hareket etmesini diledim.

Yalvarmaya başladım. "Çok ö-özür dilerim. Yapmak istemezdim... Hiçbir mazeretim yok. Nasıl bir şey olduğunu biliyorum. Derse ihtiyacım yok. Çok fazla ders aldım zaten." Gözyaşlarım ben ağlamadan yüzümü ıslattı, sanki gözlerim geleceğini bildiğim dayağa hazırlanmak için her damlayı boşaltıyordu.

Alrik'le hiç çığlık atmamıştım.

Alrik'le hiç ağlamamıştım.

Bu yeni cezada da bunu yapmayacaktım.

Eski alışkanlıklar asla ölmezdi.

"Lütfen..." Tısladım. "*Lütfen*, bunu yapmayın."

Sarışın ve arkadaşlarına benzemeyen kız sendeleyerek geri çekildi, ikisinin de güzel yüzü endişeyle bezendi.

Sarışın bana küfretmekten, mantıklı davranmaya geçti. "Hey, Miranda... biliyor musun? Zararı yok. Parayı geri aldık. Kartlarımı iptal edebilirim. Sorun değil..."

"Katılıyorum." Güzel kız, siyah saçlı olanı çekiştirdi. "Hadi, gidelim artık."

Ama Miranda onun elini savuşturdu, gözlerinde, eskiden Alrik'in gözlerinde beliren parıltıya benzeyen bir parıltı vardı. "Olmaz. Olan oldu. Biraz ödeşmeye ihtiyacı var." İlerleyerek telefonunu kulağına götürdü ve aradığı kişi cevap verince gülümsedi. "Harold, bebeğim? Evet, benim. Bak, buraya gelmen gerekiyor. Az önce bir piliç bizi soymaya çalıştı." Gülümsemesi canavarca olmaktan çıkıp ölümcül bir hal aldı. "Evet, ben de öyle dedim. Anlayacağını biliyordum." Başını salladı. "Evet. Ona gelip onunla *konuşacağını* söyledim. Bir daha yapmayacağından emin ol."

Adamın söylediği bir şeye gülerek saçlarını omzunun üzerinden savurdu. "Tamam, bebeğim. Beş dakika sonra görüşürüz." Telefonu kapatırken parmağını yüzüme doğrulttu. "Ve şimdi, bekleyeceğiz. Hazır ol, sürtük. Bir dünya dolusu acı seni bekliyor."

BÖLÜM ÜÇ

ELDER

Okyanusun üzerimde bir gücü vardı, beynimdeki karmaşanın etrafından her şeyden daha iyi dolanıyordu. Bu, denizi evim olarak seçmemin birçok sebebinden biriydi.

Normalde yata adım attığım anda omuzlarıma yer eden kaos kayıp giderdi. Normalde biraz daha rahat nefes alabilir, biraz daha iyi odaklanabilir ve bağımlılık eğilimlerimle savaşıp normalmiş gibi davranabilirdim.

Normalde, buradaki anahtar kelimeydi.

Ara sıra ya da seyrek olarak değil; *normal* olarak, genellikle, tutarlı bir şekilde. Demek istediğim, güvenilir olarak.

Lanet olası Pimlico bunu değiştirmişti.

Dün, hayatımın en zor günlerinden biriydi ve sebep olduğum onca rezaletten sonra, bu söylediğim cidden bir şey ifade ediyordu.

Selix otele gelmişti. Esrar içmiştim. Ve ne yapacağıma karar vermek için volta atarken kalbim sanki kilometrelerce koşmuşum gibi dörtnala atmıştı.

Kalayım mı, gideyim mi?

Kabul mü edeyim, inkâr mı edeyim?

Peşine mi düşeyim, yelken mi açayım?

Bana yardım etmek için aptalca bir nezaket göstererek gitmişti.

Peki ya bana yardım edilmesini istemiyorsam?

Ya hiçbir şeye ve hiç kimseye sahip olmadığım bir dünyaya adım atmayı onun sorumluluğu haline getirmek yerine, erkek gibi davranıp kendime yardım etmem gerekiyorsa? Neden bana sevgisini verip, sonra da o lanet olası kapıdan onunla birlikte çıkıp gitmesini kabullenmek zorundaydım?

Selix, iki uç arasında sıkışmışlığıma en ufak bir yön vermemişti. Ben sistemimdeki otun bana daha iyi bir karar aldıracağını umarken o saatlerce sessizce bir otel dergisini karıştırmakla yetinmişti.

Ve sonunda vardığım karar açıktı; bunun olmasına izin veremezdim.

Onun, benim için kendini tehlikeye atmasına göz yumamazdım. Bu ne doğruydu ne de adildi.

Çünkü zihni karışık olan tek kişi ben değildim. Benim yaşadıklarımı yaşayan başkaları da vardı ve onlar hayatlarını sürdürebiliyorlardı. Korkak değillerdi. Doktorlara güvenmekten kaçmıyor ya da yeni şeyler denemekten geri durmuyorlardı.

Ben de onlar gibi olacak, hayatımı yoluna koyacaktım. Pimlico'yu bulacak, ona dokunmadan İngiltere'ye götürecek ve oraya vardığımızda sakinleşerek onu becermeden yanında olabilecektim. Sonra, onu hayatıma geri aldığımda ve güvende olduğunu bildiğimde, biriyle görüşüp bana yardımcı olabilecek bir rejim veya hap hakkında konuşacaktım. Pim'in bana saf ve özverili bir şekilde verdiği her şeyi hak edebilmek adına zihnimin kontrolünü ele alacaktım.

Bu, yaşayabileceğim bir plandı.

Böylece peşimde Selix ile otelden çıktım ve saatlerce sokaklarda dolandım. Ara sokaklarda, ana arterlerde, dükkânlarda ve restoranlarda gezindim. Gözlerimle çikolata rengi saçlarını ya da şehvetli uzuvlarını aradım.

Ama onu bulamadım.

Hiçbir yerde yoktu.

Önemli değildi.

Uzağa gitmiş olamazdı. Monte Carlo'da olmalıydı. Ayrı geçirdiğimiz ilk günün güneşi batarken, peşine düşmek için kendime meydan okudum. Onu bulacağımı bildiğimden emindim çünkü bulana kadar durmayacaktım.

Ama sonra telefonum çaldı.

Sonunda korktuğum arama gelmişti.

Chinmoku, annemin kardeşiyle birlikte yaşadığı yeri bulmuştu. Onu tepedeki evimden itibaren takip etmişler ve dün gece geç saatlerde kardeşinin evini basmışlardı. Daha önce hiç tanışmadığım, ikinci göbekten bir kuzenimi öldürmeyi başarmışlardı. Ta ki, yabancılaştığım ailemin peşine taktığım adamlarım daha fazla infazı engelleyene kadar.

Kanımdan bir kişi daha benim yüzümden öldürülmüştü.

Ama en azından adamlarım, saldıran iki Chinmoku'yu katletmişti.

Sadece iki.

Eskiden uğruna savaştığım grubun liderlerinden gelen bu saldırı alenen bir hakaretti. Gerçekten de tüm hanedanlığımı yok etmek için iki kişilik bir ekibin yeterli olacağını mı düşünüyorlardı? Onlardan çok fazla olabilirdi ve ben yalnızca bir taneydim. Ve onların hepsi yok olana dek ellerim kana bulanacaktı. Ama bu uzun ve geçmişte kalması gereken savaşta ilk hamleyi onlar yapmıştı. Şimdi sıra bendeydi.

Benim isteğim üzerine, Chinmoku annemin saklandığı yeri bulacak olursa, adamlarım harekete geçecek ve oradaki herkesi güvenli şekilde dışarı çıkaracaktı. Bunu denemişlerdi de. Hem müzakereyle hem tehditlerle... ama annem, inatçılığından asla vazgeçmemişti.

Adamlarım onun, kuzenlerimin ve benimle akraba olan diğer herkesin hayatını kurtarmıştı. *Benim* adamlarım onun için tam bir dertti.

Ben ona göz kulak olmasaydım ölecek olması umurunda bile değildi. Tek umursadığı babamın ve kardeşimin ölmüş olması ve bu günahın asla affedilemeyeceğiydi.

Güvenlik ekibim, ailemin uyutularak güvenli bir yere taşınması konusunu görüşmek için aradı. Tam kabul etmek üzereyken kalabalık caddelere baktım; esnaflara, çocuklara ve sevgi dolu eşleriyle mutlu adamlara baktım ve yapamadım.

Onların da tıpkı Pimlico gibi özgür iradeleri vardı. Ben kim oluyordum da rızaları olmadan bir şey yapıyordum?

Sırf bu yüzden telefonu kapatıp hayatımın en zor kararını verdim: aileme dönüp yaptığım şeyle yüzleşecektim. Sonunda onlarla konuşacak ve bağışlanmak için yalvaracaktım, böylece yapılması gerekeni yapana kadar onları hayatta tutabilirdim.

Kalbim ne kadar karşı çıkarsa çıksın, Pimlico ailem değildi.

O anda bir seçim yapmak zorundaydım ve bu beni resmen parçaladı.

Pim bensiz de hayatta kalabilirdi.

Ama ailem benim yüzümden ölecekti.

Asla seçeneğim olmadı.

Sabahın ikisinde, sorunların yarıya indiği ve endişelerin susturulduğu o güvenilir sihri bulmayı umarak Hayalet'e adım atmıştım ama bu sefer… hiçbir şey olmadı.

Gelgitin sallantısı beni sakinleştirmedi, tuzun tadı beni yatıştırmadı ve açık ufuk benimle alay etti çünkü özgürlük diye bir şey yoktu.

Bu sadistçe bir şakaydı; bir kadını sevme özgürlüğüne sahip olduğumu düşünmek ve geçmişteki günahlarımı çözmediğim

bir dünyada yaşamaya devam etmek tamamen uydurmacadan ibaretti.

Daha fazlasını hak etmeden önce işleri yoluna koymalıydım.

Motorlar çalışıp da evim limandan geçip açık denize doğru yol alırken Pim'i geride bırakmanın felç edici acısını görmezden gelmek için elimden geleni yaptım.

Ailem her şeyden önce gelmeliydi. Onlara bunu unutamayacak kadar büyük bir borcum vardı. *Aslında tek yapmak istediğim kalbimi çalan kadını bulmak ve önünde diz çökmek olsa bile.*

Bunu, asla normal bir ilişki yaşayamayacağımı ama ona *ihtiyacım olduğunu* söylemek için istiyordum. Bana ait olmadığını bilsem de bencil olmak ve onu elimde tutmak istediğimi söylemek için istiyordum.

Onsuz kollarım boştu, kalbim işe yaramazdı, onurum pislikten ibaretti.

Bu dündü.

Bu, yeni gün de bir o kadar acı vericiydi.

"Günaydın, efendim." Jolfer gülümsedi. Köprüye doğru yürürken yaşadığım azaptan haberi yoktu.

Başımı sallasam da selamına karşılık vermedim.

Sadece tek bir şey için gelmiştim. Rotasını İngiltere'den Amerika'ya çevirip çevirmediğini kontrol edecektim.

Aletlere ve masanın üzerine ağır mıknatıslarla tutturulmuş büyük deniz haritasına göz atıp derin bir nefes aldım, Pim'i geride bırakmanın verdiği suçluluk duygusundan sıyrılmak için elimden geleni yapıyordum.

Jolfer tercih ettiği eski moda denizcilik şemasını okşadı. Bilgisayar ekranlarına ve teknolojinin çizdiği yönlere geçememişti. A noktasından B noktasına gitmek için sekstantını, gelgit akıntılarını ve diğer denizcilik numaralarını tercih ediyordu.

Dürüst olmak gerekirse ben de onun yöntemini tercih ederdim. Bu denizci geçmişimize bir selamdı. Ayrıca, Hayalet'in gücü kesilirse ya da bir filikada mahsur kalırsak ve Siri bize hangi yöne gideceğimizi söyleyemezse, yıldızlara bakıp eve dönüş yolumuzu bulabilirdi.

Öte yandan bunu ben de bulabilirdim.

Pimlico ile tanışmadan önce zamanımın çoğunu köprü üstünde geçirirdim. Güvertede çello çalmak ya da denizde yüzmek dışında en sevdiğim yerdi.

Şimdi ise her dalga sarsıntısı ve motor mırıltısı beni ondan biraz daha uzaklaştırdığı için her şeyden ve herkesten nefret ediyordum.

Ağzıma dolan tiksintiyi yutmaya çalışarak, "Her şey hazır mı?" diye sordum.

O, beni korumak için gitmişti.

Ben de ailemi korumak için gidiyordum.

Tek istediğim onunla birlikte olmakken ikimiz de başkaları için bir şeyler yapıyorduk.

Lanet olsun, ne yapıyorum ben?

Onu arkamda bırakamazdım. Bu kadar acımasız olamazdım.

Başka seçeneğin yok.

Gitmek zorundasın.

Jolfer sırıttı. "Yeni rota belirlendi. Monaco'dan ve oranın sığlıklarından yeterince uzaklaştığımıza göre ben de kızımızı açmak üzereydim."

Boğazıma takılan yumrunun etrafından boğazımı temizledim. "Güzel."

Jolfer ikinci komutanına dönerek, "Onu serbest bırak, Martin," dedi.

"Anlaşıldı, kaptan." Martin bir düğmeye bastı, emirleri dahili telefon aracılığıyla kıç taraftaki mürettebata iletti ve ağır bir anahtarı çevirdi.

Pervanelerin devasa kanatları suyu çiğnemeyi bırakıp düpedüz yutmaya geçtiğinde, motorların homurtusu daha da arttı.

Utanç içinde köprüden ayrıldım ve korkuluklara güçlükle varıp yumruklarımı sıkarak gökyüzüne küfürler savurdum.

Orada, çok uzaklarda Monaco vardı ve her saniye biraz daha küçülüyordu.

Yakında beni ezen dağlar, beni boğan araba dumanları ve etrafımı saran nüfus kalmayacaktı.

Yakında Monaco sadece ardımda bıraktığım kötü bir anı olacaktı.

Pimlico bensiz yaşamaya devam edecekti.

Ben de onsuz yaşamaya devam edecektim.

Aşkımız henüz başlamadan son bulmuştu.

Ayışığı Kitaplığı

BÖLÜM DÖRT

PIMLICO

"Demek hırsız sensin, ha?"

Sakın bakma.

Bakma.

Bakma.

Zihnimin verdiği çılgınca komutlara uymaya çalıştım ama gözlerimin kendi aklı vardı. Kirli beton yerine, bebek mavisi ayakkabıları, lacivert pantolonu ve göğüs cebinde *Ralph Lauren* polo midillisi logosu olan krem rengi, kareli gömleği takip ettim.

Bakışlarım orada durdu.

Kum sarısı saçları ve aynı tonda keçi sakalı olan, oldukça zengin, açık tenli oğlanı incelemek istemiyordum. Her şey sona erdiğinde, kâbuslarımda başka bir acı verenin daha görünmesini istemiyordum.

Ama tıpkı diğerlerini katalogladığım gibi, onu da bir kataloğa koymaktan kendimi alamadım.

Gevşek duruşunu not ettim; rahattı ve başlamak için hevesliydi.

Küçümseyişini not ettim; kasıntıydı ve kendinden emindi.

Manikürlü görünümünü ölçüp biçtim; duruşu sonsuz para ve ego saçıyordu.

Görünüşe göre zenginlik, bazı insanları çürüterek vicdansız vatandaşlara dönüştürme gücüne sahipti.

Can sıkıntısı ve kötülükle mırıldandı. Kendini beğenmişlik ve kızgınlıkla sırıtıyordu. Alrik'in genç bir versiyonuydu.

Bir hıçkırık pençelerini boğazıma geçirerek beni boğdu. Başımı tekrar eğdim ve altımdaki acı veren toprağın üstünde dizlerimin üzerinde kalırken, kahverengi karışık saçlarımın beni gizlemesine izin verdim.

"Suçunu kabul etmek istemiyorsun, ha?" Etrafını saran üç kadına bakarak kıkırdadı. Siyah saçlı kız arkadaşı Miranda sırıttı. "Onu bırakmamız için yalvardı ama o zamandan beri tek kelime etmedi."

Sessiz arkadaşı olanları inkâr edercesine dudaklarını büzmüş ve kollarını kavuşturmuş bir şekilde kenarda duruyordu. Kahverengi saçları doğaldı, arkadaşlarınınki gibi boyanıp sarartılmamıştı. Yüzünde allık tarzı şeyler yerine sadece dudak parlatıcısı ve maskara vardı ve gözleri... nazikti.

Sanki özür diler gibiydi.

Harold önüme gelince dikkatimi kızdan ayırdım. Kalbim hızla çarpmaya başlarken aynı zamanda durma noktasına geldi. Kaslarımın bir yandan süpersonik hale gelirken bir yandan da ölü taklidi yapması, göğsümü sıvazlamak istememe neden oldu.

"Ders için hazır mısın?" Adam başını eğdi.

İyi kız ellerini ovuşturarak öne atıldı. "Bakın, bu iş yeterince uzadı. Onu yarım saatten fazladır bu sokakta tutuyoruz. Özür dilemekten başka bir şey yapmadı. Bunun ilk suçu olduğuna inanıyorum ve bir daha yapacağından şüpheliyim."

Gözlerim, hatalı olduğum halde benim için savaşan kızın nazik isteksizliğine takıldı. Bana gergin bir gülümseme verdi, mücadelesine ısınıyordu. Arkadaşına doğru ilerleyerek konuştu. "Bırak onu Miranda. Yapacak daha iyi işlerimiz var-"

"Bu hırsıza kendisine ait olmayanı almamasını hatırlatmaktan *daha iyi* şey mi var?" Miranda tısladı. "Benden faydalanılmasına

izin vermeyeceğim, Simone. *Hiç kimse* benim olanı alamaz." İlerledi ve erkek arkadaşının kolunu okşayarak parmaklarını onunkilerle birleştirdi. "Öyle değil mi, bebeğim?"

Alrik'in genç ikizi olan erkek arkadaşı ciddiyetle başını salladı. "Kesinlikle. Onun gibiler için kolay ve zengin bir av gibi görünüyor olmamız, soyulmaya katlanmak zorunda olduğumuz anlamına gelmez."

"Ama soyulmadık ki..." Simone sabırsızca içini çekti. "Bizim olanı geri aldık, Callie hariç, o da seni beklerken kredi kartlarını çoktan iptal etti. Lütfen Harold, gidelim. Monique? Callie?" Savaşın gidişatını izleyen diğer arkadaşlarına baktı.

Şaşırtıcı bir şekilde, Callie Simone'un gülümsemesine karşılık verdi. "Ben gitmeye varım. Dediğin gibi, paramı aldım ve kartlarım iptal edildi. Biz konuşurken banka bana yenilerini gönderiyor. Geçmişi geçmişte bırakabilirim."

"Harika!" Simone ellerini çırparak, zengin ve orta sınıfın rahatlatıcı bir tatil havası içinde birbirine karıştığı işlek caddenin güneşine doğru geri döndü. "Bu akşamki Versace partisinden önce yüzmeye gidelim."

"O kadar çabuk değil." Miranda parmağını kaldırdı. "Bunu unutmayı düşünebilirim..."

"Unutacaksın! Harika." Simone gülümsedi. "Çok naziksin, Miranda."

"*Eğer*," diye devam etti Miranda. "O küçük hırsız önümde durur ve özür dilerse."

Gazabını bana yönelttiğinde irkildim. "Ayağa kalk, buraya gel, bana üzgün olduğunu ve bir daha asla yapmayacağını söyle, ben de Harold'a sana bir ders vermemesini söylemeyi *düşünebilirim*."

Hareket etmedim.

Bu oyunlarda uzman olduğum için teklifini kabul etmedim.

Arkadaşları bilmiyordu.

Ama ben biliyordum.

Alrik, benimle öyle çok oynamıştı ki boş bir davetin sesini unutmam mümkün değildi. Bana giysiler vaat eder, onları önüme sallardı ve bu sefer, sonunda onlara dokunmama ve sahip olmama izin vereceğine güvenmemi beklerdi.

Ancak bunu yaptığımda beni bayıltırcasına döverdi.

Bana taze yiyecekler sunar, beni iki gün boyunca aç bıraktıktan sonra kokularının ağzımın suyunu akıtmasına izin verir ve belki, belki bu defa merhamet gösterir diye ummam için beni ikna ederdi.

Ancak elimi uzattığımda içindekileri tuvalete boşaltırdı.

Miranda'nın gözlerinde de aynı kedi gibi acımasızlık vardı.

Buraya gel... Sana eziyet etmek istiyorum, küçük fare, diyen türden.

Bu lakap düşüncelerimi Elder'a çevirdi ve daha fazla acı çektim.

Kalbi, karanlık ara sokağımızın dışındaki güneş ışığı kadar sıcak olan zavallı Simone, Miranda'nın yanından geçip elini bana uzattı. "Hadi," dedi. "Ne dediğini duydun. Özür dilersen gitmekte özgürsün. Üzgün olduğunu biliyorum. Bir hayalet kadar beyazsın." Önümde çömeldi, elini uzattı, onları bu kadar duygusuzca soyarak tatilini mahvetmiş olmama rağmen çok nazik davranıyordu. "Neden çaldığını bilmiyorum ama yemek için paran yoksa ya da kaybolduysan veya yalnızsan, ihtiyacın olan şeyler için sana memnuniyetle para veririm."

Aman Tanrım.

Daha önce hiç kimse bana böyle güzel bir teklifte bulunmamıştı. Elder'ın cömertliği bile bir ödeme planıyla birlikte gelmişti.

Bu kız...

Minnettarlığımı ifade eden bir damla gözyaşı demir gibi sıkı kontrolümden kaçtı. Miranda ve oyunlarının aksine, Simone teklifinde samimiydi.

Sesim kendine uyguladığı sessizlikten sıyrıldı. "Sen bu zamana kadar tanıştığım en nazik insansın."

Utanarak kızardı. "Hayır, değilim. İnan bana. Ben sadece... sende bir şeyler var. Hadi bakalım. Üzgün olduğunu söyle, sonra gidebiliriz. İstersen ben de seninle geleyim. Ah, buldum... öğle yemeği için otelime gelebilirsin. Babam seninle ilgilenildiğinden emin olur."

Arkasından kıs kıs gülen Miranda ve Harold'a baktım, bana sunacakları acı dolu ana yemekten önce, bu gösteriyi yemek öncesi atıştırmalık olarak izliyorlardı.

Simone ile mümkün olduğu kadar uzun süre konuşmak istiyordum. Ona her şeyi anlatabilirdim. Yaklaşmakta olan yumruk ve tekmelerden kaçınabileceğim anlamına geliyorsa, yalan söyler ve daha mutlu bir hayattan bahsederdim.

Hatta ona gerçeği söyleyecek ve bana verdiği her türlü yardımı kabul edecek kadar ileri giderdim, böylece eve geri dönebilir ve bir daha asla çalmak zorunda kalmazdım. Bir şekilde bir iş bulup onun cömertliğini geri öder, ardından da Elder'dan ayrıldıktan sonra ruhumda açılan delikleri dikmek için çalışmaya başlardım.

"Benimle konuşabilirsin..." Simone tatlılıkla beni ikna etmeye çalıştı. "Isırmam. Söylediklerimde ciddiydim. Paraya ya da yardıma ihtiyacın olursa memnuniyetle veririm."

Göğsüm minnetle dolarken omuzlarım gevşedi. Bugün dayak yiyecek olsam bile, artık bana yardım etmeye hazır bir koruyucu meleğim daha vardı. Bunu hak etmek için ne yaptığımı bilmiyordum ama tek bedeli birkaç çürük olacaksa, bu bedeli gururla ödeyecektim.

Duruşumu dikleştirerek ellerimi kucağımda birleştirdim ve başının üzerinden Miranda'ya baktım. Eğer Simone'un yarısı kadar nazik olsaydı, istediğini yapar ve ikinci kez özür dilerdim.

Ama öyle değildi.

Ve söylediğim hiçbir şeyin bana yardımı olmayacaktı.

"Gerçekten üzgünüm." Sesimi sakin ve sağlam olmaya zorladım. "Ve bunu düzeltmek istiyorum. Önünde durabilirim. Önünde eğilebilirim. Ellerini öpüp günlerce özür dileyebilirim ama bu bir gram fark yaratmaz."

Simone kaskatı kesildi, dudaklarından küçük bir soluk döküldü. "Ne yapıyorsun?"

Yıllar önce yapmam gereken bir şeyi.

Kendimi savunuyorum.

Benimle alay edilmesinden bıkmıştım. Olacaklardan kaçınmak için yapabileceğim hiçbir şey yoktu ama daha yaşlı, daha bilge, daha az ukala ve daha az zalim olduklarında onların peşine düşeceğini umduğum bir şey söyleyebilirdim. "Neden bir fark yaratmayacağını bilmek ister misin?" Dişlerimi gösterdim. "Çünkü sizin gibi insanlar tanıdım. Sizin gibi insanlarla yaşadım. Sizin gibi insanlara *satıldım*. Her gün benimle oynadılar ve her gün onların oyunlarına daha az kanmayı öğrendim. Senin aksine, dün bugüne kadar sevdiğim tek adamdan uzaklaşana kadar başka hiç kimseyi incitmedim. Belki de bu onu incitmenin cezasıdır ve bunu kabul ediyorum çünkü yaptığım şey yanlıştı. Bunun ve hırsızlık yapmanın tüm sorumluluğunu üstleniyorum. Ama şunu da biliyorum ki sizi bir şekilde ne kadar samimi olduğuma ikna etsem bile... yine de kan kaybedeceğim."

Gerilerek Miranda'ya ters ters baktım. "O yüzden şu küçük kucak köpeğine söyle, elinden gelenin en kötüsünü yapsın. Beni kıramayacak. Birçok kişi denemiş olsa da *kimse* beni kıramaz."

Ara sokağa sessizlik çöktü.

Simone'un gözleri yaşlarla doldu. "Vay canına. *Satıldın* mı?" Ellerime uzandı ama ben alışkanlıktan geriye doğru kaçtım. Hareketsizleşti, başını eğdi. "Çok özür dilerim."

Ona haksızlık ettikten sonra bile anlayış göstermesini hazmedemedim. Onun sempatisinin peşinde olmadığımı söylemek için ağzımı açtım. Hayatımda ilk kez kendimi savunmak zorunda kalmıştım ama Miranda ve Harold'dan gelen inançsız kıkırdamalar kulaklarımda çok tanıdık bir şekilde çınladı.

Bu tür karşılıklara alışkındım.

Alay edilmeye de istismar edilmeye de alışmıştım.

"Cidden, Simone!" Miranda kıkırdadı. "Bu saçmalığa inanıyor musun? Nasıl da küçük bir yalancı."

Simone öfkelenip elimi tuttu. Şaşırtıcı bir güç patlamasıyla, istemeyerek beni çekip ağrıyan ayaklarımın üstüne kaldırdı. Ayak bileklerim uzun süre üzerine oturulduğu için çığlık atıyordu, dizlerim kirli çakıl taşları yüzünden pürüzlü ve kızarmıştı.

Beni kötü arkadaşına doğru çekerek parmaklarımı sıkıca kavradı. "Ona inanıyorum ve ona yardım edeceğim. Onu hemen babamı görmeye götüreceğim. O ne yapacağını bilir."

Böylesine harika bir yaratığın nasıl olup da Miranda gibi bir canavarla arkadaş olabildiğinin şokuyla sendeledim. Kötü niyetin kurnazca yöntemlerine karşı saf mıydı, yoksa Miranda'yı iyiliğe boğarak onu değiştirebileceğini mi düşünüyordu?

Her iki durumda da, Simone beni arkadaşının önüne getirdiğinde ikisinin de merhametine kalmıştım. "Ben onunla gidiyorum." Simone bana bakarak, "Üzgün olduğunu söyle, sonra bu işi bitirebiliriz," diye emretti.

Gözlerimi Harold'ın bebek mavisi makosen ayakkabılarına ve Miranda'nın ışıltılı gümüş sandaletlerine indirdim. Böyle canavarlarla konuşmak bana fiziksel olarak acı veriyordu ama bunu onlar için değil, Simone için yapıyordum.

Eğer o duracaklarına inanıyorsa, o zaman belki de onun yargısına kendiminkinden daha fazla güvenebilirdim. Geçmiş deneyimlerimin etkisiyle yanılmış olabilirdim. Normalliğe doğru ilk adımı atacak ve her durumu birleşik değil, ayrı olarak ele alacaktım.

Çenemi eğdim ve sahip olmadığım bir cesaretle konuştum. "Benim olmayan bir şeyi aldığım için özür dilerim. Bir daha asla böyle bir şey yapmayacağım. Bundan emin olabilir-"

Miranda'nın avucu kısa ve keskin bir tokatla yanağıma yapıştı. "Haklısın, bir daha asla hırsızlık yapmayacaksın çünkü bu dersi ömür boyu hatırlayacaksın, sürtük!"

Isı anında yayıldı, beni hızla toplanan bir acıyla ıslattı.

Geriye doğru tökezledim.

Simone haykırdı.

Kendimi kapattım.

Acı... eski dostum.

Ona odaklandım, onu memnuniyetle karşıladım. Onu tanıyordum. O *bendim*. Onun yüzünden başka bir şey bilmiyordum.

"Miranda, bekle!" Simone'un sesi sanki suyun altındaymış gibi geldi, parmakları benimkilerden koparıldı ve iğrenç bir şekilde duvara itildim.

"Bu dersin tadını çıkarmaya hazır mısın?" Harold'ın yüzü karşımda belirdi, kafamı arkamdaki tuğlaya çarptı, nefesi alkol ve deniz ürünlerinin ekşi bir karışımı gibi kokuyordu.

Omzunun üzerinden ağlayıp, yalvaran Simone'a, gülüp, memnun olan Miranda'ya ve olayın birdenbire bu raddeye gelmesi karşısında dehşete düşmüş gibi görünen diğer iki kıza baktım.

Harold'ın yumruğu karnıma indiğinde hepsinin nefesi kesildi.

Benim değil.

Ben sessizce iki büklüm oldum.

Ne bir nefes.

Ne bir homurtu.

Sessiz.

Her zaman olduğum gibi.

Simone çığlık attı, Miranda tezahürat yaptı ve sarışın kız arkasını dönüp ara sokaktan dışarı koştu.

Onu suçlayamazdım. Dayak yemek katlanılması gereken korkunç bir görevdi. Bunu durduracak hiçbir gücün olmadan izlemek daha da kötü olabilirdi. Simone da kaçmalıydı. Bu onu ömür boyu yaralayacaktı. İyi yüreğini mahvedecekti. Onu çok fazla değiştirecekti.

Git.

Ne de olsa, önceki kırık kemiklerimin ve iyileşmeyen yaralarımın aksine, bunu hak etmiştim. Kimse bana cüzdanlarını çalmamı söylememişti; bu belayı kendi başıma kendim açmıştım.

Harold'ın yumruğu bir kez daha karnıma indi. Bu sefer apandisitimin olduğu tarafa isabet etmişti. Elinde iki büklüm oldum, duvardan aşağı doğru kayıp bacağını geriye doğru çektiği yere yığıldım ve o sırada ayağını kaburgama gömdü.

Acı gerçekten tarif edilebilir değildi.

O kadar uzun süre bununla yaşamıştım ki, nefes alışımı ya da damarlarımdaki kan pompalanışını tarif etmeye çalışmak gibiydi. Bu benim bir parçamdı ve bilinçli bir düşünce olmadan gerçekleşiyordu.

Başımı koruyarak ve bacaklarımı yukarı çekerek diğer her şeyi dışarıda bıraktım.

Artık Simone'un çığlıklarını duymuyordum. Miranda'nın kışkırtmalarını ya da Harold'ın, *Al bakalım, kaltak. Bu iyi hissettiriyor mu?* tarzındaki sözlerini dinlemedim.

İçerisi de dışarısı da sessizdi.

Düşüncelerim Elder'a kaydı. Şu anda neredeydi? Mektubumu saklamış mıydı? Onu daha fazla kırmak istemediğim için nasıl hissettiğimi söyledikten sonra kaçarak onu tekrardan mı incitmiştim?

Bir tekme daha geldi, bu seferkinde dudaklarım denizden fırlayan bir okyanus yaratığı gibi aralanana kadar beni sarstı.

Zaman tüm anlamını yitirdi.

Başımı koruyan kollarımın üstüne de bir yumruk indi. Harold beni darbenin etkisiyle ilerletecek kadar sert bir tekme atınca sırtım duvara sürtündü.

Eklemler yanağımı öptü, aşinası olduğum mor göz için anında baskı uyguladı.

Beni daha ne kadar döveceğini ve işine ısındıkça ne kadar acımasız olacağını merak ettim.

Bir darbe daha geldi, bu sefer bacağımda bir yere isabet etti. Acı anında kemiklerime sızdı; bir diyapazon, yeni bir arkadaşın kapı çalması gibi eski yaralarımı ateşe verdi.

Ayağa kalkmaya çalışmadım.

Dayak yerken nasıl koşacağımı öğrenmemiştim.

Tüm içgüdülerim susmamı, kilitlenmemi, sıkıca kıvrılmamı söylüyordu.

Bir tekme daha.

Koluma tükürük yapıştı.

Ve sonra yeni bir ses. Oraya ait olmayan bir şey.

"Dur!" diyen bir bağırış bilincime doğru belli belirsiz dalgalandı.

"Hey!" Başka bir bağırış, erkek ve otoriter.

Kalbim hevesli kollarla uzandı. Elder'ın mükemmel zamanlamayla geldiğini hayal ettim. Ejderha dövmeli kötü şövalyem.

Gelmiş miydi? Umudun yüzeye çıkmasına izin vermeye cesaret edebilir miydim?

Başka bir ceza için gerildim ancak Harold'ın tepemdeki figürü aniden ortadan kayboldu. Onun baskıcı gölgesi ortadan kalkınca beni açık gökyüzüyle baş başa bıraktı. Bacaklardan ormanın arasından yukarı bakmaya cesaret ettim.

İki şey bana çarpıverdi.

Bir, biri imdadıma yetiştiği için minnettarlık.

İki, Elder olmadığı için büyük bir perişanlık.

İki adam erkek arkadaşını tutunca Miranda çığlık attı.

Harold küfürler savurdu ve kurtulmak için elinden geleni yaptı.

Ancak iki kurtarıcı Harold'ın çırpınan kollarını hızla kavrayıp arkasına doğru kıvırarak onu bırakmadılar. Üniformaları, yasal bir hâkimiyetle gözlerimi doldurdu, kollarına dikilmiş altın rengi bir kalkan ve bir dizi silah, rozet ve aletler vardı.

Acıyla dolu sersemliğimle, Harold'a kelepçe taktıklarına ve görkemli kıyafetleriyle dimdik durduklarına şahit oldum. "Yaptığın ve söylediğin her şey sana karşı kullanılabilir. Yerinde olsaydım, pişman olacağım bir şey yapmadan önce sakin olurdum, dostum." Fransız aksanları yoğun ve emrediciydi.

Harold içlerinden birine tükürdü ama ıskalamış bulundu. "Siktir git."

Polis karşılık veremeden Simone ellerini ovuşturdu. "Tanrıya şükür buradasınız!" İki polis sertçe başlarını sallayıp işbirliğine yanaşmayan Harold'ı götürürken, Simone hızla yollarından çekildi.

Harold tekme savurup bir polis memurunun dizine çarptı. "Bırak beni, seni orospu çocuğu!"

Darbe aldığına dair hiçbir belirti göstermeyen saçları ağarmış yaşlı polis hırladı. "Doğrudan bir emri reddetmek kötü

sonuçlara yol açacaktır, efendim. Beni bir daha tekmelerseniz başınız belaya girer." Harold'ı dayak yediğim duvara doğru iterek ekledi. "Dik dur. Dediğim gibi, tutuklusun."

"Çok beklersin!" Harold kelepçelere karşı daha sert mücadele etti. "Kim olduğumu bilmiyor musun? Babamın kim olduğunu? Az önce işinizi kaybettiniz, sizi amcıklar."

"Küfre gerek yok, efendim," diye mırıldandı genç polis. Biraz geri çekilip kelepçeli mahkûmuna baktı. "Bu genç kadına saldırma suçunu işleyen biz değil, sizsiniz."

"Neden lanet olası-" Harold'ın yüzü öylesine öfkeyle çarpıldı ki rengim attı. Yüzündeki kin maskesi beyaz bir malikânenin ve Alrik'in dilimi kesişinin hatırasını geri getirdi.

Gözlerimi kapattım, bu korkunç anıları yok etmek için elimden geleni yaptım. Gözlerimi tekrar açtığımda Callie'nin -kaçan sarışın kızın- polislerin arkasında gizlendiğini fark ettim. Simone'a el sallayıp kendisine katılmasını işaret etti.

Simone itaat edip ona doğru ilerledi ve gülümseyerek teşekkür etti. Ancak polislere, "Bu zavallı kıza yardım etmeliyiz," derken gözleri benimkilerden hiç ayrılmadı. "Satıldığını söyledi. İşkence gördüğünü de. Doktora falan gitmesi gerekirse ailem ücretini karşılar."

Bir kez daha göğsüm minnettarlıkla kabardı.

Bir polis yanıma gelip çömelince irkildim. "Bu doğru mu, hanımefendi?"

Cevap vermedim.

Sessizliğime karşı birkaç saniye kaşlarını çatarak baktıktan sonra Simone'a döndü. "Merak etmeyin. Bundan sonrasını biz halledeceğiz ve ona mükemmel bir bakım sağlayacağız."

Karnıma buz küpleri yerleşti.

Bu ne anlama geliyor?

Simone benim adıma, "Ne demek istiyorsunuz?" diye sordu. "Yardım etmek istiyorum."

Ela gözlü ve gür, kahverengi saçlı genç polis Simone'u görmezden gelerek çömeldiği yerden kalktı ve dirseğimi tuttu.

Dokunuşu tenimi karıncalandırdı ama kendimi üniformasına ve yüzündeki iyiliğe odaklanmaya zorladım. Berelenmiş ağırlığımı ayağa kaldırmasına yardım edecek bir güven kırıntısı buldum.

"Gelin, hanımefendi. Size bakacak ve söyleyeceklerinizi dinleyecek birini bulacağız."

Harold'ın tekmeleriyle dövülmüş kaslarım zonklayınca ve diz kapaklarım sızlayınca yüzümü buruşturdum. Kaburgalarım ağrıyordu, gözüm şişmişti ve yanağım Miranda'nın tokadından dolayı hâlâ yanıyordu. Polis doğru şeyleri söylemiş olsa da kanımı ekşimiş tereyağına çeviren şey, aslında *söylemediği* şeylerdi.

Başka bir şey daha vardı. Henüz söylemediği bir şey.

"Ne haltlar dönüyor böyle?" Miranda ellerini kalçalarına koyarak bana acı çektirme arzusunu yerine getiremediğini hatırlattı. "Bizi *soydu*. Hapse tıkılmayı hak ediyor, kırılgan bir çiçek gibi muamele görmeyi değil." Ayağını yere vurarak, "Erkek arkadaşımı bırakın gitsin. O sadece bu aptal hırsıza bir ders veriyordu. Bunların hepsi *onun* suçu," diye talep etti.

Yaşlı polis gözlerini kısarak meslektaşının kullandığı sözleri tamamen farklı bir tonda söyledi. "Bu doğru mu? Bu kızlardan çaldın mı?"

Miranda'nın beni suçlamasını bekledim ama garip bir şekilde bu kez sarışın suçladı. Artık kan dökülme tehlikesi olmadığına göre, yine o burnu havada tavırlarına geri dönmüştü. "Onu çantalarımızdan cüzdan çalarken suçüstü yakaladık."

Genç polisin dirseğimi tutuşu sıkılaşarak destekten çok prangaya dönüştü. "Konuşma zamanı, hanımefendi. Bize doğruyu söyleyin."

Başımı öne eğdim. Sesim korkmuş bir yolcu haline gelerek saklanmak için boğazımdan aşağı kaydı.

Simone benim yerime cevap verdi. "Onun sorunları olduğunu göremiyor musunuz? Ya hiçbir şeyi olmadığı için çalıyorsa? Belki de onu satın alan adamlardan kaçtı ve bizim yargılamamız yerine yardımımıza ihtiyacı var?"

"Ah, ne saçmalık ama!" Miranda ellerini havaya kaldırdı. "Sana yalan söylüyor, Simone. Söylediği şeylerin doğru olmasına imkân yok."

Kendimi savunmak için ağzımı açmadım. Bunun bir anlamı yoktu.

Harold'ın duruşu dikleşti, yumruklarıyla olmasa bile bana bedel ödetmek için eline bir fırsat daha geçmişti. Bir bukalemuna dönüştü; vahşi gaddarlığını bırakıp yerine endişeli bir şövalye oldu. "Ben sadece kadınımı koruyordum, memur bey. Bu kız bir hırsız ve yalancı. Kız arkadaşımı tehlikeye attı. Onları *soydu*. Tutuklanmayı hak eden biri varsa, o da bu kız."

Genç polis beni duvardan uzaklaştırdı, merhametinin yerini tiksinti almıştı. "Bu suçlamaları reddetmek istiyorsanız şimdi konuşun, hanımefendi. Aksi takdirde bizimle geliyorsunuz."

Büzüştüm.

Paslı kan dilimi lekeledi.

Kafama aldığım darbe yüzünden zihnim bulandı.

İnkâr etmeyi o kadar çok istedim ki... Yalan söylemek istedim ama zaten bir suç işlemiştim. Bu listeye bir yenisini daha eklemeyecektim.

Simone ileri atılarak diğer dirseğimi tuttu. Bu kıza hiçbir şey borçlu değildim ama o benim için savaşmaya devam ediyordu.

Normal şartlar altında, ona bol bol teşekkür eder ve arkadaşı olmak için yalvarırdım. Onun gibi bir kızla hiç tanışmamıştım. *Ne geçmişimde ne de Elder beni bulduğundan beri.*

Bir kadın arkadaşa sahip olmak ne kadar da güzel olurdu. Beni dinleyecek ve yaşadıklarıma anlayışla yaklaşacak biri. Onunla Elder hakkında konuşabilir, fikrini sorabilirdim. Ayrılmakla doğru şeyi yapıp yapmadığımı ya da beni kurtarmakla kalmayıp bana yaşama isteğimi geri veren adamdan uzaklaşmakla aptallık edip etmediğimi söyleyebilirdi.

Bunu onun için yaptın.

Bu kısmı unutup duruyordum. Çektiğim acının beni değil, onu korumak için olduğunu hep unutuyordum.

Sessizliğim memurları rahatsız etti.

Sabırları tükendi.

"Pekâlâ, biriniz saçmaladığına ve diğeriniz de tek kelime bile etmeyi reddettiğine göre, sanırım ikinizi de içeri almamız gerekecek." Yaşlı polis Harold'ı, meraklı tayfanın kudurmuş meraklarını dindirmeye çalıştıkları işlek yola doğru çekti. "Hadi gidelim."

Genç polis beni öne doğru sürükledi. "Sen de."

Direnç göstermeden isteyerek gittim. Birkaç tökezleme ve topallama oldu ama karşı koymadım. Zaten Harold'ın bana bahşettiği yeni ağrı ve sızılarla yapabilecek durumda da değildim.

Simone, "Bekleyin, onu nereye götürüyorsunuz?" diye bağırdı.

"İşlem yapılacak ve sorgulanacak." Genç polis beni sürükledi. Dayak yediğim sürecin bir anında ayakkabımın tekini kaybetmiştim, çakıllar topuğumu çizince irkildim.

Yaşlı polis ara sokaktan çıkıp güneşli caddeye girerken yüzüne pilot güneş gözlüğü taktı. Biz yaya trafiğini aksattıkça yayalar yönlerini ve hızlarını değiştiriyor, meraklı turistlerin önüne

geçip kolluk kuvvetlerinin ellerindeki bir bana bir de Harold'a bakıyorlardı.

Üzerinde polis logosu olan küçük bir sedan, sanki Simone'un arkadaşı onları yolda giderken durdurmuş gibi kaldırıma yamuk bir şekilde bırakılmıştı. Sarışın bana bir iyilik yapmış ve dayağı durdurmuştu ama şimdi de biraz borç para alma ve evimin yolunu bulma şansımı elimden almıştı. Omzumun üzerinden, kollarını kavuşturmuş ve masum yüzünde endişeli bir ifadeyle duran Simone'a baktım. Ben götürülürken tereddütle el salladı.

Beni hapiste görmeye gelir miydi? Babası izin verir miydi? Yoksa ekip arabasına bindiğim anda onu soymaya çalışan zavallı, küçük mahkûmu unutacak mıydı?

Her iki durumda da başımı çevirdiğimde ve gözlerim artık binaların arkasına saklanmayan güzel okyanusu bulduğunda bunun bir önemi kalmadı.

Ufuk, güneş ışığının ihtişamıyla parlıyordu ama ben buranın güzelliğiyle ilgilenmiyordum. Yelkenliler, balon yelkenler ve güneşlenenler umurumda değildi.

Umurumda olan, uzaklara bakmaya çalışırken bile çılgınca aradığım tek bir şey vardı.

Bakmamalıydım.

Unutmalıydım-

Çok geç.

Hayalet'in demirlediği, liman sıkışıklığının hemen dışında yüzdüğü, yuva anlamına gelen bir fener gibi yandığı noktayı bulduğumda kırık dökük iniltimi durduramadım.

Ancak orada yat yoktu.

Yuva yoktu.

Sadece, süslü yatlardan oluşan bir çenedeki kayıp bir diş gibi görünen turkuaz renkli bir boşluk vardı.

Elder mektubumu okumuş ve benimle hemfikir olmuştu.

Hayalet'e binip Monaco'ya son bir bakış atarak gitmişti.

İçimde bir şey çatladı.

Kalbimi göğüskafesimden ayıran bıçağa benzer bir şey. Kısa, yoğun, acımasızlığıyla *kavurucu.*

Genç polis beni aracının arkasına tıkıştırırken yığılıp kaldım.

Gözyaşlarımla savaştım, gözlerimi ufukta tutmak için kendimi zorladım, bunun bir hata olması için yalvardım. Yanlış yere bakıyor olmak için dua ettim. Hayalet hâlâ oradaydı, bir mucize sonucunda Elder gitme ihtiyacımı görmezden gelmişti ve şu anda beni arıyordu.

Lütfen...

Ama kapı kapandığında, şehir hayatının ve trafiğin sesi kesildiğinde, gözyaşlarımı daha fazla tutamadım.

Bu herhangi bir yumruktan daha fazla acıttı.

Herhangi bir tekmeden daha beterdi.

Bu, şimdiye kadar katlandığım en büyük ıstıraptı.

Kırık bir kalbin ıstırabı.

Yelken açıp gitmiş bir sevgilinin acısı.

BÖLÜM BEŞ

ELDER

Hayatım boyunca yaşadığım en kötü iki gündü.
Kalp ağrım azalmak yerine daha da arttı.

Saatler geçtikçe Pim'i özlemek göğsümün etrafındaki bir çember gibi sıkılaşıyor, beni tamamen kesmek için o mükemmel baskıyı bekliyordu.

Rotamdan sapıp geri dönmemek için her şeyimi verdim. Monaco ardımızda kaybolduğu anda kontrolleri Jolfer'dan alıp geri dönmemek için kendimi zor tutmuştum.

Rahatlamaya benzer bir şeyi ummaktan vazgeçtim. Aksine, Pim'in orada tek başına, yabancılar tarafından kuşatılmış ve hayatta kalmak için kim bilir neler yapıyor olduğunu düşününce, bu kez toplumdan uzağa yelken açmak bulantıya sebep oldu.

Onu bırakırken ne *sikim* düşünüyordum ki?

Uyuyamıyordum.

Zar zor yemek yiyebiliyordum.

Güvertedeki yerimden nadiren ayrılıyordum. Ufka bakıyor, Pimlico'nun kırdığı parçalarımı iyileştirecek bir şeyler bulma çaresizliğiyle dolup taşıyordum.

Ama hiçbir şey beynimde çınlayan çekişmeyi durduramıyordu. Geride paha biçilmez bir şey bıraktığıma dair akılalmaz bir farkındalık içindeydim. Asla affedilemeyecek bir şey yaptığım için kalbimde oluşan korkunç bir şişlik vardı.

Kendimden nefret ediyordum.

Ve ondan.

Duygularımızın son derece kabul edilebilir bir anlaşmayı mahvetmesine izin verdiğimiz için ikimizden de nefret ediyordum.

Ona dokunamayacağım, onunla konuşamayacağım ya da onu koruyamayacağım bir yerde tek başına olmak yerine, burada benimle olmalıydı.

Kendimi onun *neden* gittiğine ve benim neden yelken açtığıma odaklamam gerektiğinden, zamanımın çoğunu ailem tarafından istenmeyen, nöbet tutan paralı askerlerimin lideriyle telefonda geçiriyordum.

Bana saatlik raporlar veriyordu ve en uzak akrabalarımı bile korumak için ekibinin büyüklüğünü artırıp yaymıştı. Bırakın herhangi bir bağlılık duymayı, adını bile duymadığım insanları.

Bağımlılığımın bir kez daha saf bir şeyi benden aldığını ve kirlettiğini biliyordum.

Benim görevim anneme, dayılarıma, teyzelerime ve yaklaşık altı-yedi kuzenime karşıydı.

Hepsi bu kadardı.

Gerçekte, Chinmoku muhtemelen yıllar içinde bizden biri haline gelen üçüncü kuzenleri ve evlilikle aileye katılanları umursamıyordu bile.

Ama ben umursuyordum.

Yabancıları hayatta tutmak için aniden bir istek duyduğumdan değildi, her şey kafamdaki lanet olası saplantı yüzündendi.

Onlar benimdi, ortak bir noktamız ya da bağlantımız olup olmadığına bakmıyordum. Akrabalık olarak birbirimize bağlıydık. Beynim koruma formatını değiştirerek bunu kabile ve soyağacı üzerinden eski dünya sahiplenmesinin sınırında bir şeye dönüştürdü.

Bunu durdurmaya çalıştım.

Lidere, adımı bile bilmeyen insanların evlerinin dışında keşif yapmaktan vazgeçmesini emretmek için elimden geleni yaptım.

Ama yapamadım.

Eğer Pimlico için iznim yoksa, bağımlılık, zorunluluk ya da uygun olup olmadığına bakmaksızın herkesi gözetmek için elimden gelen her şeyi yapacaktım.

Güvertede durup pembe ufka baktım ve eskiden kalbimin olduğu yeri ovuşturdum. Hiçbir martı sesi ya da gece yarısı çıkan yüzme sesi, sonsuza dek kırılmasından korktuğum şeyi düzeltemezdi.

Annemin tehlikede olduğu düşüncesiyle endişeden hasta olmam ve kimsenin beni istemediği aileyle yaklaşan kavuşmam nedeniyle sinirden kıpır kıpır olmam gerekirdi.

Ama tek düşünebildiğim Pim'di.

Pim.

Pim.

Telefona sarıldım, çalmasını istiyordum, böylece dikkatimi kalbimin cansızca ve suçlayıcı bir şekilde çarpmasından, kendini bir kaburgaya asmasından uzaklaştırırdım.

Her kalp atışı beni suçluluk duygusuyla hırlatıyordu. Her çarpıntı, artık akşam yemeklerinin ya da yankesicilik derslerinin olmayacağını hatırlatıyordu. Artık âşık olmak yoktu.

Şimi neredeydi?

Yardım edecek birini bulmuş muydu?

İngiltere'ye giden yolda mıydı?

Yoksa çoktan oraya varmış mıydı?

En büyük parçamın, onun çoktan evinin yolunu bulmuş ve ait olduğu yere dönmüş olmasını umması hoşuma gidiyordu. Ancak kendimden nefret ediyordum çünkü başka bir

parçam -karanlık, rahatsız olan kıskanç yanım- öyle olmamasını umuyordu.

Arkasını dönüp gittikten sonra bile bana ihtiyacı olmasını umuyordu.

İletişim kurabileceğimiz yöntemler olmadan yollarımız ayrıldığı için benim kadar acı çekmesini. Ceptelefonu yoktu. E-posta yoktu. Diğer kişinin izini sürmenin fiziksel bir yolu yoktu.

Yelken açan sendin.

Kan bağını kalbinin önüne koydun.

Peki ya ne için?

Yeni baştan lanetler okunup gitmemin emredilmesi için mi? Kovulup Hiç Kimse diye çağrılmak için mi? Günlerimin kalanını yalnız geçirmek için mi?

Siktir!

Boştaki elimle tırabzanı sımsıkı kavradım, ikiyüzlülüğü yüzünden ahşap ve pirinci bükmek istedim. *Kendi* ikiyüzlülüğüm yüzünden. Yanlış bir sonuca vararak doğru şeyi yapma kisvesi altında yelken açmıştım... aslında yaptığım şey tam tersiydi.

Beni. Terk. Eden. Oydu.

İkimizin de hayatta kalabilmesi için aramızda oluşan bu şey her ne ise, onu bitirmemiz gerektiğine karar vermişti. Bu senaryoda o cesur savaşçıydı, bense sırf onu incitmekten ölesiye korkarak kolay yolu seçtiği için kendini asla affetmeyecek, omurgasız bir zavallıydım.

Lanet olsun, ben ne yaptım?

Duygusal heyelan üzerime kapanırken elimdeki telefon çaldı.

Pim'e de en az ailem kadar borçluydum.

Hatta daha fazla bile olabilirdi.

Diğerleri sevgiyi ellerimden alırken o bana sevgisini vermişti.

Peki ben ne yapmıştım? Beni kendimden kurtarma bahanesiyle bu sevgiyi benden almasına izin vermiştim.

Sikerler.

Ayrıca onu da sikerler.

Kalbim nihayet görevini yapmaya başladığında ve beni üç buçuk gün süren kederli uyuşukluktan uyandırdığında, öfkeyle titredim.

Selix'in sesi telefonda yankılanarak düşüncelerimi delip geçti. "Antrenman seansımız için hazır mısın?"

Gözlerimi kırpıştırdım, bedenime geri döndüm. Etrafımdaki dalgaları, bulutları ve parıldayan yatı gördüm. Birisi bayılana ya da ciddi şekilde yaralanana kadar dövüşmek üzere anlaşmıştık.

Dün gece dövüşü ayarlarken kulağa daha iyi gelen bir şey yoktu çünkü çellom bile düşüncelerimin Pim'e dönmesini engelleyememişti.

Acının işe yarayacağını ummuştum.

Ama şimdi daha iyi bildiğim bir şey vardı.

Bu acının geçmesinin tek bir yolu vardı ve bu da dövüşmek, öldürmek ya da beni lanetleyen bir annenin mükemmel oğlu olmak değildi.

Kim olduğuma bakmadan beni seven kadın için mükemmel bir erkek olmaktı. Kendim de dahil olmak üzere herkes hayır derken bana evet diyen bir kadına.

Olduğum her şey için kendimi suçlu hissetmekten bıkmıştım.

Artık kendime bahaneler üretmek yetmişti.

Artık rol yapamazdım.

Bunu yapmanın bir anlamı yoktu.

Hiçbirini.

Ona sahip olmadığım sürece.

Telefonu sıkarak odama doğru yöneldim. "Dövüşümüz ertelendi."

"Öyle mi?" Selix homurdandı. "Tam olarak neden?"

Monaco'dan ayrıldığımdan beri değiştirmediğim kıyafetlerimi çıkarıp temiz kıyafetleri avuçladım ve banyoya daldım. "Çünkü ben öyle diyorum."

"Sebebin ne kadar da önemliymiş, Prest. Senin şifreli işler yapan bir orospu çocuğu olduğunu hiç düşünmemiştim."

Duşu açarken onu görmezden geldim ve hayatımın en kötü hatasını yaptığımdan beri söylemek istediğim sözleri söyledim. "Helikopteri hazırlasınlar. Monaco'ya geri dönüyorum. Hemen."

BÖLÜM ALTI

PIMLICO

Hayatımda hiç bu kadar gergin hissetmemiştim.

Elbette beni korkutan, dehşete düşüren ve ölümü dilememe neden olan durumların içine düştüğüm olmuştu. Ama düpedüz dehşetten ziyade gerginlikten titrediğim bir durumla hiç karşılaşmamıştım.

Polisin beni fiziksel olarak taciz etmeyeceğini biliyordum. *Ya da en azından öyle umuyordum.* Onlar suçlu değildi. *En azından, hepsi öyle değil.* İşbirliği yaptığım sürece burada güvende olurdum. *Ya da en azından hüküm giyene kadar.*

Korku, bu düşünceden sonra baş gösterdi, hep birlikte omuzlarıma yerleştiler.

Kendine gel. Düşünmeyi bırak. Sadece sessiz kal ve bunu atlatmaya bak.

Kendi tavsiyeme uyarak polis arabası durduğunda ve araçtan inmeme yardım edildiğinde çenemi yukarıda tuttum. Bakışlarımı küfürler eden ve kendisini bırakmalarını emretmeye devam eden Harold'a çevirmedim. Bizi memurlarla, yazıcı ve telefon sesleriyle, metal kelepçelerin ve yoğun kahvenin kokusuyla dolu büyük bir binaya doğru götürdüklerinde uysallığımı korudum.

Bizi tutuklayan polisler, işlerinin başındaki suç savaşçısı arkadaşlarından ikisine el salladılar. Onlar da başlarını sallayıp bizi almaya geldiler.

Hızlıca sorulan sorular ve verilen cevaplar Fransızcaydı. Elder ile Monaco'yu keşfederken Fransız aksanıyla yapılan konuşmalara alışmıştım ama ilk kez bu dili konuşmayı diliyordum, böylece neyle yüzleşeceğimi bilebilirdim.

Harold kendi tiradına başlarken sessizce durdum, başka bir memur gelip sessizliği sağlamak zorunda kaldı.

Konuşma başladığı gibi bitti.

Yeni bir erkek memurun elleri dirseğimi tuttu ve meslektaşına selam verirken bir diğeri Harold'ı tuttu.

Harold bana öfkeli bir ifadeyle bakarak hırladı. "Bu iş daha bitmedi, korkak. Babam bunu duyduğunda-"

Onu tutan memur Harold'ı sarsarak sessiz kalmasını sağladı. Ben tehdidini görmezden gelmek için elimden geleni yaparken o götürüldü ve ben de işlemlerin yapılması için merkezin farklı bir bölgesine yönlendirildim.

Sadece memurun kartının kaydırılması ve tuş takımına şifrenin girilmesiyle açılan bir kapıdan geçirilirken kimse benimle konuşmadı. Ayağımın tekinde kalan sandalet aşınmış muşamba zemine takılınca sendeledim, memur dengemi kaybetmeyeyim diye yardım etmek için kolumu sıkınca varlığını unuttuğum yeni bir morluk sızladı.

Harold gözümü moraarttığı için görme yetimin sadece yarısı çalışıyordu ve hastalıklı bir şekilde, bundan daha kötü acıya katlandığıma memnundum çünkü eklemlerimdeki yanıcı şişliği ve kaslarımdaki zonklayan rahatsızlığı unutturuyordu.

Sadece bu koridorla bu ana odaklanmak istiyordum, böylece başımın ne kadar belaya girdiğini daha iyi anlayabilirdim.

Koridorun sonuna gelince sola döndük, üniformalı rehberim başka bir kapıyı açıp beni içeri itti. Beni bir kadın memurun evrakları karıştırdığı yüksek bir masaya götürdü, Fransızca bir şeyler homurdandıktan sonra öne doğru itti.

Kadın başıyla onayladı ama beni tutmaya gelmedi. Bunun yerine, bileklerim kelepçeli bir şekilde tek başıma kaldım, beni buraya getiren adam kapıdan çıkıp kaybolurken kadın işini bitirene kadar bekledim.

En sonunda başını kaldırdı, beni tepeden tırnağa süzdü ve onu başka bir odaya doğru takip etmem için başıyla işaret etti. Bu daha küçük ama çok aydınlık ve temiz bir odaydı.

Diğer memurlardan daha gençti, bu meslekte yeni olduğu çok açıktı. Henüz serserilerden ve hırsızlardan bıkmadığı belliydi.

Herhangi bir soru sorma zahmetine girmedi, sadece nazikçe başını salladı ve boy grafiğinin çizildiği duvarı işaret etti. "Lütfen orada durun. Gülümsemeyin."

Söyleneni yaptım ve bir kameranın flaşı, zaten bozuk olan görüşümün geri kalanını da körleştirince gözlerimi kırpıştırdım.

"Harika. Şimdi buraya gelin lütfen."

Gözlerimi birkaç kez kırpıştırarak çok sayıda kablo ve ekipmanın bağlı olduğu bir bilgisayar alanına doğru ilerledim. Olduğum yere doğru bir sandalye itti.

Sonraki birkaç dakika boyunca kıpırdamadan oturdum, o ellerimi tutarken ve her parmağımı bir şekilde parmak izlerimi tarayan ve anında ekrana yansıtan bir pede bastırırken sessizce oturdum.

Klavyeye dokunarak boyumu ve durumumla ilgili kendisine ulaşan diğer bilgiler neyse onları girdi ve beni yavaş yavaş bilinmeyen bir vatandaştan katalog altına alınan bir suçluya dönüştürdü.

Vesikalık fotoğrafım dosyaya sürüklenip yerine eklendiğinde gözlerime iğneler battı. Yazıcı simgesine bastıktan sonra gülümsedi ve yeni mürekkeplenmiş, sıcak kâğıdı almaya gitti. Adım,

şahsi bilgilerim ve diğer şeyler gibi ayrıntılar dahil birçok alan boş kaldı.

Tek bir soru bile sormamıştı. Sanki...

Kapı açıldığında başka bir memur daha belirdi.

Sorgulamayı yapacak başka biri için evrak işleriyle uğraşıyordu.

Yeni gelen memur A kesim bir etek, ütülenmiş beyaz bir bluz ve göğüs cebinin üzerine altın rengi kalkan arması işlenmiş ceket giymiş bir kadındı.

İşlemimi yapan kadın Fransızca bir şeyler söyledi, yeni oluşturduğu dosyamı teslim edip masasındaki yerine döndü.

Sandalyemde dönerek bir başka yabancıyla yüzleştim ve bütün iyi filmlerde gösterilen sorgulamaya hazır bir şekilde geridim. Ancak gözleri kelepçeli bileklerime takıldı ve dudak büktü. "Şimdiye kadar çıkarılmaları gerekirdi, sence de öyle değil mi?"

Bu fikre katılıp katılmamam gerektiğini bilmiyordum.

Tüm bunlar benim konfor alanıma göre çok tuhaftı.

Tabii artık normal bir konfor alanım olduğundan da değildi.

Cebinden bir anahtar çıkararak ayağa kalkmamı işaret etti, sonra da metalin kilidini hızla açtı. Kelepçeler düşerken gülümsedi, onları masanın üzerine koydu. "Daha iyi mi?"

Gözlerim büyüdü, ya da şişkin haliyle büyüyebildiği kadar büyüdü.

Bu kadınlar bana kuralları çiğneyen, toplumun avam kesiminin bir üyesi gibi değil de bir insan gibi davranıyorlardı. Kafama vurulmasını ya da hayatımı nasıl mahvettiğime dair küçümseyici sözler söylenmesini bekliyordum.

Bu medeni muameleyi görmeyi beklemiyordum.

Yaşlı kadın elini yanağında gezdirdi, sanki hiç makyaj yapmamış gibi görünmek için ustaca yapılmış kusursuz makyajına

dokunuyordu. Sanki gözlerinin üzerindeki güzel gölgeler ve dudaklarındaki pembemsi ton doğalmış gibi görünüyordu.

Gösterişsiz, kahverengi küt saçı ve ucunda bir aziz bulunan, sade, altın zinciriyle güzeldi.

Dosyamı göğsünde tutarak kolunu davet edercesine açtı. "Gidelim mi?"

Nereye gidelim?

Ben cevap vermeyince saçmalığa yer bırakmayan topuklu ayakkabılarıyla ilerleyip koridorun kapısını açtı. "Gidip biraz sohbet edelim ve temel şeyleri aradan çıkaralım, sonra doktoru çağıracağım, tamam mı? Adım Carlyn Grey ve şu andan itibaren vakandan ben sorumlu olacağım." Dudaklarını anlayışlı bir şekilde büzdü. "Pek iyi görünmüyorsun, seni zavallı şey. Ayakkabının tekini de kaybetmişsin. Ah, canım. Bu arada bir şeyler bulacağımdan emin olacağım."

Donakaldım, ses tonundaki nezaket karşısında bir kez daha şaşkına döndüm. Geçmişim yüzünden kadın ya da erkek tüm insanları düşmanca bir bakış açısıyla mı değerlendirmiştim?

Bu Alrik'in verdiği derslerin mi, yoksa annemin yetiştirme tarzının mı bir ürünüydü?

Her iki durumda da bu kadın bana, işi özgürlüğümü elimden almak olan kanun koruyucusundan ziyade, dertlerimi anlatmam için beni davet eden nazik bir teyzeyi hatırlatıyordu.

Zamanı geri sarabilmeyi ve çalmayı hiç *aklıma bile getirmemeyi* binlerce kez dilemiş olsam da sonuçlarıyla yüzleşmek zorundaydım.

Elder...

Onu başarılı bir şekilde düşüncelerimden uzak tutmuştum ama muhteşem yüzü öyle bir canlılıkla belirdi ki, acı veren anılar ve onunla birlikte olmak için kemiklerimi un ufak eden bir arzu karşısında nefesim kesildi.

Ona *ihtiyacım* vardı.

Sadece bu korkunç durum için değil, o yanımda olmadan nefes alamadığım için.

Ben cevap vermeyince Carlyn Grey öne doğru eğildi. "Biraz su ister misin? Doktor durumunu değerlendirene kadar ağrı kesici veremem ama bayılacak gibi hissediyorsan yemen için bir şeyler söyleyebilirim."

Yemek mi?

Kulağa hoş geliyordu. Küçük bir baş sallama hareketi yaptım ve ona doğru yürüdüm.

Yine nazik bir gülümsemeyle önden yürüdü ve beni sıradan koridordan başka bir kapıya yönlendirdi; bu kapının üzerinde *Görüşme Odası Dört* olduğunu belirten bir etiket vardı. "Bu taraftan."

Kapıyı açtı ve ben yanından geçene kadar bekledikten sonra kapıyı kapatıp siyah, plastik sandalyeye oturdu. Büyük bir masa onu diğer sandalyeden ayırıyordu, tereddütle oturdum ve kemiklerim tekrar hizalanıp ayakta durmak yerine oturmanın verdiği acı verici işi yerine getirirken yüzümü buruşturdum.

Beni izledi. "Pek iyi görünmüyorsun." Masanın üzerinde duran telsizi kullanarak, "Görüşme Dört'e su ve sandviç getirin," diye emretti.

Çatırtılı bir yanıt midemdeki ani gurultuyu gölgelemeyi başardı.

Bir sandviç kulağa hiç bu kadar hoş gelmemişti.

Önündeki evrakları düzeltirken dikkatle bana baktı. "Bu sorular sadece formalite. İşimiz biter bitmez doktoru çağırıp seni tedavi ettireceğim. Eğer kendini iyi hissetmediğin bir an olursa bana söyle." İlk uyarı imasıyla gözlerini kıstı. "Eğer işbirliği yapar, doğruyu söyler ve bu işi halletmeme yardım edersen, sadece birkaç dakikanı alır."

Yutkundum, sesime bu kez saklanmaması için bir mesaj göndererek başımı salladım.

"Harika." Göğüs cebinden bir kalem çıkararak ucunu ilk boş kutuya bastırdı. "Başlamaya hazır mısın?"

O kadar yumuşak bir sesle sormuştu ki, sanki ben kalabalık bir süpermarkette kaybolmuş bir çocukmuşum ve o da beni sevdiklerime kavuşturmak için kim olduğumu öğrenmeye çalışıyormuş gibi bir senaryo çizmişti.

Başımı eğdim, parmaklarım kir içindeydi ve Harold beni tekmelerken kaldırımı tırmalamaktan sıyrılmıştı.

Keşke konuşmak daha kolay olsaydı. Keşke benimle konuşulduğunda cevap vermek doğal gelseydi. Ama bir yabancıya sesimi ona duyuracak kadar güvenmek büyük çaba gerektiriyordu.

Yine de Carlyn Grey sabrını yitirmedi. Karmakarışık saçlarımın arasından baktığımda beni sabırla beklediğini gördüm. Derin bir iç çektim. Bunu aşmak zorundaydım. Daha dik oturdum, yan tarafım zonklayınca irkildim. "Evet, hazırım."

"Güzel." Beni cesaretlendirircesine gülümsedi. Sayfaya göz atarak, "Adın?" dedi.

Buraya kadardı.

Pimlico olmayı bırakıp önceki varlığıma geri döneceğim andı. Asıl ismimi kucaklamaya hazır değildim. İş kaygıları ve vergi yükümlülükleri olan normal bir vatandaş olmak için yeterince güçlü değildim. Ama hazır olsam da olmasam da... ışığa doğru yolculuğum başlamıştı.

"Tasmin Blythe."

Memur, sanki ismim her gün her saniye serbestçe söyleniyormuş gibi davrandı. Neden davranmayacaktı ki? Bir isim, birisi tarafından en çok paylaşılan şeydi. Ama benim için... uzun zamandır ilk kez duyan kişi oydu.

Elder'a söylemeliydim.

Ondan kendimle ilgili bu kadar şeyi gizlememeliydim. Güvenliğim karşılığında istediği tek şey kim olduğumu bilmekti. Neden çocukken en sevdiğim pelüş tavşanın adını paylaşmamıştım ki? Neden ona fener ışığı altında savaşçı peri ve prenseslerin epik fantezilerini okuduğumu, gizlice kendi büyülü peri masalımı dilediğimi söylememiştim?

Şimdi ona anlatmak istiyordum.

Onu oturtup ona açılmak ve yıllardır biriken şeyleri bir bir dökmek için hissettiğim arzu patlama noktasına geldi.

Yüreğim uzuvlarımdaki bütün bereleri aldı ve onları tek bir yerde topladı. Istırap için bir bandaja ihtiyacım vardı.

"Uyruk?" Carolyn beklentiyle başını kaldırdı.

"İngiliz."

"Adres?"

"Daire Üç, Century Binası, Pollyworth Yolu, Londra."

Bunu söylemek bile, yerel Hint lokantasından söylediğim tereyağlı tavuğun tadını ve komşumun penceresindeki saksılarda bulunan pembe güllerin kokusunu geri getirdi. Merdivenleri bir hanımefendi gibi çıkmak yerine uçarak çıktığımda annemin beni onaylamayışının sesi ve okul kitaplarımla dolu sırt çantamın ağırlığını hatırladım.

"Yaş?"

Duraksadım. Kaç yaşındaydım? *Çalındığımda on sekiz yaşındaydım...*

"Yirmi."

Ergenlik hayatımın çoğunu -masumiyet ve pervasız eğlenceyle dolu olması gereken yılları- bir yere kapatılıp cinsel istismara uğrayarak geçirdiğimi düşününce titredim. O yılları asla geri alamayacaktım. O masumiyeti bir daha asla bulamayacaktım.

Nefesim hırıltılı bir hal aldı.

Üzerime çirkin bir ürperti çökerken kendime sarıldım.

Carlyn fark etti, kahverengi saçları çenesinin etrafında sallanıyordu. Ela gözleri acıma duygusuyla ısındı. "Biliyor musun? Şimdilik bu kadar yeter. Şu doktor ziyaretini aradan çıkaralım, olur mu?"

Başımı kaldırıp bakmadım, eski anıların yükü biraz fazlaydı.

Günün geri kalanı bulanıklık içinde geçti.

Memur Grey beni başka bir odaya götürdü; bu odada soluk mavi çarşafla kaplı bir sedye ve bir doktorun tavsiyelerini sunması için basit bir çalışma masası vardı. Biraz bekledikten sonra yüzümü buruşturarak sedyeye doğru gittim, Carlyn bileğime küçük bir kelepçe taktıktan sonra gümüş rengi çerçeveye geçirdi.

Tenimdeki soğuk ısırıkla kaskatı oldum.

"Korkarım ki kurallar böyle." Özür diler gibi omzunu silkti. "Doktoru ayarlayana kadar seni biraz yalnız bırakacağım. Seni gözetimsiz ve kelepçesiz bırakamam."

Yaptığı şeyi açıklaması ve beni kelepçelediği için pişmanmış gibi davranması onun iyi kalpliliği hakkında çok şey anlatıyordu.

Zorla gülümsedim. "Anlıyorum."

Beni kalp ağrımla baş başa bıraktı ve kısa bir süre sonra yanında başka bir kadınla tekrar beliriverdi. Carlyn genel bir kontrol yapılması talimatını verir vermez bana mahremiyet vererek doktorla yalnız bıraktı.

Muayene iyi başladı.

Doktor -adının Michelle Annaz olduğunu söyledikten sonra- nereme vurulduğu ve tekmelendiği ile ilgili sorular sordu. Kibarca beni muayene etmek istedi ve elbisemi yukarı çekerek kalçalarımda ve uyluklarımda hızla büyüyen taze çürükleri ortaya çıkardı. Ellerini eklemlerimin ve bağlarımın üzerinde gezdirdi.

Ben onun istenmeyen dokunuşundan kaçınmamak için çenemi kaskatı kilitlerken, yüzü yavaş yavaş kibar profesyonellikten endişeye dönüştü.

Birçok yara izime baktı.

Suistimalden kaynaklanan kusurlarımın izini sürdü.

Carlyn Grey'in aksine, doktorun gözlerinin kenarlarında daha derin gülme çizgileri vardı ve koyu renk saçlarını gümüş teller süslüyordu. Bronz teni, bu parti şehrindeki ada hayatından izler taşıyordu ama bakışlarındaki kurnaz hesaplama hiçbir şeyi kaçırmadığını gösteriyordu.

Benimle ilgili hiçbir şeyi kaçırmadığı kesindi.

Ah, hayır...

Lastik eldivenlerini çıkaran Doktor Annaz geri adım attı. Bir süre konuşmadı ama sonra tartışılmaz bir otoriteyle sakince, "Geçmişinde çok zarar görmüşsün," dedi.

Bu bir soru değildi, bu yüzden cevap vermedim.

Gerek olduğunu da düşünmüyordum.

Bedenim gerçeği anlatıyordu.

Kollarını kavuşturdu. "Bana söyleyeceklerin kayıt dışı kalabilir ve doktor-hasta gizliliğiyle korunabilir ama davana yardımcı olmak için de kullanılabilir. Polis, soymaya çalıştığın kızın erkek arkadaşı tarafından dövüldüğünü söyledi, bu doğru mu?"

Parmaklarımı birbirine geçirdim ve avuçlarımdaki yüzülmeyi görmezden gelerek sıktım. "Evet."

"Peki ondan önce? Alçı ya da ona benzer bir tıbbi işlemin yardımı olmadan, kendi kendine iyileşen kemik nodüllerinin nasıl oluştuğunu anlatmak ister misin?"

Hayır, anlatmak istemiyorum.

Evet, anlatmak istiyorum.

Tanrım, bilmiyorum.

Saklanmaktan bıkmıştım.

Belki de Elder istediğinde ona kendimden daha fazla parça vermiş olsaydım, varlığıma daha uzun süre tahammül etmek için ihtiyaç duyduğu şeyi elde etmiş olurdu.

Belki de sorular artık korkulacak bir şey değil de bir şekilde daha iyi olmak için bir araçtı.

Elimin teki yatağa kelepçeliyken diğer elimle yüzümü sıvazlayıp ağır ağır iç çektim. "Eğer anlatırsam bana ne olacak?"

Hapishane yerine psikiyatri koğuşuna mı gönderilirdim?

Anneme her şey en ince ayrıntısına kadar anlatılır mıydı? *Duymasını hiç istemediğim ayrıntılar bile?*

Doktor Annaz'ın ifadesi yumuşadı. Yaklaşarak yatakta yanıma oturdu. Bana dokunmadı ama varlığı rahatlatıcıydı. "Kararı sen vereceksin. Eğer bana bunu mahremiyet içinde anlatırsan sana yılların çalışma ve deneyimiyle gelen tavsiyelerde bulunabilirim ve o şekilde bırakabiliriz. Ya da eğer senden çalınan şeyi geri almaya hazır hissediyorsan, o zaman Memur Grey'i de dahil edip sana yardım etmemize izin vermeni öneririm."

"Beni hapse atarak mı yardım edeceksiniz?"

Başını iki yana salladı. "Bazen olaylara katlanırız ve her olay ya affedilmek ya da sonuçlarına katlanmak için ele alınır. Diğer zamanlarda ise yaşadığımız şeyler böyle basit olaylar değildir, daha önce cevabı olmayan şeylere bir açıklama getiren bir dizi olayla birleşirler." Devam etmeden önce iç geçirdi. "Sana ne yapman gerektiğini söylemeyeceğim ve hangisini seçersen ne olacağını da söyleyemem ama bir noktada, dışarıdaki herkesin seni incitmek istemediğine güvenmek gerekir."

Bilge paragrafının hangi kısmının beni kırdığını bilmiyordum.

Sadece kırdığını biliyordum.

Bir an kaskatı ve metanetle oturuyordum.

Sonrakindeyse sessiz hıçkırıklara boğulmuştum.

Bağışlanma ya da sonuç.

Tekil olaylar ya da birbiriyle bağlantılı olanlar.

Bir noktada... güvenmen gerekir.

Güvenmeyi çok istedim.

Belki de başlama zamanı gelmiştir...

Gözyaşlarımı tutamayarak, "Seks kölesi olarak satıldıktan sonra iki yıl esir tutuldum," diye itiraf ettim.

O cümle.

O itiraf.

Acı barajındaki son barikattı.

Michelle Annaz elimi tuttu ve sıktı. Hepsi bu kadardı. Ben artık Elder'dan daha fazla insanın bildiği bilgisiyle titrerken o sadece elimi sıktı ve sessiz kaldı.

Çirkin gerçeğim ortaya çıkmıştı ve bu kadın bana sanki hayatta kaldığım için çok ama çok güçlüymüşüm gibi davranıyordu.

Doktor Annaz ilk sorusunu sordu. "Nasıl?"

Ben de cevapladım.

Geri kalan soruları kafatasımın içinde vızıldayan arılara dönüştü.

Ne kadar süre?

Nerede?

Kiminle?

Neden?

Bana ne yapıldı?

Cevaplarım o arıların beslendiği nektar gibiydi, beni uzun zamandır boğan polenleri yavaşça kaldırıp bala dönüştürmek için uçup gidiyorlardı. Acımasızca dürüsttüm ve hiçbir şeyi saklamadım, hatıraların üzerimde güç sahibi olmasını engellemek için elimden geleni yaptım. Ve bitirdiğimde, günün ne kadarının

geçtiğine dair hiçbir fikrim yoktu. Duygusal arınmadan dolayı başım çatlıyordu ve midem açlığı geçip bomboş hale gelmişti.

"Sana son bir sorum var, Tasmin. Cevabını çok dikkatli düşünmeni istiyorum."

Doktor Annaz'a ve yıpranmış yüzündeki sertliğe baktım. Sözünü bitirmesini bekledim.

"Bunun aramızda kalmasını mı istiyorsun? Yoksa Memur Grey'i de dahil etmemden memnun olur musun?"

Bir kez daha, iki farklı sonucu olan bir soru sormuştu.

Eğer hikâyem bu odada kalırsa, hırsızlığım ve köleliğim sonsuza dek iki ayrı olay olarak kalacak, yaptığım şeyi nasıl ve neden yaptığıma dair hiçbir açıklama olmayacaktı. Ama başkalarının bilmesine izin verirsem, o zaman azarlamaları büyük olasılıkla anlayışa dönüşecekti. Bunun ayrı bir olay değil, bir dizinin parçası olduğu konusunda daha derin bir anlayışa sahip olacaklardı. *Elder'ın ve şimdi benimle konuşmak için zaman ayıran bu iki kadının da bir parçası olduğu bir dizinin.*

Bunu sempati için yapmadım.

Gerçek için yaptım.

"Ona söyle. Bilmesini istiyorum."

Doktor Annaz tek kelime etmeden ayağa kalktı ve kapıdan çıkıp gözden kayboldu.

On dakika sonra, Carlyn Grey ile birlikte döndü.

İki kadın da bana nazikçe gülümsedikten sonra, Carlyn bileğimdeki kelepçeyi açıp Doktor Annaz'a başıyla işaret verdi. "Size hastaneye kadar eşlik edip testler yapılana kadar orada kalacağım."

"Testler mi?" Gözlerim kocaman oldu. "Ne testleri?"

Doktor Annaz omzumu sıvazladı. "Buraya birkaç sıyrık ve çürüğü tedavi etmeye geldim, Tasmin ama senin bundan çok daha iyi bir bakıma ihtiyacın var."

"Benim mi?"

Üzüntüyle iç çekti. "Senin."

Testler bir tür istila gibiydi.

Korkunç anıları geri getirdiler ve yapıştırılmış bazı parçalarımı kırdılar.

Dilimi diken ve beni yeniden bir araya getiren kişi Elder'ın doktoru Michaels'tı. Nazik, sabırlı ve anlayışlı davranmıştı.

Çok sayıda aksana ve makineye sahip bu yeni doktorlar adet dönemlerim, iç organlarım ve diğer korkunç derecede özel şeyler hakkında sorular sordular.

Alrik'in üzerimde ne kullandığını itiraf ettikten sonra, kalıcı bir hasar olup olmadığını görmek için bir jinekolog görevlendirildi. Kırık kemiklerim olup olmadığını belirlemek için çok sayıda röntgen çekildi.

Kan alındı.

EKG'ler kaydedildi.

Daha fazla soruya cevap vermek, makinelerin vızıltısına boyun eğmek ve kolalı çarşafın üzerinde gerginlikten titremek ile bir başka konsültasyon için beklemek arasında saatler geçti.

Carlyn Grey yorgun bir gülümseme ve bir şeyi tamamlamanın havasıyla bana yaklaştığında çöken geceyle gökyüzü kararmıştı ve bana üçüncü bir fincan kahve uzattı.

Birinci ve ikinci fincan arasında, bana olan bitenle umduğundan daha iyi başa çıktığımı ve insan vücudunun nelere dayanabileceğine hayran olduğunu söylemişti. Katlandığım

işkencelerle ilgili hikâyelerimi dinlemekten hoşlandığını sanmıyordum ama kanıtlar tenimde açıkça görülüyordu.

"Pekâlâ, işimiz bitti." Uzun bir iç çekişle yatağımın yanındaki sandalyeye ağır hareketlerle oturdu.

Uzun bir gün olmuştu... ikimiz için de.

"Kan tahlili sonuçların yarın çıkacak ve Doktor Annaz muayenen ile ilgili ikinci bir görüş alacak."

Neden ikinci bir görüşe ihtiyaç duyduklarını sormak istedim... *Sorun neydi?*

Ama o bunu açıklamak yerine devam etti. "Şimdilik yeni açılan yaraların sarıldı ve başka bir memur seni yaralayan suçluyu sorguladı. Kız arkadaşı suç duyurusunda bulunuyor ancak suç duyurusunda bulunmayan iki tanık daha olduğu için, raporları doğrulayana ve buradan sonra nasıl ilerleyeceğimizi belirleyene kadar raporunu yazmayı yirmi dört saat daha erteleyeceğiz."

Kahvesinden bir yudum aldı."Hâlâ benim gözetimimde olduğuna ve kendi itirafına göre gidecek hiçbir yerin olmadığına göre, geceyi burada geçireceksin. Dinlen ve biraz yemek ye, sabah ilk işim seni almaya gelmek olacak." Bakışları benimkilerle buluştu. "Kaçmaman için kapının önünde bir nöbetçi olacak."

"Kaçmayacağım."

Gülümsedi. "Biliyorum. Sen iyi bir kızsın, Tasmin. Bu karışıklığı düzelteceğiz."

Bana bugün kaç kez Tasmin denmiş olursa olsun, yine de kulağa yanlış geliyordu.

Ben Pimlico'ydum... *iyi ya da kötü.*

Carlyn kahvesini bitirdi. "Yarın sonuçlarını aldıktan ve davada ne durumda olduğumuzu öğrendikten sonra, bir aile üyesinin izini sürmeye başlamanın zamanı gelebilir, değil mi? Eğer bu olayı bir kabahat olarak nitelendirebilirsek seni eve götürmenin bir yolunu bulalım."

Eve.

Özgürlük.

Güven.

Acı da olsa tatlı da olsa.

Beni yolun sonuna kadar götürenin Elder olmasını dilesem de.

Çok fazla bilinmeyen olsa da.

Zihnimdeki her şey hissettiğim yoğunlukla teker teker dökülüverdi.

Minnetle gözyaşlarına boğuldum.

BÖLÜM YEDİ

ELDER

Onu bulamıyordum.

Dünyadaki tüm ülkeler ve şehirler arasında en çok Monaco'yu tercih ediyordum ve bunun nedeni Fransız Rivi-era'sını çevreleyen bir vergi cenneti oluşu ya da zenginlik için sağlanan güvenlik değildi. Monaco'yu seviyordum çünkü sokaklarında bireysellik ve karşılıklı saygı hâkimdi. Kimse kimseye boyun eğmek zorunda değildi.

Şimdi ise burası boktan yerler listemde yerini almıştı.

Pimlico nasıl böyle muhteşem şekilde ortadan kaybolabilirdi?

Tek bir kafe çalışanı bile tarif ettiğim kızı görmemişti.

Tek bir dükkân sahibi bile onu sokaklarda dolaşırken gördüğünü itiraf etmemişti.

Tren istasyonlarına, feribot terminallerine ve havaalanına gitmiştim.

Selix ve ben, aklıma gelen çoğu yeri dolamıştık... ama elimizde koca bir hiç vardı.

Karanlık çökmüştü ve sonunda bedenimin beslenmeye, zihnimin de uykuya ihtiyacı olduğunu kabul etmek zorunda kaldım.

Onu özlemek beni içten içe yiyip bitiriyordu ve eğer aklı başında davranmaya başlamazsam onu sonsuza dek kaybedecektim.

Telefonum çaldı.

Selix: *İş bölgesinde. Bir güvenlik görevlisi, Pim'in tarifine uyan bir kızın polis arabasına bindirildiğini gördüğünü söyledi.*

Tanrım!

Aptalın tekiydim.

Neden şehirdeki polis karakollarını kontrol etmeyi akıl edememiştim? Bu lanet ülkedeki çıkış noktalarını kontrol etmek kadar bariz olmalıydı.

Telefonumu elime alarak geceye geri dönmeye ve bulabildiğim her karakolu yağmalamaya hazırlandım. Öte yandan...

Daha iyi bir yol varken neden ayak işlerini yapacaktım ki?

BÖLÜM SEKİZ

PIMLICO

Ertesi gün testlerimin sonuçları geldi.

İyi bir gün değildi.

Haberleri veren kişi Doktor Annaz'dı.

Başlangıçta, sanki benim değil de başka birinin bedensel komplikasyonları sıralanıyormuş gibi uzaktan dinledim. Zaten bildiğim şeyleri tekrarladı: erken başlangıçlı artrit, kafama vurulduğu için küçük bir işitme problemi ve oynadığı tüm oyunlar yüzünden büyük olasılıkla gözlük gerektirecek bir görüş sorunu.

Bunlar önemsiz şeylerdi.

Bunlarla yaşanırdı.

Söylediği son şey ise öyle değildi.

Sözlerini bitirdiğinde kollarımı rahmime doladım ve akmakla tehdit eden öfkeli gözyaşlarımla savaştım.

Beni incitebilecek şeyleri duymam bitti sanıyordum.

Yanılmıştım.

Çok yanılmıştım.

Görünüşe göre Alrik beni içeriden öyle kötü yaralamıştı ki, hamile kalma şansımı da mahvetmişti. Üzerimde kullandığı maddeler, sürdüğü yanlış kayganlaştırıcılar beni kısırlaştırmıştı.

Asla hamile kalamam.

Bana yaptığı o korkunç iğnelere ihtiyacım yoktu. Bir daha doğum kontrolü konusunda endişelenmeme gerek yoktu.

Kısırdım. İşe yaramazdım. *Boştum.*

Asla çocuk sahibi olamayacağım söylenene kadar çocuk sahibi olmayı hiç düşünmemiştim bile.

Sanki hiç hayalini bile kurmadığım bir rüya, bir anda her şeyden çok istediğim bir gerçeğe dönüşmüştü. Ancak onun yerine bu kâbusun içinde kalmam gerektiği söyleniyordu.

Gerçeküstüydü.

Akılalmazdı.

Sanki Alrik mezardan uzanıp benden bir şeyler daha çalmıştı.

Başka bir trajediyi daha sindirmem için bir süre yalnız bırakıldım ve karakola geri götürüldüğümde, bunu bir daha asla düşünmemeye yemin ettim.

Birdenbire umutsuzca istediğim bir şeye asla sahip olamayacağımın söylenmesinin nasıl bir his olduğunu unutmak ve panikatak geçirmeden bu fikre alışmak istiyordum. Yeni baştan öldürmek istediğim bir canavar tarafından kadınlığımın paramparça edilmiş olması kimin umurundaydı?

Hâlâ hayattaydım.

Hâlâ buradaydım.

Hâlâ *kazanıyordum.*

Neyse ki sorgu aklımın başka şeylerde kalmasını sağladı.

Tıpkı dün olduğu gibi, karşılaştığım muamelenin izlediğim polis dizileriyle hiç alakası yoktu. İyi polis, kötü polis yoktu. Ellerini metal masalara vuranlar ya da sert sorulara maruz tutulmak yoktu. Sadece hâlâ alışamadığım kibarlık ve saygı vardı.

Yazlık elbisem karakolun serin klimasına karşı yeterince koruyucu değildi ve bir yerlerden birisi çıkıp bana rahat, örme, krem rengi bir kazak verdi. Bu, sandalyeme daha çok sokulurken kucaklanma hissi yarattı.

Karnım doymuştu, duş almıştım, bir çift yeni ayakkabı verilmişti ve cildimdeki morluklar Alrik'in bile gurur duyacağı güzel bir mozaik oluşturmuştu.

Günün ilk sorgusu kolay olmamıştı çünkü gerçekten verecek cevabım yoktu.

Nerede tutulmuştum?

Oraya nasıl götürülmüştüm?

Satıldığım yer neresiydi?

Onlara tek söyleyebildiğim hücremin tepedeki beyaz bir malikânede olduğu, özel bir uçakla götürüldüğüm ve ÇDGP adlı bir etkinlikte kâğıttan maskeleri olan adamlara satıldığımdı.

Diğer sorular tehlikeli derecede kişiseldi.

Beni kim kurtarmıştı ve nereye gitmişlerdi?

Özgür kaldığım anda neden annemle iletişime geçmemiştim?

Başıma gelenlerden sonra dilimi kim dikmişti?

İşte o soruları geçiştirdim.

Gerçekleri söylemeyi reddettim, onun yerine yarım yamalak ve saçma sapan şeyler söyledim.

Elder'ın adını bir kez bile anmadım.

Onun başını belaya sokmamın imkânı yoktu, özellikle de benim için yaptıklarından sonra. Onlara sadece parası olan iyi bir yurttaşın beni bulduğunu, beni sahibimden aldığını ve tıbbi bakım masraflarımı karşıladığını söyledim.

Onlara tetiği çekip Alrik'i vurduğumu ya da Elder'ın güçlü ellerinde Darryl'in boynunun kırılırken çıkardığı o korkunç sesi kesinlikle anlatmadım.

Bunların sır olmasının bir nedeni vardı ve onları tüm gücümle korudum.

Tıpkı artık bir oğlumun ya da kızımın olamayacağı gibi bahsedilmez olanı koruduğum gibi.

Diğer tüm sorulara bütün kalbimle cevap verdim.

Annemin adı neydi?

Doğum tarihi?

Onu daha hızlı bulmaları için verebileceğim herhangi bir şey?

Öğleden sonra, sezar salatası geldi. Beni yemeğimi yemem için yalnız bıraktıkları sırada hiç şüphesiz cevaplarım sistemlerine işleniyordu.

Yemekten sonra yine benzer şekilde olmasını bekliyordum ama Carlyn moralsiz ve gergin bir şekilde geldi. Yüzünde her zamanki tatlılığın yerinde keskin bir gerginlik vardı.

Bekle... Ne oldu?

Sandalyemde kıpırdandım ve kazağıma iyice sarındım.

Karşımdaki sandalyeye oturup elindeki dosyayı masanın üzerine koyarken gözleri kısıldı. "Merhaba, Tasmin."

Sarsıldım.

Kısmen bu ismin hâlâ bana ait olmamasındandı, çoğunlukla da ses tonu içimi korkuyla doldurduğu içindi. "Ne oldu? Sorun ne?"

Çılgınca bir an için bana Pim demesini diledim.

Pimlico isminden pek çok nedenden ötürü nefret ediyordum ama kendimi Tasmin gibi davranan bu yeni sahtekârdan daha ziyade o kız gibi hissediyordum. Yanlış yerlerden gelse bile biraz cesaret bulmam gerekiyordu. "Neden bana öyle bakıyorsun?"

Memur Grey hafifçe titreyen parmaklarını dosyanın üzerinde gezdirdi. "Bazı haberlerim var."

Gözlerimi evrağın üstündeki logodan, ardından da bir daha göreceğimi hiç düşünmediğim bir kadının grenli fotoğrafından ayıramıyordum.

Annemin.

Sarsıntılar beni inkâr edemeyeceğim bir zalimlikle ele geçirdi. Bana her şeyi anlatmasını talep etmek istedim ama bir kez daha sessizlik kalkanım oldu.

Boğazım kapandı.

Gözlerim bulanıklaştı.

Kalbim dörtnala koştu.

Ne oldu?

Söyle bana!

Dosyaya pat pat vurdu. "Annen hakkında bir şey biliyor musun? Onu hayır gecesinde gördüğün o son geceden beri?"

Başımı iki yana salladım, gözlerimi o küçük grenli fotoğraftan ayıramıyordum.

Annem...

Carlyn'in omuzları biraz çöktü, taziyeleri bakışlarını doldurmaya başlamıştı bile.

Kasıldım.

Soruyu daha fazla tutamadım. "O... öldü mü?" Bu korkunç, berbat sorunun hecesini uyuşukluk takip etti, beni şimdiden cevaptan koruyordu.

Eğer öldüyse, gerçekten bir başıma kalmıştım. Eğer öldüyse... bu bana nasıl hissettirirdi? Onu seviyordum çünkü o benim annemdi. Ama ondan hoşlanıyor değildim. Ama aynı zamanda, o benim geleceğimi, geçmişimi ve Elder'a ya da onun Hayalet adındaki büyülü, yüzen sarayına bel bağlamadan, iyileşmek için güvenli bir yer bulma şansımı temsil ediyordu.

Carlyn bana yarım bir gülümseme sundu. "Hayır, o ölmedi."

Ciğerlerim çalışmayı bıraktı. Bu iyi haber değil miydi? Neden bana gerisini anlatmaktan korkar gibi oturuyordu? İkimiz de konuşmayınca mırıldandı. "Sen götürüldüğünde... bir şey oldu."

Zihnim hızla çalışıyor, söylemek üzere olduğu şeyi çözmeye çalışıyordu.

Ne olmuştu? Annem ne yapmış olabilir-

Bir kar fırtınası omurgamdan aşağı uğuldayarak indi.

Sert bir nefes çektim.

Hayır.

Bu mümkün değil.

Bunca zaman, beni kaçıranın saf ve küçük bir kızı gözüne kestiren ve bir insan hayatı yerine dolar işaretlerini gören fırsatçı bir sapık olmasını ummuştum. Ama ya annem -pedofiller ve suçlularla yaptığı tüm çalışmalar ve işlerle- bir şekilde ruhunun karanlık kısmını benimsemişse?

Ya beni bir deney olarak satmışsa?

Ya uzaktan hayatta kalmamı incelemek için beni bir canavara teslim ettiyse?

Bu fikir çok mantıksız ve çok zorlamaydı ama bu, aklımdaki konseptin beni orta sınıf koşullarda yetiştirilmiş beyaz bir kızın tecavüz, işkence ve akıl oyunlarından nasıl kurtulabileceğine dair bir kobay olarak kullandığına dair korkunç bir kâbusa dönüşmesini engellemedi.

Kırılmadan önce ne kadar dayanabilirdim?

"...Çok üzgünüm, Tasmin."

Başımı kaldırdım, Carlyn'in konuştuğunu -gerçeği söylediğini- ve benim dikkat etmediğimi görünce şok oldum. Haberi tekrarlamayacağı korkusuyla kendimi öne atıp onun ellerini tuttum. "*Ne* dedin?"

Ona dokunduğum yere kaşlarını çatarak baktı ama azarlamadı. "Yalnız başına olacağın için üzgün olduğumu söyledim. Annenin yaptığı şey yüzünden aile evin satıldığı, mobilyalar açık artırmaya çıkarıldığı ve çocukluğun mahvolduğu için."

Sarsıntılar bin kat daha kötü bir şekilde geri geldi. "Peki annem ne yaptı?"

Evrakları bana doğru itmeden önce yüzü soldu. "Kendin gör." Sesini alçalttı. "Suç suçtur ve yaptıklarının bedelini ödeyenlere asla sempati duymayacağım ama içimdeki kadın annenin neden böyle bir şey yaptığını anlıyor. Seninle tanıştıktan sonra nedenini anlayabiliyorum."

Neyin nedenini?

Parmaklarım kâğıdı karıştırdı, kendime doğru çekip kıvrılmış köşelerini düzelttim. Annemin fotoğrafı yakın çekim ve piksel pikseldi ama tek düzgün bir bakış bana ihtiyacım olan her şeyi gösterdi.

Bu bir sabıka fotoğrafıydı.

Önündeki tahtada tutuklanma tarihi, boyu, kilosu ve doğum tarihi yazıyordu.

Düğme burnu, yüksek elmacıkkemikleri ve geniş gözleriyle benimkine çok benzeyen yüzü sert ve neredeyse gururluydu. Kameraya bir suçlu gibi bakmıyordu; vicdan azabıyla iki büklüm olmamış ve geleceğinin getireceklerine kızgın değildi.

Kesinlikle hayır.

Fotoğrafçıya başarılarını elinden alması için meydan okurcasına zafer kazanmış ve kindar bir şekilde bakıyordu.

Neden tutuklandı?

Ne yaptı?

Hiçbir evrende annemin kariyerini bir kenara atmasını anlayamazdım. Hastalıklı profesyonel merakı yüzünden tecavüzcüleri ve katilleri neyin harekete geçirdiğini çözmek için hapishanelerde çalışmıştı ama her zaman geceleri eve dönerdi. Bir deneydeki fareler gibi incelediği insanlarla aynı ortamda kilitli kaldığında çıldırırdı.

Gözlerim isteksizce fotoğrafından ayrıldı, kısa raporu okurken bile teması sürdürmek istercesine parmaklarım yüzünde durdu.

Mahkûm: 890776E

İsim: Sonya Blythe

Suç özeti aşağıdaki gibidir:

Sonya Blythe 3 Kasım 2014 tarihinde, kızı Tasmin Blythe'ın Londra'nın Pimlico banliyösü yakınlarındaki Baglioni Otel'de düzenlenen popüler yardım balosundan kaçırıldığını bildiren bir ihbarda bulunmuştur. Soruşturma devam ediyor olsa da bir sonuç alınamamıştır. Yardım balosundaki tüm konuklarla yapılan ilk görüşmelerden sonra yeni bir ipucu elde edilememiş ve dava durma noktasına gelmiştir.

Carlyn'e baktım. Benim o kız olduğum onun için yeni bir şey değildi. Köle adımın çalındığım yere atıfta bulunmak için Pimlico olduğunu ve yeniden ortaya çıkmam sayesinde hakkımdaki kayıp kişi dosyasının kapatılabileceğini biliyordu. Doğruyu söylediğimi biliyordu.

Okumaya devam ettim.

Tasmin Blythe'in nerede olduğuna dair dava hâlâ devam etmekte. Sonya Blythe, bu konudaki sabırsızlığı nedeniyle, itirafında polis tarafından hayal kırıklığına uğratıldığını hissettiğini ve adaleti kendi ellerine aldığını itiraf etmiştir.

Aman Tanrım.

Daha hızlı okurken ellerim titredi.

Sonya Blythe, kendi isteğiyle yetkililere teslim ettiği iki aylık araştırmasının ardından, kızının kaçırılmasından sorumlu olan kişinin Bay Keith Kewet olduğunu ortaya çıkarmıştır. Reşit olmayan kızlarla ilgili bir üne ve sahip olduğu şehir planlama işiyle sürdürülemeyecek kadar gösterişli bir yaşam tarzına sahip bir adam. Sonya Blythe, kızının kayboluşundan sorumlu özel timi uyarmak yerine, Keith Kewet'ten cevapları bizzat almak adına onu esir almıştır.

Elimi ağzıma kapattım.

Sonya Blythe gerçeği öğrenmek için kendi tekniklerini kullanarak Keith Kewet'i dört gün boyunca hayatta tutmuştur. İşyerindeki tanıdıklarından aldığı bir yalan makinesi testini kullanmış ve itirafı sırasında ortaya çıkan diğer tatmin edici olmayan yöntemlere başvurmuştur. Bu süre zarfında, kızının kaybolmasının suçlusunun Keith Kewet olduğu, kızını nereye götürdüğü hakkındaki gerçekleri öğrendi ve kanıt olarak hepsini kayıt altına aldı.

Sonya Blythe'ın kaydettiği video günlüğünün bir parçasında, onu sabah yetkililere teslim edeceğini ve Londra polisinin kızını bulup eve getirebileceğini umduğunu söylüyor.

Bunu nasıl yapmıştı?

Bunu *neden* yapmıştı?

Bana önem vermediğini düşünüyordum... yine de katilimin peşine düşmüştü. Onu bulmuştu. Polisin yapamadığı şeyi yapmıştı.

Ne yazık ki o akşam Keith Kewet hapsedildiği daireden kaçmayı başarmış ve Sonya Blythe onun peşine düşmüştür.

Sonya Blythe, Keith Kewet'in kafasının arkasına bir kitap tutucu ile vurmuş ve Keith Kewet apartman merdivenlerinden aşağı düşmüştür. Komşular kargaşayı ve adamın çığlıklarını duyarak araştırmak için evlerinden ayrılmışlardır. Sonya Blythe'ın daha sonra kızını kaçırdığı için lanetler okuyarak Keith Kewet'i ölene kadar darp ettiğine dair çok sayıda rapor bulunmakta. Merdivenlerden düştüğünde bir bacağını kırmasına ve koşamamasına rağmen, Bayan Blythe onu öldürene kadar vurmayı bırakmamıştır.

Gözlerim yaşlarla doldu.

Annem birini öldürmüştü... benim için.

Sonya Blythe yetkililere teslim olmak yerine pasaportunu almış, itirafının yer aldığı video kaseti bir komşusuna vermiş ve iddialara göre kızının satılmak üzere gönderildiği ÇDGP, Çeyrek Dönem Güzeller Pazarı, adlı seks ticareti çetesinin bulunduğu Almanya'ya gitmek üzere uçağa binmiştir.

Suçunun bildirilmesinden birkaç saat sonra Sonya Blythe'ın pasaportu dondurulmuş ve Alman yetkililer Münih'e vardığında onun peşine düşmüştür. İngiltere'ye sınır dışı edilmiş ve kendi itirafıyla suçlu bulunarak Keith Kewet'i öldürmekten, şartlı tahliye olmaksızın, on yedi yıla mahkûm edilmiştir.

Hem İngiliz hem de Alman yetkililer ÇDGP'nin izini sürmek için ellerinden geleni yapmış olsalar da bir sonuç alamadılar. Hem çete hem de Tasmin Blythe hâlâ bulunamadı.

Gözyaşlarım dosyanın üzerine dökülüyor, kâğıdı yarı saydam hale getiriyor ve mürekkebi annemin katlandığı her zorlukla parlıyordu.

Onun hakkında nasıl bu kadar kötü düşünebilmiştim?

Beni sevmediğine nasıl inanabilmiştim ki?

Benim için *cinayet* işlemişti.

Hayatını, kariyerini, geleceğini sırf beni bırakamadığı için bir kenara atmıştı.

Ona duyduğum nefretin ve kendime zırh gibi sardığım hayatta kalma mücadelesinin altında gömülü olsa bile, çocuksu kaprislerinin bir kısmını bir şekilde korumuş olan kalbim çaresizlik içinde uludu.

Carlyn uzandı ve hâlâ annemin fotoğrafını takip eden parmaklarımı okşadı. "Sorun yok. En azından yerini ve hayatta olduğunu biliyoruz."

Dudaklarımdan karışık bir kahkaha döküldü. "Anneme çekmişim. O hapiste, ben de hapse girmek üzereyim." Başımı kaldırdım. "En azından bir hücreyi paylaşabilir miyiz? Cezamı çekmek için İngiltere'ye gönderilebilir miyim?"

Acıyarak gülümsedi. "Annen katiller için maksimum güvenlikli bir hapishanede. Senin küçük hırsızlığın onun yanına gitmen için yeterli değil."

Hem rahatlamış hem de hayal kırıklığına uğramış olmam ne garipti.

Karman çorman olan duygularımı bastırarak, "Onu benim için buldun, teşekkür ederim," dedim. Annemin sabıka fotoğrafına bir kez daha bakarak dosyayı elimde tuttum. Onu hapisten kaçırmaktan başka bir şey istemediğim halde, dosyayı Carlyn'e geri uzattım. "Bundan sonra ne olacak? Resmi olarak tutuklu muyum? Geri dönebileceğim bir evim ya da annem olmadığına göre, sanırım geleceğimi planlamaya başlasam iyi olacak."

Carlyn evrakları düzgünce yanındaki dosyaya yerleştirirken bana çarpık bir gülümseme sundu.

Ve böylece annem tekrar gitmiş oldu.

Özgür olduğum ve İngiltere'ye döndüğüm an onu ziyaret edecektim. Ellerini tutacak, yanaklarından öpecek ve beni bulmak adına elinden geleni yaptığı için dizlerimin üzerinde ona teşekkür edecektim. Onun hakkında düşündüğüm *korkunç* şeyler için af dileyecektim. Cezasını çekene kadar bekleyecek ve sonra bize yaşayacak bir yer bulacaktım, sadece biz olacaktık... birlikte ve ailemizi parçalayacak kadar acımasız olan hayattan uzakta.

Ya Elder?

Kırık kalbimi onarmaya devam edecek ve onun mutlu olması için Tanrı'ya dua edecektim... her nerede olursa olsun.

Carlyn boğazını temizledi. "O yola girmeden önce sana bir sorum var."

Başımı kaldırdım. "Ne sorusu?" Ve sesi neden şüpheli şekilde mahcup bir hal almıştı?

"Seni kurtardığını söylediğin adam. Zengin olduğunu söyledin."

Yavaşça başımı salladım, tüylerim havaya kalktı, Elder'ı savunmaya hazırdım.

"Söyledim."

"Ve hâlâ onun adını söylemeyi reddediyorsun?"

"Öyle."

"O bir kanun adamı mı?"

Kaşlarımı çattım. "Ne?"

"Herhangi bir şekilde bir polis gücü, FBI ya da denizaşırı kolluk kuvvetleriyle ilişkisi var mı?"

Başımı iki yana salladım. "Onun hakkında bilmediğim pek çok şey var. Pek sanmıyorum ama olabilir... neden?"

Başını yana eğdi, yalan söyleyip söylemediğimi inceliyordu.

Hiçbir cevap bulamayacaktı çünkü bu konuda ben de onun kadar bilgisizdim.

"Seni kaçıran adamların polis sunucularını *hack*leme gibi becerileri olabilir mi?"

Donakaldım. "*Ne*? Bu ne anlama geliyor?" Kamburumu çıkarıp odanın boş köşelerine baktım. "Birinin beni *takip ettiğini* mi düşünüyorsun?"

Başarısız bir şekilde beni yatıştırmaya çalıştı. "Hayır. Ancak... gece garip bir şey oldu."

Garipliği sevmezdim. *Gariplikten* nefret ederdim. "Ne tür bir gariplikten bahsediyorsun?"

"Şey, dosyana iki farklı kaynak tarafından erişildi. Yasadışı bir şekilde olduğunu eklemeliyim, sunucularımızın dışından ve güvenlik duvarımızdaki bir çatlaktan."

Bana verilen örme kazak, omurgamdan aşağıya doğru inen buzdan örümceğe engel olamadı. "Bu ne anlama geliyor?"

"Birisi veri tabanımıza girmiş ve dosyalarımızı karıştırmak ya da istedikleri herhangi bir şeye bakmak yerine, sadece senin bilgilerinin elektronik bir kopyasını çalıp gitmiş, bunu yaparken de kodu yamalamış. Teknoloji suçları bölümlerimiz suçluları aramaya başladılar ama pek umutlu değiller. Doğrulayabildikleri tek şey, dosyana iki farklı kişi tarafından birkaç saat arayla

erişilmiş olması." Gözlerini kıstı. "Bunu kimin yapmış olabileceğine dair bir açıklama ya da cevap yok mu?"

Her şeyden ve herkesten şüphelenerek sandalyede büzüldüm. "Yok."

Elder birçok şeyde harikaydı, o yüzden bilgisayar korsanlığı da onlardan biri olabilirdi. Bu bir tanesini açıklardı, peki ya ikincisi? Diğer kişi kimdi?

Bu şeylerin nasıl çalıştığını ya da verilere sızanları bulmak için ne yapılabileceğini bilmiyordum. "Ne arıyorlardı?"

Carlyn sanki zor bir gece geçirmiş ve benden daha fazlasını bekliyormuş gibi boynunu çevirdi. "Bilmiyoruz ama görünüşe göre bir *hack* ÇDGP ismiyle ilgili bir uyarı sayesinde olmuş, bir diğeri de senin isminle ilgili." Hayal kırıklığıyla içini çekti ve sanki buna inanamıyormuş gibi tekrarladı. "İkisi de giriş yaptı, kopyaladı ve iz bırakmadan çıktı."

Tıpkı bir aptal gibi polisin elindeyken güvende olduğuma inanmıştım. Dışarıda hangi kötülük yaşarsa yaşasın, buradayken rahatlayabileceğime.

Bu doğru değil miydi?

Beni kim arıyordu?

Yasadışı yollardan kadın alıp satan erkekler dışında ÇDGP'nı kim biliyordu?

Elder beni bulmaya mı çalışıyordu?

Başka biri miydi?

İyi ve kötü.

Doğru ve yanlış.

Dost mu, düşman mı?

Beni ilk bulan kim olacaktı?

BÖLÜM DOKUZ

ELDER

Önceki Gece

Eğer kullanmayacaksam yeteneklere sahip olmamın anlamı neydi ki?

Bilgisayarlarla nasıl sihir yaratılacağını biliyordum.

Bu yeteneklerimi artık bir müşteriyle iş yapmayı kabul etmeden önce kendisinin banka hesabına girip parası olduğundan emin olmak için kullanmak dışında pek kullanmıyordum.

Ama Pim... kahretsin, onu bulmak için her şeyi yapardım. Buna yasadışı şeyler de dahildi.

Otele geri dönmem, dizüstü bilgisayarımı açmam ve IP adresim ile diğer faaliyetlerimin gizlenmesi için güvenli sunucuya giriş yapmam için geçen sürede, çoktan işe yarayacak bir kod oluşturmuştum bile.

Monaco polisinin güvenlik duvarı, yatlarını tasarladığım üst düzey suçlularınkine kıyasla o kadar da aşılmaz değildi. Bir arka kapı açmak, bir yama yerleştirmek ve daha önce hiç kullanmadığım ama uğruna geri döndüğüm kadına ait olan ismi bir arama uyarısıyla sisteme düşürmek düşündüğümden daha kolaydı.

Tasmin Blythe.

Beklerken, Pim'in kayboluşuyla ilgili ulaşabildiğim tüm haber sitelerini ve sayfaları açtım. Annesinin yapmış olduğu şeyleri, işlediği cinayeti, özür dilemeden itiraf edişini ve hapis yatarken

duyduğu gururu anlatan haber başlıklarını tekrar tekrar gözden geçirdim.

Sonya Blythe'ı anlayabiliyordum.

Başkaları başarısız olduğunda o doğru olanı yapmıştı. Hapiste çürüyecekti ama en azından vicdanı rahat olacaktı.

Ben de benzer bir düşünceyle hareket ediyordum.

Pimlico'yu bulmak için yasadışı yollara başvuruyor olabilirdim ama en azından geçmişte yaptığım hataları telafi edebilirdim. Onu güvende tutma konusundaki sözümü tutmaya devam edebilirdim. Önemsediğim tek şey buydu.

Facebook hesabım yoktu ama çabucak sahte bir profil oluşturup Tasmin'in satılmadan önce paylaştığı düzensiz ve ilgi çekici olmayan gönderileri inceledim.

Ukala görünümlü kızlarla zar zor gülümsediği birkaç fotoğraf ve bir oğlan kolunu omuzlarına atmışken kendisinin yumruklarını sıktığı başka bir fotoğraf vardı.

O haliyle daha gençti.

Daha az hasar görmüştü.

Benden önce bir hayatı vardı ama mutlu bir hayata benzemiyordu.

Benimle olan hayatı da mutlu olduğundan değildi tabii.

Onu bulduğumda bunu değiştirmek için elimden gelen her şeyi yapacaktım.

Oltamı atıp onun adını yem olarak sallandırdıktan yirmi dakika sonra o oltaya bir şey takıldı ve bilgisayarım çınladı. Web tarayıcımı kapatarak bana bilmem gereken her şeyi veren kodu taradım.

Pim hırsızlıktan yakalanmıştı. Yeterince sinsi, yeterince hızlı, yeterince yozlaşmış değildi. Hazır olmadan çalmıştı ve bu kimin suçuydu?

Elbette benim.

Hepsi kahrolası benim suçumdu.

Onun bir kez daha esaret altında olduğunu düşününce kalbim sıkıştı. Parmaklıklar ardında zincirlenmiş. Sorgulanmış ve alay edilmiş.

Tek başına.

Lanet olsun, Pim.

En azından artık nerede olduğunu biliyordum.

Ve tekrar benim olana kadar durmayacaktım.

BÖLÜM ON

PIMLICO

Resepsiyonun hemen dışında bir odaya götürüldüm ve yaklaşık bir saat boyunca yalnız bırakıldım.

Carlyn bir değil, iki kişinin benim yüzümden polis sistemine sızdığını söyleyerek verdiği dehşet verici haberin ardından beni metal parmaklıklı küçük bir penceresi ve tek yönlü büyük bir aynası olan bu yeni bekleme alanına yönlendirmişti. Ardından da karmaşanın geri kalanını çözmekle ilgili belirsiz birkaç cümle kurmuştu.

İçeri girdikten birkaç dakika sonra bir erkek memur odaya başını uzattı ve Carlyn ile özel olarak görüşmek istediğini söyledi.

Carlyn isteksizce bileğime ve masaya bir kelepçe takıp gitti. Sakin kalmak ve düşüncelerimin isteğim dışında kelepçelendiğim başka bir zamana kaymasına izin vermemek için tüm gücümle savaştım.

Hiçbir zaman sıkılan bir insan olmamıştım. Aklımda, kıpır kıpır ve sabırsız olmama izin vermeyecek kadar çok şey vardı ama şu an içinde bulunduğum saatler, günler geçmiş gibi hissettiriyordu.

Belirsizlik içindeydim.

Ne işlediğim suçtan dolayı tutuklanmıştım ne de gitmekte özgür olduğum söylenmişti. Bana ücretsiz tıbbi tedavi ve testler sunmuşlardı, peki tüm bunlar ne içindi? Hapishanede sağlıklı

olmam için miydi, yoksa serbest bırakılırsam hayatta kalabilecek kadar güçlü olmamı mı istiyorlardı?

Sonucu öğrenene kadar zihinsel olarak hapse hazırlanamaz ya da yeni bir plan oluşturamazdım.

Gidecek bir annem yoktu.

Dönecek bir sevgilim yoktu.

Hayat yaratacak bir rahmim-

Bunu düşünmeyeceğini söylemiştin.

Başımı elime yaslayarak parmaklarımı gözümdeki morluğa bastırdım. Neyse ki hastanede geçirdiğim gece, şişliğin önemli ölçüde indiği anlamına geliyordu. Geriye sadece renk değişikliği ve tuhaf bir sancı kalmıştı. Diğer şişliklerim ve sıyrıklarım üstesinden gelemeyeceğim şeyler değildi.

Harold şeytani biriydi ama iki yıl boyunca birlikte yüzdüğüm büyük beyazlardan sonra kendisi yavru köpekbalığıydı.

Harold ve kızları düşününce, Simone'un ne yaptığını merak ettim. Ailesinin yanına dönüp böylesine şiddet yanlısı arkadaşlarıyla olan ilişkisini gözden geçiriyor olmasını umuyordum.

Onu tekrar görebilecek miydim?

Yoksa artık uğraşmaya değmeyeceğime mi karar vermişti?

Onu suçladığımı söyleyemem.

Sonunda kapı açıldığında Carlyn geri dönmüştü. Bana parlak bir gülümseme verdi ve ben de sessiz bir istekle bileğimdeki metali şıngırdattım.

"Haberlerim var." Masada benden tarafa doğru geldi ve kelepçeyi çözdü.

Kolumu çevirdim, soğuk, metalik öpücüğün bir saat bekledikçe ısındığı yeri ovuşturdum. "Hapse mi giriyorum?"

Yumuşak bir şekilde güldü. "Hayır."

Başımı hızla kaldırıp ona baktım. "Hayır mı?"

Işık saçarak gülümsediğinde küt saçı savruldu. "Bir pazarlık yapabildik."

"Pazarlık mı?"

Ne tür bir pazarlık?

"Evet." Yerine oturdu. "Ekibim hem Harold hem de senin için işe yarayacak farklı senaryolar üzerine tartıştı ve neyse ki mutlu bir orta yolda buluşabildik."

Sandalyeye daha dik oturdum ve polis dilini anlamak için elimden geleni yaptım. "Peki bu ne anlama geliyor?"

"Bu, *sen* Harold'a karşı suç duyurusunda bulunmamayı kabul edersen, hırsızlık yaptığın iki kadının da suç duyurusunda bulunmamayı kabul ettiği anlamına geliyor." Sanki bu hiçbir şeymiş gibi elini salladı. Uğraştığı pek çok suçla karşılaştırıldığında bu muhtemelen doğruydu. "Eğer kabul edersen, bu her şeyin geçersiz olduğu anlamına gelir. İki taraf da suç işlememiş olacak."

Bu nasıl mümkün olabilirdi? Kızları son gördüğümde siyah saçlı olan kanıma susamış gibi görünüyordu. İnsanlar fikirlerini böyle değiştirebilir miydi? Zaman öfkeyi yatıştırabilir miydi?

Eğer öyleyse... bu, Elder'ın sekse olan bağımlılığının da zaman içinde yatışabileceği anlamına mı geliyordu?

Bu yeni düşünce bir sızıntı gibi başladı, olasılıklarla dolup taştı.

Ya ben-

Masanın üzerine eğilen Carlyn'in yüzü sert ama cesaret verici bir hal aldı. "Biz küçük bir şehiriz, Tasmin ve düşmandan ziyade dost edinmeyi severiz. Eğer bununla yaşayabilirsen, gitmekte özgürsün."

Kaşlarımı çattım, bir an için buradaki hırsızın ve bu karmaşayı başlatanın ben olduğumu unuttum. Bana vurduğu için Harold'ın cezalandırılmayacağı gerçeğini görmezden gelemezdim. Ama öte yandan geçmişim bana çoğu erkeğin bir kızı

incitip de paçayı sıyırdığını öğretmemiş miydi? Özellikle de paraları ve bağlantıları varsa.

Bu yüzden Carlyn bunu yaptı...

Satır aralarını okuyarak gözlerimi kıstım. "Suç duyurusunda bulunsam bile hapis yatmazdı, değil mi? Muhtemelen topluma hizmet cezası bile almayacaktı."

Carlyn hoşnutsuzlukla kaşlarını çattı ama başını salladı. "Haklısın. Para konuşur ve iyi avukatlar pahalıdır ama genellikle işi hallederler." Sesini alçaltı. "Bu arada, o elindeki her araçla senin peşine düşeceğinden emin olurken, parayı ödeyen sen olursun."

Ben temyize gitme umudu olmadan bir hücrede çürürken, onun yaratıcı avukatları güzel bir hikâye uyduracaktı.

Bu adaletsizlik boğazımı yaktı ama yavaşça başımı salladım. "Pekâlâ, suç duyurusunda bulunmayacağım." Yumruğunu geçirdiği yan tarafım sanki karşı çıkar gibi sızladı ama dirseğimi zonklayan yere bastırdım ve daha inançlı bir şekilde konuştum. "Anlaşmayı kabul ediyorum."

Carlyn hüzünle gülümsedi. "Bunun ne anlama geldiğini biliyorum ve tıpkı senin gibi ben de bundan hoşlanmıyorum. Ama en azından özgür olacaksın. Anlık kararla yaptığın hata cezalandırılmayacak ve sabıkasız bir hayat yaşayacaksın. İngiliz elçiliğiyle temasa geçip senin için yeni bir pasaport ayarlama sürecini başlatacağım, böylece evine geri-"

"O hangi cehennemde?" Karakolda bir kükreme yankılanarak Carlyn'in sözünü yarıda kesti. İkimizin de başı resepsiyon alanına doğru açılan aralık durumdaki ağır kapıya çevrildi.

Adrenalin damarlarımda dolaşıyor, paniğim artıyordu. O anda içgüdüsel olarak böyle bir şiddetten kaçmaya hazırdım.

Carlyn kapıya doğru yürüdü, elini kapıya dayayıp kapatmaya hazırlandı. Şiddet meyillisi suçluları dışarıda bırakacaktı ama başka bir bağırışı daha engelleyecek kadar hızlı değildi.

"Efendim, buraya öylece dalamazsınız ve-"

"Tasmin Blythe. Cevap bekliyorum. Hemen."

Dünya durdu.

O tınıyı tanıdım.

O öfkeyi tanıdım.

O sesi...

Derin, karanlık ve tehlikeliydi, alışık olduğumdan daha kalındı, yine de... kulaklarım bir tür imkânsız aşka tutulmuş bir sevgili gibi anılarla karıncalandı.

Kalbim aşk acısının bandajlarından sıyrıldı ve takla attı.

Elder...

Beni bulmuştu.

Carlyn eli kapıya yapışmış halde bana döndü. Dışarıdan hiddetli ayak sesleri yükselirken kaşları yukarı kalktı. "Birini mi bekliyordun?"

Kalbim takla atmayı bıraktı ve hevesli bir mutlulukla onaylarcasına başımı salladım.

Elder benim için geri gelmişti.

Mektubumu görmezden gelmişti.

Dosyama erişen bilgisayar korsanlarından biriydi.

Beni başka kimin aradığı artık önemli değildi.

O burada.

Ben güvendeyim.

Dışarıdan bir gürültü yükseldi, ardından yüksek sesli bir gümbürtü yankılandı. "Onun burada olduğunu biliyorum. Onu bana teslim edin." Sanki biri masanın üzerinden itmiş gibi evrakların saçılma sesi geldi. "Şimdi!"

"Efendim. Bir polis memurunu kendi kurumunda taciz etmekten tutuklanmak istemiyorsanız, sakin olmanızı ve-"

"O benim yüzümden burada. Bir müdür ya da bir yüzbaşı falan bul. Hatalarımı düzeltebilecek biri gerekiyor." Ayakkabıların yere vururken çıkardığı ses, onun resepsiyonda kafese kapatılmış bir canavar gibi dolaştığının görüntüsünü zihnimde canlandırdı.

Carlyn kapıyı kapatıp hızla kilitledi. "Tasmin, senden bir cevap istiyorum. Bu senin arkadaşın mı, yoksa tutuklamam gereken biri mi?"

Gülümsemem o kadar genişti ki canım yandı. "Onu tutuklamana gerek yok."

İçime küçük bir endişe iğnesi battı. Elder hem katil hem de hırsızdı. Bir polisin yüz kilometre yarıçapındaki bir alanda bulunmamalıydı.

Gelip benim için savaşmak uğruna kendi güvenliğini ve özgürlüğünü riske atmıştı.

Daha önce onu nasıl bırakıp gitmiştim?

Ve şimdi ellerimi ondan nasıl uzak tutacaktım?

"Yani... o bir dost, öyle mi?" Carlyn kollarını kavuşturdu. "Kulağa oldukça agresif geliyor."

"Aynı zamanda nazik biri."

Hayalperest sesim onu uyarmıştı. Sertleşti ve dikkatle bana baktı. "Seni kurtaran adam bu mu?"

İçgüdülerim sevincimi anında bastırdı ve yüzüme boş bir ifade yerleştirdim. "Hayır." Onlara *hiçbir* koşulda Elder'ın adını söyleyemezdim. Carlyn'i ne kadar sevsem ve ona ne kadar saygı duysam da ona asla söyleyemezdim. Eğer Elder'ın hakkındaki detayları öğrenirse, Alrik ve Darryl cinayetini ona bağlayıp bağlamayacağını kim bilebilirdi ki?

Onu götürürlerdi.

Artık benim olmazdı.

Benimle tartışması için ona meydan okuyarak çenemi kaldırdım. "O başka biri."

Buna inanmadı. "Başka biri, ha?"

"Başka biri."

Gözlerini devirdi. "Ve sen bu *başka birini* görmek istiyorsun?"

Karakolda sessizlik hüküm sürüyordu ama Elder'ın öfkesinin titreşimleri duvarlardan sızmaya devam ediyordu.

Nasıl geri döndü?

Neden geri döndü?

"Onu görmeme *izin* var mı?" Kapıya bakarken x-ray görüşüm olmasını diledim.

Carlyn ellerini kalçalarına dayadı. "Gitmekte özgürsün, Tasmin. Sadece Harold Medessa'ya karşı suç duyurusunda bulunmayacağına dair bir ifade imzala, ben de sana onun aynı şeyi belirten ifadesinin bir kopyasını vereyim." Omuz silkti. "Sonra ön kapıdan kiminle istersen onunla çıkmakta ve ne istersen yapmakta özgürsün." Küçük bir gülümsemeyle başını salladı. "Makul ölçüler içinde elbette. Artık kapkaç ya da yasadışı işler yok." Kısa bir iç çekişle ifadesi ciddileşti. "Dışarıdaki her kimse, eğer onunla gideceksen tıbbi dosyalarının seçtiğin doktora gönderilmesini ayarlamalısın. Eve döndüğünde artrit ve kısırlık sorunlarınla ilgili üçüncü bir görüş almak isteyebilirsin-"

"Anlıyorum." Gözlerimin hızla ıslanmasından nefret ederek irkildim. "Üçüncü bir görüşe ihtiyacım yok."

Dişlerimi sıktım. Testleri, soruları, doktorları ve nihayetinde siyah ve mavilerle bezeli bedenimle ilgili sonuçları unutmak için elimden geleni yaptım.

Bunun mutlu bir an olması gerekiyordu.

En başta hiç istemediğim şeylerin yasını tutarak bunu mahvetmeme gerek yoktu.

Carlyn yumuşadı, ela gözleri anlayışla parlıyordu. "İhtiyacın olan başka bir şey var mı? Herhangi bir şey? Para? Yiyecek? Farklı kıyafetler?"

Minnetle gülümsedim. "Çok naziksin. Ama dışarıdaki adam agresif ve nazik olmasının yanı sıra aynı zamanda son derece cömert. Çoğu zaman fazla cömert." Beklentiyle ürperdim. "İhtiyacım olan her şeyi bana verecek. Bana karşı çok iyi."

"Hiç kimse bir başkası için fazla iyi olamaz." Ayağa kalkmamı işaret ederken takım elbisesinin ceketini askeri bir netlikle çekti. "Pasaportun ya da kimliğin olmadan İngiltere'ye nasıl döneceksin? Reşit olduğunu biliyorum ama tek başına iyi olup olmayacağını bilmem gerekiyor."

Kaba sorusu ses tonundaki şefkati gizlemiyordu. Son birkaç gün zorlu geçmişti ama bir şekilde bu dedektifle bir arkadaşlık kurmuştum.

Artık onun sorunu olmadığım konusunda onu temin etmek istiyordum ama çok fazla şeyi de ele veremezdim. Güvenli bilgi yolu dardı, iki tarafında da gizlilik uçurumu vardı.

"Arkadaşım beni eve götürecek. Onun..." *Bir yatı ve personeli var ve istediğini elde etmek için yasaları çiğnemekten çekinmiyor.* "Yeni bir pasaport için elçiliğe başvurmama yardım edeceğinden eminim."

Elder'ı görme, ona dokunma, onunla birlikte Hayalet'e binme düşüncesi vücudumu karıncalandırdı.

Tabii...

Omuzlarım düştü.

Tabii beni yolun geri kalanında götürmek için burada değilse.

Tabii bu sadece beni hapisten çıkarmak ve sonra sokaklara geri bırakmak için nezaketen yapılan bir şey değilse.

Beni kurtarmak için burada olması, onun alanına tekrar sızmam, yatağını paylaşmam... zihnini mahvetmem konusunda daha iyi durumda olduğu anlamına gelmiyordu.

Kalbim, istediğim şeye bu kadar yakın ama sonsuza kadar uzak olduğum için ağlıyordu.

Bunu sindir.

Kendine acımak yakışmıyor.

Korkularımı bastırarak parlak bir şekilde gülümsedim. "Bir yolunu bulacaktır. Endişelenmene gerek yok."

Carlyn kaşlarını çattı ama sonunda söylediklerimi kabul etti. "Sana evraklarının ve parmak izlerinin bir kopyasını vereceğim. Belki bu bir çeşit kimlik tespitine yardımcı olur."

Titriyormuşum gibi yaptım, hapishaneye atılma korkusu geçtiği için normal görünmek ve şaka yapabilmek için elimden geleni yaptım. "Elinde hırsızlıkla ilgili bir polis dosyasıyla havaalanına gitmek mi? Bunun pek iyi gideceğini sanmıyorum."

Güldü, tam da istediğim gibi rahatlamıştı. "Tüm bunlar olurken espri anlayışını kaybetmediğini görmek güzel."

"Arada şaşırtmayı severim."

Kıkırdadı.

Aramıza arkadaşça ama garip bir sessizlik çöktü. Birlikte geçirdiğimiz zaman sona ermişti. İşini bitirmişti. Bundan sonrasını devralmak için Elder gelmişti. Onun gözetiminden Elder'ınkine geçmeye hazırdım.

Duruşunu dikleştirdi ve sahte bir fısıltıyla, "Sanırım dışarıdaki adamın ne hakkında çığlık attığını görmenin zamanı geldi," dedi.

Nihayet.

Evet.

Hadi gidelim.

Kapıya doğru ilerlerken mutluluktan titrememe engel olamadım. "Sanırım haklısın."

BÖLÜM ON BİR

ELDER

"Hayır, asıl *sen* anlamıyorsun." Sırf gösterişli bir resepsiyon görevlisi diye beni Pim'den uzak tutmaya hakkı olduğunu düşünen ergenlik çağındaki polisin suratına parmağımı doğrulttum. "Tasmin Blythe, sana daha önce de söylediğim gibi. Onu görmek istiyorum. Derhal."

"Ve size daha önce de söylediğim gibi, biz talepler üzerine çalışmayız." Oldukça kırılgan olan vücudunu şişirdi. "Oturun, ben de onun davasıyla ilgili gelişmeleri araştırayım."

Tek yapmak istediğim bilgisayarı tutup o lanet olası kafasında parçalamaktı.

Onun benim yüzümden hapse girdiğini anlamıyor muydu?

Eğer ona yankesiciliği öğretmemiş olsaydım, eğer saçma sapan borçlarını ödetmek için onu hırsızlık yapmaya zorlamasaydım, burada olmazdı.

Tanrım!

Yumruğumu tekrar masaya vururken tüm vücudum titredi. "Ortada bir dava *yok*. O masum. Suçlamaların ne olduğu umurumda değil. Onu bırakın ve gitsin."

"Bu mümkün değil-"

"Carter, sorun yok."

Sağ taraftaki odadan ütülü etekli, şık ceketli ve parlak, altın rengi kemerli bir kadın memur çıkarken arkama döndüm.

Ona sorun olduğunu söylemek için ağzımı açtım. Pim'in suçsuzluğunu kanıtlamadıkları sürece hiçbir şey düzelmeyecekti. Kahretsin, dava açmak için bir suçluya ihtiyaçları varsa kendimi ele verirdim.

Ama sonra gözlerim yanındaki kadına takıldı.

Ve dünyanın geri kalanının artık bir önemi kalmadı.

Gördüğüm manzara karşısında sendeledim.

Kalbim alevler içinde kaldı.

Güzel yüzündeki bir gözü morarmıştı. Her zamanki asil zarafetinden uzak şekilde, daha katı biçimde hareket ediyor; bana aylar önce çaldığım dövülmüş yaratığı yeniden hatırlatıyordu.

Bir polis memurunun yanında durduğu gerçeği öfkemin patlamasına neden oldu. Bu pislikler onu rızası dışında kapana kıstırmaya nasıl *cüret ederlerdi*? Özgürlüğünü kazanmak için dişiyle tırnağıyla mücadele etmişken onu elinden almaya nasıl *cüret ederlerdi*?

Katlandığı sınavları göremiyorlar mıydı?

Üstesinden geldiği dehşetin farkında değiller miydi?

Kendini beğenmiş, bencil bir hedeften çaldıysa ne olmuştu? Kendi çıkarları için yasaları eğip bükmeyi hak eden biri varsa, o da Pim'di.

O.

Yeşil gözleri benimkilerle buluştu, omuzları gergindi. "El-"

Bitirmesine izin vermedim. Öne atılarak, sanki her an kaçırılacakmış gibi onu sahiplenici bir şekilde kucakladım. Kollarımda o kadar kırılgandı ki. Çok sıcak, küçük ve *doğruydu*. Göğsü göğsüme değince inledim. Ona daha yakın olmalıydım. Ona dokunmak yeterli değildi. *Hiçbir şey* yeterli olmazdı. Ayaklarını yerden kestim, hafifliğinden zevk aldım ve onu cesaret edebildiğim kadar sıktım. Tutuşum olması gerekenden çok daha sıkıydı.

Onu koruma içgüdüsüyle, şefkatle ve en önemlisi de bana yaptıklarına karşı duyduğum öfkeyle sıktım. Kalbime enjekte ettiği *ıstırap* için. Beynime bulaştırdığı zehir için. Artık onun beni kendimden korumaya çalışırken özverili, benimse onun bunu denemesine izin verirken bencil olduğum bilgisini taşıdığım için.

Bir daha asla.

O benimdi.

Bunu anlamak için ondan ayrı kalmam gerekmişti ama artık anlamıştım.

Dünyanın geri kalanına ve onu isteyen diğer herkese bol şans diliyordum çünkü ona asla sahip olamazlardı.

İngiltere yolculuğunun geri kalanında kendimi bağlamam anlamına gelse bile bunu yapacaktım. Vardığımızda asla hoşça kal diyemeyeceğim anlamına gelse bile pes etmeyecektim. Bu, sürekli içinde olma ihtiyacı duymadan onunla konuşabilmek için hayatımın geri kalanını bir esrar dumanı içinde yaşamam anlamına gelse bile devam edecektim. Bu, zihnimin sonunda çatlaması ve bir daha asla normal olamayacağım şekilde çaresizce karmakarışık hale gelmem anlamına gelse bile kendime dur demeyecektim.

O zaman bile.

O benim olarak kalacaktı.

Bunun olacağını öngörmeli, uyarı işaretlerini hissetmeliydim. O gülümsediğinde, kalbimin dans ettiği o ilk seferde her şeyin farkına varmam gerekirdi. Onun mutluluğu sadece şu anımı değil, geleceğimi de etkilediği için içimin sıkıştığı anda hissetmeliydim. O ne zaman yanıma gelse tüm vücudumun duyarlılıkla dolduğu anda bunun farklı bir şey olduğunu bilmeliydim.

Tüm bu uyarı işaretlerini ya görmezden gelmiş ya da yanlış okumuştum.

Ama şimdi mesajı anlıyordum.

Onsuz ölüydüm.

Onunla yaşıyordum.

İşte bu kadar basitti.

Onu daha yakına çektiğimde nefesi kulağıma çarptı, onun bir parçası haline gelmek için elimden geleni yapıyordum. Kollarını omuzlarıma doladı. Başta tereddütle, sonra daha cesur bir şekilde sarıldığında yüzümü boynuna gömüp kokusunu içime çektim.

Tanrım, polis ve aptal yasaların altında harika kokuyordu. *Hayatımın çoğunu çiğneyerek geçirdiğim ve en ufak bir toleransımın bile olmadığı yasalar.*

O otel odasında söylediklerinde hâlâ ciddi miydi?

Beni sevdiği konusunda?

Beni bir arkadaş olarak mı, yoksa daha fazlası olarak mı seviyordu?

Bu soru dilimin ucuna kadar gelmişti, cevapları talep etmeye hazırdım.

Çünkü tıpkı diğer iki aydınlanma anı gibi, bir tane daha yaşamıştım.

Onu seviyordum.

Tanrım, ona *âşıktım.*

Aşkımın platoniklikle ya da minnettarlıkla ilgili hiçbir alakası yoktu. Zalim, ahlaksız ve istenmeyen bir şeydi çünkü bu zamana kadar neredeyse sevgi beni bir kez yok ediyordu ve yapmak için yaratıldığım şeyi yapıp onu incitirsem, beni yine yok edecekti.

Ve onu *incitecektim.*

Eninde sonunda.

Onu severek sadece kendimi değil, onu da bir kadere mahkûm etmiştim. O benim dünyamın bir parçası olacaktı. *Hâlâ hakkında çok az şey bildiği bir dünyanın. Savaşın yaklaştığı, ölümün avlandığı ve lanetlerin hüküm sürdüğü bir dünyanın.*

"Elder..." Fısıltısı yanağımı öptü, aynı anda beni toprakladı ve yere çakılmamı sağladı. Buraya ayık kafayla gelmemeliydim. Onu görmeye yeltenmeden önce Hayalet'teki tüm esrarları içip uyuşmam gerekirdi.

Biri koluma sertçe vurdu ve otoriter bir sesle boğazını temizledi. "Onu yere bırakın. Derhal."

"Dediğini yap, Elder," diye soludu Pim. "Ben iyiyim. Gerçekten."

İtaat etmek iliklerime kadar acı verse de, yavaşça ölümcül tutuşumu gevşettim ve kollarımı serbest bıraktım. Buna sarılmak denemezdi aslında... daha çok bir özürdü bu. Bir kabullenme. Az önce hayatımı bağladığım kişinin ruhuna işlemiş korkuya karşı sessiz bir teslimiyetti.

Geri çekilerek burun kemerimi sıktım ve kafamı toparlamak için kendimi zorladım. En azından bir polis karakolunda bulunmak, zihnimi Pim'in ihtiyaçlarına odaklamama yardımcı oluyordu. Sanki tutuklu olan bendim ama gerçekten yardıma ihtiyacı olan oydu.

Sertleşmedim ya da onu çeşitli şekillerde becermek için duyduğum ihtiyaçla boğulmadım. Son birkaç gün, geçmişteki numaralarımın başardığı işi başarmış ve bana seksi görmezden gelmem için yeterli zihinsel mesafeyi sağlamıştı.

Ayrıca... Onu seviyordum ve bu berbat, korkunç gerçek yüzünden artık lanet bir keşiş kadar bekârdım.

"O benimle geliyor." Çirkin takım elbiseli polis memuruna sertçe baktım. "Tartışma yok. Onu her ne için kayıt altına aldıysanız, silin."

Kadın başını salladı, dudaklarında sert bir gülümseme vardı. "Tasmin'e istediği şeyin bu olup olmadığını sormanız gerekmez mi?"

Donakaldım.

Tasmin.

Kafamın dışında duymak. Bunun gerçek olması.

Ben Tasmin'e değil, Pimlico'ya âşık olmuştum. Başımda o kadar çok dert vardı ki adını değiştirmek onlardan biri bile olmamıştı. Benimle yaşayan aptal huyum bu yeni hitabı kabullenmeyi reddediyordu.

"Ne istediğini biliyorum. Özgürlüğünü. Ve sen bunu ondan almaya çalışıyorsun."

"Ah, öyle mi yapıyorum?" Memur kollarını kavuşturdu. "Ellerinde kelepçe görüyor musunuz?"

Kaşlarımı çattım.

Bu kadının ne haltlar çevirdiğini bilmiyordum ama şansı yoktu. Buraya Pim'i hapisten kaçırma niyetiyle gelmiştim, bilmece çözmekle uğraşamayacaktım. "Onu tutukladınız. Onu hâlâ gözaltında tutuyorsunuz. Bunu düzeltmeye geldim."

"Yani karakolu basıp etrafa tehditler savurmayı düşündünüz, öyle mi?" Gözlerini devirdi. "Bunun işe yarayacağını mı düşünüyorsunuz?"

Kim bu kaltak?

"Dinle." Duruşumu dikleştirdim. Üzerime geçirdiğim siyah tişört, Pim'in güneş ışığının yanında bir tutulma gibi duruyordu. "Niyetinin ne olduğu umurumda değil. Binlerce avukat tutacağım. Prensten yardım isteyeceğim. Ne gerekiyorsa yapacağım."

Prens Hazretleri'nden bahsedince gözleri büyüdü.

Sırıtma sırası bendeydi. "Bu boş bir tehdit değil. Prensi tanıyorum. Bir iş anlaşmamız vardı ve eminim telefonumda hâlâ kişisel numarası vardır." Cebimden telefonumu çıkarıp ekran kilidini açarak bir gösteri yaptım. "Onu aramamı ister misin yoksa dediğimi yapacak mısın?"

Pimlico bana bir bakış attıktan sonra memura baktı. "Carlyn... sorun yok."

Carlyn kaşlarını çatarak onu susturmak için elini kaldırdı. "Her şeyi yanlış anladınız, Bay..."

"Benim adım önemli değil. *Önemli* olan Pim'i serbest bırakmanız. O benimle geliyor."

"Bu çok eğlenceli. Sadece yasaları çiğneyebileceğinizi düşünmekle kalmıyorsunuz, aynı zamanda Tasmin adına konuşmaya devam ediyorsunuz ve onun hoşgörüsü olduğunu düşünmediğim bir ismi kullanıyorsunuz. Kiminle arkadaş olduğunuz umurumda değil. Ona neden kendi adı yerine Pim diye seslendiğiniz de umurumda değil. Mahkûmumu önemsediği belli olan birinin, onun bu konudaki fikrini öğrenmek isteyeceğini düşünürdüm."

Gözümün önü resmen kıpkırmızı oldu. "O senin mahkûmun *değil*."

"Bunu bilemezsiniz." Carlyn burnunu çekti. "Huzuru bozduğunuz için sizi hapse atmayı düşünüyorum."

Kanım buz kesti. "Beni mi istiyorsun? İyi o zaman. Beni tutukla ve onu bırak." Pim'i işaret ettim. "Hırsızlık suçunu ben üstleneceğim. Ben çaldım-"

"Vay canına, tamam... bu kadar yeter." Pim önüme atlayıp küçük elini karnımın üstüne yerleştirdi. "Sakinleşmen gerektiğini düşünüyorum."

"Sakinleşmek mi?" Dudaklarımdan alaycı bir ses çıktı. "İstediğim şeyi yapıp seni bıraktıklarında sakin olacağım." Ellerimi omuzlarına koydum. "Kefaletin ne kadar? Ödeyelim. Hemen şimdi."

Pim'in nasıl bir mahkemeye çıkacağını düşündülerse, öyle bir şey olmayacaktı.

Onu Hayalet'e bindirip uluslararası sulara açıldığım anda onların yetki alanının dışına çıkacaktı.

Pim yumuşak bir şekilde gülümsedi. "Kefalet yok."

"Bu da ne demek oluyor?"

"Gitmekte özgürüm demek oluyor." Sözleri çelik kadar serti. "Bu yüzden huysuzluğu bırak ve kibar ol."

Gözlerim irileşti. "*Pardon*?" Buraya uçmamın sebebi onu hapisten kaçırmaktı. Onun koruyucusu ve kurtarıcısı olmayı planlamıştım. Ancak korkmuş bir mahkûm yerine, hatırladığım kadar muhteşem, hatırladığım kadar korkusuz, yeni yaralanmış bir tanrıça bulmuştum.

Kendini ve durumu kontrol ediyordu.

Ben ise... gereksizdim.

Bu diken kalbimin derinliklerine saplandı ve öfkemi söndürdü. Gözlerimi kırpıştırarak gözlerimin önündeki kırmızılığı dağıttım, her ne halt oluyorsa dinlemeye hazırdım.

Pim'in parmakları karnımda dolanıyor, bana bekârlık yeminini nefes almak kadar kolay şekilde edebileceğimi ama tutmanın bir felaket olacağını hatırlatıyordu.

Pim önce memura sonra da bana bakarak gülümsedi. "Bir anlaşmaya vardık. Onlar suçlamada bulunmazsa ben de bulunmayacağım."

"Ne suçlaması?" diye hırladım.

Pim omuzlarını silkti ve elini karnımdan indirip sonra da çekti. "Sana sonra anlatırım." Carlyn dediği kadınla ortak bir bakış paylaşıp resepsiyon görevlisine bağırdığım masaya doğru ilerlediler.

Her şeyi şimdi bilmem gerektiğini haykırmak istedim.

Dosyasındaki temel bilgileri okumak, bilgiye aç beynim için yeterli değildi. Ne çaldığını, kimden çaldığını ve neden yine çürüklerle kaplı olduğunu öğrenmem gerekiyordu.

Bunu ona her kim yaptıysa... artık ölü sayılırdı.

Yumruklarımı sıkınca bana bir bakış fırlattı. Elimde kalan tüm kontrolümü kullandım ama dudaklarımı sıkıca birbirine yapıştırdım.

Uslu durdum.

Ona yaklaşırken kaskatı ve tetikteydim; silahlarını hazır tutan bir muhafızdan farkım yoktu.

Carlyn beni dikkatle süzen resepsiyonistle konuştu. Bir dosya uzattı, açtı ve Pim'e imzalaması için iki sayfayı işaret etti.

Masadan bir kalem alan Pim, ifadede ne yazıyorsa üstünkörü okuduktan sonra Tasmin diye değil de Pimlico'ya benzeyen bir imza karaladı.

Belki tıpkı benim gibi o da henüz bir ismi başkalarının aksine diğeriyle değiştirmemişti.

Onaylarcasına başını sallayan Carlyn, büyük bir yazıcıya yöneldi ve bir kopyasını taradı. Evrakları Pim'e uzatarak altta zaten karmakarışık görünen imzanın yanına bir imza daha atmasını bekledi.

"Ve işte böyle... Sanki hiç olmamış gibi." Pim'e komplocu bir tavırla gülümsedi.

O lanet polisin ne yaptığını biliyordum; beni sinirlendirmek için elinden geleni yapıyordu, bileklerime kelepçe geçirip Pim'i tekrar benden almak için ona bir neden vermemi istiyordu.

Öfkeliydim.

Ama aptal değildim.

O anı yaşamasına izin verdim çünkü tam iki dakika sonra gitmiş olacaktık ve Pim ondan çok ama çok uzakta olacaktı.

"Bitti mi?" Pim sayfaları okşadı. "Öylece?"

"Kesinlikle." Carlyn gülümsedi. "Ama artık çalmak yok. Beni duyuyor musun?"

Pim kirpiklerinin altından bana bir bakış fırlattı. *Bunu ona söyle. Bana öğreten oydu,* diyen bir bakıştı. Sonra bakışlarını indirdi ve ağırbaşlı bir şekilde başını salladı. "Artık çalmak yok."

"O halde, Bay Adınızı Bilmeme Gerek Yok..." Carlyn masanın etrafından dolanarak bana yargılayıcı bir bakış fırlattıktan sonra topuklu ayakkabılarını tıkırdatarak çıkışa doğru ilerledi. "Tasmin, ya da sizin kullandığınız isimle Pim, sizinle gelmek isterse... gitmekte özgür."

Tasmin.

Yine o lanet isim.

Bunca zaman onun gerçek kimliğini öğrenmek istemiştim.

Ama şimdi öğrendiğime göre, bunun ona uymadığını söyleyebilirdim.

O *Pim'di.*

Ona Tasmin demeye başlamak zorunda mıydım? Kalmam gerekirken denize açılıp gittiğim için her şey değişmek zorunda mı kalacaktı?

Gümbürdeyen kalbimi yerinde tutmak için kollarımı kavuşturarak Pim'e baktım ve akla hayale gelmeyecek bir şey sordum. "Benimle gelmek *ister* misin?"

Bu aklımdan bile geçirmediğim bir soruydu. Bu, sanki bir kez daha onun zırhlı şövalyesiymişim gibi buraya gelmeden önce kendime sormam gereken bir soruydu, oysa o kendine benden daha iyi yardım etmişti.

Soru aramızda asılı kaldı. Cevapsız ve yalnızdı.

Pim evrakları yavaşça katladı ve avucunun içine sıkıştırdı. Bana doğru yaklaşırken gözleri yumuşadı, sessiz bir yoğunlukla benimkileri inceledi, bu da incelemesi altında tenimin ürpermesine ve şehveti altında sikimin sertleşmesine neden oldu.

Bu kadar çarpıcı bir yaratığa dönüştüğünü nasıl görememiştim? Onun iradesi altında ezilmeme şaşmamalıydı. Hiç şansım olmaması kadar doğal bir şey olamazdı.

Tanrım, ona bir *baksanıza*.

O artık bir mahkûm değildi; o benim gardiyanımdı ve ben de kahrolası hayatımın geri kalanında ona mahkûm olmaktan mutluluk duyardım.

Ayakları önümde durdu. Dudağını ısırdı, narin parmaklarıyla yanağımı okşamak için uzandığında yüzü hüzünlü bir hal aldı.

Dokunuşu altında dizlerim neredeyse bükülüyordu.

Çenemi kilitleyerek her türlü şehvet ve bağımlılıkla savaştım. Bunun yerine onun ne kadar sıcak, ne kadar tatlı, ne kadar narin ve ne kadar güzel olduğuna odaklandım.

Parmakları tenimi öptü ve sonra uzaklaştı.

Atılıp okşamak değil de sıkmak isteyen bir elle bileğini yakaladım.

Sahipleniciliğim karşısında hızla nefes aldı, gözleri hissettiğim yasak şehvetle ısınıyordu.

Sesi titredi. "Bu doğru soru değil."

Ne sorduğumu hatırlamakta zorlandım.

Tek hatırlayabildiğim o, ben ve *bizdik*.

"Soru seninle gelmek isteyip istemediğim değil, Elder." Kirpikleri erimiş gözlerinin üzerine kapandı.

İçimde oluk oluk akan arzuyu bastırdım. "Değil mi?" Bir polis karakolunda olduğumuzu unutmuştum. Bir dinleyicimiz olduğunu unutmuştum. Her şeyi unutmuştum; Chinmoku'yu, ailemi... her aptalca, önemsiz şeyi ve tamamen ona odaklandım.

Ona.

Pim.

Tasmin.

Layık olduğumu kanıtlamam gereken kadına. Çünkü... *siktir*, o benim olabileceğimden on kat daha iyi biriydi.

Dudaklarım onunkilere dokunmak için karıncalanıyordu.

Dilim onunkiyle dans etmek için sızlıyordu.

Her santimim ona sahip olmak ve tadına bakmak için yanıp tutuşuyordu ama boş bir tatmin için değil, bir bağ kurmak içindi. Öylece içine dalıp çabucak bitirdikten sonra her şeye yeniden başlamak için değil, onu hissetmek için içinde olmaya ihtiyacım vardı.

O akılalmaz bağımlılığım bir anlığına gölgede kaldı. Kendimi bedeli ne olursa olsun, onun için her şeyin en iyisini istediğim bir anın içinde buldum.

"Doğru soru ne peki?" diye mırıldandım. Kendini bana yaslayıp sanki ben tapılacak bir şeymişim gibi kalbimin tam üzerinden öptü.

Bu kadına karşı kazanma şansım yoktu.

Hem de hiç.

Zaman durana ya da dünya dönmeyi bırakana kadar -artık hangisi önce olursa- tamamen, her şeyimle, inkâr edilemez bir şekilde onun olmuştum.

Bunu daha önce hiç hissetmemiştim.

Hiçbir zaman birine, bunu mümkün kılmak için her şeyi yapmaya hazır halde, geri dönülmez bir şekilde bağlanmak istemedim.

"Doğru soru şu... *sen beni* istiyor musun?" Gözleri otel odasının, mektubunun ve benim yanından ayrılarak verdiğim cevabın anılarıyla parlıyordu.

Boğazımda aniden beliren el bombasını yuttum. "Sormana gerek var mı ki, Pimlico?"

Gülümsedi. "Bana Tasmin demedin."

"Sana Tasmin dememi *ister* misin?"

Durdu, beklemediğim bir ciddiyetle düşünüyordu. "Sanırım... bir gün isteyebilirim. Ama bugün değil."

Daha fazla açıklamaya ihtiyacım yoktu. Onun düşündüğünden daha iyi anlıyordum. Konuyu değiştirmesine izin vermeden, "Gerçekten seni istemediğimi mi düşünüyorsun?" diye soludum.

Kızardı. "Beni istemediğinden değil. Benimle olursan hayatta kalıp kalamayacağını bilmem gerek."

Gözlem gücünün ne kadar fazla olduğunu görünce ürperdim. "Kalamam."

Donakaldı, gerçeği kabullenmiş görünmek için elinden geleni yaptı ama yine de yıkıldı. "Sorun değil..."

Yüzünü avuçlama sırası bendeydi, parmaklarım onun yumuşaklığıyla yandıkça irkiliyordum. İtirafın ağırlığı altında boğuldum. "Seninle hayatta kalamam, Pim. Sorun da bu."

Altdudağı titredi. "A-anlıyorum-"

"Ama sensiz de yaşayamam. Ve artık hangisini seçeceğimi biliyorum."

Gözleri gözyaşlarıyla parlıyordu. "Üzgünüm."

"Ben değilim." Onu öpmek için eğildim.

Memura ya da resepsiyon görevlisine bakma zahmetine girmedim. Onlara lanet bir pembe dizi sunuyor olmamız umurumda değildi. Tek umursadığım onu öpmek, onu ikna etmek, ne olursa olsun... çoktan birbirimize bağlı ve mahkûm olduğumuzu göstermekti.

Bu yola Alrik bana bir buluşma ayarlamak için e-posta attığı anda girmiştik. Ceketimi Pim'in omuzlarına koyduğum ve

sevgisiz kalbimin içinde kaçmam gereken bir şey hissettiğim anda girmiştik.

Ve şimdi nerede olduğumuza bir bakın.

Boku yemiştik.

İyice ve gerçekten mahvolmuş durumdaydık.

Ama hiçbir şeyi değiştirmezdim.

Durmazdım.

Duramazdım.

Kalan mesafeyi de eğilerek kat ederken boynum gerginlikten ağrıdı.

Kanımdaki laneti tekrar harekete geçirmeye cesaret ettim.

Kendimi ona, asla özgür olamayacağım yere kaptırmaya cesaret ettim.

Ama dudakları dudaklarıma değdiğinde ve dili ağzımın içinde titrediğinde, onu hak etmek için dişimi tırnağıma takıp savaşacağımı biliyordum.

Öpücüğü verdiğim kadar hızlı bir şekilde onu uzaklaştırdım, daha fazlası, daha fazlası, *daha fazlası* için kükremelere karşı yumruklarımı sıktım.

Daha fazlasını almayacaktım.

O tek zevki alacak ve kendimi kontrol edecektim.

Titreyerek elimi ona doğru uzattım. "Lütfen, Pim. Eve gel."

Düzensiz bir nefesle parmaklarını benimkilere geçirdi. "Ben zaten evimdeyim. Seninleyim."

BÖLÜM ON İKİ

PIMLICO

Birçok şey değişmiş olmasına rağmen aslında hiçbir şey değişmemişti.

Elder'ın bana bakış şekli hâlâ aynıydı ama bakışlarında sadece karnımı değil, kalbimi ve ruhumu da ısıtıp karıncalandıran yeni bir katman vardı. Bakışlarının ağırlığı hem tanıdık hem de yabancı pek çok şeyi barındırıyordu.

Beni karakoldan çıkarırken ve tanımadığım beyaz bir sedanın kapısını açarken bana bir daha dokunmadı.

Ona meraklı bir bakış attım ve hassas noktalarıma, çürüklerime dikkat ederek içeri girdim.

Selix ön koltukta şoförün yanında oturuyordu. Yüzünü bana döndü; uzun saçlarını tepeden toplayıp topuz yapmıştı.

Neredeyse Hayalet'te yolculuk eden her zamanki siyah otomobilin nerede olduğunu soracaktım ama Elder yanıma geçip sanki kendisine bana dokunmayı yasaklamış gibi yumruklarını uyluklarında sıktı.

"Merhaba, Pimlico." Selix gülümsedi, bizi inceledi ve aramızda kötü bir karaoke gibi yankılanan gerginliği fark etti.

Bu bana ilk kez ismimle seslenişi miydi bilmiyordum. *Yanlış isim olsa bile.* Yine de sanki aramızdaki buzlar sanki biraz çözülmüş gibiydi. Selix'in karşısındayken hiçbir zaman tam anlamıyla hoş karşılandığımı hissetmemiştim ve bunun nedenini

anlayabiliyordum. Onun sadakati bana değil, Elder'a karşıydı ve haksız da sayılmazdı.

Arkadaşını koruduğu için ona saygı duyuyordum. Ama aynı zamanda, bu soğukluğun dostluğun bir uzantısı olarak erimesine de sevinmiştim. Nedenini tahmin edebiliyordum. Ayrılmakla Elder'ın iyiliğini kendi iyiliğimin üstünde tutacağımı göstermiştim.

Selix'in gülümsemesine karşılık vererek, "Seni tekrar görmek güzel," dedim.

Şoför dikiz aynasından bana baktı. Selix bunu fark etti ve omzunu silkti. "Bu geçici bir durum. Arabamız hâlâ Hayalet'te."

Bunun ne farkı vardı ki? Hayalet limandaki yerine geri demirlemişti... *öyle değil mi?*

"Elder..." Selix başını yanımda sert bir şekilde oturan adama doğru eğdi. "Bize denizden geri dönmemiz için zaman vermedi. Acil olduğunu söyledi."

"Acildi. Tanrı aşkına, o hapisteydi." Bana bakarken Elder'ın bakışları işkence görüyormuş gibi bir hal aldı. "Senin bir hücrede vakit geçirdiğini düşünmek bile beni kahrediyor." Elimi tutup sertçe sıktı. "Çok üzgünüm, Pim."

Parmaklarımı onunkilerin etrafında kenetledim. "Üzülme. Aslında o zamanın çoğunu hastanede geçirdim, o yüzden bana epey iyi bakıldı."

Gözleri kısıldı. "Hastane mi?" Bakışları üzerimde gezindi, hesaplıyor, değerlendiriyordu. "Morarmış gözünü ve hareket ederken kaskatı olduğunu görüyorum. Ne kadar kötü yaralandın? Bunu sana hangi piç yaptı?" Burun delikleri genişledi, arabayı saldırgan bir intikam ateşiyle doldurdu. "Onun bağırsaklarını deşeceğim."

Selix ön tarafa döndü, şoföre yola çıkması için sessizce talimat verdi. Araba hareket etmeye başladığında başımı iki yana salladım. "Önemli bir şey değil."

"*Önemli değil* diyemezsin."

Pencereden dışarı bakarak fazla umursamaz bir tavırla, "Çok daha kötülerini yaşadım," dedim.

Eyvah.

Elder öfkeden kaskatı kesildi. Tüm kasları öfkeyi aşan ve öldürme isteğiyle vahşileşen bir karışımla kasılırken uylukları sertleşti. "Bunun doğru olmasından kesinlikle *nefret ediyorum.*" Yüzü azapla karardı. "Bırak böylesi bir istismarı, lanet bir arı sokmasını bile yaşamaman için her şeyi yapardım."

Koltukta kıpırdanarak bu tür düşünceleri ondan silmek için acele ettim.

Suçu kendine yüklemeyi bırakmalıydı.

Ben de ona geçmişimi hatırlatmayı bırakmalıydım.

"Polis çok anlayışlıydı. Ben-"

Gözleri normalden daha da kara bir hal aldı. "Nasıl anlayışlı?"

"Şey, onlara... kendimden ve diğer şeylerden bahsettim. Bana testler yapmak için hastaneye götürdüler."

Ölümcül bir şekilde hareketsizleşti. "Peki bu testler... Sonuçlar iyi miydi, kötü müydü?"

Göğsüm, asla anne olamayacağıma dair yeni keşfettiğim boşlukla çukurlaştı. O büyüyü asla taşıyamayacaktım. Ona böyle bir şey söylemeye hiç niyetim yoktu. Asla.

Yüzümü acının değil sakinliğin süslediğinden emin olarak başımla onayladım. "Sonuçlar gayet iyiydi. Senin sayende iyi durumdayım. Sağlıklıyım." Yanağımda şişliğin kaldığı yere dokunarak omuz silktim. "Bu birkaç gün içinde geçecek ve bir daha olmayacak. Birinin kum torbası olmaktan bıktım."

Elder çenesini sıkarak pencereden Monte Carlo şehir merkezine baktı. "Sanırım seni kontrol etmeleri iyi bir şey. Aldığım randevulara gerek kalmadı. Artık onlar için endişelenmemize gerek yok."

Hızla nefes aldım, onun ekibinin bir üyesi olmayan ve gizlilik maddesine sadık kalacak bir jinekoloğa gittiğim için minnettardım.

Kısırlığım onun değil, benim taşıyacağım bir boşluktu.

Elder derin bir nefes aldıktan sonra kısa, acı dolu bir soru sordu. Hatta adeta sorma niyetinde değilmiş de ağzı ona ihanet etmişti. "Onlara benden bahsettin mi? Adımı verdin mi?"

Başımı hızla ona çevirdim. "Tabii ki hayır." Onu bu şekilde ifşa edeceğimi düşünmesi kalbimi acıyla dağladı. "Sen benim hayatımı kurtardın, El. Neden karşılığında bile bile seninkini mahvetmeye çalışayım ki?"

Anında pişman oldu ve omuzları çökerken eliyle yüzünü sıvazladı. "Siktir, tabii ki yapmadın." Alnına masaj yaptı. "Aklımı kaçırıyorum." Ağır avucu dizime indi; sıcak, güçlü, özür diler gibiydi.

"Gergin olmakta haklısın." Parmak eklemlerini okşadım.

Başını iki yana sallarken vücudu kıpırdandı. "Sana güveniyorum. Güven, böyle şeyler sormama gerek olmadığı anlamına gelir."

Birkaç saniye boyunca arabayı sessizlik kapladı, ikimiz de söyleyeceğimiz sonraki şeyi çözmeye çalışıyorduk. Elder tekrar konuştuğunda, daha tek kelime bile etmeden sanki sorusu dudaklarından geçip doğruca zihnime girmişti.

Tam olarak neyi soracağını biliyordum.

Ve o daha söyleyemeden cevap verdim. "Hayır, vermedim."

Kaşını kaldırdı, merakı öfkesinin birazını bir kenara itse de dudakları gergindi. "Sorumu bilmiyorsun."

"Biliyorum." Ona biraz daha yaklaştım. "Onlara Alrik'in adını verip vermediğimi soracaktın. Ve cevap hayır, vermedim."

Omzunu silkti, sakin görünüşü ikna edici değildi. "Neden vermedin? Adalet istemiyor musun? Onlar kanıt istemedi mi?"

Kalbim hüzünle sızladı. Önceden birbirimizle öyle bir bağlantı kurmuştuk ki. Şimdi bu tuhaf, tekleyen şeye sahiptik, yanlış varsayımlar ve çürümüş kafa karışıklığı arasında sıkışıp kalmıştık.

Sorusu yine inciticiydi. "Sen bana gereken tüm adaleti verdin ve bedenimin sağladığından daha fazla kanıta ihtiyaçları olmadı. Kayıp şahıs dosyamın da artık kapandığını varsayıyorum. Satıldığıma dair fazlasıyla kanıtım vardı-"

"Siktir." Koltuğuna sinerek gözlerini kapattı. "Tam bir piç gibi konuştum." Parmaklarını dizime kenetledi. "Beni bağışla, Pim. Uzun birkaç gün oldu."

Benim affıma ihtiyacı yoktu. Zaten anlayışıma sahipti.

Onunla aynı hizaya gelmek için geriye uzandım, başımı omzuna yaslayıp ikimizi de rahatlattım. Sırtlarımızdaki gerginlik aldığımız her nefesle, yanlış anlama ve rahatsızlıktan çıkıp birbirimize yolumuzu geri bulana kadar kayıp gitti.

Aynı anda iç geçirdik, sonra mırıldandım. "Hak ettiği adaleti görmesine yardım ettiğin için onlara Alrik'in adını yermedim. Ayrıca seni bulmalarını sağlayacak herhangi bir bağlantı kurmalarını istemediğim için onlara onun adını söylemedim." Ona daha da sokuldum. "Seni bırakıp gitmiş olabilirim, Elder ama bunu önemsediğim için yaptım. Benim yanımdayken canın yanıyor. Artık sana fiziksel olarak zarar verememem, senin hakkında bir şey söyleyeceğim, işini, hayatını mahvedeceğim ya da senin için kötü bir şey dileyeceğim anlamına gelmez."

Sesim neredeyse bir fısıltı haline gelene kadar alçaldı. "Sen benim için dünyadaki en önemli insansın. Annem ve babam

bana hayat vermiş olabilir ama ben o hayatı artık istemediğimde onu bana geri veren kişi sen oldun. Bu yüzden sana sonsuz sadakatim var ve bunun için birlikte ya da ayrı olmamızın önemi yok."

Beni sıkıca tutup kucağına alma arzusuyla savaşıyormuş gibi vücudu kaskatı kesildi. Çelik kadar sert bakışları Selix'in başının arkasında sabit kaldı, burnundan derin nefes alıp veriyordu. Bir anlığına gözlerini yumup benim kullandığım aynı kısık ama ağır ses tonuyla, "Beni fiziksel olarak incittiğin konusunda yanılıyorsun," dedi.

Güçlü çenesine, üç günlük sakalına ve dipsiz bir kuyuyu andıran siyah gözlerine baktım.

Dudaklarını ıslattı. "Sen beni duygusal olarak *felç ettin*, Pim. İçime uzandın ve beni hayatta tutan hayati her şeyin etrafını sardın." Hiçliğe doğru sırıttı, bana bakmak için bakışlarını çevirmedi. "Hiç gitmemeliydin çünkü artık sana sahip olmamanın nasıl bir his olduğunu biliyorum ve gitmene nasıl izin vereceğim konusunda hiçbir fikrim yok."

Acısı gözle görülür bir hal aldı; göğsünden kırmızı, ağır bir dalga sızarak benim göğsüme akıyordu. Ne hissettiğini biliyordum çünkü ben de hissetmiştim. Korktuğu boşluk duygusunu biliyordum çünkü tekrar ayrı kalma düşüncesinin yarattığı boşluk benim de içimde de hüküm sürüyordu.

Kelimeler dilimde dans etti.

Asla tutamayacağım sözler.

Ona ne yapacağını söylemek bana düşmezdi. Eğer benimle sevgili olarak yaşayamadığı gibi arkadaş olarak da yaşayamazsa, o zaman tekrar ayrılmaya hazır olmak zorundaydım.

Keskin bir nefes alıp sessizliğimi bir başka sessizlikle kapladım.

Vaatlerde bulunmadım.

Yeminler etmedim.

Çünkü eğer onları bozarsam bundan utanmak istemiyordum.

Araba durduğunda Selix bize dönerek bizi bu tuhaflıktan kurtardı. "Hazır mısınız?"

Sesi anı paramparça etti.

Tanrıya şükür.

Elder omuzlarını esnetti, daha dik otururken bana kısaca gülümsedi. "Hadi, Pim. Eve gidelim."

Arabadan çıkıp da uçak pistine inmeme yardım ederken konuşmadım.

Şaşkınlıkla bakakaldım.

Selix yatla dönecek zamanları olmadığından bahsetmişti ama devasa yat yerine bir helikopter görmeyi beklememiştim.

Elder bu fikre alışmama izin vermeden beni yanına çekti, sanki onunla geri dönme konusundaki isteğimi tekrar gözden geçirmemden korkuyormuşçasına beni sıkıca kavradı ve kocaman dönen makineye doğru yönlendirdi. Sanki aniden tersine dönecekmişim gibi davranıyordu.

Gerçeğin yanından bile geçmiyordu.

Annemin katı kuralları ve disiplini sayesinde her zaman ciddi bir kız olmuştum.

Şimdiyse inançlarım konusunda hastalık derecesindeydim. Bir söz verdiğimde kan yemini gibiydi. Herhangi bir kontrattan daha iyi ve her yeminden daha ciddiydi.

İşte bu yüzden, Elder küçük helikoptere tırmanmama yardım edip beni beş kayışlı emniyet kemeriyle bağlarken, Selix pilot koltuğuna ve Elder da yardımcı pilot koltuğuna geçerken, arabada söylemeye asla cesaret edemediğim şeyi usulca fısıldadım.

Gerçekten yapmamalıydım. Kesinlikle yapmamalıydım.

Elimde değildi.

"Beni istediğin sürece, Elder Prest, hiçbir yere gitmiyorum. Sen aksine karar verene kadar seninim."

Pervaneler yavaşça başlayıp gittikçe daha yüksek sesle ve daha yüksek sesle dönerken beni duymadı.

Kollarımı kendime sarıp gülümsediğimde arkasına bakmadı.

Verdiğim söz, hayatımdı.

Ve ben onu az önce Elder'a vermiştim, fiyonklu bir kutuda hediye etmiş, kalbimle birlikte ona kendi isteğimle bağışlamıştım.

BÖLÜM ON ÜÇ

ELDER

Hayalet'e geri döndüğümde, daha kanatlar dönmeyi bitirmeden önce kemerimi çözdüm ve helikopterden atladım. Uçuş boyunca, Pim'e yaptıklarım için kendimi azarlamayı bir türlü durduramamıştım.

Onu nasıl terk ettiğimi...

Nasıl sorguladığımı...

Doktorların onu nasıl sürekli dürttüğünü, polislerin defalarca nasıl sorguya çektiğini düşündüm. Keşke hafızasından söküp atabilseydim hepsini. Daha iyisi, olmasını engelleyebilmeyi diliyordum.

Onda değişen bir şeyler vardı.

Tam olarak doğru olmayan ama yanlış da olmayan bir şey vardı. Bu bir gizem miydi, yoksa sakin bir kabulleniş miydi?

Ne olduğunu bilmiyordum ama Pim kabinden helikopter pistine atlarken dengesini kaybetmesin diye ona elimi uzattığımda, bana bu zamana kadar gördüğüm en yumuşak, en nazik gülümsemeyi vermişti. Bir yandan bağışlanmanın tadını çıkarmama sebep olurken, bir yandan da kafatasımın içinde saatli bir bomba olmasına rağmen aptalca da olsa her şeyin yoluna girebileceğini ummama neden olan bir gülümsemeydi.

Ben elimi çekmeye çalışırken parmakları beni sıkıca kavradı ve gitmemi engelledi. Beni tutması kalbime garip ama harika

şeyler yaptı. Gülümsemesi çikolata kadar tatlı ve bir o kadar da karanlıktı.

Sikim anında tepki verdi. Onu kendime doğru çektiğim sırada Selix boğazını temizledi ve tek kaşını kaldırıp bana baktı.

Elimi Pim'in elinden çekmeyi başararak geri adım attım.

Bana bir kez daha gülümsedi -bu seferki gülümsemesi biraz mahcup, biraz da özür diler gibiydi- ve ardından kolumu bıraktı.

Bir gülümsemenin bu kadar farklı lehçesi, bu kadar çok konuşma tarzı nasıl olabilirdi?

Aşırı aktif düşüncelerimi susturmayı başaramadan, insan etkileşiminin o görünmez incelikleri bütünüyle zihnimi doldurdu. Evrimin, dişlerini göstermek gibi ilkel bir uyarı işaretini nasıl olup da Pim'in sahip olduğu bir şeye dönüştürdüğünü bilmek istiyordum. Söylemeden düşündüğü her şeyi aktarabilen, neredeyse kusursuz bir güzelliğe.

Eğitimli personel helikopterin bağlanması ve bakımı için yanaşırken Selix köprüye doğru yürümeye başladı.

Boğazımı temizleyerek Pim ile göz göze gelme hatasını yaptım. Kalbim anında onu yakalama, öpme, odama geri götürme ve yatağımdan çıkmasına asla izin vermeme arzusuyla boğuldu.

Uzaklaşmaya başlayıp onun adımlarıma ayak uydurmasını beklemedim. "Gel, seni odana geri götüreyim."

Gülümsemesi solsa da bana yetişmek için hızlandı. Güverteden geçerken hiç konuşmadık. Ufka da oraya akın eden deniz kuşlarına da bakmadık, ortalıkta dolanan çalışanlara dikkatimizi vermedik. Ayrıca ben asansörün tuşuna basıp onun katına çıkmak için aynalı kutunun içine adım atarken kesinlikle birbirimize bakmamakta ısrarcıydık.

Gözlerimi kararlılıkla önümüzde kapanan kapılarda tuttum.

Mücadele ettiğim her şeyi seziyordu ve sessiz kalıp onu tekrar kendi alanımda bulundurma fikrine alışmama izin verecek kadar anlayışlı olmasına minnettardım.

Bu kadar yakınımda olması tenimin uğuldamasına neden oluyordu.

Ona dokunma ihtiyacıyla parmaklarım açılıp kapandı.

Kapıların açılması içimi rahatlattı. Hızla güvertenin geniş koridoruna fırladım. Derin bir nefes alarak içimde hızla kaçınılmaz hale gelen mide bulandırıcı şehveti silmeye çalıştım.

Pim yanımda yürüyordu ama fazla yakın değildi, varlığı yavaş yavaş içimde bir sis bulutu oluşturuyordu. Kapısında durduğumuzda, kaslarım şişmişti ve bacaklarım hafifçe titriyordu.

Yatıma geri dönmüştü.

Hayatıma geri dönmüştü.

Bunu hem deli gibi kutlamak hem de denize atlamak istiyordum.

Odasının kapı kolunu çevirdiğimde eşikte durdum, ardından içeri girmesi için kenara çekildim.

İçeri girdiğinde, "Pekâlâ, iyi geceler o halde," dediğimde hızla bana döndü.

"*İyi geceler* mi? Daha akşam bile değil."

"Şey, benim, eh, yapacak işlerim var." Yalan söylemiyordum. Ailemle ilgili yapmam gereken bir sürü planlama vardı. Chinmoku'ya bulaşma ihtimali olursa diye Pim'i ailemin yanına yaklaştırmamın imkânı yoktu. Yeni planlara ihtiyaç vardı. *Daha iyi planlara.*

"Ah." Halının üzerinde sallandı. "En azından içeri… gelir misin?" Gür, cezbedici kirpiklerinin altından bana baktı. Sihrini hem aletimin hem de kalbimin etrafına sardı ve beni resmen odaya çekti.

Dişlerimi sıkıp gücüne karşı koyarak başımı salladım. "Yapacak çok şey var. Ayrıca, dinlenmen gerek. En son ne zaman uyudun, duş aldın ve... yemek yedin?"

"Hastanede duşlar ve yataklar var, biliyorsun. Bakımsızlıktan kirlilik komasına girmeyeceğim." Derin bir nefes aldığında yüz ifadesi yumuşadı. "Lütfen, El. Bana eşlik etmeni isterim. Kısa bir süreliğine de olsa."

Eşlik.

Tabii.

Karanlık bir gülüşü yuttum. Monte Carlo'da olanlardan sonra onunla kilitlenebilir kapıları ve fazlasıyla mahremiyeti olan bir odaya isteyerek girmemi mi bekliyordu?

Aptal kız.

Ondan, ona bunu tekrar yapamayacak kadar çok hoşlandığımı göremiyor muydu? Ayrıca kendimi de bağımlılığa sürüklenmeyecek kadar çok seviyordum.

Ondan *hoşlanmak* mı?

Zihnim gözlerini devirdi.

Hoşlanmak, ona karşı hissettiklerim için doğru kelime değildi.

Bunun aşk olduğunu çoktan kabul etmiştim.

Yine de nedense bu kelime beni taşa dönüştürüyordu.

"Dinlenmen gerek." Yatağı işaret ettim. Yeni örtüler ve kabartılmış yastıklar uykuyu ve düşünemeyeceğim diğer aktiviteleri davet ediyordu. "Biriyle sana yemek göndereceğim."

Gözlerini önce yere, sonra bana çevirdi. "Akşam yemeğinde bana katılabilirsin. Tabii eğer... istersen?"

İsterdim.

Ama yine başımı iki yana salladım, kendimi açlık duyduğum her şeyden mahrum ettiğim için başlayan baş ağrısıyla mücadele

ediyordum. "Yarın olabilir. Yemek odasında." *Bir izleyicimizin olacağı ve istismar edilme tehlikesinin olmadığı bir yerde.*

"Ah."

Yine o minik ama beni yıkan kelime.

Kaşlarını çattı, bakışları gözlerimden, sımsıkı tuttuğum kapı koluna kaydı. Bakışları karardı, vücudu kasıldı. "Bu yeni."

Siktir.

Ruh hallerim konusunda fazla gözlemci olması gibi, dekorasyondaki değişikliği de fark etmişti.

Aptalı oynayarak, "Yeni olan ne?" diye sordum. Elimi kapı kolundan çekerek sanki her şey eskisi gibiymiş gibi kaşlarımı çattım. "Neden bahsettiğini bilmiyorum."

"Evet, biliyorsun."

Sikerler, biliyorum.

Orada, gözle görülür bir ihtişamla yepyeni bir sürgülü kilit duruyordu.

Suçlamayla parlıyordu. Kutusundan çıkarılmış ve Pim'i bulup eve getirmek için helikoptere binmeden birkaç dakika önce bizzat benim tarafımdan monte edilmişti.

Önlem alınması gerekiyordu.

Bunu anlaması gerekiyor.

"Sadece bir kilit, Küçük Fare."

Alnı kırışsa da kullandığım lakabı duyunca dudakları aralandı. "Yalancı. Ondan *çok* daha fazlası var."

Sanki çoktan araştırmış ve buraya dışarıdan hiçbir şekilde erişim olmadığını çözmüş gibiydi. Ne bir anahtar kart girişi, ne hızlıca *hack*lenecek bir şey. Başka türlü açmanın yolu yoktu.

Yalnızca odanın içindeki kişi girilmesine izin verebilirdi.

Ellerini yumruk yaparak bana doğru geldi.

Cilalı, gümüş kilide dokunduğunda geri adım attım. "Neden kapıma kilit taktın?"

Sanki büyük bir mesele değilmiş gibi omzumu silktim. "Daha önce yoktu. Kendini daha güvende hissedebileceğini düşündüm."

"Daha güvende mi?" Kelimeyi ağzında yuvarlayıp şüpheyle lekeledi. "Neden senin yatında kendimi güvende hissetmeyeyim ki? Güvendiğim tek kişi senken neden aramızda bir bariyere ihtiyaç duyayım?"

Ensemi ovuşturdum.

Bir sürü sebep var.

En önemlisi de benim.

Sesimin bir parça öfkeyle kalınlaşmasına izin vererek karşılık verdim. "Başından çok fazla şey geçti. Sana sadece senin açabileceğin güvenli bir yer vererek iyileşmeye devam etmeni sağlamaya çalıştığım için kusuruma bakma."

Kollarını göğsünde kavuşturdu. Öfkem onu hiçbir şekilde korkutmamıştı ve geri adım atmaya hazır değildi. "Buna inanmamı mı bekliyorsun?"

"Gerçek olması için senin inanmana gerek yok."

"Ama gerçek *değil.*"

Kilidi işaret ettim. "Bunun neresi gerçek değil? Ona dokunabilirsin, çevirebilirsin ve onu yerine kaydırdığında hiçbir şey ve hiç kimse oradan geçemez." Alrik'in evinde birlikte geçirdiğimiz ilk gecenin anılarını kullanarak bir ahmak gibi onu incittim. "Önceki kaldığın yerde kilit olmadığını hatırlıyor gibiyim. Kapısı bile yoktu. Yalnız kalabilmemiz için garajdan bir tane getirmem gerekmişti. Bunun çok daha iyi bir alternatif olduğunu düşünmüştüm."

Yüzündeki ifade dondu.

Nefesi tekledi.

Sanki bunu dile getirdiğime inanamıyormuş gibi bakıyordu.

Ben de inanamıyordum ama zorlandığımda böyle oluyordu. Ben doğru olanı yapmaya çalışırken, dürtüsel davranışlar ben pes edeyim diye kükrüyordu.

Pes etmeyeceğim.

Birbirimize dik dik baktıktan sonra dudakları gergin bir gülümsemeyle kıvrıldı ve gelip parmak uçlarıyla kolumu okşadı. "Tamam." Dokunuşu kesinlikle nazikti ama beni mahvedecek güce sahipti.

Başını hafifçe iki yana salladığında titredim. "Kapımda kilit yokken neden artık bir tane olduğunu ikimiz de biliyoruz."

"Bak, senin için uzun bir gün oldu. Etrafta durup önemsiz şeylerden konuşmaktansa dediğimi yap ve rahatla. Denizde olacağımız günler-"

"Sen içeri gelemeyesin diye."

Sözümü kesmesi her türlü anlaşılabilir dili çaldı ve ona beni çözmesi için mükemmel bir sahne verdi.

"Kendine güvenmiyorsun. Kendine *hiç* güvenmedin." Gözleri hüzünle doldu. "Asıl sorun da bu, değil mi? Bir şeylere takılıp kalan bir zihne sahip olman değil, takıldığın şeyle mücadele edebileceğine güvenmemen."

Kollarımı kavuşturdum, iliklerime kadar üşümüş ve öfkelenmiştim. Tıpkı bana yaptığı gibi onu da çırılçıplak bırakmaya karar vererek mırıldandım. "Psikolog olan annendi, Pim. Sen değilsin. Anlamadığın şeyler hakkında konuşma."

"*Ben* mi anlamıyorum?" Başını yana eğdi. "Kendinle yüzleşmektense beni terk etmeyi tercih etmeni mi anlamıyorum? Birlikte bir yemeğin tadını çıkarmaktansa aramıza kilitler koymayı tercih etmeni? Kendini durduracak kontrole sahip olduğuna inanmaktansa, beni seni baştan çıkarmakla *suçlamayı* tercih etmeni?" Ellerini kalçalarına koyarak sesini tartışmadan ziyade anlayışlı şekilde alçalttı. "Yaşadığın şeyin zor olmadığını

söylemiyorum. Nasıl mücadele ettiğini gördüm. Seninleydim. Seni izledim. Seni *hissettim*-"

"Dur, Pimlico."

"Hayır." Elini kaldırdı. "Bitirmeme izin ver." Sert bir nefes aldı. "Annem gibi eğitimli olmayabilirim ama beni satır aralarını görebileceğim kadar eğitti ve sen... senin sorunun kendini bir duyguya kaptırma kapasitesine sahip olman değil. Senin sorunun, istediğin şeye sahip olabileceğine ve bunu mantık çerçevesinde tutabileceğine güvenmemen. Yapabilirsin-"

"Yapamam! Zaten bütün siktiğimin meselesi de bu. Anlamıyorsun. En çok istediğim şey *sensin*. Ve istediğimi elde ettiğimde, başka hiçbir şeyin önemi kalmaz." Ona doğru yaklaşarak vücudumu onunkine bastırdım.

Geri çekilmedi. Onun yerine, göğsünü göğsüme, kasığını da kasığıma dayadı.

Ve *siktir*, bu şimdiye kadar hissettiğim en iyi şeydi.

"Seni istiyorum, Pimlico. Seni elde etmekten iki saniye uzağım ve şu anda bile bana sanki ihtiyaçlarım korkulacak değil de meydan okunacak bir şeymiş gibi bakıyorsun."

Sert hatlarıma değen yumuşak hatlarıyla çenem kasıldı. Onu kavrayıp yatağa fırlatmak ve *mücadeleyi* bırakmak için her şeyimi verirdim.

Bu halde yaşamak yorucuydu.

Kendimle savaşmayı bırakmak için her şeyi vereceğimi düşünmüyor muydu? Pes etmek için?

İniltimi yuttum. Tanrım, ne gerekiyorsa yapardım.

Ama o kadar basit değildi.

"Eğer seni şimdi öpersem..." Gözlerim dişlerinin girinti oluşturduğu dolgun dudaklara kaydı. "Eğer sana şimdi dokunursam..." Parmaklarım kalçasına sürtündü. "Eğer seni şimdi sikersem..." Onu kendime doğru çekip özgür kalmak için ağlayan sikime dayadım. "Kendim olmam. Seni öpen, sana

dokunan, seni siken ben olmam. Sağlıksız bir şey olur. Seni hak etmeyen bir şey."

Kırık dökük bir nefes aldı; bakışları erimiş, meme uçları dikleşmişti. "Ama yine de sen olurdun ve sen beni hak ediyorsun."

"Hayır-" Sahip olduğum iradenin her zerresini alsa da onu uzaklaştırdım ve geri çekildim. "Hak etmiyorum."

Etrafımızı yavaşça saran cinsel sis o kadar yoğundu ki zar zor nefes alabiliyordum. Tenim yanıyordu. Bedenim işkence görüyordu. Ve bana psikanaliz yapabileceğini düşünerek tüm sinirimi altüst etmişti. Önümde durup saçma sapan bir tıbbi senaryo yazabileceğini, bana hiçbir şey ifade etmeyen bir tedavi sunabileceğini düşünerek beni kızdırmıştı.

O, parmaklarını şıklatıp da beni iyileştirebilecek bir doktor değildi. Ve kesinlikle orada durup da kendini bir yem gibi sallandırarak beni *denemeye* ikna edemezdi. Güvenmeye.

Neye güvenecektim?

Her şeyi tekrar berbat etmeyeceğime mi?

"El-" Pim sendeleyerek yaklaştı, parmaklarının bana dokunmasına saliseler vardı.

Eğer bana dokunursa, her şey biterdi.

Öfkemi sonuna kadar serbest bırakarak kolumu kaldırdım ve elimi hızla boğazına sardım.

Pim tahrik olmuş halden taş kesilmiş hale geçti.

Gece ve gündüz.

Siyah ve beyaz.

İstediğini elde etmek için kusurlarımı manipüle etmeye çalışmıştı. Pekâlâ, şimdi ben de aynısını ona yapacaktım.

Parmakları bileğimin üzerinde dolanırken büyüleyici gözlerinde panik dönüyordu, tırnaklarını küçük bir uyarıyla tenime batırıyordu.

Ellerim titredi, onu kasten korkuttuğum için midem bulanıyordu ama beni dinlemek zorundaydı. Söyleyeceklerimi duymak, uslu olmak zorundaydı. Parmaklarım narin sütunun etrafında sıkılaştı, kanının akışını ve kalp atışının hızlanmasını hissettim. "Bu konu hakkında konuşmakla işim bitti, Küçük Fare. Bu yasak bölge. Anlıyor musun?"

Paniğinin tüm gücüyle saldırmasını bekledim. Yaşadığım mahkûmiyeti, kendi yaşadığı işkenceyle ilişkilendirmesini bekledim. Onu bırakamadığım için kendime sinirlenirken bile böyle bir şey yaptığım için zihnime lanetler okudum.

Parmaklarımı sıktığımda nefes alışı durdu ama dehşeti hiç artmadı -aksine azaldı- ve yüzündeki beyazlık, yavaşça kızaran bir cesarete dönüştü. Gözleri benimkilerden ayrılmadı, daha ileri gitmem için meydan okuyordu. Sabrı taştı, hissettiği güçsüzlük nasıl bir şeyse onu bir kenara itti ve benimle yüzleşti.

Tanrım, bu kadın...

Sertçe yutkunarak geri adım atan ben oldum. Parmaklarımı gevşeterek başparmağımla boğazını saygı ve özenle okşadım. Nabzı hızla atıyordu ama bu artık korkudan değil, öfkeden kaynaklanıyordu.

Parmaklarım okşamaya devam ettikçe tüyleri diken diken oldu. Parmaklarıma izin vermemiştim. Sadece ona dokunmazsam hayatta kalamaz gibi hissediyordum.

Şehvet bedenime geri sızdı. Korkunç, zahmet isteyen bir yolcuydu; uzuvlarını benimkilere doluyor, beni bir kuklaya dönüştürmek ve sonuçlarını siktir edip ustalığına itaat ederek bu kadını becermem için elinden geleni yapıyordu.

Ağzım onu öpmek için sulandı. Onu yalamak için.

Teslim olmaya çok yakındım.

Çok, *çok* yakındım.

Ama yapmadım.

Çünkü onu seviyorum.

Onu bırakıp bir adım geri çekildim. "Üzgünüm."

"Olmalısın."

Gözlerim hızla onunkilere kaydı. Ne beklediğimi bilmiyordum ama sesinden damlayan öfke benim için de beklenmedik olmuştu. "Pardon?"

Ellerini yumruk yaptı ve bakışlarında daha önce hiç görmediğim bir vahşilikle durdu. Lanetleyici ve kışkırtıcı bir şeydi. Beni karnımdan yumrukluyor ve üzerimde çok fazla güç uyguluyordu.

Bu şey her ne ise, ayaklarına kapanmak ve ne emrederse yapmak istememe neden oldu.

"Beni duydun." Savunmaya geçerek çenesini kaldırdı. "Üzgün *olmalısın*. Elin boğazımdayken beni korkutmaya çalıştığın için değil. Onu kontrol etmeyi öğrendim. Bekle." Elini kaldırdı. "Eğer dürüst olmak gerekirse, bu bir yalan. Henüz onu kontrol edebilmeyi başaramadım. Asıl bana yardım eden sendin... çünkü bana zarar vermeyeceğini, sana güvenebileceğimi gösterdin. Senin dokunuşun -bedenimin neresine olursa olsun- yalnızca arzulanan değil, kalpten gelen bir davet gibi... içtenlikle kabul edilen bir şey."

"Pim..."

"Eğer bana haddimi bildirmek için bir tetikleyici arıyorsan, bu çok kötü. O tetikleyici gitti. Eğer ben bunu yapabiliyorsam... senin de kendininkinin üzerinde çalışamayacağını kim söyleyebilir?"

Bana doğru ilerlerken dudaklarını yaladı, gözleri sıvı bir ihtiyaçla ağzımın üzerinde dans ediyordu. "Kilit konusunda seninle tartışmayacağım. Eğer akıl sağlığın için taktırdıysan, o zaman tamam. Bununla yaşayabilirim. Ama benden onu kullanmamı bekleme."

"Kullanacaksın." Sesim sert çıkmıştı, barbarca bir talepti. "Güvende olduğunu bilmek istiyorum."

Başını iki yana salladı, duyduğu rahatsızlıkla yüzü parladı. "Ben *güvendeyim.* Senin yanında güvendeyim. Neden buna inanmıyorsun? Bir dahaki sefere beni yatağına aldığında, Elder... Bunu sana göstereceğim."

"Bir dahaki sefer olmayacak."

"Demek öyle." Etrafımdan dolanıp kapıda duraksadı, ayağını sabırsızca yere vuruyordu. Başını boş koridora doğru eğdi. "Çıkabilirsin."

Ne haltlar dönüyor?

Önce beni odasına davet etmişti, şimdi de beni *kovuyor* muydu?

Kaskatı halde eşikten geçtim. "Yemek davetini geri çektiğini mi söylüyorsun?"

"Onu sen yaptın, ben değil."

"Ve şimdi eşliğimi de istemiyorsun, öyle mi?"

"Onu diyen de sendin." Elini saçlarının arasından geçirirken vücudunun kavisi beni deliye çevirdi. "Eğer bana kalsaydı, geceyi burada geçirirdin. Burada. Benimle. Birbirimize karşı tamamen dürüst olurduk. Ben sana benim hakkımda öğrenmek için can attığın her şeyi anlatırdım, sen de bana zekândan ve mükemmeliyetçiliğinden bu kadar korkmana neden olan her şeyi anlatırdın. Birbirimize delicesine-"

"Dur bakalım. Zekâ ve mükemmeliyetçilik mi?" Soğuk bir şekilde güldüm. "Sahip olduğum şeyin *bu* olduğunu mu düşünüyorsun? Bir şeyde usta olana kadar tekrar tekrar yapmam gerektiği için beni zeki yapan göz alıcı, *romantik* bir durum mu? Mükemmeliyetçiliğe âşık olma sebebim daha azını kabul edememem değil de iyinin iyisini arzulamam mı?" Gözlerimi

devirirken boğazımdan karanlık bir kahkaha daha kaçtı. "Bir kez daha tamamen saflık ediyorsun, Pimlico."

Bu sefer o ismi kullanmaya devam edip etmemem gerektiğini sormadım. Bu onun *adıydı*. Özellikle de böyle... böyle çılgınca davrandığı zaman ona bu şekilde hitap etmek daha doğru geliyordu.

İyi olmaya çalışıyordum.

Neden kötü olmamı istiyordu ki?

"Sence bir odada yan yana yaşasaydık, birbirimizden sağ kurtulabilir miydik?" Güldüm. "Delicesine âşık mı olurduk? Söyleyeceğin şey buydu, değil mi?"

Bakışlarında acı belirdikten sonra burnunu küstahça kaldırdı. "Ne söyleyeceğimi asla bilemeyeceksin çünkü sözümü kestin. Aşk, o aptal kelime. Artık anlamını bildiğimi sanmıyorum. Sevgimi hak ettiğini sanıyordum." Küçümseyerek dudak büktü. "Ancak bu konuda yanılmış olabileceğimi hızla kanıtlıyorsun."

Yumruklarım bir şeylere vurmak için zonkladı.

Bana çok değer verdiğim bir şeyi verdikten sonra ilk kavgamızda elimden çekip almaya nasıl *cüret ederdi*?

Öfke ve arzuyla onu sarsmak istedim.

Bizi cehenneme daha da sürükleyecek hastalıklı, çarpık bir kombinasyon.

Kontrolümü kaybediyordum.

Gitmem gerekiyor.

Titreyen parmağımı yüzüne doğrultarak, "Bunu berbat eden sensin," diye hırladım.

"Öyle mi?" Tatlı tatlı gülümsedi. "Tam olarak nasıl? Benim anlayışım ve bağışlayıcılığım senin zaten berbat olan varlığını nasıl berbat ediyor?"

Aniden gelen hiddet dalgasıyla savaşırken beynim tekledi. Bu kız tam bir baş belasıydı. "Öncelikle peri masallarına inanmayı bırakabilirsin."

"Uzun zamandır peri masallarına inanmıyorum, Elder. Sanırım beni kötülükle yaşamamış biriyle karıştırıyorsun. Gerçek karanlığı bilmeyen biriyle. Ve sen beni dünyanın sonu olduğuna ikna etmeye çalışırken, içindeki küçük bir grilikten korkmayan biri olduğumu da." Beyaz dişlerini göstererek bana doğru eğildi. "Son dakika haberi, dünyanın sonu değil."

Neredeyse kendimi kaybediyordum.

Neredeyse.

Yüzündeki meydan okuma ve kışkırtma beni uyarmış ve bir canavar yerine insan kalmamı sağlamıştı.

Beni kızdırmaya *çalışıyordu.*

Beni öfkeyle hareket ettirmeye çalışıyordu.

Geriye doğru tökezledim. "Bunu dinlemekle işim bitti."

"Güzel." Kollarını kavuşturdu. Eğer onu bu kadar yakından izlemiyor olsaydım, kayıtsızlık havası ve zarafetinin altında gizlenen titremeyi fark etmeyebilirdim. "Git o zaman."

Vereceğim karşılık dilimde sıcaktı ama onları jilet gibi geri yuttum. Artık onun yarım yamalak teorilerini dinlemeyecektim. Ayrıca bu oyunu oynayacak da değildim.

Sakinliği andıran bir şeyi arayarak doğrulduğumda sesim kalınlaştı. "Beynimdeki kusurların kaçılacak değil, kucaklanacak bir şey olduğunu düşünmeyi bırak, Pim. Beni baştan çıkarmayı bırak. Pes edip seni becerirsem -seni duvara yapıştırıp kendimle savaşmayı bırakırsam- bana bunun bir son değil, sadece bir başlangıç olacağını düşündürmeyi bırak."

Onun alanına girererek yumuşak kokusunu içime çektim, burunlarımız birbirine değecek kadar yakındı. "Bu bir başlangıç olurdu ama ikimizin de hayatta kalamayacağı bir başlangıç."

Bakışları ateşle parladı. "El-"

"Kapına kilit koymamın bir sebebi var. Kullan onu. Eğer gece yanlış bir yargıya kapılıp gelirsem, umarım bana itaat edip beni dışarıda bırakmış olursun çünkü eğer yapmazsan, Pim... Eğer benim için bunu yapmazsan, sonrasında olanların sorumluluğu sende olur. Yaptığım şeyler için daha fazla taşıyamayacağım kadar çok suçluluk duygusu taşıyorum. Özellikle de onları önlemek için elimden geleni yapmışken."

Tek elimi yüzümde gezdirerek koridora doğru geri geri gittim ve kaskatı şekilde eğildim. "Sınırlarımı biliyorum. Senin de kendininkileri öğrenmeni öneririm. İyi geceler, Pimlico. Seni tekrar yatta görmek bir zevk. Senin için geri döndüğüme beni pişman etme."

Kapıyı tuttu, zalimliğime rağmen vücudu sakindi.

Sanki beni değerlendiriyormuş ve istekli bulmuş gibi yavaşça baştan aşağı süzdü. Sonunda iç çekti, kapıyı santim santim iterek beni kendisinden ayırdı. "Bunun bir zevk olduğunu söylüyorsun ama bana bir lanetmişim gibi bakıyorsun." Parlak gözlerinde öfkeli yaşlar parıldıyordu. "Sen bana karşı dürüst oldun, şimdi sıra bende. Evet, benim için geri döndün ama bu centilmence bir hareket ya da suçluluk duygusunun sonucu değildi. Başka bir yol olmadığı için döndün. Çünkü aramızdaki şey... her neyse... ister fiziksel olsun, ister duygusal, ister cinsel... bu bağ ayrılığı kabul etmiyor." Sesi titredi ama kararlılığı keskin bir bıçak gibiydi. "Ve biz bunu kabullenene ya da birbirimizi bir daha asla görmemeye razı olana kadar... hiçbir kilit, olacakları durduramaz. Hiçbir kural, hiçbir pazarlık bunu engelleyemez." Gözlerini kaçırmadan devam etti. "Ben bunu kabul ettim. Şimdi sadece, senin de aynı şeyi kabullenmen için ne kadar zaman geçmesi gerektiğini merak ediyorum."

Kapının yerine oturmasına çok az bir boşluk varken ve yüzünün sadece yarısı görünürken mırıldandı. "Biraz dinlenmeni ya da çello çalmanı ya da huzur bulmak için ne yapıyorsan onu yapmanı öneririm çünkü teslim olana kadar, *güvenene* kadar, zincirlenmiş halde kalmak yerine kendine yaşama izni verene kadar mutlu olmayacaksın."

Kapı kapanmadan önce, "Ve ben senin mutlu olmanı istiyorum," dedi. "Benimle birlikte."

Ayışığı Kitaplığı

BÖLÜM ON DÖRT

PIMLICO

Kapıyı kilitlemedim.

Muhtemelen kilitlemem gerekirdi.

Tıpkı onu kışkırtmamam gerektiği gibi. *Özellikle de beni hapisten kaçırmaya hazır bir halde geri gelmişken.*

Onun için işleri zorlaştırmak istememiştim... Sadece onu sevme işini çok zorlaştırıyordu.

İlk seferinde beni yanında tutmayı başarmıştı çünkü iyileşme dönemindeydim ve kaybolmuştum. Dilsiz olmam gerçeğinden bahsetmiyordum bile. Sevgisinin kırıntıları, yıldızlar kadar eşsiz ve güzeldi.

Ama şimdi uyanıktım ve *her şeyi* hissetmeye hazırdım. Ve o kırıntılar ve yıldızlar artık yeterli değildi. Gezegenleri istiyordum. Galaksileri istiyordum.

Onun kalbini istiyordum.

Beni bunun için suçlayamazdı.

Beni geri getiren oydu. Ben bunun olmasını engellemek için bırakıp gitmiştim.

Şu anda varlığım bile onu incitiyordu... Peki elde etmeyi umduğu şey neydi? Beni yakınında tutup hiç görmemek mi? Güvende olduğumu bilemek ama bana asla dokunmamak ya da benimle konuşmamak mı? *Sanki şömine rafının üzerinde duran,*

parlatılmış ve hiç kırılmayacak paha biçilmez bir süs eşyasıymışım gibi?

Hiç sanmıyorum.

Eğer durum öyleyse, o zaman bu şey her ne ise asla yürümezdi.

Artık ne istediğimi biliyordum ve bir ömür boyu başkasına ait olduktan sonra, cesurca onun peşinden gitmeye hazırdım.

Ayrıca, Elder o karakola girdiği andan itibaren onun peşine düşmemi kabul etmişti. Onunla kavga etmenin verdiği suçluluk duygusunun bana bu kısmı unutturmasına izin veremezdim.

Evet, bir yerlere gitmişti; öfkeli olduğu şüphesizdi ve bana lanet okuyordu. Ama bu ayrı olmaktan daha iyi değil miydi? Son birkaç gün bize acının birçok katmanı olduğunu ve birlikte çekilen acıyla kıyaslandığında ayrı çekilen acının dayanılmaz olduğunu göstermemiş miydi?

Tanrım! Erkekler.

Güzel odamda volta atarken mobilyalara ya da balkona yeniden alışmaya çalışmadım. Sadece hareket etmeye devam ettim, sırf bunu düşünmeyi bırakabilmek için beynimin bu karmaşayı çözmesine izin verdim.

Öfkem yavaşça azaldı ve yerini pişmanlık aldı.

Lanet olsun...

Elder'ı hem çok fazla hem de çok hızlı zorlamıştım.

Diplomatik davranmak yerine yüzleşmeyi kucaklamıştım.

Yapmam gereken şey ona sarılmak ve bu kadar cömert olduğu için ona bol bol teşekkür etmekti.

Aklımdan ne geçiyordu ki?

Birinin beni yanına alması *büyük* bir sorumluluktu. Sadece ağzına kadar dolu kölelik bavullarıyla değil, aynı zamanda yeni deneyimlerle doldurulmak için yalvaran boş kolilerle birlikte gelmiştim.

İşte tüm bu nedenler, beni anlaşılması zor bir âşık haline getiriyordu.

O kadar çok zevk ve lüksten mahrum bırakılmıştım ki, bu beni açgözlü yapmıştı. Hayatın her lokmasını kapmak ve her aktivitenin tadını çıkarmak istiyordum. Bir köpek kabındaki yemek artıkları yerine lezzetli yemekler yemek istiyordum. Yıllarca içeride kilitli kaldıktan sonra her gün doğumunu öpmek istiyordum. Ve sadece nefreti bildikten sonra sevilmek ve sevmek istiyordum.

Bunun yanlış bir tarafı yoktu. Aslında, tahmin etmem gerekirse annem olsaydı bunun sağlıklı olduğunu söylerdi. Ancak Elder, seçtiğim kişi olmanın ve bana ihtiyacım olanı verememenin talihsizliği içindeydi.

Hayal kırıklığına uğramıştım ve ona kızgındım.

O da bana karşı hayal kırıklığı besliyordu ve sinirliydi.

Mutlu bir flört dönemini atlamış, hoşnut bir evliliğe doğru hızla ilerlemiş ve acı bir boşanmaya doğru yol almıştık.

Odanın ortasında durdum.

Artık bunu düşünmek istemiyordum.

Önümde bir yol göremiyorum.

Bir yandan eski hayatıma dönebilir, diplomamı alabilir, hiç umursamadığım arkadaşlarımı bulabilir ve gidebilirdim. Diğer yandan, bir süreliğine onun kurallarına göre oynayabilir ve kuralları bozmadan, onları sadece ikimizin de mutlu olabileceği kadar esnetebilirdim.

Saat geç değildi ama üzerime yorgunluk çökmüştü. Ayaklarım beni yatağa doğru yönlendirdi, ellerim sıcak örtülere ve iyileştirici olacağını umduğum rüyalara hazırlanmak için kıyafetlerimi çekiştirdi.

Yatağa tırmanırken özür dileyebilmeyi diledim.

Böylesine sorun yaratmak istemediğimi fısıldamak istedim.

Sadece ona ne kadar değer verdiğimi görebilmesini dilerdim. Kucağına kıvrılıp televizyon seyretmeyi, bir tatlıyı paylaştıktan sonra altdudağındaki dondurmayı silmeyi, ortak bir duşun ardından beline bir havlu dolamayı ne kadar çok istediğimi düşündüm.

Deneyimlemediğim çok şey vardı ve Elder bunların hiçbirini benimle yapmak istemiyordu.

Elder kendi sınırlarını bildiğini ve benden de kendiminkileri öğrenmemi beklediğini söylemişti.

Ben zaten biliyordum.

Aşk.

Aşk benim sınırımın ve kusurumun birleşimiydi.

Sevilmeye ihtiyacım olduğu kadar sevmeye de ihtiyacım vardı.

Bu tuhaf bir şey değildi, bundan daha derindi.

Eğer kendimi koltuğa oturtsaydım, eğer annemden romantizm konusunda tavsiye isteseydim (Tanrı korusun), muhtemelen bu ihtiyacımın, başıma gelenlerin bir yan ürünü olduğunu söylerdi.

Çok uzun zamandır insanlardan nefret ediyordum.

Erkeklerden tiksiniyordum.

Hayatı, ölümü arzulayacak kadar lanetlemiştim.

Ama şimdi, yaşamayı saplantı haline getirmiştim.

Tüm kapasitemle yaşamayı.

Kalbimi her şeyimle vermeyi.

Kaotik bir şekilde âşık olmayı.

Birlikteliğin her harika anını, yapabildiğim kadarıyla içime çekebilmeyi.

Benim kusurum *buydu*.

Ve bu, kusurlarımın Elder'ın kusurlarına zarar vermesini engellemek için her gün her saniye mücadele edeceğim anlamına geliyordu.

Ama onun bilmediği bir şeyi biliyordum.

Sabit zihninin ve daha fazla acıya neden olma korkusunun altında, benimle aynı kusuru taşıyordu. Başlangıçta bunu göremiştim. Şimdi anlıyordum çünkü onun sızıları ve çürükleri de benimkilerle aynıydı. Onunkiler de tıpkı benimkiler gibi sargı bezleri ve haplarla tedavi edilemezlerdi.

O da benim gibi sevgiye uzak kalmıştı.

Benim gibi, bağlanmak istiyordu.

Fiziksel dokunuşa o kadar çok ihtiyacı vardı ki, bu onun insanlığını çalıyor ve onu kontrol edemediği birine dönüştürüyordu.

Aramızdaki gerçek sorun buydu.

OKB değil.

İstismar değil.

Sevgi.

Ve bu, üstesinden gelemeyeceğimiz tek sorundu.

Aklımda iki şey vardı: İyi uyuyamamıştım ve kapım bütün gece açık kalmasına rağmen Elder ziyarete gelmemişti.

Karada birkaç gün yaşadıktan sonra, çalkalanan suyun hissi bir zamanlar olduğu kadar rahatlatıcı değildi. Deniz tutmasının verdiği hafif mide bulantısı uykuda bile bana eşlik ediyor, uyanmam için beni dürterek kapıya bakmama ve açılması için yalvarmama sebep oluyordu.

Bütün gece fanteziler tarafından işkenceye uğramıştım: Elder gizlice içeri giriyor, ben de uykulu ve kısık gözlerle gözlerimi açıyordum, onu öyle dipsiz bir hayranlıkla bana bakarken buluyordum ki anında ıslanıyordum. Yorganı çekip onu bana katılması

için çağırıyordum ve bedeniyle beni sardığında rahatlayarak iç çekiyordum.

Fantezinin kalanı öyle seksi bir hal almıştı ki çılgına dönmüştüm ve ilgilenilmeyen arzunun tozları gecenin kalanında beni aşırı uyarılmış halde tutmuştu.

Aklım onunla dolu halde duş aldım ve günüme başlamak için sadece siyah bir elbise giydim.

Elder'ın nerede olduğunu bilmiyordum ve onu aramaya çalışmadım. Onu kendi haline bırakacağıma dair söz verdim ve yalnızlığımı gözüme sokmamak için diğer her şeye odaklandım.

Mutfağı ziyaret edip iki tane yeni pişmiş sıcak kruvasan, füme jambon ve cheddar peyniri ile bir şişe elma suyu alarak kendi başıma kahvaltımı yaptım. Zulamı üst güverteye çıkarıp brandayla kaplı filikalardan birine bağdaş kurarak piknik yapmıştım.

Yemeğimi bitirdiğimde güneşten sersemlemiş ve pembeleşmiş haldeydim.

Biraz güneşten korunmam ve yediklerimi yakmam gerektiğine karar vererek daha önce hiç gitmediğim güverteleri keşfe çıktım.

Ne bana hayır diyecek birisi ne de beni aksi yönde uyaracak Elder vardı. Asansöre binerek en alt kata indim ve sırayla üst katlara çıktım.

Saatlerce motor bölmelerini, personel odalarını, mühendislik ofislerini, depo odalarını ve yedek yatak odalarını inceledim. Nasıl becerdiysem, Hayalet'in ne kadar harika olduğuna odaklanmayı ve zor sahibi hakkında kendime işkence etmemeyi başardım.

Küçük ama iyi stoklanmış bir kütüphanenin büyüsüne kapıldım. İçinde bir orduya yetecek kadar yiyecek bulunan sandıkların beni meşgul etmesine izin verdim. Ama sonra orta güverteyi keşfettim ve Elder hakkında düşünmeme kararlılığım yok oldu.

Burası...

Diğer katlarla aynı genişlikteki koridorları ve kalın halıları takip ettim ama nedense bu katta terk edilmiş bir ıssızlık havası vardı.

Her şey tertemizdi: boyalı duvarlar lekesiz, süpürgelikler kusursuzdu. Sanki her şey dekore edilmiş ve sonra unutulmuş gibiydi; kilitlenmiş ve asıl amacına artık ihtiyaç duyulmadan bırakılmıştı.

Sıra sıra yatak odalarının yanından geçerken kollarımdaki tüyler diken diken oldu, gittikçe daha da ürperdim.

Japon paravanları ve kiraz çiçeği sanat eserleriyle süslenmiş makyaj masasının bulunduğu büyük bir süit bana Elder'ın annesini ve oğlunun ölmesini dilediğini haykırırken giydiği kiraz çiçekli bluzunu hatırlattı.

Bu oda onun için olamazdı... değil mi?

Kendime sarılarak yürümeye devam ettim.

Sıradaki süit, çatlak deri koltuk arkalığı ve erkeksi dekoruyla tamamlanmış, yaşlı bir adam için tasarlanmıştı ama içinde hiç yaşanmamıştı.

Burası dayısı için olamazdı... değil mi?

Sırtımdan aşağı endişe süzüldü.

Bunu görmemem gerekiyordu.

Nasıl bildiğimi bilmiyordum ama bu alan özeldi.

Hem de acı verecek şekilde özeldi.

Gitmeliyim...

Kendimi azarlarken bile çıplak ayak parmaklarım halıya gömüldü ve beni ilerlemeye zorladı. Gözlerim yandaki kapıya takıldı; bir renk cümbüşü bakmam için beni davet etti.

Nefesimi tutarak biraz daha ilerledim ve kapıda olduğum yerde durdum.

Bir çocuk odası.

Sevimli bir fırfırlı yatak örtüsü, atlıkarıncalı yer lambası ve her bölmesinde Noel olan raflarla tamamlanmıştı. Yepyeni oyuncaklar mükemmel ambalajlarında oynanmayı bekliyordu. Gümüş yelesi ve kuyruğu, bebek mavisi eyeri ve dizginleriyle tamamlanmış krem rengi sallanan at binilmeyi bekliyordu.

Geri çekilip elimle ağzımı kapattım.

Ah, hayır...

Arkamda başka bir oda vardı.

Bu oda şekerleme ve karamel rengindeydi, içinde bir prenses yatağı, çocuklara uygun bir bebek evi ve fiyonklu, açılmamış lego kutularından oluşan bir kule vardı.

Kalbim tam anlamıyla kırıldı.

Parçalara ayrıldı.

Kırılmış, çınlayan parçalara.

Yumruklarımı göğsüme bastırarak bu parçaların birbirine çarpmasını ve izinsiz girdiğimi ele vermesini engellemek için elimden geleni yaptım.

Bu ne anlama geliyordu?

Burası *neydi*?

Elder her bir alanı kuzenleri, teyzeleri ve dayıları için özenle mi tasarlamıştı? Onlara kendisine katılmaları için davetiyeler göndermiş, kendisini Hiç Kimse'den tekrar birine dönüştürmeleri için yalvarmış mıydı? Bir dayıya... bir *oğula*...?

Tanrım, kendisine sadece gölgeler eşlik ederken geceler boyu, günler boyu burada durmuş muydu? Sevginin çalındığı ve asla geri verilmediğine dair bu acı verici hatırlatıcıyla ne kadar süre denizlerde yol almıştı?

Bu konuda benimle bu kadar çok mücadele etmesine şaşmamalıydı.

Bu kadar zor, bu kadar huysuz olmasına şaşmamalıydı.

Ailesinin lanetinde, sevgisinin asidinde boğuldum.

Nasıl olmuştu da bundan sağ çıkmıştı?

Asla kazanamayacağı bir şey için durmak bilmeyen bir istekten nasıl sağ çıkmıştı?

Bu görmemem gereken bir sırdı. Pişmanlık içinde çöktüm.

Tek yapmak istediğim ona sarılmaktı. Onu öpmek istiyordum. Ona ailesi onu unutmuş olsa bile benim onu asla unutmayacağımı göstermem gerekiyordu.

Sessizliği kovalayacaktım; gölgeleri dağıtacaktım. Hayatımı, onun bir daha asla yalnız kalmamasını sağlamak için geçirecektim.

Buradan çıkmam gerek.

Buraya indiğimi bilse ne yapardı? Ona baktığımda bu istenmeyen, boş odaları görmeden nasıl duracaktım?

Sertçe nefes alarak parmak uçlarımda geldiğim yoldan geri döndüm.

Öğleden sonra olmuştu ve ondan hâlâ haber alamamıştım.

Neredeydi?

Ne yapıyor?

Asansörün düğmesine bastım, odama dönmeye, duş alıp bu korkunç sırrı üzerimden silmeye ve Elder'ın asla bilmeyeceği şekilde bölümlere ayırmayı planladım. Ancak bu, yüksek sesli bir bağırış başımı kaldırmama, dikkatimi geldiğim yolun aksine çekmeden önceydi.

Erkeksi bir bağırış.

Bir hırlama.

Peşinden de duvara bir şey çarptı.

Ne oluyor böyle?

Asansör yumuşak bir zil sesiyle geldi ama ben gürültüye doğru çekildim, bir başka öfkeli homurtu sessizliği bozunca sıçradım.

Elder'ın özel acısını daha fazla görmek istemiyordum ama kendimi durduramadım.

Bir başka bağırışın ardından bir erkeğin cevabı geldi.

Elder ve Selix mi?

Elder'ın ofisinin üst katlarda, yaşam alanlarına daha yakın olduğunu sanıyordum.

Burada ne işi var?

Ayak parmaklarım, kırık beyaz renkli halının üzerinde hayalet gibi süzülüyor, siyah elbisem baldırlarımın etrafında uçuşuyordu. Daha hafif adımlar attım, kişisel alanı işgal edişim duyulmasın diye süzülerek gidebilmeyi diledim.

Alrik ve piç arkadaşlarının sonraki adımda ne yapacaklarını önceden tahmin etmek için elimden geleni yaparken kulak kabartma konusunda usta olmuştum ama bu defa, dinlemeye çalışırken kendimi kötü hissettim.

Bu sohbetin benimle hiçbir ilgisi yoktu.

Gitmeliydim.

Gitmedim.

Durduğumda, solumdaki kapalı kapıdan boğuk bağırışlar daha net duyuluyordu. Kalbim boğazımda, kulağımı duvara dayadım.

"Böyle bir şey olmayacak, Selix. Tanrı aşkına."

Elder.

Onun muhteşem tınısını duyunca bile midem düğümlendi.

Bunu gerçekten yapmamalıyım.

Doğru ve yanlışla savaştım. Hatta biraz geri çekilip bekleyen asansöre baktım. Ama sonra bir kelime kulağımı tekrar

yerine koymamı sağladı ve dinlediğim için suçluluk duymaktan vazgeçtim.

Chinmoku.

"Seni buldular. Bunun farkındasın, değil mi?" diye sordu Selix.

"Annem bana haber vermeden evimde kalmaya karar verdiğinden beri farkındayım. Yoksa ailemi korumak adına insandan bir kale ayarlamak için telefonda geçirdiğim vakitleri fark etmedin mi?"

"Elbette fark ettim. Bu boktan şovu yürüten tek kişi sen değilsin. Söylemek istediğim şey şu ki, bence depoya geri dönmeliyiz. Eğer bunu yapacaksan, Hayalet'te daha fazla mühimmata ihtiyacımız var."

"Bu gemide on Titanik'i batırmaya yetecek kadar silah var," diye homurdandı Elder. "Eğer bize okyanusta saldırırlarsa, biz kazanırız. Benim derdim o değil."

"O zaman derdin ne? Günlerdir suratın asık."

"Derdim, artık ne yapacağımı bilmemem. Ya eve dönüp ailemle oynayan Chinmoku'nun köpekleriyle savaşacağım ya da yerimde kalıp en iyi avantaja sahip olduğum yerde sürünün başını avlayacağım."

"Aileni zaten tek başına koruyabileceğinden çok daha iyi koruyorsun. Güncellemeleri alan sadece sen değilsin, Prest. O güvenlik görevlilerinin hokkabazlıklarına yardım ediyorum ve başından beri sana gelmene gerek olmadığını söylüyorlar. Chinler onların yemine kanacağına ve karada öldürülmenin daha kolay olacağına güveniyorlar."

Kısa bir duraksamanın ardından Selix devam etti. "Arada kalmanı anlıyorum. Eve gitmemek ihanet gibi geliyor ama doğru olanı yapıyorsun. Yolunda kal. Başla savaş. Kuyruğu boş ver

çünkü o kısmı senin için yapacak adamların var. Kafanı toparlamaya odaklan ve-"

"Kafam yerinde."

"Beni kandırabilirdin." Selix alayla güldü. "Ama şu ruh halin? Sinirlerimi bozmaya başladı."

Duvardan uyarı niteliğinde bir homurtu geldikten sonra Elder, "Sinirleri bozulan iki kişiyiz demek ki," diye karşılık verdi.

"Senin neyin var böyle?"

"Kafayı yedim çünkü onun benimle olduğunu nasıl bildiklerini anlamıyorum."

"Ne?"

Alnım, Selix ile aynı anda şaşkınlıkla kırıştı.

Elder, "Monaco polis kayıtlarına girdiğimde, Pim'in kayıtlarına sızan tek kişi ben değildim. Başka biri de kasıtlı olarak onun dosyasına baktı," dedikten sonra hafifçe duraksadı. "Gerçi onun adını kullanmadılar..."

"Ne kullandılar?"

"ÇDGP."

"ÇDGP?" diye sordu Selix.

"Çeyrek Dönem Güzeller Pazarı." Elder'ın sesi karanlık bir hal aldı. "Pim'in satıldığı yer."

Bir an için kimse konuşmadı; kalbim o kadar yüksek sesle kükredi ki dinleme yeteneğimi gölgelemek üzereydi.

"Siktir," dedi Selix. "Sence...?"

Elder cevap vermeyince aklım sorularla dolup taştı.

Sence ne?

ÇDGP'nin Chinmoku ile ne ilgisi vardı?

Neden başka biri benim dosyama erişmişti?

Monty miydi?

Hâlâ peşimde biri mi vardı?

Kölelik müzayedesinden sorumlu kişi her kimse beni susturmak için peşime mi düşmüştü?

Ne?

Elder sonunda, "Ya Chinmoku ÇDGP'nin yöneticileriyse?" diye homurdandı.

Soru ağır ve cevapsız bir şekilde havada asılı kaldı, kendini kalbimin etrafında sardı.

Selix cevap vermedi.

Elder kendi sorusuna cevap verdi. "İnsan kaçakçılığıyla ilgilendiklerini hep biliyordum. Örgütlerinin ne kadar derinlere indiğini tam olarak anlayamayacak kadar gençtim ama ya Pim'in satıldığını biliyorlarsa? Ya onu satanlar onlarsa? Ya sadece yeminimi bozduğum için benim peşimde değillerse, aynı zamanda onu geri almak için de onun peşindeyseler?"

Aniden gelen çok ama çok şiddetli bir panikatakla sendeleyerek duvardan uzaklaştım.

Bilinmeyen yabancılar.

Kalpsiz köle tacirleriyle dolu bir grup.

Beni Elder'ın güvenli ellerinden koparacaklar.

Beni sefaletle dolu başka bir hayata satacaklar.

Hastalıklı, buz gibi korkudan neredeyse bayılacaktım.

Kalbim atmayı bıraktı.

Boğazım kilitlendi.

Elder ve Selix konuşmaya devam etti ama ben artık onları dinleyemiyordum.

Dizlerimin üzerine çökmeme ve tam anlamıyla bir nüksetme yaşamama saniyeler kalmıştı.

Duvarı destek olarak kullanarak asansöre doğru yarı tökezledim, yarı süründüm. Gümüş kapılar açılıp da kendimi içeri attığımda hava almak için boğazımı tırmalarken düğmeye bastım.

Lütfen, lütfen, lütfen.

Nefes nefese, umursamaz bir şekilde, dizlerimin bağı çözülüp de acı verici bir çıtırtıyla üzerlerine düşmeden önce kat numarasına basmayı zar zor başardım.

Asansörün hareket edip etmediğini, kapıların kapanıp kapanmadığını ya da hâlâ yalnız olup olmadığımı bilmiyordum.

Tek bildiğim Alrik'ti

ve klasik müzik

ve kırbaçlar

ve zincirler

ve kan

ve ıstırap

ve yalvarışlar

ve eğer biri, *herhangi biri* bana bunu tekrar yapmaya kalkarsa, kaderimin ne kadar kötü olacağını görmek için tereddüt etmeyeceğimin bilgisi.

Bileklerimi keser, ağzıma bir kurşun sıkar, uçsuz bucaksız okyanusa atlar ve bu işi bitirirdim.

Hayır derdim.

Chinmoku'ya hayır.

Kötülüğe hayır.

Hayır!

Ciğerlerim havayı oksijene dönüştürmek için çırpınırken boğulma hissiyle karışan o tek, zor kazanılmış nefesi içime çekebildim. Dört ayağımın üzerine yığıldığımda sırtım içgüdüsel bir refleksle kavis yaptı; daha fazla hava alabilmek için yutkunurken, gözyaşlarımın yanaklarımdan süzülüp yere düştüğünü fark ettim. Harold'ın tekmeleri ve yumruklarıyla oluşan morluklarım, geçmişin izleriyle birleşip bedenimde bir orkestraya dönüştü. Her biri kendi notasını çalıyor, aynı ezgiyi hatırlatıyordu: Acıyı bastırmak, onun gerçekten yok olduğu anlamına gelmiyordu.

Acı susmuş olsa bile, o hâlâ oradaydı. Ve bana musallat olmaya devam ediyordu.

Asansör açılarak koridorumun pembe-altın rengi vurgularını ortaya çıkardığında resmen sığınak çağrısı yaptı.

Zorla ayağa kalktım, gözyaşlarımı sildim, oksijen kırıntıları için ağzımı sonuna kadar açtım, atağıma titreme ve ürpermeler de eklenirken kendime sarıldım.

Bunları atlattığımı sanıyordum.

Bu tür olaylardan uzak geçen her günün, hasarlı ruhumdaki son delikleri de onardığını düşünmüştüm. Geldiğim yere geri dönme düşüncesinin bile beni tekrar intihara sürükleyecek kadar güçsüz olmamdan nefret ediyordum.

Odama girip kapıyı kapattım ve kapıya yaslanarak yere çöktüm. Hıçkırıklara teslim olup atağımın geri kalanının da beni ele geçirmesine izin verdim.

Bunu tekrar yaşamaktansa ölmeyi tercih edeceğimi bildiğim için güçsüz değildim. Bencildim çünkü hayatın ve aşkın nasıl *olması gerektiğini* anlamıştım. Bir kıyaslama yapabildiğim için minnettardım.

Sınırlarımı bilmek zayıflık değildi.

Zordu çünkü artık sınırların nereden çizildiğini biliyordum. Kırılmadan önce ne kadar zorlanabileceğimi ve ne kadar eğilebileceğimi biliyordum.

Eğer Elder'ın şüphelendiği şey doğruysa, Chinmoku'nun her bir üyesinin en korkunç, en acı verici şekillerde ölmesini istiyordum. Yavaş, kaçınılmaz ve hak ettikleri kadar acı dolu ölümler... İtiraf etmeliydim ki bir yanım, Elder'ın da bu kirli yapının bir parçası olmuş olmasının bedelini ödemesini istiyordu. O sırada ne kadar genç, ne kadar saf olursa olsun... Oyun ne kadar küçük, rol ne kadar kısa olursa olsun... Kan bulaşmıştı bir kere. Ve bunun izleri silinmiyordu.

Bu düşünce beni suçluluk duygusuna sürükledi.

Chinmoku onun hayatını da tıpkı benimkini çaldıkları gibi çalmıştı. Kardeşini ve babasını alıp onu ailesinden sürgün etmişlerdi. Benim annemi almışlar ve beni bir kızdan bir oyuncağa dönüştürmüşlerdi.

Eğer Elder'ın söyledikleri doğruysa, ikimizin de savaşmak için nedeni vardı.

Kesin olan bir şey vardı ki savaşa tek başına gitmesine izin vermezdim ve onun vermeye hazır olmadığı bir şey için daha fazla zaman kaybetmeyecektim.

Dışarıda hâlâ daha kötü şeyler vardı.

Kapıya yaslanmış halde, gözlerim başımın üzerindeki yeni kilide bakana kadar yukarı doğru tırmandı. Onu asla Elder'ı dışarıda bırakmak için kullanmayacaktım. Ona asla şüpheyle yaklaşmayacak ya da soğuk davranmayacaktım.

Ama şimdilik... Yukarı uzandım ve kilidi çevirdim.

Bariyerin yumuşak tıkırtısı panikatağımın geri kalanını yok etmeye yardımcı oldu ve titrek bir nefes aldım. Kilit hem bir sembol hem de gerçekti.

Elder'ı kilitlemedim.

Kötü anıları ya da gelecekteki tehlikeleri ya da dünyanın sunduğu diğer kâbusları kilitlemedim.

Kendi korkumu dışarıda bırakıp kilitledim.

Panikatakları kilitledim.

Sonunda söylemeyi başardığım şey... artık olmazdı.

Daha fazla dayanmayacaktım.

Eğer Chinmoku bizi avlayacaksa... istediklerini yapabilirlerdi.

Çünkü sonunda biz değil, onlar ölecekti.

BÖLÜM ON BEŞ

ELDER

Dediğimi yapmıştı.
Kilitlemişti.

İç çekerek alnımı kapısına yasladım. Parmaklarım dönmeyen koldan cilalı ahşaba doğru ilerledi, dokunduğum yerin Pim'in teni olmasını diledim.

Ne bekliyordum ki?

Sabahın üçüydü ve bütün gün onu görmemiştim. Selix ile saatlerce strateji yaptıktan sonra iyi bir eşlikçi olmamıştım. Centilmenlik yaparak mesafemi korumuştum. Gergin ve sinirli halimi hak etmiyordu.

Chinmokular onun satılmasına *karışmış* mıydı, yoksa sonunda aklımı kaçırmış mıydım... Cevapsız bir labirentte koşturuyor, teorilere çarpıyor, çıkmaz sokaklardan sekiyordum.

Dürüst olmak gerekirse, artık bilmiyordum.

Yine de bu, onu çaresizce görmek istemediğim anlamına gelmiyordu.

Kapısının ahşabı parmaklarımın altında pürüzsüzdü, alnım kapıya dayalıyken gün boyunca ilk defa nefes aldım.

Stresimi, endişemi ve suçluluk duygumu bir kenara bırakıp odasının dışında durdum ve sadece ona yakın olarak bile bir parça huzur buldum.

Beynim, onun polis kayıtlarına kimin eriştiğini bulmaya karar verdiğinden beri başka bir şey düşünemez olmuştum. Chinmoku'nun arkamızdan gelip gelmediğini görmek için dürbünle bakıp duruyordum. Silah deposunu kontrol etmeyi, okyanus kuşatması ihtimaline karşı silahların ve diğer ateş gücünün çalışır durumda olduğundan emin olmayı bırakamıyordum.

Hayalet'te devriye gezmekten ve herhangi bir zayıf nokta aramaktan çok yorulmuştum. Gövde, karbon fiberle güçlendirilmişti. İskelet titanyumla. Kurşungeçirmez kaplama, yatak odalarının her birini kaplıyordu ve füze savunma sistemi en üst düzeydi. Eğer istedikleri bir savaşsa, yatım sahip oldukları her türlü silaha karşı koyabilirdi. Ama istedikleri Pim ise, o zaman onları parçalara ayırırdım.

Onları planladığım gibi sadece vurmakla kalmaz, aynı zamanda vahşileşirdim.

Ailemi almışlardı.

Onu da almaları mümkün değil.

Günlerdir ikinci defa, Pim'in hayatımda olmadığı düşüncesiyle karşı karşıya geliyordum. Onu Monaco'da bırakmak, onun benimle aynı dünyada yaşadığını, başkalarıyla konuştuğunu, başkalarına gülümsediğini, başkalarına *âşık* olduğunu bilmenin bana yaşatacağı ıstırabı göstermişti.

O kadarı yeterince acımasızdı.

Ancak Chinmoku'nun onu aldığını, sattığını, canını yaktığını düşününce... hayatta kalmak bir yana, bana düşünmek bile istemediğim bir dehşeti göstermişti. Pim'i öldürdüklerini, onun başkalarıyla *konuşmayacağı*, başkalarına *gülümsemeyeceği*, başkalarına âşık *olmayacağını* düşünmek beni öfkeden köpürtüyordu.

Bana âşık olmaması.

Gözlerinin bomboş, ruhunun kaybolmuş olması.

Ölümü.

Kendimi esrarla uyuşturup mışıl mışıl bir uykuya dalmak yerine, bu mutsuz düşünce silsilesi yüzünden kendimi sabahın üçünde kapısının önünde bulmuştum.

Buraya ona zorla sahip olmak için gelmemiştim. İstediğim seks değildi. Onun ölü ve kırık dökük görüntüleri beni en ufak şekilde tahrik etmiyordu.

En başta kilidi takma sebeplerimden biri yüzünden burada değildim.

Hâlâ hayatta ve güvende olduğunu kendime hatırlatmak, uyurken onu izlemek için buradaydım. Burada benimle olduğunu ve Monte Carlo'da kaybolmadığını görmek istiyordum. Onun yanında sessizce uzanmak, onu içime çekmek, ona sarılmak, yüzümü saçlarına gömmek ve akıl sağlığımı biraz bulmaya çalışmak için buradaydım.

Teselli için yatağımın başucundaki çekmecede duran ota değil, ona dönmüştüm.

Peki o ne yapmıştı?

Beni dışarıda bırakmıştı.

Benim emrimle.

Sikeyim.

Kapıyı çalabilirdim.

Kapıyı yumruklayıp onu uyandırabilirdim. Kapıyı açar açmaz, uykuyla ısınmış ve rüya bulanıklığı içindeki haliyle onu yakalayabilir ve yatağına geri taşıyabilirdim. Beni kollarını açarak karşılayacağından hiç şüphem yoktu. Parmaklarını saçlarımda gezdirir ve ne kadar ihtiyaç duyarsam o kadar süre hem sevgili hem de anne şefkatini gösterirdi. Ben tekrar nefes alana kadar ona sarılmama izin verirdi.

Ama ondan bunu yapmasını isteyemezdim.

Bu dünyada onun değil, benim koruyucu olmam gerekiyordu. Güçlü kalmam ve ne yaptığımı bilmem konusunda bana

güvenmesi gerekiyordu. Başından beri ona yalan söylediğimi söylemeyecektim.

Artık ne yaptığım konusunda hiçbir fikrim olmadığını ve rehberliğe ihtiyacım olduğunu bilmesine gerek yoktu. Sonunda normal olabileceğim anlamına geliyorsa ne isterse denemeye hazır olduğumu.

Kapısından uzaklaşırken ellerimi yumruk yaptım.

Bugün erken saatlerde, bana ıstırap veren bir karar vermiştim, Amerika'ya gitmeyecektim. Oradaki karışıklığı halletmeleri için görevlendirdiğim adamlara güvenecek ve dünyanın bu tarafındaki hayata odaklanacaktım.

Ben sırf kimlik ve sadakat krizi yaşıyorum diye işim durmuyordu. Ben kafamı toparlayamadığım için Pim var olmayı bırakmıyordu.

Hayat devam ediyordu.

Katılmam gereken işler vardı.

Bu sebeple Jolfer'a orijinal rotamıza dönmesini emretmiştim.

İngiltere'ye varmadan önce birkaç günümüz vardı. Pim sadece Hawk'ın Maskeli Balosu'nda bana eşlik etmekle kalmayacak, aynı zamanda şehirdeki diğer birkaç ziyarette de benimle olacaktı.

Ama limana yanaşmadan önce, nazik ve cömert olmaya geri dönmenin yolunu bulmaya niyetliydim. Onu *özlemiştim.*

Onu geride bıraktığımda da özlemiştim, şimdi hayatıma geri döndüğünde de özlüyordum.

Bu çok saçma.

Neden kendimi birlikte vakit geçirmek istediğim tek kişiden uzak tutuyordum ki?

Neden aramıza ne kadar mesafe koyarsam ona o kadar az âşık olacağıma dair sanrılara kapılıyordum? Neden aşkımı geri

almanın ve kalbimin onu paramparça etme gücüne sahip bir kadına değil de bana ait olduğu sağlam bir zemine geri dönmenin mümkün olduğuna inanıyordum?

Koridorda ilerleyip odama geri dönerken sonunda kendime itiraf ettim.

Aramıza mesafe koymak ya da uzak durmak beni iyileştiremezdi.

Çünkü ben artık yavaşça aşkın içine düşmüyordum.

Düşmüştüm, yanmıştım ve ayağa kalkmamın hiçbir yolu yoktu.

BÖLÜM ON ALTI

PIMLICO

"Günaydın."

Başımı kaldırıp parlak güneş ışığına karşı gözlerimi kıstım. Elder'ın silueti, arkasında parlayan ateş topuna karşı siyah ve keskindi.

Işığı engellemek ve odaklanmak için elimi yukarı kaldırarak elimden geleni yaptım.

Yüzünü incelemek istiyordum.

Dün kulak misafiri olduğum o korkunç şeyin kalıntılarının hâlâ yüz hatlarında gizlenip gizlenmediğini görmek istiyordum.

Bana yarım, hüzünlü bir gülümsemeyle baktı. Bakışlarında özür dileyen bir sıcaklık vardı. Açık renk kot pantolonu ve yakası açık, keten gömleğiyle orada öylece duruyordu. Saçları duştan kalan su damlalarıyla parlıyordu, beni incelerken çenesinin gerilme şekli kalbimin aramızdaki mesafeyi kapatmak için hızla çırpınmasına yol açmıştı.

Brandayla kaplı filikadan kollarına doğru atlamak için.

Konuşmasına kulak kabarttığımı ve her şeyi bildiğimi söylemek için.

Ona korkmadığımı ve onu güvende tutmak için ne gerekiyorsa yapacağıma söz vermek için.

Ancak daha ben selamına karşılık veremeden ya da tünediğim yerden kıpırdayamadan yaklaşıp yanıma oturdu. Bacakları

her an fırlamaya hazırlanıyormuş gibi gergindi, vücudu sabahın bu saatinde olması gerekenden çok daha katıydı.

"Sana katılmamın sakıncası var mı?" Bana göz atarken gözleri güneş yüzünden kısıldı.

Saçları mavi-siyah parıldarken teni ışıldıyor gibiydi. Güneş ona düşman değildi, onu sıcaklık ve samimiyetle boyarken, aynı zamanda ağzının etrafındaki ince çizgileri ve orada olmaması gereken stresi ortaya çıkarıyordu.

"Elbette." Halat bacağına batmasın diye ona daha fazla yer açmak için yana doğru kaydım.

Kaşlarını çattı, ondan uzaklaştığım için incinmiş gibiydi.

Endişeyle doldum. Yanımdaki brandaya vurarak, "Yaklaşsana," diye mırıldandım. "Rahatsız olmanı istemiyorum."

"Neden rahatsız olayım ki?"

"Halat." Tuzla sertleşmiş dev halatın baskı yaptığı bacağını işaret ettim. "O uçta seni sıkıştırıyorum."

Başını iki yana salladı, dudakları bir sırıtışla kıvrıldı. "Rahatsız değilim."

"Tamam." Bakışlarındaki yoğunluğa birkaç saniyeden fazla dayanamayarak gözlerimi kaçırdım. Güneş ışığının yerini akik bakışları almıştı ve o da aynı derecede kör ediciydi.

Rahatsız olmadığına dair verdiği teminatlara rağmen bana doğru kaydı. Ellerini brandanın üzerinde açarak ağırlığını daha da yaklaştırdı. Mükemmel parmaklarına, kare tırnaklarına ya da parmak eklemlerinin çıkıntıları boyunca uzanan damarlara bakmadan duramadım.

O eller benim tenimdeydi.

O parmaklar bedenimin içindeydi.

Bu adam bana dokunmuş, beni sevmişti ve ben çığlık atarak kaçmamıştım.

Öyleyse neden şu anda Elder ile olan her şey sanki birer yabancı olmaya geri dönmüşüz gibi hissettiriyordu? Neden ne söyleyeceğimi bilemiyordum? Nasıl davranacağımı? Neden çekingenlik yeni doğan güneşin altında sessizce oturmak gibi tatlı, basit bir anı mahvediyordu?

Elder da aynı şekilde hissediyor olmalıydı ki huzursuzca kıpırdanarak makaraların biraz inlemesine neden oldu. Gökyüzüne, tırabzanı parlatan bir çalışana, süzülerek geçen bir martıya bakarken boğazını temizledi. Benim dışımdaki her yere bakıyordu. Gerçekten bakmasını istediğim yer dışındaki her yere.

Sessizlik artık gözle görülür bir şey değildi, aramızdaki bir duvardı; kalın ve ses geçirmezdi.

Bunun devam etmesine izin verilemezdi.

Yüzümü biraz ona dönerek elimi onunkinin üzerine koydum.

Sarsıldı, sanki ona dokunmam fiziksel olarak acı veriyormuş gibi parmakları filikanın kenarında kıvrıldı. Benden daha karmaşık arzularla savaştığını düşünürsek, durum tamamen böyle olabilirdi. Benim için basit bir dokunuş, onun için asla bozmamaya yemin ettiği müstehcen bir yemin olabilirdi.

Elimi hızla çekerken kalbim acıdı. "Özür dilerim."

Huysuz bir iniltiyi yuttu. "Asıl ben özür dilerim."

Buna nasıl cevap vereceğimi bilemedim. Zihnim özür diliyor olabileceği pek çok şeyi gözden geçirdi. Ama doğrudan onun hatası olan, ikimizin de ortak çabası olmayan bir şey göremedim.

"Senin özür dileyecek bir şeyin yok-"

"Var." Filikadan atlayarak önümde döndü. İri elleri dizlerimin üzerine indi ve hiç düşünmeden bacaklarımı ayırdı.

Bugün, bol bir elbise dışında bir kıyafet giymeye cesaret ettiğim ilk gündü. Artık klostrofobiyle başım belada değildi ve tarz seçimlerimi karıştırma fikrinden oldukça hoşlanıyordum.

Bugün, oldukça yumuşak maviden büyük beden bir tişört ve önünde pileleri olan gri bir şort tercih etmiştim.

Kemer kısmının göbeğimi sıkmasına alışmak biraz zaman almıştı ama Elder bacaklarımı açıp arasına adım atarken şortu giydiğim için gülünç derecede minnettardım.

Kıyafetlere duyduğum nefretimle savaştığımı ve galip çıktığımı fark etmemiş gibiydi. Başparmaklarının çıplak dizlerimi okşadığını ya da beni daha da yaklaştırmak için uyluklarımı daha sıkı tuttuğunu fark etmedi.

Her şey mikro analiz yapılamayacak kadar hızlı gerçekleşmişti ama beynimin yaptığı şey tam olarak bu oldu.

Beynim, onun bacaklarımın arasında ne kadar sıcak ve sert olduğuna odaklandı. Ellerinin uyluklarımın üzerinden kayışına ve kıçımın altına yerleştirerek hafif bir şiddet belirtisiyle sıkmasına. Artık filikada oturmuyordum. Onun üzerinde oturuyordum ve Tanrım, bunun bana verdiği *heyecan*, ben mücadele vermeden beni yakınına çektiğini bilmek...

Beni aynı anda hem taşa hem de jöleye çevirdi.

Kalbim ahududulu, saçma bir tatlı gibi sallanırken uzuvlarım granit gibi sertleşti. Erimek istedim. Kollarımı omuzlarına atarak başının arkasını kavramak ve dudaklarını kendime doğru çekmek istedim.

Bunun yerine bekledim. İnceledim. Gözlerini kırpıştırıp burun delikleri genişleyene kadar, yanımda otururken nasıl olup da bir anda bacaklarımın arasına girdiğini yavaşça algılarken duraksadım.

"Ah, siktir." Ağır ağır nefesini verip kıçımı tutan parmaklarını gevşetti.

O geri çekilirken, "Bekle," diye mırıldandım.

Durdu, gözlerinde ona ne yapacağını söylemem için sessiz bir yalvarışla bana baktı.

Elder'ın kendisi asla belirsiz olmamışken attığı o belirsiz bakış göğsüme daldı ve kalbime bir yaba sapladı.

"Gitmeni istemiyorum." Nefesimi tutarak uzandım ve titrek elimle yanağını avuçladım. "Seni o karakolda gördüğümden beri bana dokunmanı istiyorum."

"Ben de seni karakolda gördüğümden beri öpmek istiyorum." Gözleri gözlerimin içine bakıyordu. "Sana verdiğim öpücük yeterli değildi. Senin söz konusu olduğun yerde herhangi birinin yeterli olacağından şüpheliyim."

Apaçık dürüstlüğü beni şaşırttı.

"Beni tekrar öpebilirsin... eğer istersen."

"Öpemem."

Başım içimi kaplayan arzuyla döndü. "Seni durduran ne?"

"Beni neyin durdurduğunu biliyorsun."

"Sadece bir öpücük."

Vücudu teslim olurken dudaklarını yaladı, tüm bu süre boyunca da kelimelerle savaşıyordu. "İkimiz de bunun sadece bir öpücük olmadığını biliyoruz."

Elimi yanağından şakağına doğru çıkardım.

Parmaklarımı saçlarının arasından geçirip okşadığımda titredi. Elimi ensesine doğru geçirebilmek için daha dik oturmak zorunda kaldım. Sırtım yay gibi gerilince göğüslerimi dışarı doğru ittim, pozisyonum ona ihtiyacı olan tüm sinyalleri veriyordu.

"Öp beni." Tırnağımı da biraz değdirerek başını aşağı doğru çektim.

Boynunun gücü bana karşı koydu, kımıldamadı. Gözleri, duygularımı incitmeden beni nasıl engelleyeceğine karar vermeye çalışır gibi yüzümde dans ediyordu.

Sonra... Sanki içinde bir şey çatladı... Sanki asma kilit takıp koruduğu küçük bir kutu balyozun altında parçalandı.

Ve sonra öne doğru yığıldı.

Ve ağzı benimkine çarptı.

Dudakları çok sıcak, ıslak ve davetkârdı.

Ve beni *öptü*.

Öpücüğü ben istemiştim ama o da bunu içtenlikle veriyordu.

Dudakları yumuşak ve sertti. Öpücüğü de öyleydi. Dili ağzımın üzerinde gezindi, sormuyordu, yalvarmıyordu, sadece beni tatmak için giriş talep ediyordu.

Taşa çeviren stresin beni terk etmesine ve şehvetin erimesine izin verdim. Kolları beni sarmaladığında titredim, dudaklarımız birleşip öpücük ilkel bir yoğunluğa dönüştüğünde beni sıkıca kavradı.

Benim soluk soluğa inlemelerim onun kırık dökük iniltisiyle buluşurken sabah güneşinin sıcaklığı üzerimize vuruyordu, çok nazik olması gereken ama son derece şiddetli bir şeye doğru giden şey için bizi gittikçe daha çok gazlıyordu.

Vahşiliğine kendiminkiyle uyum sağladım. Parmaklarım saçlarını kavrayıp *çok daha fazlası* için çekiştirdi.

Kendimi unuttum. Çalışanların gözü önünde olduğumuzu unuttum. Son birkaç günü ve yakında olacaklara karşı duyduğum korkuyu unuttum. Onun dışında her şeyi unuttum.

Ama Elder unutmadı.

Kendini geri çekip bir öpücük daha almak için yanıp tutuşuyormuş ama sadece bir öpücük almaya kararlıymış gibi ağzını ovuşturdu. "Pim..."

Sesi bir sitemin sınırındaydı. Kulağa sanki o öpücük benim suçummuş gibi geliyordu.

Benim *hatam mıydı*?

Bir kısmının sorumluluğunu üstlenirdim ama kendisi eğer istemiyorsa onu yönlendirmeme izin vermeyecek kadar güçlüydü.

Filikadan atlayarak ellerimi kalçalarıma dayadım. "Eğer böyle bir şeyin bir hata olduğunu ya da bir daha olmayacağını ya da başka bir aptalca klişeyi söylersen, ben... ben..."

Dudakları hafif bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Ne yaparsın?"

"Bilmiyorum. Seni denize atarım."

"Kaptan dururdu." Öfkemin tadını çıkararak kollarını kavuşturdu.

"İyi, ben de kafana bir kürekle vururdum."

Bakışları, askılarında düzgünce duran filika küreklerine gitti. "Onlar bir ton ağırlığında. Ben bile onları silah olarak kullanamam."

"Varsayımsal olarak sana zarar vermemin tüm eğlencesini kaçırıyorsun." Gülümsememi sakladım. "Bırak da biraz fantezi kurayım."

Başını yana eğdi. "Benim hakkımda fantezilerin mi var?"

Böylece kıvılcımlar çıkaran çekim, yüksek oktanlı şehvet ve dayanılmaz dokunma, girme, tüketme ihtiyacı ikilemlerine geri döndük.

Silahsız ve çıplak fanteziler zihnimi doldururken tüylerim havaya kalktı.

Elder'ın dudakları aralandı, göğsümün yükselme şeklini ve parmaklarımın ona tekrar dokunmak için çırpındığını fark etti. "Eee?"

Ona doğru bir adım atarak başımı salladım. "Seninle ilgili fanteziler kurmaktan kendimi alamıyorum. Eğer bir çaresini biliyorsan, lütfen bana söyle."

Omuzları çökerken bir eliyle yüzünü ovuşturduğunda şaka ve oyunlara dair her türlü işaret kayboldu. "Eğer o çareyi bilseydim, kendim alırdım."

İncinmemek için kendimi zor tuttum. Beni unutmak için çare aradığını kastetmemişti, tıpkı benim de onu unutmak için istemediğim gibi. İkimiz de sadece benim mayın tarlası gibi geçmişim ve onun takıntısının arasından bir yol bulmayı, bir havaalanı dolusu sahipsiz bagajla dolaşmadan nasıl birlikte olabileceğimizi öğrenmeyi istiyorduk.

"Şey, efendim?" Bir çalışan iki kahve fincanı taşıdığı ufak bir tepsiyle belirdi. "İstediğiniz gibi."

Elder iki içeceği de alırken başını saygıyla eğdi. "Teşekkürler. Lütfen şefe eğer uygunsa kahvaltı için hazır olduğumuzu söyle."

"Derhal." Adam eğilip bana gülümsedi, ardından da boş tepsisiyle geldiği yöne geri döndü.

Elder'ın elindekilere baktım. "Dün gece uyumadın mı?"

Dönüp bana baktı, yüzü şüpheyle doluydu. "Neden öyle söyledin?"

Nedense uyumadığı izlenimine kapılmıştım. Varsayımsal yorumum sinirlerine dokunmuştu. Dün kulak misafiri olduğum konuşmasından sonra ne yapmıştı? Çellosunu duymamıştım ama bu çalmadığı anlamına gelmiyordu.

Kapımı kilitledikten sonra şaşırtıcı derecede iyi uyumuştum. Bunun, ruh halim hakkında ne söylediğini bilmiyordum ama ilk kez birinin -dost ya da düşman olması fark etmeksizin- kapıdan davetsizce girmesini beklemek için tetikte değildim.

İki fincanı işaret ettim. "Duble kahve."

Başını iki yana sallayıp aklından geçen her neyse sildi. "Bir tanesi senin için." Bana doğru yaklaşarak fincanı uzattı.

Nazikçe aldım, üstündeki sütten yapılmış kremsi çiçek desenini bozmamaya dikkat ettim. "Burada olduğumu biliyor muydun?"

"Seni köprüden gördüm." Yatın en yüksek noktasını işaret etti; personellerin ve kaptanın oradan görünen gölgeleri, biz

seyir halinde olduğumuz yere bakmıyoruz diye sayısız başka insanın da bakmadığı anlamına gelmediğini belli ediyordu.

Kahvesinden bir yudum aldı. "Bu sabah Jolfer'ı görmeye gittim. İngiltere'ye giden rotayı teyit etmek istedim. Seni filikada otururken gördüm ve sana bir özür borçlu olduğumu düşündüm."

"Şu özür konusuna dönelim."

Başını salladı. "Evet, dönelim." Bir yudum daha aldı. "Son iki gündür seni bir başına bıraktığım için özür dilerim. Eğer sana hoş karşılanmadığını hissettirdiysem de çok üzgünüm. Ben... Burada benimle olmanı seviyorum ve bunu gösterme konusunda pek iyi bir iş çıkaramadım."

Çok uzun zamandır satır aralarını okuduğum için anlamam gerekenden fazlasını anladığımı ona söylemek istemedim. Benim burada olmamı sevdiğini ama bundan yararlanamadığı için kendine lanet ettiğini. Benimle vakit geçirmeyi sevdiğini ama bunu sadece platonik tutma konusunda kendine güvenmediğini.

Eğer öpüşmemiz bir şey ifade ediyorsa, endişelerinin gerçeklere dayandığını söyleyebilirdim. Elbette aramızda böyle sınırlar ya da korkular kalmasını istemediğim için bunu ona söyleyecek değildim.

Mükemmel bir şekilde demlenmiş kahveyi içerek ona katıldım. "Ona hangi yolu söyledin?"

"Hımm?" Dudaklarındaki köpüğü yaladı ve midemin, daha yeni anlamaya başladığım cinsel bir açlıkla seğirmesine neden oldu.

"Kaptanına? Buradan İngiltere'ye gitmek için kaç yol var?"

Yüzü aydınlandı, üstü kapalı lafların ve cinsel imaların yer almayacağı tarafsız bir konu açıldığı için minnettardı. "Teknik olarak iki."

Detaylandırmasını bekleyerek içmeye devam ettiğimde, "Temel olarak, doğrudan Cebelitarık Boğazı'ndan ya da aşağıdan Ümit Burnu'ndan geçebiliriz," dedi.

"Hangisi daha iyi?"

Omuz silkti. "İkisi de harika yolculuklar ama biri yaklaşık altı ila yedi gün, diğeri ise bir aydan fazla sürüyor."

"Ah, vay canına."

Gülümsedi. "Eve bir aydan daha kısa sürede dönmek isteyeceğini düşündüm ve katılmamız gereken bir etkinlik var, o yüzden daha kısa yoldan gitmekten başka seçeneğim yok."

Eve dönmenin artık bir cazibesi olmadığından bahsetmedim. Aslında İngiltere bunun tam tersiydi. Geri dönmek istemiyordum. Annem kilit altındaydı ve dokunulmazdı, kötü anılar ise özgür ve ortalığa saçılmıştı. Eğer Elder az önce bir etkinlikten bahsetmemiş olsaydı, geri dönüp başka bir yere gitmeyi önerirdim.

İçimde bir merak oluştu. "Bir etkinliğimiz mi var? Neymiş o?"

Kaşlarını çattı. "Hawksridge adında, sıkıcı bir İngiliz malikânesinde yapılan maskeli bir balo."

Hawksridge... bu isim tanıdık geliyordu ama nedenini bilmiyordum.

Elder aydınlandığım anı fark etti. "Hawk ailesi elmas ticareti yapar. Londra'daki ve çok daha ötesindeki kuyumcuların çoğuna onlar tedarik eder. Adlarını duymuş olabilirsin."

"Hawk elmaslarını duymuştum. Evet."

"Evet o." Tiksinmiş gibi bir ifadeyle kahvesinden yudum aldı. "Katılmamız gerekiyor çünkü onların müşteri yelpazeleri ile benimkiler aynı. Zengin kesim normalde aynı şeyleri sever. Yatlar, atlar, elmaslar..."

"O halde... bu bir iş toplantısı mı?"

"Onun gibi bir şey."

"Neden ben de katılmak zorundayım?"

Gözleri kısıldı. "Sen benim artı birimsin. Ancak gitmemeyi tercih edersen..."

Elimi kaldırdım. "Hayır, sana eşlik etmekten onur duyarım." Bunu söylerken bile kalabalığa karışıp karışamayacağımı merak ediyordum. En son şık giyimli beyefendilerin ve güzel elbiseler giymiş kadınların olduğu bir davete katıldığımda boğulmuş ve kaçırılmıştım.

Bu daha kötü de olabilirdi çünkü herkes maske takıyor olacaktı.

Tıpkı ÇDGP'ndeki açık artırmada olduğu gibi.

Ah, Tanrım.

Kalbim huzursuzlukla hızlansa da korkumu gizledim.

Elder'a, üstesinden gelmemi istediği her neyse onunla başa çıkamayacağımdan şüphelenmesi için bir neden veremezdim, buna kendisi de dahildi.

"Orada sadece bir saat kalacağız. En fazla iki." Kahvesini bitirdi. "Gitmek konusunda isteksizim ama tutmam gereken bir yeminim var ve bu yemin, hedefime ulaşana kadar para kazanmak anlamına geliyor."

Şaşkın gülüşümü gizledim. "Hedefin *daha fazla* para kazanmak mı?"

Sanki kulağa nasıl geldiğini fark etmiş gibi biraz yüzünü buruşturdu. Benim hayal edebileceğimin çok ötesinde bir servete sahip olan Elder'ın daha fazlasını arzuladığını itiraf etmesi gibi.

Mevcut mali durumuyla karşılayamayacağı neye ihtiyacı olabilirdi ki?

Başımı biraz iki yana sallayarak anlamaya çalıştım. Sığ ya da sırf gösteriş ve tanınmak için bir şeylere çok para harcayan biri

gibi görünmüyordu. Elbette Hayalet lüks olmanın ötesindeydi ve helikoptere, Maybachlara ve zengin ve ünlülerin sahip olduğu diğer pahalı markalar hangileriyse onlara sahipti ama yine de zenginliğe alışkın olmayan birinin havasını koruyordu.

Bir şekilde tesadüfen zengin olmuş ve ailesine rahat bir yaşam tarzı sunmadığı sürece harcama yapmaktan rahatsız olan biri gibiydi.

Cömertliğinin keyfini çıkarmaya hiç gelmeyen bir aile.

"Bugün hava çok sıcak. Belki de güneşten korunmak için içeri girmeliyiz." Elder boş fincanımı alırken sesi alçaktı ama içini yiyen bir şeyler vardı; parayla, sırlarla ve neden böyle davrandığıyla ilgili bir şeylerdi.

O nedenleri umutsuzca öğrenmek istiyordum ve sonunda geçmişinin minik bir parçası için kendi geçmişimin hangi parçasını isterse istesin vermeye hazırdım.

"El..." Ona doğru gidip elimi koluna koydum.

Temasımla sarsıldı ama kaçmadı. Bakışları benimkilere odaklandı ve önermek üzere olduğum her şey aklımdan uçup gitti. Onu süitime davet etmeyi hayal etmiştim. Kahvaltımızı söyleyip daha önce hiç yapmadığımız bir şey yapardık.

Konuşurduk.

Birbirleri hakkında hiçbir şey bilmeyen ama tek ortak noktaları cinsel çekim olan iki yabancı gibi gerçekten konuşmak. Tanıştığımız andan itibaren karşılıklı bir hayranlık ve tekrar tekrar aynı mesajı fısıldayan kalplerimiz vardı.

Elder'dan çok fazla hoşlanıyordum. Elder'ı mantıklı bir muhakeme yürütemeyecek kadar çok seviyordum. Bunun yanı sıra hâlâ onun hakkında hiçbir şey bilmiyordum.

Dilimi altdudağımda kaydırırken, düşüncelerimi taklalar atan akrobatlara değil de düzenli cümlelere dönüştürmek için elimden geleni yaptım.

Ancak ılık deniz melteminde çınlayan heyecanlı bir ses ağır büyüyü bozdu ve gözlerimiz geminin pruvasına çevrildi.

"Neyi işaret ediyor öyle?" Sarı atkuyruklu bir personel bir aşağı bir yukarı zıplarken sordum. Yüzü heyecandan ışıl ışıldı. Parmağıyla aşağıdaki suyu işaret ediyordu.

Elder gülümsedi. "Muhtemelen yunuslardır. Çalışanların neden hâlâ bu kadar heyecanlandığını anlamıyorum. Nadir görülen bir olay değil ki." Sanki yunuslar ev sinekleri kadar yaygınmış gibi bunu gerçekten inanarak söylemişti.

Gözlerim irileşti. "Dalgalarla mı ilerliyorlar?"

"Aynen öyle. Bizi sadece kendi zevkleri için kullanıyorlar."

"Görebilir miyim?"

Ben oraya doğru sürüklenip onun neşesiyle sarhoş olurken Elder alçak sesle güldü. Arkadaşımın SeaWorld'deki sekizinci doğum günü partisinden beri yunus görmemiştim, yunuslar sıçramış, dönmüş ve kırmızı toplarla oynamışlardı. O zaman büyülenmiştim. Şimdi ise orası hayvan refahı için kapatılmıştı.

Ayaklarımın hareket etmesine engel olamadım ama Elder'dan ayrılmak da istemiyordum. "Benimle gelir misin?" Elimi uzattım, pruvaya doğru ilerlemeye devam ederken omzumun üzerinden ona baktım.

Bir an için yüzü düştü.

Boğazım sorulmamış sorularla düğümlendi. Ona neyin acı verdiğini bilmek istiyordum. Bunu nasıl düzelteceğimi bilmem için öğrenmem gerekiyordu.

Ama sonra gülümsedi, melankoliyle ilgili her türlü izi bir kenara itti. "Benim daha iyi bir fikrim var."

Hiç de ikna olmadan durdum. "Yunusları izlemekten daha mı iyi?"

"Daha iyi." Parmağını kıvırıp beni çağırırken, "Benimle gel," diye mırıldandı.

BÖLÜM ON YEDİ

ELDER

Ne halt ettiğimi bilmiyordum.

Böyle aptalca bir savurganlık karşısında Pim'in yüzüme güleceğinden hiç şüphem yoktu. Ya da daha kötüsü, gözlerini devirecekti ya da ondan da kötüsü, normal bir insanın sahip olmaması gereken bir şeye saçma miktarda paralar harcadığım için bana farklı gözle bakacaktı.

Fakat asansöre bindiğimizde ve depoların, mutfak soğuk hava depolarının ve bir motosikletin bulunduğu en alt katın tuşuna bastığımda, kendime bunun iyi bir karar olduğunu söyledim.

Bunu böyle zamanlar için almıştım.

Başlangıçta, ailemdeki küçük kuzenlerimi etkilemek için kullanacağımı düşünmüştüm ama bu asla gerçekleşmeyecekti ve ayrıca... bu daha da iyiydi.

Pim daha iyiydi.

Pim her şeydi.

Asansörün kapıları açıldığında Pim yukarı baktı. Beklenen *beni neden geminin çalışma bölümüne getirdin* sorusunu sormak yerine, sanki daha önce buraya gelmiş gibi rahat görünüyordu.

Kaşlarımı çattım.

Her yerde dolaşabilirdi, hiçbir şey yasak değildi. Dün Selix ile tartıştığım katı onun görmemesini tercih ederdim (ya da herhangi birinin de görmesini istemezdim). Etrafta gizlice dolaşıp

ben ona anlatmadan benim hakkımdaki bir şeyleri öğrenmesi bana nasıl hissettirirdi bilmiyordum.

"Buraya daha önce gelmiş miydin?" Sorum ağır olsa da sesimi canlı tuttum. Eğer araştırdıysa, ne keşfetmişti? Ona göstermek üzere olduğum şeyi göremezdi çünkü kilitli bir kapının arkasındaydı ve anahtarı sadece bendeydi ama yine de... mahremiyetim hafif de olsa ihlal edilmişti.

Kolunu ovuşturdu, bakışları ön tarafına sprey boyayla çeşitli dillerde yazılar yazılmış ahşap sandıklara, bağlanmış ve takozlanmış motosiklete takıldı. "Biraz keşfetmiş olabilirim."

"Ne zaman?" Gerçeğinin tadını almaya çalışırken burun deliklerim genişledi.

"Dün."

"Dün başka bir yere gittin mi?" Ensemdeki tüyler diken diken oldu. "Başka kata?"

Omzunu silkip suçluluk dolu bir sesle garip bir şekilde güldü. "Sadece birkaç tanesine. Karnım acıktı, öğle yemeğimi almak için mutfağa gittikten sonra odama geri döndüm." Bana bir bakış atıp ilerledi, her şeyi yerinde tutan kayışların arasında dolaşıyordu. "Bana burada ne göstermek istiyordun?" Omzunun üzerinden sorusunu sorarak konuyu kasten değiştirip somurttu. "Bunun için yunusları kaçırdığıma inanamıyorum."

Onu sorgulamaya geri dönmeye zorlamak için iyi bir fikrim vardı ama günlerdir anlaşmazlık yaşadıktan sonra, o mutlu yeri tekrar bulmak istedim.

Buna *ihtiyacım* vardı.

Güvertedeki öpücük hayatımdaki tek iyi şeydi ve devam etme arzusu, seks bağımlılığı ve bağ kurmanın rahatlığı ile harmanlanmıştı.

Ona dokunmak istiyordum.

Sadece kontrolden çıkmasını istemiyordum.

"Çok uzun süre kaçırmayacaksın." Onu bir dizi ağır, hizmet tipi dondurucu ve devasa bir buzdolabı odasının etrafından dolaştırırken, el yordamıyla cebimdeki anahtarlığı buldum. "Görürsün."

Pim yüzünde parlak ve kuşkulu bir ifadeyle beni takip etti. "Biliyor musun... burası en güzel kat değil ama ben büyüleyici buluyorum." Parmaklarını *kırılabilir* etiketli bir sandığın üzerinde gezdirdi.

İçinde ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu ama personelime bunu anlamaları için yeterince para ödüyordum. Daha fazla sipariş vermek, ne olursa olsun satın almak ve kullanım ile harcama arasındaki dengeyi kurmak için tam yetkileri vardı.

"Bu taraftan."

Yumuşak bir gülümsemeyle başını salladı, üst üste yığılmış koliler, kutular ve konteynırlardan oluşan uzun koridorda önden ilerledim. Bu katta, ona göstermek üzere olduğum alan dışında ayrı bir oda yoktu.

Mesleğim gereği -mega zenginler için oyuncaklar yapmak ve başka bir zengin piçin oyuncağını daha iyi hale getirmek için yeni ve benzersiz eklemeler bulmak zorunda olduğum bir kariyer- Hayalet üzerinde deneyler yapmıştım.

Bu yat, bu özelliğe sahip olan ilk yattı. Başa çıkabileceğimden daha fazla iş almam için bir gösteri parçası olmuştu. Ve lanet şey, inşa ettiğimden beri görmediğim bir lükstü.

"Ah, harika." Pim, şeffaf bir brandanın altında duran, tamamen unuttuğum bir *jet ski*yi işaret etti.

İstenmeyen milyoner oyuncaklarının hepsi tozlanıyordu.

Ya diğer oyuncak çalışmazsa? Ya Pim'i buraya sürüklemek büyük bir hataysa ve ben asla satın almamam gereken bir şeyle uğraşırken o yunusları kaçırırsa?

Uzun yatın sonuna ulaşıp durduğumuzda kalp atışlarım endişeyle hızlandı. Elimi özel bir kilidin kapı koluna yerleştirdim. Büyük, dairesel kadran yüzlerce küçük cıvata ve kilit mekanizmasını çalıştırıyordu, biri gizlice bu tarafa gelmeye çalışmadıkça veya bir sızıntı olmadıkça tamamen gereksizdi.

"Hazır mısın?"

Pim bana katıldı, vücudu benimkinin yanında o kadar ufaktı ki... "Orada ne var?"

"Öğrenmek üzeresin."

Sanki kendine sarılmak bir çeşit koruma sağlayacakmış gibi kollarını bağladı. "Pekâlâ..."

Kendimi başka tarafa bakmaya ve tereddüdümü görmezden gelmeye zorlamayarak kadranı çevirdim. Anahtarımla son girişi de açtım ve kalın barikatı ittim.

Mühürlü odaya hücum eden hava, gök gürültülü bir kasırgayı andıran ses çıkardı ancak bir saniyeden kısa sürdü.

Pim şaşkınlıkla başını salladı. "Kulaklarım patladı."

"Çünkü buranın kendi hava sirkülasyonu var. Geminin geri kalanıyla bağlantısı tamamen kesilmiş durumda."

"Neden?"

"Güvenlik için."

Ben kenara çekilip geçmesine izin verirken dudaklarını büzdü.

İçinde durduğumuz oda silindirikti ve temiz havlular, bornozlar ve bir sıra parlak mayo için kancalarla raflar vardı. Şnorkeller ve maskeler, dalış ekipmanları, bikiniler ve şortlar.

Hiçbir masraftan kaçınılmamıştı.

Ve hiçbir şeye dokunulmamıştı.

Çocuk boy mayoları ya da hâlâ kutularında duran şişme deniz yataklarını ve can simitlerini fark etmeyeceğini umuyordum.

Gümüş duvarlarda pencere ya da geçit yoktu. İçeri girip çıkmanın tek yolu iki kapıydı. Biri bizim girdiğimiz kapıydı, diğeri de tüp benzeri odanın sonundaki kapıydı.

"Burası da ne böyle?" Pim şaşkınlık içinde ilerledi.

Döndüm ve kapıyı kapattım, kilitler yerine oturup da bizi yatın geri kalanından ayırınca biraz irkildim.

Yeni hava basıncı üzerimize bastırdı; sıcak ve bunaltıcıydı, bizi bir esintinin geldiği dünyayı keşfetmeye davet ediyordu.

"Burası bir soyunma odası."

"Eğer sadece bir soyunma odasıysa neden bombaya dayanıklı kapısı var?" Yüzünü bana döndü, kaşları soru sorarcasına havalanmıştı.

"Girmek üzere olduğumuz oda özel. Güvenli ama acil bir durumda su basabilir. Kapı, böyle bir durumda batmamızı engellemek için."

Yutkundu. "Okyanusta yaşıyorsan su basabilecek bir odaya sahip olmak kulağa pek parlak bir fikir gibi gelmiyor."

Alçak sesle güldüm. "İçeride ne olduğunu görünce fikrini değiştirebilirsin."

"İçeride ne var?"

"Ne kadar da sabırsızsın." Ona gülümseyerek bikinilerin olduğu raflara doğru ilerledim ve zümrüt rengi, saten, çapraz bağları olan bir şey seçtim. Ona doğru attım. "Al, bunu giy."

Havada yakaladı. "Neden?"

"Bu kadar çok soru sormayı bırak. Yunusları görmek istiyor musun, istemiyor musun?"

"İstiyorum."

"Tamam o zaman. Bana itaat et ve bikinini giy."

"Ama..." Parlak renkli likrayı dürtükledi. "Perde ya da kapı yok."

Kahkahamı yuttum. "Birden utangaç olduğunu mu söylüyorsun? Çıplakken giyinik olduğundan daha rahat olan kız mı diyor bunu?"

Bana pis bir bakış fırlattı, parmakları omuzlarında emanet gibi duran bol tişörtüne gitti. "Bunu senin için kolaylaştırmaya çalıştığımı söylüyorum."

"Benim için mi?" Parmağımı göğsüme koydum. "Soyunma odasının bana nasıl bir yardımı olacak?"

Sanki kasten kalın kafalılık ediyormuşum gibi gözlerini devirdi. Eh, öyle yaptığımı inkâr edemezdim.

Buraya, o benim önümde üstünü değiştirirken onu gözetlemek niyetiyle gelmemiştim. Ama şimdi, onu çıplak görme fırsatıyla yüz yüze olmak ve bakmama izin verilmesi ama dokunmama izin verilmemesi beni kaya gibi sertleştirdi ve tamamen durdurulamaz hale getirdi.

Bunu gerçekten doğru düzgün düşünmeliydim.

Bu dar odaya gelmeden önce üstünü değiştirmesini emretmeliydim.

Üzerine birkaç parça kumaş atıp soyunmasını söylemek yerine parka ve kayak botu giymesini emretmeliydim. Kahretsin, sadece soyunmasını düşünmek bile sikimin dikkat çekmek için dikilmesine neden oluyordu.

Onun dikkatini.

Kötü, çok kötü bir fikir.

Ona bakıp da dokunmadan duramazdım. Onu hissetmeye o kadar çok ihtiyacım olacaktı ki, yapmazsam muhtemelen kalbim dururdu.

"Siktir." Yutkunup bir adım geri çekildim. "Arkamı döneceğim." Siyah yüzme şortunu kaparak gidebildiğim kadar uzağa gittim ve arkamı döndüm.

Bunun bir faydası olmadı.

Zihnim devreye girdi ve Pim'in tişörtünü çıkarıp şortunu sıyırdığı özel bir striptiz gösterisi sundu.

Parmaklarımı gözlerime bastırarak inledim.

Arkanı dön.

Dokun ona.

Öp onu.

Dizlerimi kilitledim ve ellerime yapacak bir şey vermek için tişörtümü çıkarıp attım.

Bir an için kıpırdamadı ama sonra tişörtünün ve şortunun yere düşerken çıkardığı yumuşak sesler kulaklarımda yankılandı. Nefesi kesildi. Lanet olası gümüş duvarlar, ten rengi bir figürün dalgalı, çarpık görüntüsünü yansıtıyordu, yere yeşil bikini altını almak için eğildi.

Sikeyim, Salvador Dali tablosu gibi görünürken bile nefes kesiciydi. Yansıması yukarı uzanıp saçlarını ensesinde gelişigüzel bir topuzla topladıktan sonra memelerinin üzerine iki üçgeni bağlarken gözlerimi ondan ayıramadım.

Çıplak halinin ne kadar güzel olduğunu bilmek bile kendimi mahrum bırakmayı daha da zorlaştırıyordu.

O haklıydı.

Çıplaklıkla sorunu olan o değildi. *Bendim.* Üstelik söz konusu olan bir sorun değil, saplantıydı. Dönüp ona bakabilirdim. Gidip ona dokunabilirdim. Küçük fiyonkları çözüp onu yeniden çıplak bırakabilirdim. Bu tünelin ortasına oturabilir, onu kucağıma çekebilir ve saniyeler içinde içine girebilirdim.

Bu Tanrı'nın belası odanın iki ucunda olmak yerine birleşebilir, birbirimize bağlanabilirdik.

Onu o kadar çok istiyordum ki *canım yanıyordu.*

Ama hareket etmedim.

Harlanmış arzuma galip geldim ve bir şekilde ellerimi, kan dolaşımımı kaybedene kadar acımasızca kıvırdığım yüzme şortundan ayırmayı başardım.

Ondan uzak durmak her geçen gün daha da zorlaşıyordu.

Pim sessizce, "Her şey yolunda mı?" diye sormadan önce birkaç dakika geçti.

Başımı sertçe salladım. "Yolunda."

Sesi büyüyü bozdu ve hızla kot pantolonumun düğmelerini açıp fermuarını indirdim, sonra da *boxer*ımla birlikte tek seferde aşağı ittim. Yalınayaktım ve rahatsız edici materyali sanki beni yakmış gibi tekmeleyerek uzaklaştırdım.

Bu zamana kadar duyduğum en erotik inilti kulaklarıma ilişti.

Pim de beni, benim onu bulduğum kadar çekici mi buluyordu? Çıplak kıçıma bakıp erkeksi tenimi kınamıyor, aslında benim onu istediğim kadar o da beni mi istiyordu?

Artık özgür olan ve kot pantolonla kısıtlanmayan sikim tam bir direğe dönüşürken boğazım kurudu.

Teşhirci yanım dönüp onunla yüzleşmek istedi. Beni soktuğu durumu ona göstermek istedim. Ama eğer bunu yaparsam, eğer bana öpüşmemizdeki gibi gözlerinde ateşle bakarsa, eğer bana doğru gelirse ve Tanrı korusun, sikimi kavrayıp sıkarsa...

Sikeyim, bunu düşünürken bile neredeyse boşalacaktım.

Titreyerek şortu giydim. Aşırı hevesli ereksiyonumu mayonun içine sokmak ve kapama kısımlarını iliklemek için mücadele ettim. Sertliğimi gizlemem mümkün değildi ama o bunu hak ediyordu.

Onun hakkında ne düşündüğümü biliyordu. Onu ne kadar çok istediğimi anlamıştı. Durumu benim için kolaylaştırmaya çalışmıştı ama bu işi daha da zorlaştırmıştı.

Çıkardığım kıyafetlerimi ayağımla itip küçük bir yığın haline getirdim. "Gel. Buradan çıkmam gerek."

Minik adımlarla yanıma geldi, askılı yeşil bikinisinin içinde fazlasıyla muhteşem ve bereli görünüyordu. Onu hırsızlık yaparken yakalayan puştun sebep olduğu rengârenk bereler narin etini boyuyordu. Memelerinin küreleri, bir çizmenin morarttığı kaburgaların üzerinde duruyordu, poposunun şişkinliği solan bir iz dışında lezizdi.

Hem cinayet işlemek hem de asla şikâyet etmediği, yenilmez olmayı asla bırakmadığı için ona tapmak istiyordum.

Öfkemi dizginlemek için elimden geleni yaparken yumruklarımı sıktım. Kimse ona bir daha zarar veremeyecekti.

Hiç kimse.

Yaralarından ziyade güzelliğini içime çekerken, görmek istediğim her şeyin zümrüt rengi likra ve sıkıca düğümlenmiş fiyonklarla bir sır olarak gizlenmesine lanet ettim.

Bakışlarımı uzaklaştırmaya çalışırken yanakları pembeleşti.

Sesi nefes nefese çıktı. "Katılıyorum. Birden kendimi klostrofobik hissetmeye başladım."

O mu klostrofobik hissediyordu? Tek yapmak istediğim ona saldırmakken, bir de benim yerimde olmayı deneseydi keşke. Onu bu kadar küçük bir odada -tamamen ses geçirmez, tamamen insan geçirmez- tutmak, içine dalma içgüdülerimi çılgına çeviriyordu.

Karşı kapının kadranını çevirdim, kilidi açıp hayal edilebilecek en gerçeküstü yere geçişimize olanak sağlamak için muhafazalarından kayan birden fazla kilidin sesine odaklandım.

Pim yanımdan hızla geçmeden önce, "Aman Tanrım, Elder," dedi.

Kenara çekilerek ona izin verip kapıyı arkamdan kapattım.

Bu oda savurganlıktan başka bir şey değildi.

Canaletto ağacı ve cilalı gül ağacı mobilyalar, yumurta kabuğu rengi duvarlara derinlik ve sıcaklık katıyordu. Toprak tonlarından eflatuna uzanan renk yelpazesindeki minderlerle dolu, geniş kanepe adeta uzanılmak için sessizce yalvarır gibiydi. Spot ışıklarının altında pırıl pırıl parlayan beyaz bar tezgâhında sırayla dizilmiş pahalı içki şişeleri vardı. Her biri sanat eseri gibi görünüyordu.

Geldiğimiz kapının yanında bir asansör duruyordu; işlevsel değildi ama sızıntılar ya da su baskınları konusunda paranoyak olmayı bıraktığım zaman kullanılabilirdi. Böylesine inanılmaz bir mekâna sadece depo alanından erişim olması adil değildi.

En sonunda misafirler asansörle aşağıya inebileceklerdi ama şimdilik... burası evimin derinliklerinde saklı, özel bir mücevherdi.

"Ne diyeceğimi bilemiyorum." Pim olduğu yerde döndü, sanat eserlerine ve kanepenin yanındaki büyük, çukur dikdörtgenin içinde gururla duran pahalı oyuncağa baktı. Alanın çoğunu kaplayan oyuncak, herhangi bir partinin cazibe merkezi olmaya gururla hazırdı.

"Bu inanılmaz." Tamamen masum bir çığlık atarken elleriyle ağzını kapattı. "Bir denizaltın olduğuna inanamıyorum!"

Yüzündeki ilkel coşku karşısında gerginliğim sırtımdan aşağı inip yok oldu. Bana bakmak için döndüğünde gözlerinde kazanmayı hiç ummadığım, filtresiz bir neşe vardı.

Hayatımda hiç bu kadar art niyetsiz ve meleğimsi bir şey görmemiştim. O *mutluydu.* İlk defa, sırtındaki yükler yok olmuş gibi görünüyordu. Daha önce içine işlemiş olan o kötülüğün bilgeliği, yaramaz bir çekiciliğe dönüşmüş ve çocuksu olmasına izin vermişti.

Bugün, tam burada, onun çocukken neye benziyor olabileceğini gördüm. Çikolata rengi saçları ve yeni çıkmış yaprakları andıran gözleriyle muhteşem bir numaracı olmalıydı.

Eğer üç kişilik kabin denizaltıyı ortaya çıkarmanın sihri buysa, o zaman pahalı fiyat etiketine binlerce kez değerdi.

Geniş, balon kafalı su maceracısı suyun dışında orantısız ve neredeyse komik görünüyordu. Büyük cıvatalar ve kapıları, mümkün olduğunca çok görüş açısının yanı sıra sağlamlık da sağlıyordu.

"İçeri girene kadar bekle." Bu yerin sırrını yöneten kontrol paneline doğru ilerledim. Denizaltıyı kullanmak da dahil olmak üzere gereken her şeyi nasıl idare edeceğime dair bir haftalık bir eğitim almıştım ama üzerinden yıllar geçmişti.

Muhtemelen yardım etmesi için Jolfer'ı ya da birini yanıma almalıydım ama denizaltı, umudumu yitirdiğim çok fazla şeyi temsil ediyordu. Kalbim, ruhumun acısını bilmeyen duyarsız personel bir yana, Pim'in burada olmasına bile zor tahammül ediyordu.

"Yunusları bunun içinden mi izleyeceğiz?"

Başımı salladım ve bir düğmeye bastım. Bir anda içeriye dolan okyanus suyunun devasa gürültüsü bizi sağır etti. Büyük pompalar boşluğa yirmi bin litre deniz suyunu fışkırtınca Pim sıçradı.

"Kutsal..." Geri çekilip bana doğru geldi. "Bu yüzden su basabileceğini söyledin."

"Hidrolik jetler gerekli olmadığında suyu dışarıda tutmak için var ama hiçbir şeye yüzde yüz güvenmem." Omzumla onunkini dürttüm. "Havuzu ağzına kadar doldurmak için üç dakika yetiyor. Bu kadar çabuk dolabiliyorsa yatın geri kalanına neler yapabileceğini bir düşünsene."

Her iki yanındaki koruyucu pedlerle yatağında duran, kuru havuzdaki denizaltı yavaşça yüzmeye başladığında titredi.

Sekiz metre uzunluğundaki su tutma tankı, kuru yüzeyinden sırılsıklam bir hale geçerken tek kelime etmedik. Hiçbir şey söylememize gerek yoktu. Sonunda havuz kapasitesine ulaştı; suyun fışkıran sesleri birden kesildi ve geriye yalnızca ışığın yansıdığı, pırıl pırıl, sanki yeni yaratılmış bir dünya kaldı. Duvarlarda su izleri parıldıyordu. Mavi, gümüş, lacivert ve turkuazın tonları tavanda, mobilyaların üzerinde, hatta bizim tenimizde bile usulca dalgalanıyordu. Suyun varlığı her şeye dokunmuş, mekânı sessizce dönüştürmüştü.

Pim elini uzattı, üzerinde su yansımaları dans eden parmaklarını döndürdü.

Güzelliği büyüleyici olmaktan çıkıp göğsüme uzanarak işe yaramaz kalbimi söküp atan bir şeye dönüştü.

Boğazımı temizleyerek dahili telefonu kaptım. Köprüden birinin cevap vermesini bekledim ve ardından, "İkinci bir emre kadar tüm motorları durdurun," dedim.

"Derhal, efendim."

Ahizeyi kapatarak, daimî güç uğultusunun azalmasını ve ileri doğru ivmenin yerini sabit sallantıya bırakmasını bekledim.

Ancak o zaman ikinci düğmeye bastım.

Yüksek bir klik ve tıslama sesi duyuldu, içinde durduğumuz odayı yavaşça başka bir şeye dönüştürdü.

Hayalet'in yan tarafı herhangi bir garaj kapısı gibi açılırken, "Aman Tanrım, bu bir garaj," diye mırıldandı Pim. Denizaltıyı geri geri götürüp aşağıdaki derinliklere batırmamız için hazırdı.

Bu işlemin hiç hız uygulanmadan yapılması gerekiyordu; aksi takdirde basınçlı akıntılar nedeniyle kapı açılmazdı. Yatı durdurmak riskliydi -yunuslar yüzerek uzaklaşabilirdi- ama acele edersek Pim olağanüstü bir şey görecekti.

"Hadi." Şezlongların ve masaların kurulduğu küçük terasa doğru yöneldim.

Denizaltı havada asılı duruyordu, mükemmel bir şekilde dengeli ve su üstündeydi. Mucidi Monte Carlo'da dükkân açtığı ve depomun hemen yanında bir fuar düzenlediği için bu şeyi aptalca bir hevesle satın almıştım. Satın alınmayacak kadar gereksiz bir şeydi ama mühendislerimi yüzen garajı yaratmaları için görevlendirmek zorunda kaldığımda bile bir hevesle yaşananan pişmanlığı yaşamamıştım.

Pim dönüp bana baktı. "Biliyor musun? Tüm bunların çok tanıdık geldiği bir an yaşıyorum."

"Tanıdık mı?" Kaşlarım havaya kalktı. "Yani daha önce böyle bir durumun içinde bulundun mu?"

Kahretsin, bu lanet şey bana aitti ve henüz onunla oynamamıştım bile. Bu onun için olduğu kadar benim için de yeniydi. Onu etkilemek için gösterişli şeylere sahip olan tek kişinin ben olmadığımı düşünmenin içimde yarattığı kıskançlık duygusunu inkâr edemezdim.

Ne kadar sığ bir istekti. Yine de Pim söz konusu olduğunda artık mantıklı düşünemiyordum.

Gülerek başını iki yana salladı. "Hayır, şahsen ben değil ama çocukken en sevdiğim filmlerden biri *The Abyss*'ti."

Donakaldım, çıplak ayaklarım altımdaki kwila ağacından güverteye yapıştı. "*The Abyss* mi?" Keskin ilgimi gizlemek için elimden geleni yaptım.

Sonunda.

Sonunda, benden önce kim olduğuna ve ne gibi duygular beslediğine küçük bir bakış atabiliyordum.

Parlak gözlerle ve mutlu bir şekilde başını salladı. "Evet. Su uzaylılarını ve o keşif robotlarını çok severdim." Başını sallayarak

güldü. "Bu muhteşem yerin onların sahip olduğu steril, beyaz laboratuvara benzediğini söylemiyorum tabii."

Hareket edemedim.

Ona söylemeli miydim?

Haftalarca birlikte vakit geçirdikten, onun hakkında daha fazla şey öğrenmeyi umutsuzca istedikten sonra, sonunda bana en çok arzu ettiğim şeyin bir parçasını verdiğini itiraf etmeli miydim? Beni başarılı bir şekilde aptallaştırdığını, bana bir hap verdiğini ve bağımlılık yapan bir parçamın rahatlamasını sağladığını bilmeli miydi?

En sevdiği filmin benim de en sevdiğim filmlerden biri olduğunu söylesem ne derdi?

Çocukken -aileme yaşattığım onca saçmalıktan önce- annem bana *su perisi* derdi. Beni küvetten, okyanustan, havuzdan çıkarmakta zorlanırdı. Denizin altındaki her film benim için en iyisiydi. *The Abyss* en iyi olay örgülerine sahipti.

Pim yüzünde istekli bir gülümsemeyle denizaltıya doğru ilerlemeye devam etti. "O iki ana karakter arasındaki romantizm... Bud ve... karısının adını hatırlayamadım. Boşanmışlardı ama birbirlerini hâlâ sevdikleri belliydi." Tekrar bana baktı. "Tartıştıkları bölümleri hep sevmişimdir. Bana göre o kavgalar hâlâ birbirlerini önemsediklerini gösteriyordu. Sadece onları ayrı tutan tüm o şeyleri nasıl aşacaklarını bilmiyorlardı."

Bakışlarındaki ezici ihtiyaç karşısında boğazımı tekrar temizledim. Sözlerini suyun üzerine fırlatıp kulaklarımın içine itiyordu. Sanki her gizli mesaj ve üstü kapalı ima, maskelerinin arkasından fırlayıp lanet olası kafama vurmaya karar vermiş gibiydi.

Bana beni sevdiğini söylemişti. Bunu bir mektupta yazmıştı. Bana o sevgiyi *hak ettiğimi* söylemişti ama bu sevginin zorunluluktan mı, yoksa kalbi benimkine benzediği ve birbirimiz

olmadan bir gelecek hayal edemediği için mi olduğunu bana hiç söylememişti.

Beni seviyordu ama bana âşık mıydı?

Saçmalıkları bir kenara bırakıp tek bir soruyu sormak için içimde zonklayan bir ihtiyaç vardı.

O soruyu.

Diğer tüm soruları geçersiz kılan en önemli soruydu.

Sen de beni, benim seni istediğim gibi istiyor musun?

Boğazımı bir kez daha temizledim; ruhu delip geçen, mahvedici bir sorunun serbest kalmasını engellemek için içsel gücümün son kırıntısına kadar direndim. Onun yerine yalnızca, "Karısının adı Lindsey'di," diye homurdandım. Daha da yaklaştım. Sessizliğin içinde ona doğru eğilerek denizaltının üzerindeki düğmeye bastım. Tıklayan bir sesle kol için küçük, su geçirmez bir bölme açıldı. Kolu çevirdiğimde, kalın paneller baloncuk ağır ağır aralanarak açıldı, sanki hem mekânın hem de zihnimizin basıncı boşalıyordu.

Pim donakaldı.

Nefes almayı bıraktı.

Kolum omzunda kaldı, yarı çıplak bedenim onunkinden bir milim uzaktaydı.

Aptalca bir fikirdi.

Üzerinden uzanmak yerine kenara çekilmesini istemeliydim...

Köpüklü su tanecikleri vücudunu süslüyordu. Ağzım pamuk gibi kurudu.

Kirpikleri titreyerek gözlerini ejderha dövmeli göğsüme indirdi. "Biliyor musun, hareket ettiğinde, bazen uçabildiğini düşünüyorum. Bu-" Elini uzatıp beni koruyan, mürekkepten pulları ve boynuzları olan efsanevi kertenkeleyi okşadı. "Kanatlarını sana ödünç veriyor."

Parmak uçları önce parmaklara, sonra da düzleşip avuca dönüşünce ürperdim. Dokunuşunun sıcaklığı beni çözdü. Sırtım dikleşti ve kendimi ona doğru bastırdım. Kolumu omuzlarına dolayarak onu kendime doğru çektim.

Burnumu boynunun kıvrımına gömüp kokusunu içime çektim. Kokusunu yeni uyuşturucum olarak kullanıp sakin kalmaya çalışırken kesik kesik nefes alıp verdi. Bir kez daha düşüncelerinin küçük bir kısmına erişmeme izin vermişti.

Bunun bana ne yaptığına, nasıl hissettirdiğine ve beni daha fazlası için ne kadar çaresiz hale getirdiğine dair hiçbir fikri yoktu. Kolları bana dolandı, sıkıca sarıldı. Ben de ona izin verdim.

Geri çekilmedim ya da üstüne çıkmaya çalışmadım. Tüm içgüdülerimle savaştım ve dimdik durdum. Basit bir kucaklaşmanın tadını çıkarırken hayatımdaki iyi ya da kötüyü, doğru ya da yanlışı, aklı başında ya da deliyi ayırt edemeyeceğim kadar çok pisliğin altında titriyordum.

Pim göğsüme sokulup ejderhamın burnuna minik öpücükler kondurdu. "İçinde ahududu olan her tatlıya bayılırım. Ne kadar dandik olursa olsun romantik komedileri severim. Eskiden annem yattığımı sandığında fener ışığında kitap okurdum. Ödevlerimi son dakikada yapardım çünkü insanları pencerem-den izlemeyi ve nereye gittikleri hakkında hikâyeler uydurmayı, aptal aritmetiğe tercih ederdim."

Dudakları göğüs ucuma doğru kayarak şehvetle kilitlenmeme neden olurken başından bir ton şey geçmiş olan bu kadının beni teselli ediyor olmasından utanç duyuyordum.

Beni elinden gelen en iyi şekilde rahatlatıyordu. *Kendini paylaşarak.* Sadece vücudunu değil. *Kendisini.* Diğer insanların doğal karşıladığı her küçük şeyi ben son nefesime kadar biriktirirdim.

"Seni ilk gördüğümde farklı olduğunu biliyordum. Alrik'in olabileceğinden daha güçlü, daha cesur, daha erkek olduğunun farkındaydım. Bana ilk dokunduğunda senden nefret ettim çünkü bana umduğum kadar ölü olmadığımı gösterdin. Beni ilk kurtardığında senden korktum çünkü beni asla ödeyemeyeceğim bir borcun altına soktun. Beni ilk öptüğünde seni lanetledim çünkü beni mahvedecek kişinin sen olacağını biliyordum. O değil. Başkası değil. *Sen.*"

O da en az benim kadar titriyordu; tırnakları sırtıma batıyordu. "Elder, bunun senin için çok zor olduğunu biliyorum. Seni zorladığımı biliyorum. Ama şunu bilmeni istiyorum... Sadece sana *ihtiyacım var*. Eğer bir daha asla seks yapmazsak, benim için sorun değil. Eğer sadece arkadaşlığımı istiyorsan, bu beni mutlu eder. Sadece... senin yanında olmaya ihtiyacım var. Sana bilmek istediğin her şeyi anlatırım. Mısır gevreğindeki sütten nefret ettiğim ve tostun hayal edebileceğim en sıkıcı yiyecek olduğu hakkındaki her aptal gerçeği açıklayacağım. Bazı günler yağmuru güneşe, bazı geceler bulutları yıldızlara tercih ettiğimi bileceksin. Kendimi tamamen sana açacağım, yaptığın her şey adına sana borçlu olduğumdan değil, *istediğim* için. Beni tüm benliğimle bilmesini istediğim tek kişi sensin."

Neredeyse yere yığılacaktım.

Şefkat, damarlarımdaki daimî şiddete karıştı. Kelimeler kafamın içine dalıp ortalığa saçıldı. Teşekkürlerin ve takdirlerin hepsi, onun az önce yaptığı şeyin güzelliği içinde kayboldu.

Cümleler, onun bana verdiği şeyin hakkını asla veremezdi. Fakat bilmesi gerekiyordu. Bana paylaşacak kadar güvenmesini ne kadar sevdiğimi anlamak zorundaydı. Yeterince geri çekilerek parmak boğumumla çenesini yukarı kaldırdım.

Gözleri tedbirli ve arzulu bir şekilde benimkilerin üzerinde gezindi.

Öyle güzeldi ki...

Hızla nefes aldıktan sonra dudaklarım onunkilere yapıştı.

Bu, paylaştığımız diğer her şeyden tamamen farklıydı. Bu yumuşak, tatlı ve nazikti. Bu, istediğim ve bulmayı asla umamayacağım her şeydi. Bu saf, lanet olası aşktı ve ben dibine kadar batmıştım. Artık boğulsam bile umurumda değildi.

Pim'in dili beni tatmak için dışarı çıktı. Ben de kendi dilimin ucuyla ona karşılık verdim. Hareketlerim tatlı ve sakindi. Bir kez olsun hareketlerimde kanımdaki heyecan yoktu. Beynim sessizdi... tatmin olmuş durumdaydı.

Kollarım minnettarlıkla daha sıkı sarıldı, onu kendime doğru iyice yapıştırdı. Göğüsleri göğsüme dayandı. Kalçakemikleri bana batıyor, onun benden çok daha küçük ve kırılgan olduğunu hatırlatıyordu. Bir başka şefkat dalgası beni felç etti ve öpücüğe doğru soluk soluğa kaldım. Bunun güzelliği, *basitliği* karşısında şok oldum.

Eli kalbimin üzerine indi, sanki atan kasın kendisine ait olduğundan emin olmak istercesine, onu evcilleştirmek için elinden geleni yapıyordu.

Geri çekilerek burnumu onunkine dayadım. "Dokunduğun yer eskiden benim savunmasız diyemeyeceğim bir noktamdı. Kimseye karşı bir şey hissetmemeye yemin etmiştim. Tekrar incinmeyi hazmedemezdim."

Kısacık bir öpücük kondurup sesimi çaldı. "El-"

"Ama sonra sen geldin. Benim olabileceğimden çok daha iyi bir hırsızsın."

Gözleri büyüdü, bu mesafeden gözlerinin ela ve zümrüt rengi nefes kesici bir güzellikteydi. Yumuşakça güldü. "Ama tutuklandım. Berbat bir hırsızım."

"Sen gelmiş geçmiş en iyi hırsızsın." Burnunu, gözkapaklarını, yanaklarını öptüm ve son olarak kulağına, "Kimsenin yapamadığını yaptın," diye fısıldadım. "Sen benim kalbimi çaldın."

BÖLÜM ON SEKİZ

PIMLICO

Bir denizaltının içinde oturmak günümün değil, *hayatımın* en önemli olayı olmalıydı.

Elder'ın ejderha dövmesini açıkta bırakan göğsüyle öylece yanımda oturması... O uyumlu koltuğa yerleşmiş hali, sonsuza dek zihnimde kazınacak bir görüntü olmalıydı. Hayalet'ten geriye doğru süzülürken derinliklere batmak üzere kol çekişini ve düğmelere basışını izlemek beni sersemletici bir heyecanla doldurmalıydı. Ve dolduruyordu da. Ama aynı zamanda içimi ürperten bir tedirginlik de vardı.

Sadece o, ben ve uçsuz bucaksız bir su kütlesi. İtiraf etmek gerekirse bu düşünce beni biraz korkutuyordu

Güzel ışıkları ve büyük, balon biçimli tepesiyle, küçük denizaltının havuzun sığlığından uzaklaşması ve altımızda mavi-siyah boşluğun belirmesi, beni yunusların peşine düşmek için heyecanlandırmalıydı.

Ama heyecanlanmadım.

Çünkü hiçbir şey, evet hiçbir şey -ne kadar görkemli ya da olağanüstü olursa olsun- kafamın içinde çınlayan o kelimeleri bastıramazdı.

Sen benim kalbimi çaldın.

Bunu yaralı bir şekilde söylemişti.

Yaralı, yorgun ve temkinliydi.

Ama söylemişti.

Ve Tanrım, göğsümde kabaran o sevgiye hâkim olamıyordum.

Taşan bir nehir gibi her yanımı sarıyor, bastırsam da içimde kalmıyordu.

Altımızdaki su dünyasının kristal berraklığı kimin umurundaydı? O bizi alçaltmak için daha fazla düğmeye bastıkça denizin baloncuğun üzerinde yavaşça yükselmesi kimin umurundaydı?

Bana kalbini çaldığımı söylediği an, beni *mahvetmişti*.

Beni kucağına alıp saygıyla denizaltıya taşırken beni işe yaramaz ve bacakları tutmaz hale getirmişti, sonra arkamdan o da binmişti. Kapıyı mühürleyip kemerimi bağlarken başka kelime etmemişti, sonra uzun bacaklarını ve iri cüssesini pilot koltuğunda rahat bir pozisyona getirmeye çalışırken bana acı içinde gülümsedi.

O an gerçekten yaşanmış mıydı?

Gerçekten beni o kadar yumuşakça öpmüş müydü? Öyle ateşli biçimde fısıldamış mıydı?

Bana âşık olması için gereken tek şey bu muydu? Geçmişimden birkaç önemsiz parçayı paylaşmam mı gerekiyordu? Sadece geleneksel kahvaltılıklardan hoşlanmadığımı söyleyerek onu dizlerinin üzerine çöktürüp kendinden geçirecek sihir elimde miydi yani?

Yüzüncü defa, şaşkınlık ve takıntı karışımı bir duyguyla başımı iki yana salladım. Bu adamı sevdiğimi düşünerek nasıl aptallık etmiştim? Birinin hakkında neredeyse hiçbir şey bilmeden âşık olabileceğini düşünmek nasıl bir saflıktı? Eğer Elder farklı yönlerini ortaya çıkarmaya devam ederse, savaşçının ardındaki şövalyeliği ve hırsızın ardındaki şefkati gösterirse ben tamamen biterdim.

Hayatımı onunki uğruna verirdim.

İşler ne kadar kötüye giderse gitsin bir daha asla intiharı düşünmezdim çünkü en sonunda artık kendim için yaşamıyordum...

Onun için yaşıyordum.

Çanak koltuğun plastiği çıplak tenime rahatsız edici bir şekilde yapıştı. Neden bu kuru aletin içinde bizi yüzme kıyafetleri giymeye zorlamıştı ki? Sızdırma ihtimaline karşı önceden önlem mi alıyordu? Burada boğulacak mıydık?

Düşüncelerim sonunda romantizmi bıraktı ve girdiğimiz yeni dünyaya odaklandı.

Gökyüzü kayboldu, biz aşağıya doğru süzülürken garaj kapısı tekrar yerine otararak kapandı.

Elder telsizi aldı. "Burası Viperfish, Hayalet'ten ayrılıyorum. Kapı kapandı. Motorları yavaş hızda çalıştırın."

"Anlaşıldı." Çatırtılı yanıt basınçlı kabini doldurdu.

Elder kolları kurcaladı ve bazı düğmelere bastı. Farklı vınlama sesleri duyuldu. Ardından itici güçler devreye girdi. Konuşmadım. Sıvı basıncı, ezildiğimi hissettirecek kadar arttığında bana döndü.

Hafifçe gülümsedi. "Yukarı bak," dedi.

Hayalet'in tüm uzunluğu üzerimizde süzülürken nefesim kesildi.

Kaptan yatın hızını yavaşça arttırırken, dümenler ve pervaneler uykularından uyanıp devasa oraklara dönüştü, okyanusu dilim dilim keserek, görkemli yüzen evi bizsiz yeni bir rotaya doğru ilerletti.

Elder gözlerini yatın göbeğine dikmişti, buraya kadar gelmeyi başaran güneş ışınlarını engelleyen yatın gölgesi yüzüne düşüyordu. "Hayalet'in çok sağlam ve güçlü olduğuna inanarak içinde uyuduğumuza, yemek yediğimize ve hayatımıza devam ettiğimize inanmak zor ama buradan çok kırılgan görünüyor."

Beynim onu duydu ama kalbim hâlâ *sen benim kalbimi çaldın* cümlesiyle çarpıp duruyordu. O küçük cümlenin verdiği gücü ve şoku asla unutmak istemiyordum.

Sen benim kalbimi çaldın.

Ama sen, Elder Prest... sen benim her şeyimi çaldın.

Baktığım her noktada, kristal mavisi su bizi kucaklıyordu. Bulunduğumuz noktadan okyanusun dibi yoktu; sadece sonsuza dek aşağıya doğru uzanan, daha koyu bir mavi vardı. Büyük balık sürüleri uzakta belli belirsiz yüzüyordu.

Daha önce şnorkelle daldığım zamana benzemiyordu. Mercan ya da anemon yoktu; palyaçobalığı ya da melekbalığı da yoktu. Sadece biz vardık ve öylece suda asılı duruyorduk.

Eli benimkine değip de doğrudan içime ateşli bir ihtiyaç gönderince sarsıldım. Ona arkadaşı, denize açılma partneri ve çello sırdaşı olacağımı söylemiştim. Ve bunların hepsi de olurdum. Ona bilmek istediği her şeyi anlatırdım; rotasını nereye çevirirse oraya giderdim. Hatta klasik müziğe ve korkunç hatıralara bile katlanırdım. Tüm bunların hepsini onun için yapardım.

Ama eğer onun bana dokunmasına, beni öpmesine, sevmesine ihtiyacım olmadığına dair sözümü tutabileceğime inanıyorsam ya da bu adamla bir daha seks yapmadan hayatta kalabileceğimi düşünüyorsam, sonunda büyük bir ıstırap içinde kalacaktım.

Bu tür arzularımı bastırarak parmaklarımı onunkilere doladım ama o elini geri çekti. "Yunuslar?"

Başımı yavaşça salladım. "Yunuslar." Görmek için heyecanla dolduğum tek şey, *sen benim kalbimi çaldın,* cümlesinin yanında sönük kalmıştı.

Kaşları alev alev yanan kömürleri andıran hararetli gözlerinin üzerine indi. Saklı tutmaya çalıştığım her şeyi duymuştu.

Altdudağını ısırarak denizaltıyı hızlandırdı. "Yunuslar, sonra konuşacağız. Anlaştık mı?"

Rahatlama mı, hayal kırıklığı mı, yoksa minnet mi olduğunu bilmediğim bir şeyle kocaman bir iç geçirdim. "Konuşmak mı?" Konuşmanın beni ona daha fazla âşık edeceğini ve ona daha fazla âşık olmamın, uyanan cinselliğimi inkâr etmeyi daha da zorlaştıracağını nasıl söyleyebilirdim?

Cevap basitti, yapamazdım. Zaten hayatını yeterince cehenneme çevirmiştim.

Nazikçe başını salladı. "Konuşmak. İki insan gibi. Bir randevu gibi."

Kızardım. "Benimle randevuya çıkmak mı istiyorsun?"

İç çekme sırası ondaydı. "Her şeyden çok."

Denizaltında kalan bozulmamış hava da hızla şehvet dolu bir sise dönüştü. Cinsel bir susuzluk balonunun içine hapsolmuş gibiydik. Küçük kabin bununla zonkluyor, su geçirmez contaları patlatmakla ve ateşi söndürmek için galonlarca soğuk deniz suyunun içeri fışkırmasına izin vermekle tehdit ediyordu.

Kendimi onun kucağına atmamak için konuyu değiştirmek adına elimden geleni yaparak sessizce güldüm. "Bu şimdiye kadar çıktığım en iyi randevu."

Gülümsememin ne olduğunu -bu son derece tehlikeli, bilinmeyen bölgeden bir çıkış kapısı- anladı, neşeme karşılık verdi. Ya da böylesine ciddi bir hırsız için yapabileceği kadarıyla yaptı. "Amacımız memnun etmek."

"Ve bunu başarıyorsun da."

Gözleri kömürden, yanan siyah alevlere dönüştü. Bakışlarını ayırarak kontrollere odaklandı. Küçük bir uğultu balonumsu kabini doldurdu ve ileriye doğru atıldık. Duruşumu dikleştirdim, dikkatim Elder'ın üzerinde kalmak için savaşıyordu ama sonunda dışarıdaki inanılmaz manzaraya yenik düştüm.

Yukarı doğru tırmandık, denizin içinden mızrak gibi geçen ve arkasından beyaz köpükler saçan Hayalet'i takip ettik.

Ve orada, füze şeklindeki yatın ön tarafında yunuslar vardı.

Sıçrıyor ve uzanıyor, yüzüyor ve geziyorlardı. Hayalet'in yarattığı dalgalarda harika vakit geçiriyorlardı. Gri renkli, akıcı vücutları zahmetsiz ve hızlıydı.

"Hâlâ buradalar," dedim.

"Eğer eğleniyorlarsa, gitmelerini sağlamak zordur." Biraz daha hızlandı. "Köpek gibiler... sadece oynamak istiyorlar."

"Onlara yakalamayı öğretmeliyiz."

Alçak sesle güldü.

Onlara yaklaştıkça kalbim daha da sevinçle doluyordu. Bugün. Aman Tanrım, bugün yaşadığım en güzel gündü ve henüz öğleden sonra bile olmamıştı.

"Ne kadar çoklar." Saymaya çalıştım ama çok hızlı hareket ediyorlardı ve bir yunus bulutu içindeydiler. Güçlü vücutlarının bir kere kıvrılmasıyla ve sırt yüzgeçlerinin saliselik parıltısından sonra, iki saniye önce bulundukları yerden altı, yedi metre ötede beliriyorlardı.

"Yirmi? Otuz?" Elder gözlerini kısarak birbirlerinin arasından geçen, dizi dizi canlılara baktı. "Çok büyük bir sürü değiller."

"Sen kaç tane gördün?" Merakla birlikte, Elder'ın bensiz yunuslarla denize açılmış olmasını kıskanma duygusu da başını göstermişti.

Kıskançlığımın hiçbir anlamı yoktu. Hayatlarımız, tanışmadan önce, tıpkı diğer çiftlerinki gibi birbirinden ayrıydı. Belki de bunun nedeni o özgürken benim kilit altında olmamdı. Ya da belki de onunla geçirdiğim her anıyı biriktirmeye başladığım ve zamanın kendisini kıskandığım içindi. Birbirimizi tanımadığımız o dakikalara ve saatlere geri dönüp onlara sahip olamadığım içindi.

Saçmalıyorum.

Eğer aşkın insanlara yaptığı buysa, normal hayatlarını nasıl sürdürdüklerini bilmiyordum. İnsanların psikologlara ihtiyaç duymasına şaşmamalıydı, âşık olmak herkesi delirtiyordu.

"Muhtemelen en büyüğü Avustralya kıyılarındaydı. Yüzlerce vardı, belki daha fazlaydı."

"Bu inanılmaz olmalı."

"Öyleydi." Gözleri hatırayla parladı. "Yine de bir şeyler eksikti."

"Nasıl eksik? Bu kadar olağanüstü bir şey hayal edemiyorum-"

Oyun oynamayı bırakmamı söyleyen acımasız bir bakışla beni kıstırdı. "Sen orada değildin."

"Ah."

"Geçmişimdeki sensiz olan her şey, birdenbire yavan gelmeye başladı."

Gerçek dışında başka bir cevabım yoktu. "Benim de."

Bir kez daha tansiyon yükseldi. Aramızdaki bu şeyin etrafında daha ne kadar dans edebilirdik? Daha ne kadar dayanabilirdik?

"Biraz daha yaklaşacağız." Bizi izleyici olmaktan çıkarıp katılımcı olmaya yönlendirirken, sürünün yavruları yeni bir oyuncak görüp incelemeye geldiler.

Bir an seyirci konumundayken bir an sonra gri yağlar, mükemmel kanatçıklar ve baloncuğumuzun içine bakan zeki, parlak gözlerle sarmalandık.

Bir tanesinin doğrudan içime baktığına yemin edebilirdim. Bana ne yapıldığı ya da nereden geldiğim umurunda değildi. Tek umursadığı hayatta olduğumdu. O da hayattaydı. Ve bu kutlanacak bir şeydi.

Daha önce hiç olmadığım kadar sıcak, mutlu ve bilgeydim.

Yukarı uzanıp elimi soğuk yüzeye koydum. Beni çırılçıplak soyan yunus, *seni görüyorum. Seni kabul ediyorum. Şimdi gel ve oyna,* der gibi uzun burnunu elime doğru bastırdı.

Tüylerim bir kez daha ürperdi.

Bugün daha iyi olabilir miydi?

Elder'ın bakışları altında tenimin karıncalandığını hissedince başımı ona doğru çevirdim. Elimi hızla yunusun burnundan çektim. Neden bilmiyorum ama emin olmamakla birlikte bir suçluluk duygusu göğsümü doldurdu. "Özür dilerim."

İfadesi hayret dolu bir hayranlıktan kötü bir kaş çatmaya dönüştü. "Neden özür diliyorsun?"

Neden özür diliyordum ki?

Omuz silktim. "Aptal olduğum için? Bir yunusa merhaba dediğim için?"

Mükemmel dudakları yarım bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Bunun için asla özür dileme." Ayrıntıya girmedi ama yüz hatları aynı anda hem karardı hem de aydınlandı. "İtiraf edeceğim, o bikiniyi sadece sana bakayım diye giymiyorsun."

Gözleri beni gizleyen yeşil üçgenlere kayınca tenim ısındı. Kumaşı kenara çekip meme uçlarımın bakışlarıyla ne hale geldiğini ona göstermek için delice bir istek duydum. Ne kadar sertleşmişlerdi. Her santimim ne kadar ağrıyordu.

"Merhaba demekten fazlasını yapmak ister misin?"

"Ne demek istiyorsun?" Etrafımızda dönüp duran yunuslara baktım.

"Demek istediğim... hadi yüzmeye gidelim."

Paletlerini ve şnorkelini giymiş olan kalbim sevinçle başını salladı. "Güvenli olduğundan emin misin?"

"Gerçekten güvenli olan bir şey var mı?"

Onu suçlayamazdım.

"Yunuslar kaybolana ya da biz Hayalet'e dönene kadar denizaltında kalsak, onlarla yüzmediğin için pişman olur muydun, yoksa bu kadar pervasız olmadığın için rahatlar mıydın?" Tek kaşını kaldırdı.

Pişmanlık. Cevap hemen geldi. Verebileceğim başka bir cevap yoktu. "Hadi yüzmeye gidelim."

"Bunu söyleyeceğini tahmin etmiştim." Elder sırıtarak Hayalet'i arayıp motorları durdurmalarını ve pozisyonlarını korumalarını söyledi. Yat yavaşladığında ve beyaz köpükler azaldığında, bir düğmeye daha basıp bizi yukarı doğru çıkardı.

Yukarı ve yukarı çıktık, turkuaz kasvet yerini ışıltılı güneşe bırakırken daha da parlak oldu.

Bir tirbuşon gibi patlayıp yüzeyi yardığımızda midem takla attı. Denizaltı yumurta şeklinde olduğu için dengemiz bozulmadı ya da tekrar batmadık. Motorların ve balastın sürekli uğultusu bizi doğru şekilde tutuyordu.

Emniyet kemerimi çözdüm, bir sırt yüzgeci yanımızdan geçerken biraz irkildim, bir an için bunun aşağıda gördüğümüz dost yunuslar değil de bir köpekbalığı olduğunu hayal ettim.

Elder da beni taklit ederek kemerini çıkardı ve başımızın üzerindeki başka bir geçidi açmak için rahatsız bir şekilde döndü. "Yukarıdan çıkmak zorundayız. Yan taraf hâlâ su altında." Geçidi genişçe açmasıyla parlaklıktan gözlerim kamaştı, ardından ellerini tepeye koyup zahmetsizce kendini yukarı çekti.

Zihnim bir kez daha ejderhasının onu uçurduğuna dair bir fantezi resmetti. Bu kadar iri bir adam nasıl bu kadar zarif ve ağırlıksız olabiliyordu?

Ayağa kalkmak için çabalarken, nasıl tırmanacağımı değerlendirdim. Kemiklerim işe yaramaz haldeydi; iki yıl boyunca hiç egzersiz yapmadığım ve çok acıya katlandığım için

kaslarım utanç verici durumdaydı. Ama bir el belirdi, ardından da Elder'ın güneşi kesen muhteşem yüzü. "Tut elimi."

Kolunu kavradığımda ve parmakları beni sıkıca sardığında kalbim bir kelebeğe dönüştü. Beni yukarı doğru çekip lombozdan geçirdi ve tek bir güçlü çekişle doğruca ayağa kaldırdı.

Ayak parmaklarım denizaltının kaygan dış yüzeyine inince yalpaladım. Hayalet'teyken, denizaltı gözüme gümüş rengi gibi görünmüştü. Burada, güneşin altındayken en soğuk tonlu, ışıldayan bir maviyle parıldıyordu; o kadar açık renkli ve yansıtıcıydı ki dalgaların arasında neredeyse görünmez hale gelmişti.

Hayalet pırıl pırıl parlayan pirinç armaları ve tertemiz balkonlarıyla tepemizde duruyordu. Gök gürültüsü ve yağmur beni öldürmek için elinden geleni yaparken kendimi o balkonlardan birine bağladığım görüntüler, Elder'ın da orada benimle birlikte olduğuna dair daha fazla kalp burkan anıyı da yanında getirdi. Korunmak istemediğim zamanlarda bile Elder'ın beni koruması. Elder'ın beni anlaması ve kurtarıcımdan ziyade dengim olarak yanımda durması.

Tüm anılarımın onu içermesini istedim.

Tüm deneyimlerimin onunla olmasını istedim.

"Önden buyurun." Eğildi, kolumu bırakıp denize doğru döndü. Yunuslardan bazıları sırtüstü yatıp yüzgeçlerini suyun dışında tutarken, diğerleri yan yüzüyor ve zeki gözleriyle bizi izliyordu.

Yunuslar saldırganlaşabilir miydi? Bu memelilerle yüzmek için doğru kuralları bilmiyordum ama Elder bana başka seçenek bırakmadı. "Devam et. Düşünmeyi bırak. Bu tüm eğlenceyi mahvediyor."

"Tüm eğlenceyi mahveden şey *endişedir*... düşünmek değil."

Tek kaşı, bazen koşulların endişelenmeyi gerektirdiğini ama bunun onlardan biri olmadığını söylercesine kalktı. "Sen

bilirsin." Gülümseyerek kollarını açtı ve geri takla atarak deniz-altından atladı.

"El-" Yana doğru atıldım; ayaklarım kaydı ve yerçekimi beni ele geçirdi.

Olamaz!

Anlık bir kararla yuvarlanmak yerine atlamaya karar verdim.

Uçmak için ayağa kalktığımda midem takla attı, sonra serin okyanus beni kucağına çekerken nefesimi tuttum.

Ayağımın yanından canlı bir şey geçti, ardından ne tam deri ne de tam sümüksü denilebilecek bir şey beni dürttü.

Sikeyim.

Yüzeye çıkmak için tekme attığımda Elder beni kollarına aldı ve derinlerden çıkardı. Kollarında asılı kaldığımda gözlerimden sular aktı, ıslak ve birbirimize yapışmış vaziyette olduğumuz için vücutlarımızın artık ne kadar kaygan olduğunun son derece farkındaydım.

Onunla birlikte ayın altında yüzdüğümüz anılar içimin sıkışmasına neden oldu. Gözlerim, çaresizce bir öpücük isteyerek onun ağzına kilitlendi. Sadece iki saniye içinde normal birinden, çılgın birine dönmüştüm.

Bacaklarım kısmen kaldırma kuvveti için ama çoğunlukla içgüdüsel olarak ona katılma ihtiyacından dolayı kalçalarına dolandı. Bacakları bizi suyun üstünde tutmak için tekmelemeye devam ederken inledi. Parmaklarım sırılsıklam saçlarından geçti.

İhtiyacım vardı...

Sağ kolu beni bıraktı, denge sağlamak için suyun içinde daireler çizdi. Beni tutan sol kolu daha da sıkı sardı, parmakları belime saplandı. "Pimlico... ne yapıyorsun?"

Gözlerim ağırlaştı. Sesim boğuk bir hal almıştı. "B-ben... sadece, izin ver... bir kere."

O itiraz edemeden onu öptüm. Serin, tuzlu dudakları dudaklarıma teslim olurken, şefkat dalgası beni nefessiz bıraktı. Onu öpmeme izin veriyordu. Daha önce... vermemişti.

Bir nefeste onu öpmekten, onun tarafından öpülmeye geçtim. Suda güçlü bir tekmeyle beni döndürerek denizaltıya yapıştırdı ve ten tene temas etmemiz için kendini bana bastırdı.

Aleti karnımı deldi. Yıldırımlar cızırdadı. Vücuduna tırmanır gibi sarılarak ona sürtündüm.

Sadece bir saniye içinde yüzmekten, birbirimize saldırmaya geçmiştik.

Bir şeyi nasıl yapacağımı unuttum, tek bildiğim *bir şey* yapmazsam öleceğimdi. İnfilak edecektim. Baskıdan patlayacaktım.

Vahşi bir ısırıkla dişleri altdudağımı yakaladı ve uyluğunu bacaklarımın arasına sıkıştırdı. Parmakları denizaltının perçinlerine ve küçük merdivenine yapışmış, bir şekilde bizi suyun üstünde tutuyordu.

Uyluğunu yukarı doğru iterken öpücüğü şiddetli bir tona dönüştü, kasıtlı olarak klitorisime doğru bastırıyordu. Ağzını benimkinden ayırarak kulağıma hırladı. "Bu oyunu oynamak mı istiyorsun, Küçük Fare? *Güzel.*" Geriye çekilip bacaklarımın arasındaki uyluğunu daha sert bastırırken sikini de bana doğru dayadı. "Boşal."

Boşalmak mı?

Boşalmamın imkânı yoktu. Yunuslar, okyanuslar, denizaltılar varken olmazdı ve-

Islak saç tellerimi çektiğinde başım geriye doğru düşerek boğazıma ulaşmasına olanak sağladı. Beni ısırdı ama bu kötü anıları harekete geçirmedi; tersine vücudumdan ısı ve sıvı fışkırmasına neden oldu, içimdeki çaresizlik lav seviyelerine ulaştı.

Kalçalarım başka birinin komutuyla hareket ediyordu: Elder'ın mı, bir deniz tanrısının mı, kim bilebilirdi ki? Ama

kesinlikle benim komutumla hareket etmiyordu çünkü ben bu kişiyi tanımıyordum. Neden birdenbire bu kadar *aç*, bu kadar pervasız, Elder'ı kendi çıkarlarım için kullanacak kadar bencil olmuştum?

Sesi kulağımda ahlaksız -ateşli ve kalın- bir tınıya bürününce nefesim kesildi. "İşte böyle. Seni sikemeyeceğimi biliyorsun, Pim. Ama *sikmek* istiyorum. Sikimi içine öyle bir sokmak istiyorum ki tahmin bile edemezsin. Uyluklarımda senin sıcaklığını hissetmek... Bacaklarını iyice ayırıp içine girmemek için her şeyimi harcıyorum. *Tanrım*, seni istiyorum."

Kalbim klitorisime yerleşti, çizdiği her görselle gök gürültüsü gibi gürledi. Kalçam daha hızlı, daha sert, daha cesur bir şekilde sallandı.

"İşte böyle. Kullan beni. Benim için boşal. Seni siktiğimi hayal et. İçinin boş olmadığını, benim de deli olmadığımı, istediğimiz yerde, istediğimiz zaman çılgınlar gibi sikiştiğimizi hayal et." Dili kulağımın etrafını yaladı ve saç çizgime bir öpücük kondurdu. "Boşal, Küçük Fare. Boşal. *Boşal*. Lanet olsun, ben kontrolümü yitirmeden boşal."

Uyluğunu tekrar itti ve ben de ona sürtündüm.

Beynim doğru ve yanlışı, yunusları ve derinlikleri unuttu ve sadece... kendini bıraktı.

Bikini bunu durduramadı.

Bizi izleyen yunuslar da durduramadı.

Boşaldım.

İçime yayılan fantezi, Monte Carlo'daki otelde bana verdiğinden farklıydı. Bu tüylerimi diken diken eden bir boşalmaydı. Yoğunluktan oluşmuş ve vahşilikle salınmıştı.

Hızlı, vahşi ve çılgın.

Son kasılmam da beni başım döner halde bıraktığında ellerini ıslak bir şapırtıyla denizaltına yapıştırdı. İniltiyle kendini

benden uzağa itti. Gözleri artık o adamın gözleri değildi; vahşi ve ilkeldi, kalbimi harap etmek ve doldurulmak için kafayı yememi sağlamak için içime uzanıyordu.

Çok boştum, çok sızlıyordum, çok istiyordum.

Daha fazla... Daha fazlasına ihtiyacım var.

"Yapma." Sesi arzumu öldüren bir silah gibiydi.

Başımı iki yana salladım, onu bu şekilde incittiğim için gözlerim doldu. O, destansı bir şekilde kendini kısıtlayarak acı çekerken ben sadece kendimi düşünüyordum. Ağzımı sıvazlayıp yüzeyde kalmak için uğraşırken, itaatkâr bir şekilde gözlerimi indirdim. "Çok üzgünüm, Elder."

"Bana kim olduğunu gösterdiğin için asla özür dileme, Pim." Alçak sesle güldü, sesi açık ve paramparçaydı. "Uyanıyorsun. Ne istediğini buluyorsun."

"İstediğim şey sensin." Fısıltım gelgiti zorlukla aştı.

"Biliyorum." Sesi acımasızlaştı. "Ve ben de seni istiyorum. Bunu bu kadar zor yapan da bu."

Kafamı kaldırmaya cesaret ettim. "Seni istediğim için özür dileyemem ama seni öptüğüm için özür dileyebilirim. Bunu bir daha y-yapmayacağım."

Arkasında bir yunus yüzüyordu, sırt yüzgeci giderek yaklaşıyordu. Yüzen füzeye şöyle bir baktı ama son anda savuşturdu ve iç çekip ıslak eliyle yüzünü sildi. "Her şey berbat olmuş halde." İşkence dolu bir hırıltıyla gökyüzüne bakarak başını iki yana salladı. "Beni öpmeyi bırakmanı istemiyorum. Ben de seni öpmeyi bırakmak istemiyorum. Ama garajda bana kendinden parçalar anlattığında... bu bana ihtiyacım olan bir şeyi verdi. Beni deli gibi strese sokarken bile bana huzur verdin." Hüzünle gülümsedi, hâlâ suda uzanamayacağım yerlerde dolanıyordu. "Zihnim... sessizleşti." Şimdi neyin farklı olduğunu dile getirmekte zorlanıyormuş gibi omzunu silkti. "Yine gürültülü.

Senden biraz uzaklaşmaya ihtiyacım var. Lütfen." Bunu bir emir gibi bırakmak yerine bir ricada bulunması beni çözen şey oldu. Bu basit bir kelime değildi. İçinde taşıdığı her acıyla dolmuştu.

Bu berbattı.

Bu acı veriyordu.

Hepsi benim suçumdu.

"Hallolmuş bil." Suratıma kocaman bir gülümseme yerleştirerek, arzularımın efendisi olduğumu kanıtlamayı hayatımın misyonu haline getirdim. Onun yanında kendimi kontrol edebileceğimi. Bunu daha da zorlaştırmayacağımı.

Hepsinin yalan olması önemli değildi.

İkimizin de yakında bir şeylerin kırılacağını bilmesinin önemi yoktu.

Önemli olan tek şey günü birlikte geçirmek, yunuslarla yüzmek, sihre inanmak ve aşkın acıların en kötüsüne neden olabileceğini unutmaktı.

Ayışığı Kitaplığı

BÖLÜM ON DOKUZ

ELDER

O gece dört şey oldu.

İlk olarak, Pim ve ben lanet yunuslarla yüzmeyi bitirip Viperfish'i garaja geri götürürken bir şekilde aletimi pantolonumun içinde tutmayı başardım. Jolfer bizi rotamıza geri döndürürken Pim'i yıldızların altında sessiz bir akşam yemeğine davet ederken bir keşişin özdenetimine sahiptim. Tek kelime bile etmedik ama mesele bu değildi. Önemli olan onun karşısında -seks ve bağımlılıkla dolup taşsam bile- durup pes etmeyeceğimi kendime kanıtlamaktı.

Bu, şimdiye kadar yaptığım en zor şeydi ve akla gelebilecek her numaraya başvurdum ama diğer uçtan aklım başımda çıkmayı başardım... yani *sanırım.*

Bıçağımla bir, iki, üç kez vurdum.

Peçetemi bir, iki, üç kez buruşturdum.

Yumuşak mırıltılarla sorduğu sorulara cevap vermeden önce bir, iki, üç kez nefes aldım.

O gece olan ikinci şey -gergin ama zararsız geçen akşam yemeğinden sonra- ona yüz dolarlık bir banknottan bir yunus yaptım. Böylece origami hayvanlarının toplam değeri neredeyse bin dolara yaklaştı. Parmaklarım parayı kırıştırıp katlarken beni sessizce izledi. Kalp durduran bir gülümsemeyle hediyemi kabul etti.

Üçüncü olay, ahududulu cheesecake yedikten sonraydı. Onu odasına kadar geçirdim. Güvertede, Samanyolu'nun altından birlikte geçtik. Yan yana asansöre bindik. O anlarda ellerimi, dudaklarımı ve arzularımı kendime sakladım. Kendime hâkim olabilmek için yumruklarımı o kadar sıktım ki neredeyse parmak kemiklerimi çatlatacaktım. Ama sonunda ona kapısına kadar eşlik ettim. Ve odasına girerken, sessizce ve saygıyla eğildim.

Onu öpmeye çalışmadım.

Geceyi onunla geçirmeye çalışmadım.

Kontrolü elimde tutmayı başardım.

Ve dördüncüsü, yalnız başıma odama girdiğimde ve sadece Pim'e geri dönmeyi düşündüğümde, bir esrar sardım ve çellomu dolaptaki yerinden çıkardım. Gözlerimi yakan duman ve kanımda dolaşan sahte uyuşturucunun verdiği huzurla parmaklarımı perdelerin üzerine koyup çaldım.

Yumuşak bir şekilde çaldım.

Gürültülü bir şekilde çaldım.

Geleneksel klasik ve kendi bestelediğim metal parçalar arasında gidip geldim.

Eklemim küle dönüşene ve parmaklarım yarılma sınırına gelene kadar müzik yaratmayı bırakmadım. Yayım bir kez daha parçalandı. Ve gözlerim gece yarısı ziyaretçisi için yalvararak kapıya bakmaktan bitap düştü.

Pim'in kapısında kilit olabilirdi ama benimkinde yoktu. Onun uzak durmasını ummak yerine, bütün geceyi gelip beni bulması için yalvararak geçirdim. Şarkının ortasındayken, beni gördüğü anda vücudundan sıyırdığı bir gecelikle içeri girdiğini hayal ettim. Müziğimden rahatsız olmadan odayı geçip kucağıma oturması, beni öpmesi ve onunla sevişmem için bana yalvarması fantezisine takıldım.

Ama hiç gelmedi.

Ben de kapısının kilitli olup olmadığına bakmaya hiç gitmedim.

Uykuya dalıp şafakla birlikte uyandığımda, depodan gelen birkaç e-postayla ilgilenmem gerekiyordu ve Hawk'ın maskeli balosu için konsültasyon talep eden birkaç yeni müşteri vardı. Görünüşe göre bu rahatsız edici partiye katılacağımın haberi çoktan yayılmıştı ve istenmeyen gece eğlencesi gerçekten de kârlı olacaktı.

Bunun için minnettardım çünkü altı aylık sürem dolmak üzereydi. Borcumun bir sonraki ödemesi yaklaşmıştı ve bu kez gerçekten ödeme yapmaya kararlıydım. Parayı vereceğim adam beni tanımıyor olabilirdi. Paranın banka hesabına nasıl ve neden gizemli bir şekilde yatırıldığını da asla öğrenemeyebilirdi. Ama bu, niyetimi değiştirmiyordu. Onu uzaktan izlerken, o ilk taksitin hesabına yattığı an yaşananlara tanık olmuştum. Ve o anda, hayatımdaki ilk kez gerçekten dürüst bir insana rastladığımı anlamıştım.

Açgözlülüğün dikte ettiği gibi sessiz kalmak yerine... Paranın kendisine ait olup olmadığını sorgulamadan harcamak yerine... Polisi aramış ve hesabına yanlışlıkla para yatırıldığını bildirmişti.

Monte Carlo'daki şifreli bir hesaptan otuz milyon dolar değerinde bir para yatırılmıştı.

Havalede adının, adresinin ve telefon numarasının yer almasını sağlamıştım, böylece kimse onun için yapıldığından şüphe edemezdi. Referans numarası olarak da tek yazdığım şuydu... *Sana sandığından daha fazla borcu olan birinden.*

İlk taksit en azı ama en zor olanıydı. Bana kalsaydı, bu tutara fazladan bir sıfır daha eklenirdi. Ama Selix bunu yasaklamıştı. O zaman mantıklı konuşmuştu, ben de üç yüz yerine otuzla yetinmiştim; her seferinde bir ödeme yaparak bitmek bilmeyen suçluluk duygumdan kurtulmayı umuyordum.

O zamandan beri her altı ayda bir, her zaman ilkinden daha fazla, istikrarlı bir şekilde çoğalan bir miktar ödemiştim ve borçlu olduğum son sayıya kadar çalışıyordum.

"Telefonun var." Dahili telefonum çaldı ve Selix'in sesi düşüncelerimi böldü.

Neredeyse öğlen olmuştu ve yapım ekibinin mükemmele ulaştığından emin olmak için Alrik'in (artık Pim'in) yatı üzerinde birkaç değişiklik taslağı çiziyordum. Ayrıca hem dijital hem de kâğıt deniz haritalarını inceleyerek Chinmoku'nun ortaya çıkıp çıkmayacağını ve ne zaman çıkacaklarını anlamaya çalışıyordum.

Denizin ortasında beni alt etmeye cesaret edebilirler miydi? Köle taciri oldukları gibi korsan da olacak kadar donanmaya sahipler miydi? Yoksa tekrar karaya ulaşana kadar bekleyecekler miydi? Hawk Maskeli Balosu, Pim'i götürmek için çok mu tehlikeli olurdu?

Kalemimi fırlatıp hırladım. "Telefon beklemiyorum."

Ah, dur.

Bekliyordum. Pim Hayalet'e geri döndüğü gece arkasından yaptığım sinsi, alçakça bir şey vardı. "Siktir, geri aradı."

"Keskinlikle. Onunla konuşmak isteyeceksin."

"Bu sabah patronluk taslayan cevaplarını istemiyorum, Selix."

"Ben de senin tartışmacı, inatçı kıçını istemiyorum." Alaycı bir sesle güldü. "Buraya gel." Karşılık veremeden telefonu kapattı.

Rötuşlarımı masanın üzerinde bırakarak süitimden çıkıp ofise giden koridorda sinirle ilerledim. Kapıyı çarparak kapattığımda Selix başını kaldırıp baktı. Pim'in nerede olduğunu bilmiyordum ama neyin peşinde olduğumu bilmesini istemiyordum.

En azından şimdilik.

Selix telefonu uzattı. "Ödemeyi kabul etmek zorundaydım ve sen kıçını buraya getirmeden önce iletilen hüküm ve koşullara göre sadece beş dakikan var."

Telefonu elime tutuşturduktan sonra resmen neredeyse zıplayarak kapıya yöneldi. "Bu arada Pim seni sorup duruyordu. Ona çalıştığını söyledim ama bu mazeret birkaç saate sona erecek. Şefe akşam yemeğine iki kişi olacağını söyleyeceğim."

Telefonu kulağıma götürürken ona tek parmakla selam verdim.

Hattan çatlak bir ses yükseldi. "Prest? Bay Elder Prest?"

Ciğerlerimdeki hava bir anda boşaldı. Bu sesi tanıyordum. Beni kontrolümün çok ötesinde fanteziler, istekler ve ihtiyaçlarla çılgına çeviren sesin aynısıydı. Ancak Pimlico'nunkinden daha sert, daha yaşlı, daha az sevgi dolu ve daha suçlayıcıydı.

Yoksa Tasmin'inkinden mi demeliydim?

Pim bunun için beni öldürür müydü, yoksa teşekkür mü ederdi?

Az önce salıverdiğim oksijeni içime çekerek telefonu daha sıkı kavradım. "Merhaba, Bayan Blythe. Sonunda sizinle konuşabilmek ne büyük bir zevk."

BÖLÜM YİRMİ

PIMLICO

Akşam yemeği biraz gergin başladı.

Elder farklı davranıyordu.

Kızarmış sebzelere uzandığımda gözleri hareketlerimi takip etti. Ancak çatal ve bıçağımı alıp ona baktığımda, sanki kendi çatal bıçak takımı çok daha ilginçmiş gibi gözlerini kaçırdı.

Bir şeyden dolayı neredeyse suçlu görünüyordu.

Ama neyden?

Günün büyük bir kısmını kendi başıma dinlenerek ve sıkılmanın nasıl bir şey olduğunu öğrenerek geçirmiştim. Böylesine alışılmadık bir kaderden önce ya da sonra bu kavramı hiç bilmiyordum. Ama şimdi, Elder'ın beni bulup ıstırabıma son vermesini dileyerek Hayalet'te dolanırken ve düşüncelerim beni rahatsız etmeden ufka sadece birkaç saat bakabileceğimi öğrendiğimde, bir göreve hazırdım.

Herhangi bir göreve.

İşe geri dönmek istedim. Artık zihnim her zamankinden daha sağlıklı ve mutlu olduğu için, zihnimi esneten ve şekillendiren son şeye döndüm.

Üniversite bölümüm.

Psikoloji.

Kendimi hiç düşünmeden Elder'ın beden dilini incelerken buldum. Bana dokunuşunda, bana bakışında ve şu ana

kadar benden başarıyla sakladığı şeylerde, gizli anlayış parçaları buldum.

Oteldeki zamanımızı analiz ettim, onunla yatmayı gözden geçirdim, beni onu bağlamaya zorlama şeklini hatırladım ve satır aralarını okudum. Duramadığı için ikimize de zarar vereceğini söylediğinde yalan söylemiyordu. Beni uzak tutmak ya da onu tanıyanların sempatisini kazanmak için OKB'sini dramatize etmiyordu.

Söylediği ve yaptığı her şey doğruydu.

Bir istisna dışında.

Ve artık onu gördüğüme göre, *görmezden* gelemiyordum.

O kadar açıktı ki, bu kadar kör olduğum için kendimi tokatlamak istedim.

Üç.

Elder dâhiyane mükemmeliyetçiliğin sınırlarında gezinen bir beyne sahip olabilirdi ama onun bile kendine göre güvenlik önlemleri vardı. Hayatın kuralları vardı ve her şey -insanlar, flora, fauna ve her mikrop bu özel olarak belirlenmiş kurallara uyardı- her zaman kendi tür sınırları içinde kalır, sonsuza kadar ilerlerdi.

Elder, sadece çoğundan daha hızlı ilerliyordu.

Bu akşam tabağına üç kızarmış patates, üç dal kuşkonmaz ve üç somon madalyonu doldurmuştu.

Bu arada benim tabağımda iki patates, bir parça somon vardı ve kuşkonmaz yoktu.

Ben kaostum.

O düzendi.

Kendisinin kaos olduğunu düşünüyordu.

Ama yanılıyordu.

Hızla gelişen teorimi kanıtlamak için onun yemek yemesini izledim. Üç yudum suyun ardından çatalını tabağına üç kez

vurdu. Yutmadan önce üç kez çiğnedi, ardından bıçağıyla üç kez kesti.

Kendini tanıyor muydu?

Bunu yaptığını hissediyor muydu, yoksa fazlasıyla içselleştirdiği için farkına bile varmıyor muydu?

Onu izlerken büyülenmiştim. O artık sadece yemek yiyen Elder değildi. Dans yaratan bir müzisyendi.

Bir, iki, üç.

Bir, iki, üç.

Bir vals.

Daima ilerliyordu, tıpkı hayatın yaptığı gibiydi ama geri kalanımız gibi birler halinde değil, üçler halinde.

Kalbim durdu.

Aman Tanrım.

Anahtar bu muydu?

Tüm gereken bu muydu?

Aptal olma, Pim... O kadar kolay olamaz.

Ama sonra, çok önceden kalan bir anının içinden annemin sesi yankılandı. Ders kitaplarının, reçetelerin ve sözde profesyonellerin; başkaları yardım edemezken kendilerinin yardım edebileceğini düşünmelerine neden olan o cazibeyi nasıl elinde tuttuklarını anlatmıştı. Bunu sürdürebilmek için uzun soluklu teşhisler ve daha karmaşık tedaviler sunduklarını söylemişti. Bazen gerçek terapi -işe yarayan gerçek terapi- en basit şeyden oluşurken, ücretli terapinin yönetmeliklerle nasıl korunduğunu anlatmıştı.

Herkes için tek bir mükemmel çözüm yolu yoktu. Her insan farklıydı. Bazılarının kimyasal yardıma ihtiyacı vardı. Diğerlerinin sadece konuşmaya ihtiyacı vardı. Bazılarının iyileşmek için yeni bir çevreye ihtiyacı vardı. Diğerleri ise sadece etraflarında sevdiklerine ihtiyaç duyardı.

Annem, kusurlarına rağmen işinde iyiydi ve sloganı basitti.

Kelimenin tam anlamıyla **B.A.S.İ.T.**

*B*azen bazı şeyler

*A*slında imkânsız görünür

*S*ıklıkla muhtemeldir ki

*İ*htimaller dahilinde

*T*ümü açıklanabilir.

İmkânsız vakaların normalde olası gerekçeleri olduğunu ve bu açıklamaların kullanılabileceğini kastediyordu. Bir tedavi bulmak için değilse bile, bunu çekenlere daha kolay bir yaşam biçimi sağlamak için.

Hastalarının zayıflıklarını değil, güçlü yönlerini anlamak ve bunlara odaklanmak için hayatın her alanını incelerdi, *bu zayıflıklar suç içerse bile.*

Elder'ın bir zayıflığı vardı; bunu inkâr etmek mümkün değildi. Ama aynı zamanda çok ama çok güçlü yönleri vardı. Ve bu güçler, bizi asla bitmeyecek bir saplantıyla öldürmeye çalışmadan benimle yatmasının anahtarı olabilirdi.

Bir, iki, üç...

Tekrarlama onun gücüydü.

Yatak odasında işe yarayabilir miydi?

Bilinçli miydi yoksa bilinçsiz mi?

Teorimi test etmeye karar vererek su bardağımı kaldırdım ve ona kadeh kaldırdım. "Zarif ev sahibime ve benim için yaptığı her şeye."

Beni taklit ederek bardağını havaya kaldırırken yanakları şüpheli bir erkeksi kızarıklıkla karardı. Muhteşem bir gülümsemeyle kadehini benimkine tokuşturduktan sonra dudaklarına götürdü.

Bir kez yudumladım.

Bir kez.

Normal bir insanın kadeh kaldırırken yapacağı gibi.

Sonra bardağımı masaya geri koydum.

Elder ise bir yudum aldıktan sonra bir yudum daha aldı, bir yudum daha ve bardağı masaya bıraktı.

Bu bir tesadüf olabilirdi. Susamış olabilirdi.

Başka bir deneye daha ihtiyaç duyarak, öğleden sonra topladıklarımı çıkardım. Sorduğum için kendimi kötü hissetmiştim ama can sıkıntısı, beni kendimi eğlendirecek başka yollar aramaya itmişti. Aşina olduğum bir kız odamı temizlemeye geldiğinde, kıpkırmızı olmuş yanaklarımla bir dolarlık banknotu olup olmadığını sormuştum.

Tek kaşını kaldırmış olsa da nedenini sormamıştı. Eğer niyetim özgürlük satın almak olsaydı, bir dolar bana bunu sağlamazdı. İstediğim bir doları vermek yerine küçük bir avuç dolusu uzattı ve gülümsedi. Ona geri ödeyeceğimi söylediğimde bile onları hediye olarak vermişti... bu, yapacağım origami eserlerimi bozmak ve ona geri vermeden önce ütülemek anlamına gelse bile.

Elder'ınkilerden birini açarak kendime öğretmek niyetindeydim. Mükemmel bir turna yaratma ve bana verdiği paradan hayvanlar gibi ona bunu verme hayallerim vardı, onu da beni mutlu ettiği kadar mutlu etmesini umuyordum.

Ama kaç saat denersem deneyeyim... yapamadım. Katlar işe yaramadı, kırışıklıklar beynimde makul bir yere oturmadı. Çok fazla hayal kırıklığına uğradım ve onunla sanat yaratmak yerine parayı parça pinçik yapmaya hazır hale geldim.

Bu Elder'ın uzmanlık alanıydı ve eğer öğreneceksem, bana doğrudan ustanın öğretmesi gerekiyordu. Bu dersin başka niyetleri de beraberinde getirmesi önemli değildi; onu bir birey olarak üstü kapalı ve gizli bir şekilde araştırmak içindi.

Başarısız denemelerimden kalan kırışıklıkları düzelterek masanın üzerine kasten dört banknot koydum ve ona doğru ittim.

Omuzları kasıldı. Bıçak ve çatalı tutan elleri gevşedi. "Bu ne?"

"Bana origami öğretmeni istiyorum."

"Şimdi mi?"

"Pek aç değilim."

Kafasını kaldırdı. Gözlerimiz buluştu ve bir kez daha, o edepsiz, karıncalandıran gerginlik farkındalığa dönüştü.

Lütfen bu işe yarasın.

Elder'ı tekrar baştan çıkarmayı deneyeceksem, bir umut kırıntısına ihtiyacım vardı.

Baştan çıkarmak mı?

Bu kelime... ne kadar yabancı bir kelimeydi.

Birini baştan çıkarmayı *düşünmek* bile ne kadar garip bir kavramdı.

Şaşkınlığımı hemen gurur takip etti. Seksi küçümsemekten, onu kazanmak için planlar yapmaya ne kadar çok yol kat etmiştim. Elder'ın bana hissettirdiği tutkuya tutunmak için geçmişime ne kadar çabuk meydan okumuştum.

Dün onun bacağıyla orgazm olduğum için utanmalıydım; bunun yerine kendimi daha dik otururken buldum. Bana o rahatlamayı sunmuştu ama eğer istememiş olsaydım, hiçbir şekilde başaramazdım.

Seks istedim.

Seks istiyorum.

Sonunda böylesine garip bir aydınlanmayla yüzleştiğimde ağzım açık kaldı.

Ben bir kadındım, Elder bir erkekti. Onu seviyordum ve onu arzuluyordum.

Bizi tehlikeye atacak bir şey yapmadan önce, onun zihninin çalışma şekli hakkında bilinmesi gereken her şeyi öğrenmem gerekiyordu.

Biz barut reçetesi gibiydik... fitilimiz giderek kısalıyor ve daha uçuracak hale geliyordu.

Ayrıca, tüm bunlar onun yüzünden olmuştu. Âşık olduğum için dünyam altüst olmuştu. Üstelik onun hayatının da benim yüzümden altüst olduğunu düşünmek hoşuma gidiyordu. Huzurunu kaçırmanın sorumluluğunu üstlenebilirdim ama bu, ikimiz için de işe yarayacak bir tedavi bulmak için elimden geleni yapmayacağım anlamına gelmiyordu.

"Pekâlâ..." Tabağını itti ve parayı avuçladı. Eğer bir amaç gözeterek izlemiyor olsaydım, eğer ona bir denekmiş gibi bakmıyor olsaydım, bunu kaçırabilirdim.

Ama paraları saydığında, hoşuna giden üç yerine dört tane görünce dudakları tiksintiyle büküldü. Sanki fazladan para iğrenç bir şeymiş gibi vücudu kasıldı. Ama sonra hoşnutsuzluğu geçti ve banknotları masanın üzerine koyduktan sonra birini alıp parmaklarının arasında şaklattı. "Origami sabır ister."

"Sabırlıyımdır."

"Sabit bir el gerekir."

"Ben sabitim."

Titreyen ellerimin üzerine oturdum ve yalanımı gizlemek için elimden geleni yaptım. Elder için sihirli sayının üç olduğuna dair somut bir kanıtım yoktu, aklım da üzerine atlayıp sırf bana üç kez sahip olduktan sonra bitip bitmeyeceğini görmek için onu benimle sevişmeye zorlama senaryolarıyla çalkalanmamalıydı.

Ama onu ne kadar çok incelersem, kanım o kadar çok sıvılaşıyor ve onu o kadar çok arzuluyordum. Bu noktada mantıklı olmanın ötesine geçmiştim. Bu davranışını durdurmak için

ondan uzaklaşmıştım. Onu içimdeki uyanıştan korumak için terk etmiştim.

Ama artık onun erkekliğine karşı dişiliğimi görmezden gelemezdim. Arzusuna karşı şehvetimi.

"Sana göstereceksem daha yakına gelmelisin." Sesi bir miktar isle karardı.

Sandalyemi yaklaştırdım, Elder bana doğru eğilip elindeki doları masanın üzerine bırakırken ensemdeki tüyler diken diken oldu. Yana doğru kalkarak pantolonunun arka cebinden cüzdanını çıkardı. "Bunu farklı bir banknotla halledeceğiz, tamam mı?"

Değersiz bir kâğıt çıkarmasını bekliyordum; sonuçta acemiyken neden parayı çarçur edecektik ki? Onun yerine on poundluk bir banknot çıkardı. *Yuvamın para birimi.* Renkleri ve detayları tıpkı hatırladığım gibiydi.

"İngiltere'den pound mu?"

Başını salladı. "Birkaç gün içinde orada olacağız. Uygun olur."

Bu işe sadece onun kucağına çıkmanın bir yolunu bulmak için başlamıştım ama şimdi bir onluk çıkardığı ve gözleri haşin bir zekâyla parladığı için, kendimi sahte bir ders isterken buldum.

Eğilip masa örtüsünün üzerindeki banknotu düzeltirken saçları alnına döküldü. "Kare değil, bu yüzden bu senin ilk sınavın olacak. Çoğu origami -en azından daha kolay tasarımlar- mükemmel karelerden yapılır."

"Ben de senin yaptığını yapmak istiyorum."

Hüzünle gülümsedi. "İnan bana... istemezsin."

İnan bana... istiyorum.

Sessizlik kalp atışlarımı hızlandırdı ve Elder bir şekilde benden uzaklaştı. Fiziksel olarak değil ama zihinsel ve içsel bir şey dikkatini çekmişti. Onu yemek odasından, Hayalet'ten, bu andan çalmıştı.

Pişmanlık yüz hatlarını gölgeledi, ardından ifadesi inkâr ve utanç duygusuyla doldu. Çok, çok yoğun bir utanç. Parayı sanki kendisine ait değilmiş de çaldığı bir şeymiş gibi dürttü. Bu sadece üzerinde değeri yazan bir kâğıt parçası değildi, ona bir hatırlatıcıydı... Neyi hatırlatıyordu?

Kendinden böylesine nefret etmesini haklı çıkaracak ne düşünüyor olabilirdi?

Elimi onunkinin üzerine koydum ve on poundluk banknotu kavradım. "Ne oldu?"

Kendini silkeleyerek gözlerini kırpıştırdı. "Hiçbir şey."

"Bir şey var."

"Bilmen gereken bir şey değil."

"Her şeyi bilmek istiyorum."

Dudakları büzüldü, gözleri ağzımdan burnuma ve bakışlarıma doğru dans ediyordu. "Eğer sana söylersem, benim hakkımda bir kez daha farklı düşüneceksin."

"Bana ne söylersen söyle, senin hakkında hiçbir zaman farklı düşünmem."

Parmakları gerçeği inkâr etmeye çalışırcasına benimkilerin altında seğirdi. Ne dürüstlüğünden korkmuştum ne de onu içinde sakladıklarını bana gösterdiğine pişman etmiştim. Annesi onu suçlasa bile ona babasının ya da kardeşinin ölümüyle ilgili sorular sormamıştım. İyi biri mi yoksa kötü biri mi olduğunu bilmek istemiyordum çünkü kalbim çoktan seçimini yapmıştı.

"Anlat bana..."

Parayı avucunun altında ezerek derin bir iç çekti. "Sen de bilebilirsin."

"Neyi?"

"Benim ne kadar büyük bir sahtekâr olduğumu."

BÖLÜM YİRMİ BİR

ELDER

On Yıl Önce

Hayat benim için hep böyle bir yer değildi.

Her zaman zenginliğim için saygı görmemiş ya da kötü geçmişim yüzünden dışlanmamıştım. Bu tamamen yeniydi.

Tam olarak üç haftadır.

Yirmi bir gün önce, görünmez biriydim. Artık arkadaşları olmam için kapımı çalan zenginleri soyuyordum. Parmaklarım, çello çalan bir maestro olduktan sonra, cüzdan cepleme konusunda çevik olmayı öğrenmişti, şimdi de harcayabileceğimden çok daha fazla paranın hapsine girmişlerdi.

Bununla ne sikim yapmam gerekiyordu?

Ayrıca insanlar iyi ya da kötü olduğuma karar verirken neden lanet banka hesabımda ne olduğunu önemsiyorlardı?

Ben kötüydüm.

Hem de çok kötüydüm.

Bu hayatı çalmıştım, hak etmemiştim. Şans, karma ya da başka mutlu bir durumun sonucu değildi. Gerçeği sadece Selix biliyordu ve gerçek beni içten içe öyle bir yiyip bitiriyordu ki, taşıyabileceğimden daha fazla boşlukla delik deşik olmuştum.

Zaten taşıyacak çok fazla suçluluğum vardı. Bu? Bu sadece dünyama başka bir acı ekliyordu.

Geri vermek istemiştim.

Hepsini... her kuruşuna kadar.

Ama bu, Selix'in hırsızlığı alıp daha kabul edilebilir bir kavrama dönüştürmesinden önceydi.

Bir borç. Bir yardım eli. Geçmişimi düzeltmek, günahlarımı bağışlatmak ve ailemin bir kez daha benim yüzümden asla tehlikeye girmemesini sağlamak için birinden borç almaktı.

Kahretsin, işte buradaydım.

Utancımı yutuyor, yeni bir isim kullanıyor ve gerçeği derinlerde bir yerde saklayıp herkese yalan söylemek için elimden geleni yapıyordum. Kanal yapımcısına yalan söyledim. Haber sunucusuna yalan söyledim. Bu programı izleyen her işe yaramaz insana yalan söyledim.

Boktan bir şovdu. Ve kızgındım. Çok ama çok kızgındım.

Bu nankörler beni tanımak istiyorlardı. Benden hoşlanıyormuş gibi davranıyorlardı, böylece artık benim olan şeyi çalma şansları olabilirdi. Ama beni asla tanımayacaklardı. Beni tanımaya yaklaşmalarına asla izin vermeyecektim. Bu olay başlamadan önce bile insan ırkına verdiğim değer düşüktü. Şimdiyse iyice dibe vurmuştu.

"Bay Prest."

Gömleğimin yakasını çekiştirdim, pahalı blazer ceketlerin ve kravatların sınırlandırmalarından nefret ediyordum. Daha önce kapüşonlular ve kot pantolonlarla yaşıyordum. Onlar hızlı hareket edebilmemi, süratle koşabilmemi ve yakalanmadan kalabalıkların içinde kaybolabilmemi sağlıyorlardı.

Şimdi, zengin adamların gardırobuna uygun şekilde süslenmiştim ve bu beni boğuyordu.

Bu insanlar beni tanımak mı istiyordu? Siktirip gidebilirlerdi. Onlara sokaklardaki günlerimi, kendim ve annem için sağlık hizmetini karşılayamama endişemi, evsiz kalmamızın sebebinin ben olduğum gerçeğini asla anlatmayacaktım.

Hayatımı lanet olası bir iyilik perisinden daha hızlı değiştiren ve istemediğim sürece bir daha asla yalnız kalmayacağımı

garantileyen tek şeyi çaldığımda bu koşulların bir önemi kalmamıştı. Sevgiyi satın alabilir, arkadaşlarıma rüşvet verebilir ve istediğim her şey için para ödeyebilirdim.

Param vardı. İnsanlar yalancı, dolandırıcı ve üçkâğıtçı olsanız bile parayı severdi.

Görünüşe göre, paranın satın alamayacağı tek şey aileydi.

Bunu biliyordum... Denemiştim.

Parayı çalmak yerine ödünç alma fikrine alıştıktan sonra, çoğunu anneme vermeye karar verdim. Beni tekrar kollarını açarak karşılamasını, yerime yurduma dönmeme izin vermesini ve beni affetmesini hayal etmiştim.

Sadece yüzüme tükürüp ona bir daha asla anne dememi söylemişti.

"Bay Prest?"

Aptalın biri omzuma dokununca irkildim.

Kadının biri boncuk gibi, kıskanç gözlerle, "Hazır mısınız?" diye sordu. O değil de ben kazandığım için kıskanıyordu. Herkesin hayalini kurduğu hayatı yaşayabildiğim için kıskanıyordu.

Para sahibi olmak, tüm dünyamın değişmesi demekti. Kim olduğum, adım ve beni tanımlayan diğer her şey dahil. Yakalanmadan ve her şey altüst olmadan önce bana edilen yeni hitap şeklini öğrenmem gerekiyordu.

Boğazımı temizleyerek başımı salladım. "Evet... hazırım."

"Bu taraftan lütfen."

Bir elimi saçlarımda gezdirerek atalarımdan gelen gür, siyah telleri yatıştırmaya çalıştım ve dosyasına sıkıca sarılan organizatörü isteksizce takip ettim.

Hızlı ama seksi bir salınımla hareket ediyordu. Hiç şüphesiz benim içindi. Beni istediği için değildi, sihirli bir şekilde hayatımda beliren penileri ve dolarları istediği içindi.

"Tam şuradan. Üç dakika sonra yayındasınız."

Cevap vermeden, ellerimi ceplerime sokma dürtüsüyle savaşarak sete doğru yürüdüm. Ellerim, benim en değerli varlıklarımdı. Her hırsız bilirdi ki eğer parmakları zarar görürse, geçim kaynağı ve hayatta kalma şansı da yok olurdu. Benim başka bir nedenim vardı... Parmaklarım paha biçilemezdi çünkü kaotik düşüncelerimi dinginleştirmem için bana müzik veriyorlardı ve bir şekilde beni ölmüş babama bağlıyor, onun nezaketini canlı tutuyorlardı.

Onu özlemiştim.

Kadé'i özlemiştim.

Beni çok uzun bir süre hapse girmekten alıkoyan tek şeyin yalanlar olmadığı, daha basit bir hayatı özlemiştim.

Tanrım, bunu neden yapıyordum ki?

Çünkü kural buydu.

Bu kadar büyük bir kazanç elde ettiğinizde televizyonda bir röportaja konu oluyordunuz. Çoğunlukla halkın yararı içindi. Böylece sistemin bir aldatmaca olmadığını görecekler ve hepsi oynamaya, harcamaya, aptalca hayaller kurmaya devam edeceklerdi.

Bir gün, eğer şanslılarsa, onlar da burada... benim yerimde durabilirlerdi.

Sokaklarda geçirdiğim günlerden kalma yırtık ve kirli Adidas*larımla değil, Givenchy denen bir dallamanın pahalı, gösterişli mokasen ayakkabılarıyla.*

"Oturun, Bay Prest." Spiker gülümseyerek yanındaki kırmızı kadife koltuğu işaret etti. Kutlama renklerini taşıyan loto logosunun ve havada uçuşan dolar banknotlarının arka fonu oluşturduğu o bembeyaz alanda sadece biz olacaktık.

Kaçma içgüdüsüyle savaşarak oturdum. Bir yankesici asla yüzünü göstermezdi. Bu yüzden aynı yere asla arka arkaya gitmezdik. Turistleri takip ederdik, yerel halktan hevesli biri ya da donut seven bir polis tarafından yakalanmamaya dikkat ederdik.

Bir kameraman elinde adımı ve bölüm numarasını gösteren bir panoyla sert ışıkların altına girdi.

Benden önce kaç aptal bunu yapmıştı? Kaç tanesinin hâlâ parası vardı? Çalıntı kazancım için zaten büyük planlarım olsa da, para konusunda bir pislik olmayı reddettim. Daha fazlasını kazanmak için kullanacaktım. İntikamımı almak için ihtiyacım olan her şeyi ayarlayacaktım.

Ve sonra her şey bitecekti.

Affedilmek için yalvaracak ve her peniyi geri ödediğimden emin olacaktım.

"Yayına üç, iki, bir." Kameraman dudaklarını oynatıp tahtayı kapattı ve kayıt ışıklarının yanından geçerek karanlığın içinde kayboldu.

Sikeyim, bu gerçekten oluyordu.

Spiker bana bakmadı. Yüzünde parlak, aptalca bir gülümsemeyle kameranın lensinden görmek istemediğim bir seyirciye bakıyordu. "Bayanlar ve baylar, loto milyonerlerimizle yaptığımız haftalık röportaja hoş geldiniz. Elder Prest'e hoş geldin diyerek ve kazancından dolayı onu içtenlikle tebrik ederek başlayalım."

Kameraları parçalamak istedim. Evlerindeki herkese izlemeyi bırakmalarını söylemek istedim. Benim kim olduğumu bilmelerine gerek yoktu. Utançtan delik deşik olmuş bir yalancıyı görmelerine gerek yoktu.

Sunucu herif, aşırı saç spreyi sıkılmış kahverengi, kabarık saçlarıyla -ve lanet olsun, rimel mi sürmüştü o?- bana doğru gülümsedi. "Öncelikle bize bu kadar büyük bir meblağ kazanmanın nasıl bir duygu olduğunu anlatır mısın, Elder?"

Ellerimi sıktım. Ne söylemem gerekiyordu ki? Bu harika, hayatımı değiştirdi ve ebediyen minnettarım mı demeliydim?

Bunlar yalandı ve ben bunlardan bıkmıştım.

Bu pisliklere boyun eğmeyecektim. Eğer ben bir yankesiciysem, onlar daha büyük bir hırsızlığın içindelerdi. Piyango bir ponzi sistemiydi ve bir şekilde, ben de bu zincirin başını çekmiştim.*

Cevap vermeyince sunucu devam etti. "Eh, satın aldığınız loto biletinin yedi yüz doksan sekiz milyon dolar değerinde olduğunu öğrendiğinizde ilk düşündüğünüz şeyi izleyicilerimize anlatmaya ne dersiniz?"

Kahretsin, bu sayılar gerçek gibi görünmüyordu. Yeni sahte adımla alelacele oluşturduğum banka hesabımda görünmelerine rağmen hâlâ da öyle görünmüyorlardı. Sahtecilere böyle bir şey yaptırmak da baş ağrıtıcı bir hikâyeydi.

"Alışmak çok zaman aldı," diye homurdandım.

Ve bileti ben satın almadım, seni göt herif, zavallı bir adamın cüzdanından çaldım.

Kazancın buruk bir tadı vardı çünkü başkasının hakkıydı. Paraya ihtiyaçları var mıydı? Neye sahip olduklarını biliyorlar mıydı?

Şu anda bile zavallı adamın ehliyeti cebimde duruyordu. Cebimde çalıntı cüzdanla, bir günlük susuzluğumu dindirmek için bir şişe su almaya o markete girdiğimden beri, ehliyeti iyi şans tılsımı ve ne kadar piç olduğumun hatırlatıcısı olarak yanımda taşıyordum.

İçeceğin parasını onun cüzdanından aldığım beş dolarlık banknotla ödemiştim. Parayla birlikte, bir de buruşuk bir piyango bileti çıkmıştı. Arsız görevli, ben bileti yıpranmış deri cüzdanın içine geri sokamadan önce kapmış ve benim için tararken cıyaklamıştı. Ziller çalmış, ışıklar parlamış, bir aptal gibi bir aşağı bir yukarı zıplamıştı.

* Ponzi şeması, Ponzi sistemi veya Ponzi oyunu, yüksek kâr getiren bir üretim varmış gibi göstererek yatırımcıları sisteme katmayı amaçlayan ve ilk yatırım yapanlara ödemenin sisteme sonradan katılanların parasıyla yapıldığı bir dolandırıcılık yöntemidir.

Tuzağa düşürüldüğümü ve polislerin yolda olduğunu düşünerek neredeyse olay yerinden kaçacaktım. Ancak monitörü yüzüme doğru çevirip tüm o korkunç sayıları göstermişti.

Kazanan bendim.

Son yılların en büyük ikramiyesini.

Ben kazanmıştım.

Hayır, o kazanmıştı.

Ve ben, hırsız olarak onu çalmıştım.

Adamın işini bırakma, karısını şımartma ve çocuklarına sadece birkaç kişinin hayal edebileceği türden bir gelecek sunma şansını elinden almıştım.

Sadece cüzdanını çalmamıştım.

Hayatını da çalmıştım.

Ve lanet olsun, bu suçluluk duygusu... Babamı ve kardeşimi öldürmek kadar kötüydü çünkü kurbanım için alternatif bir hayatı öldürmüştüm. Benim yüzümden asla bilemeyeceği bir hayatı.

O gece körkütük sarhoş olup haberi Selix'e vermiştim. Eğer o olmasaydı, kazanan bileti ertesi gün resmi olarak almak yerine yırtıp atacaktım. Sadece uzun süre düşman olarak savaştığımız için onun dostluğunu ve bilgece tavsiyelerini dinledim.

Lanet bir tavus kuşu gibi giyinmemin ve sahte tebrikleri kabul etmemin nedeni oydu. Ve piç kurusu yarısını almayı reddetmişti. Hatta ucuz votkayı içerken hepsini alabileceğini bile söylemiştim. Karmamın başka bir sahte başarıyı kabul edemeyecek kadar lekeli olduğunu da.

Ama o açıkça reddetmişti.

Bana hiç söylemediği ve bugün hâlâ sır olarak sakladığı asil bir nedeni vardı. Birinci değil, ikinci olmayı tercih ediyordu ama o olmasaydı... Neredeyse bir milyar doları kabul etmek bir yana, hayatta olacağımdan bile şüpheliydim.

O uğursuz geceden sonra hayatım, cehennemin derinliklerine kadar lanetlediğim yönetici toplantıları, form imzalamaları ve ilgi odağı röportajlardan oluşan bir kasırgaya dönüşmüştü.

Benim hiç param olmamıştı. Yıpranmış çellom, sinir bozucu küçük kardeşim ve katı ama şefkatli ebeveynlerimle, düşük gelirli ailemle mutluydum.

Sevdiğim her şey gitmişti.

Peki bunun suçlusu kimdi?

Chinmoku.

Televizyon röportajı birdenbire sahtelikten çıkıp bir amaca dönüştü.

Yıllardır ailemin ölümünün intikamını alma ve onları onurlandırma ihtiyacıyla yanıp tutuşuyordum. Artık bu intikamı gerçekleştirmenin bir yolunu bulmuştum.

Öfkeyle, bu geçici şöhreti kendi yararıma kullanmaya karar verdim. Kamera merceğine bakarak sunucunun sorduğu soruları yanıtladım. Benim yerimde olmayı dileyen ve böyle bir şansa sahip olacakları günü hayal ederek izleyen evlerindeki enayilere hava attım.

Bu arada, Chinmoku'ya meydan üzerine meydan okudum.

Adımı değiştirmiştim ama yüzümü değil.

Eğer izliyorlarsa, pes etmeyeceğimi biliyorlardı. Ya onlar ya ben. Ve sonunda, beni avlayacaklardı. Bulabildiğim her silahı alacak ve her beceriyi öğrenecektim, böylece sonunda beni bulduklarında, onları teker teker öldürebilecektim.

İntikam ve ödeşme. Hayatımı adayacağım iki şey.

Biri ölüm, diğeri borç.

O geceden sonra Oliver Gold'un ehliyetini cüzdanımda sakladım ve adresini, sosyal güvenlik numarasını ve banka hesap bilgilerini bulması için özel bir dedektife para ödeyip ona otuz milyon dolar gönderdim.

Paranın geri kalanının yapması gereken bir iş vardı: İntikamım, ailem ve borcumu ödemek için param olsun diye kendini üçe katlamak.

Birkaç hafta sonra, hangi iş alanlarının daha iyi kâr getireceğine dair kapsamlı bir araştırma yaptıktan sonra, bir süper yat işi satın almaya karar verdim. Milyarderler tarafından, gösterişli oyuncaklar için ortaya atılan rakamlar uçuktu.

İlk beş yüz milyonu yapabileceğim en iyi yatı yapmaya yatıracaktım. Kâr için satacaktım. Şöhret kazanacaktım. Her şey yoluna girene kadar bunu tekrar tekrar yapacaktım.

Monte Carlo'nun, kendimi yeniden keşfedeceğim, düşmanımın sonunu getireceğim yer olduğuna karar verdiğim an, Amerika'ya sırtımı döndüm ve Monaco uçağına bindim.

"Elder? El... beni korkutuyorsun."

Gözlerimi kırpıştırdım.

Pim yavaşça görüş alanıma geri döndü. Gözleri gergindi; ağzı acı içinde büzülmüştü. Başımı eğip elimi onunkinden çektim. Onu o kadar sert sıkmıştım ki parmak uçları kan kaybından bembeyaz olmuştu. "Kahretsin, özür dilerim."

"Sorun değil." Hafifçe gülümseyip hafifçe de yüzünü buruşturarak parmaklarını ovuşturdu. "Bir ara kayboldun. İyi misin?"

İyi miydim?

İyi olduğumu sanmıştım. Paranın nereden geldiğini tam olarak hatırlamayalı yıllar olmuştu. Hatta Oliver Gold'a ödeme yaptığım ve daha fazla kazanmak için yatlarımı inşa etmeyi sürdürdüğüm için suçluluk duygusuyla yaşamayı bile başarmıştım.

Pim'e origami dersi vermek için paraya dokunmak beni bir şekilde acı bir hatıra şeridine sürüklemişti.

Neden? Aklımda ne vardı?

Siktir, aklımda her şey var.

Belki de Chinmoku'nun ilk hamleyi yapmasını beklemekten bıktığım içindi. Belki de ailemle yeni bir başlangıç yapmak için yalvarmaktan yorulmuştum. Belki de Pim söz konusu olduğunda kendimi tutmaya çalışmakla işim bitmişti.

Selix bir keresinde bana kendime karşı daha yumuşak davranmamı söylemişti. İyiyi olduğu kadar kötüyü de kabul etmemi. Kalbimin Pim'i ilk fark ettiği günden beri onunla savaşıyordum. O benim tam tersimdi. O iyi olan her şeydi ve ona âşık oldukça, onu kendi dünyama çekip kötü biri haline getiriyordum.

Lanet olsun, çok yorgunum.

Dirseklerimi masaya koyup başımı ellerimin arasına aldım. Zihnim yalanları formüle ediyor ve onları bir kenara atıyordu. Dilimde sadece gerçeğin tadı vardı. "Gördüğün her şey var ya? Bildiğin her şey... hepsi yalan."

Donakaldı. "Ne demek istiyorsun?"

"Demek istediğim Hayalet, denizaltı, Monaco'daki depo... Hepsi sahte."

"Sahte derken ne demek istiyorsun?"

"Çaldığımı söylemek istiyorum."

Pim bir an sessiz kaldıktan sonra sesini alçalttı. "*Çalmakla* neyi kastediyorsun?" Başını iki yana salladı. "Bu mümkün olamaz. O deponun duvarında senin logonu gördüm. Çalışanların seni nasıl sevdiğini gördüm. Annenin kaldığı tepedeki evini gördüm. Ben-"

"Hiçbir şey görmedin. Hepsi çalıntı."

"Bunu nasıl söylersin? Etrafımızdaki her şeyde senin alın terini ve kanını hissedebiliyorum, Elder. Ne kadar sıkı çalıştığını biliyorum. Tasarımlarının ne kadar titiz olduğunu. Kaç müşteriye ürün teslim ettiğini gördüm. Böyle bir şey sahte olamaz ya da çalınamaz."

Daha dik oturarak kendimi mantıklı olmaya ve en baştan başlamaya zorladım. "Depo, şirket... Haklısın, bunların hepsi gerçek. Onları yoktan var ettim ve inanılmaz bir zenginlik getiriyorlar. O şirketin var olma sebebi benim."

"O zaman ne demek istiyorsun?"

"Yani o evi, depoyu, keresteyi, personeli ve bu tür yatları inşa etmek için gereken makineleri başkasının parasını çalmadan asla satın alamazdım."

Tekrar elini tutarken ona dokunmama izin vermesi için gözlerimle ona yalvardım. Çekinmedi, aksine yüzünde hiçbir yargılama ya da eleştiri olmadan öne doğru eğildi.

Onu zaten sevmiyor olsaydım, sırf bu yüzden bile severdim.

Bakışları ciddi bir kabullenişle orman yeşiline döndü. "Anlat bana."

Bunu yapmanın tek yolu her şeyi açık açık aktarmaktı. "New York'ta bir adamın cüzdanını çaldım. İçinde bir piyango bileti vardı. Büyük ikramiyenin yarım milyar dolardan fazla olduğu ortaya çıktı." Başım öne eğildi. "Geri vermem gerekirken el koydum."

Tamamen sessizliğe gömüldü. Şaşkın şaşkın bakıyor, başı hafifçe sallanıyordu.

Onun için her şeyin çok fazla olduğu noktanın bu olduğuna inanarak kalbim öldü. En sonunda *teşekkürler ama kalsın* diyecekti.

Bunun yerine, yüzünde her şey yer değiştirirken, zihninde sağlam bir zemine otururken ve bir kez daha hiç soru sorulmadan kabul ederken gözlerini kırpıştırdı.

Kimdi bu kız? Doğru ve yanlışın sınırları konusunda nasıl bu kadar nazik ve cömert olabiliyordu? Ona borcumu nasıl ödeyebilirdim?

Parmaklarımı sıkarak, "Bu çok mantıklı geldi," diye mırıldandı.

"Ne demek istiyorsun?"

"Taşıdığın suçluluk duygusu. Anlamadığım bir utanç. Suçu asla kabullenmedin, bu yüzden sürekli bedelini ödüyorsun."

Her açıdan haklı olduğunu kabul etmedim ya da birkaç yıl içinde, soyduğum adama borcumun tamamını ödeyeceğimi söylemedim. Onun kazancını iki katına çıkarmıştım. Yakında borcum silinecekti ve sonunda onu yoluma bakmak, ailemi geçindirmek (onlar bunu istemeseler bile) ve geçmişimdeki günahları düzeltmek için faizsiz bir kredi olarak kullandığımı itiraf edebilecektim.

Derin bir nefes alıp son itirafımı yapmaya hazırlandım. Yıllar boyunca saklandığın gerçekleri açıklayınca tüy gibi hafiflemez miydin?

Nedense kendimi daha ağır ve hiç olmadığım kadar yorgun hissettim.

Elini dudaklarıma doğru kaldırıp parmaklarına doğru fısıldadım. "Seni kurtaran adam, yaptığı tüm pislikleri telafi etmek için elinden geleni yapan bir sahtekâr. Ama... bu asla yeterli değil."

Gözleri yaşlarla parladı. Konuşmak için ağzını açtı ama bitirme, buna bir son verme ihtiyacıyla araya girdim. "Adım bile yalan."

Nefesi kesildi.

"Sen Tasmin Blythe'sın. İstemesen de bu senin gerçek adın. Bunu senin bildiğinden daha iyi anlıyorum. Seninle tanıştığımdan beri mektuplarını çalmak, geçmişini ele geçirmek ve senin hakkında her şeyi öğrenmek için elimden geleni yaptım. Ancak ben sikik bir ikiyüzlüyüm."

"El-"

"Hayır. Dinle, Pim. Eski adını kullanmaya hazır olmadığını anlıyorum. Tıpkı benim muhtemelen asla kullanmayacağım gibi. Ben artık o çocuk değilim. Ve olmadığım için de minnettarım."

Yanağını avuçlayarak bakışlarımı dudaklarından ayıramadım. Onu öpmeyi çok istiyordum ama bu itiraftan sonra -bu tamamen plansız ve şok edici derecede aptalca itiraftan sonra- artık hiç iradem kalmamıştı.

Tek yapılması gereken onun öne doğru eğilip ağzını dudaklarıma bastırmasıydı.

Ve her şey biterdi.

Tabaklar yerde, Pim masada olurdu ve buraya geldiğimizden tamamen farklı bir akşam yemeği yerdik.

Bir kez daha kendimle savaşırken sesim hırıltılı çıktı. "Senin hakkında her şeyi bilmek istiyorum. Her düşünce kırıntısını ve anı parçasını istiflemek istiyorum. Onları benim yapmam *gerekiyor*. Ama böyle bir talebi dengelemek için, kendimi paylaşmaya istekli olmalıyım. Ama hazır değilim. Asla da olamayabilirim. Keşke silebilsem dediğim o kadar çok şey var ki... Asla öğrenmeni istemediğim o kadar çok şey var ki. Ve bu yüzden, sahip olduğumuz her şey sonsuza dek denk olmayacak. Senden her zaman verebileceğimden daha fazlasını talep edeceğim ve bu da katlanmaya zorlandığım bir başka borç."

Ona daha fazla suçlayıcı başarısızlığımı söylemeden önce gitmem gerekiyordu.

Onu bırakarak ayağa kalktım ve başının tepesini öptüm, vanilya ve deniz tuzunun yumuşak kokusuyla oyalandım. "Yalnız kalmaya ihtiyacım var, Pimlico. Beni bulmaya gelme."

Fikrimi değiştiremeden oradan ayrıldım.

Onu kucağıma çekip beni affetmesi için yalvaramadan ve kendimi onun içine gömmeden önce.

Eski hatalarımı düzeltmek için bu kadar canla başla uğraşırken, yeni hatalar yaratmadan önce gittim.

BÖLÜM YİRMİ İKİ

PIMLICO

Kırk sekiz saat boyunca Elder'a biraz alan tanımak için elimden geleni yaptım.

Ertesi gün onu ofisinde buldum ancak hava durumu hakkında yapmacık, dikkat dağıtan bir konuşmadan sonra onu kendini işe boğması için yalnız bıraktım.

Günün geri kalanında balkonumda dinlendim ve ufkun, gelgitin gökyüzüyle buluşup güneş ışığıyla cızırdadığı büyülü bir çizgide bulanıklaşmasını izledim.

Ertesi gün öğleden sonra güverteye çıktığımda, Elder'ı yatın baş kısmında, dürbününü gözlerine dayamış, sırtı kaskatı kesilmiş halde buldum ve ufukta da başka bir geminin belli belirsiz dış hatlarını gördüm.

Yanına yaklaşıp uzaktaki gemiye bakarken ondan yayılan enerjinin çatırtısıyla tüylerim diken diken oldu. Tüm benliği gergin ve diken üstündeydi, her an paramparça olmaya hazır gibi görünüyordu. Ancak içimde paramparça olduğunda, sadece patlamak yerine öfkesi ve pişmanlığıyla şehirleri yok edeceğine dair korkunç bir his vardı.

Yirmi dakika boyunca yanında durduktan sonra cesaretimi toplayıp arkamızdaki geminin kimin olduğunu bilip bilmediğini sordum.

Dürbünü indirip bana öyle karanlık ve kasvetli bir bakış attı ki bir an için nefes almakta zorlandım.

Bir saniye sonra tekrar dürbünle bakmaya başladı, ardından da kaptanıyla acil bir toplantı yapacağını mırıldanarak köprüde kayboldu.

Çirkin bir şey dişlerini ona takmıştı. Benimle hiçbir ilgisi olmayan, tamamen geçmişiyle ilgili bir şey.

Chinmoku.

Bizi burada bulmalarını mı bekliyordu? Endişesi savaşa girmekten miydi, yoksa onların ÇDGP ve benim kaderim ile olan bağlarından mıydı?

Sorularım karnımın derinliklerine çökerek midemi bulandırdı.

O gece, yanımda oturmasına rağmen yemeğimi yalnız yedim. Birbirimize tuz ve karabiber uzattık, *tavuk laksa*nın ne kadar hoş koktuğu hakkında yorumda bulunduk ve bir kez daha hava durumu hakkında garip konuşmalar yaptık.

Berbat origami dersinden beri benimle neredeyse hiç göz teması kurmamıştı. Onun zihninde, bunun saygıdan kaynaklandığını biliyordum... tüm servetinin bir yalan üzerine kurulu olduğu fikrine alışmam için bana zaman tanımak istiyordu ama arkadaşça davranmaması beni yalnız ve buz gibi halde bırakmıştı.

Onunla akşam yemeğini paylaşırken bile yalnızdım.

Tek yapmak istediğim ona sarılmak ve adının sahte, servetinin çalıntı olmasının umurumda olmadığını söylemek olana kadar midemdeki sorular düğüm düğüm oldu. Tek umursadığım *oydu*. Tam burada, şu anda tanıdığım adam. Bu adam, hiçbir şeyi ve hiç kimsesi olmasa bile yine de seveceğim adamdı çünkü onun ruhunu, değer verdiğim ve saygı duyduğum bir ruh olarak tanıyordum.

Stres yüzünden aldığım kaloriden daha fazlasını yaktığım yemek bittiğinde, başka bir geminin varlığının onu neden bu kadar rahatsız ettiğini sormaya çalıştım. Gözleri bir kez daha

koruma duygusu ve öfkeyle karardı, rahat ve kaygısız göstermeye çalışsa da haşin bir kıkırdama sesi çıkardı ama bu şimdiye kadar duyduğum en ağır, en kan dondurucu kahkahaydı.

İlk defa, onun varlığında rahatlık bulmadım; sadece onun yüklerini paylaşmama izin verilmemesinden dolayı hayal kırıklığı yaşadım.

Ayağa kalktım ve sessiz bir şekilde iyi geceler diledim ancak o tek kelime etmeden bana odama kadar eşlik etti.

Ve sonra, kapımın önünde acı veren şekilde ayrıldıktan sonra, kapıyı ikinci kez kilitledim.

Elder'ın bana yapmamı söylediği şeyi isteyerek kabul ettim ve biraz geri çekildim. Kapıyı kilitledim çünkü bana öyle yapmamı söylemişti. Çünkü aramızda bir bariyer olmasını istiyordu. Pekâlâ, beni sorunlarının dışında bırakarak başarılı bir şekilde bir engel oluşturmuştu.

Kalbim öfkeyle çarparken balkona çıktım ve yıldızlı gökyüzüne baktım. Başka bir tekneden iz yoktu. Ufukta ne bir ışık ne de şişen yelkenler vardı.

Daha önce -özellikle Fas'tan ayrıldığımızda- başka yatların ve yelkenlilerin yanından geçmiştik. Bu nedenle Elder'ın neden dostça korna çalmaktan, onlara dürbünle dik dik bakmaya geçtiğini anlayamıyordum.

Eğer Chinmoku'nun denizde saldıracağına gerçekten inanıyorsa, neden endişeleniyordu? Hayalet'te ihtiyaç duyduğundan daha fazla silaha sahip olduğunu söyleyen kendisiydi.

O gece iyi uyuyamadım. Korsanlar, adam kaçırma ve siyah maskeli adamlarla ilgili rüyalar bana eşlik etti. Sabah olduğunda, perdelerimi parlak bir güneş ve boş bir ufka açınca rahatladım.

Bir kez daha kahvaltımı tek başıma yaptım.

Aklım Elder'ın bana söylediği sırra döndü. Belki de en büyük sırrıydı. Eğer öyle değilse, daha fazla samimi itiraflara nasıl

katlanacağımı bilmiyordum. Başka biri olsaydım, bir adamın maddi güvencesini elinden alıp kendisine kullandığı için onu yargılayabilirdim. Eğer öfkesinin altında ne kadar saf olduğunu görmeseydim, uzaklaşabilirdim.

Ama yapmadım.

Sonrasında Selix beni bulup Elder'ın anlatmadığı kısımları anlattı.

Müsli ve yoğurttan oluşan sade bir kahvaltıyı bitirdikten sonra beni eğlendirecek bir şeyler bulmak için güvertede dolaştım. Küpeştenin üzerinden bakınca Elder'ın aşağıdaki okyanusta yüzdüğünü, dalgaları büyük beyaz köpekbalığı gibi yarıp geçtiğini gördüm.

Dirseklerimi korkuluklara dayayarak sevdiğim adamın hayal kırıklığını ve öfkesini masum dalgalara boşaltmasını izledim. Selix beni doğrular ve yanlışlar üzerine, bazılarını kabul ederken diğerlerini nasıl kabul edemediğim konusunda düşünürken buldu. Pozisyonumu taklit ederek Elder'ın iblislerini alt etmek için elinden geleni yapmasını izlerken bana eşlik etti. Birkaç dakika boyunca gerildim, Selix söz konusu olduğunda hâlâ biraz rahatsızdım.

Ne istiyordu ki?

Konuşmak istediğinden şüpheliydim. Bunun için Elder'a çok sadıktı. Ancak bu, benim bu tür kurallara uymak zorunda olduğum anlamına gelmiyordu.

"Biliyorsun, değil mi?" Onunla yüzleşmek için döndüm. "Paranın nereden geldiğini?"

Gözlerini Elder'dan ayırmadan kaşları kalktı. "Sen biliyor musun?"

Dönüp Elder'ın kollarından ve ayaklarından çıkan küçük su sıçramalarının, okyanusun mermer görünümünü bozduğu denize baktım. "Bana anlattı."

"Suçun, onun her şeyi yeniden değerlendirmesine neden olduğunu da söyledi mi? Bir gecede parlak bir hırsızken ıslah olduğunu?"

"O kadar çok kelimeyle değil."

Selix sessizleşti.

Elder'ın dolabında başka hangi iskeletlerin olduğunu sormam gerekip gerekmediğini bilmiyordum ama Selix bana öyle bir bilgi kırıntısı verdi ki kalbim Elder'ın bağladığı çapadan kurtuldu.

Sesi alçaktı, deniz meltemi yüzünden zar zor duyulabiliyordu. "Çaldığı şeyi neredeyse geri ödediğini de biliyor musun?"

"Ne?" Dudaklarım şaşkınlıkla aralandı.

"Eğer onu parayı soygundan ziyade bir borç olarak görmeye ikna etmeseydim asla kabul etmezdi. O zamandan beri başarısından borç olarak bahsediyor."

"Borç mu?"

Omzunu silkti. "Suç."

Sözleri kafama dank edince gözlerim büyüdü. "Yani... Elder adamı buldu ve ona borcunu mu ödedi?" Birinin bunu yapabileceği ve bir şekilde bir serveti alıp iki katına çıkarabileceği fikri aklımı başımdan aldı.

"Hepsini geri vermek istedi ama ben onu ikna ettim." Selix sırıttı. "Sonra çoğunu verip birkaç milyonu ailesi için saklamak istedi. Ona hayatın kendisine bu fırsatı verdiğini söyledim. Doğruca çalmadan, sorunsuzca ödünç alabilirdi."

"Ne diyeceğimi bilemiyorum."

Demek Elder'ın bu kadar çok çalışmasının nedeni *buydu*. Dünyayı dolaşıp serseriler ve suçlularla uğraşmasının ve böylesine güzel, yüzen sanat eserleri yaratmasının sebebi buydu. Yeraltı dünyasında olmaya ihtiyaç duyduğu için değildi, suçun para getirdiğini bildiği ve bir borcu ödemek için maaş çeklerine ihtiyacı olduğu içindi.

"Sana Chinmoku'dan bahsettiğini biliyorum, o yüzden sana bir tavsiyede bulunacağım." Selix bana döndü ve Elder'ın hâlâ yatın etrafında yüzdüğünden emin olmak için omzunun üzerinden baktı. "Yıllar geçtikçe, Elder korkunç bir üne kavuştu, insanları kızdırdı, başkalarıyla dost oldu ve çok fazla yalan söyledi. Tek istediği evine dönüp huzur içinde yaşamaktı ama intikam böyle alınmaz. Uzun bir oyun oynuyor ve büyük maç yaklaşıyor."

Parmaklıklardan uzaklaşırken omzu benimkine değince duraksadı. "Geliyorlar. O bunu biliyor. Ben de biliyorum. Sen de bunu bilsen iyi edersin çünkü onun için geldiklerinde, alabileceği her türlü yardıma ihtiyacı olacak."

O uzaklaşırken elimi uzatıp kolunu kavradım.

Sanki ona dokunduğum için şok olmuş gibi şaşkın bir ifadeyle tuttuğum yere baktı.

Benden elimi çekmemi isteyemeden sordum. "Ne yapabilirim? Ona nasıl yardım edebilirim?"

"Bunu söylemek bana düşmez." Omzunu silkti, yüzü mesafeli ve biraz da soğuktu. "Gittin çünkü onun için doğru olanın bu olduğunu düşündün. Bu seni iyi bir insan yapar, onun seninle birlikte olmasını engellemeye çalışmayacağım. Ama onu incitmeyi bırakmanın bir yolunu bulmalısın. Onlar geldiğinde kafasının net olması gerek. Çünkü geliyorlar, Tasmin Blythe. Sözlerimi unutma. Ve eğer hazır değilse, ölecek. Ve sonra ailesi ölecek. Ve sen de öleceksin. Peki tüm bu yoktan var ettiği her şey? Hepsi bir *hiç uğruna* yok olacak; tıpkı ailesinin istediği gibi babası ve kardeşiyle birlikte yansa da olurdu."

Elimi kolundan çekerken, "Sana yalan söylüyor," diye mırıldandı. "Onun saçmalıklarına inanmazsan, ona istediğini vermekten çok daha fazla yardım etmiş olursun."

Kalbim onun tavsiyesini kavradı, çaresiz bir bilgi susuzluğuyla içine çekti. "Senin yaptığın şey bu mu?"

"Arkadaşlar böyle yapar. Ve ben birçok şeyim ama her şeyden önce onun arkadaşıyım."

Sanki hiç konuşmamışız gibi ellerini ceplerine sokarak uzaklaştı. Sanki bana, kendisini eski efendimin kanıyla boyayan ve beni sahiplenen adamı nasıl baştan çıkaracağıma dair ipuçları vermemiş gibi.

Aşağıdaki denizden yükselen bir rüzgâr Elder'ın bir turu daha tamamladığını ortaya çıkardı. Sırtımda bir ürperti dolaşırken kollarımı kendime doladım.

Selix gerçek adımı kullanmıştı.

Rahatlatıcı ya da ilham verici değildi.

Uğursuzdu, tedirgin ediciydi ve sözlerinin tam olarak yapamadığı şeyi yapmıştı.

Chinmoku, Elder'ın yaptıklarının yanına kalmasına izin vermeyecekti.

Ve ben de Elder'ı bırakmayacaktım.

En sonunda hayatıma gireceklerdi. Artık Elder'ın benimle güvenle yatıp yatmayacağını ve sonunda huzuru bulup bulamayacağını anlamak için sınırsız zamanım yoktu.

Bir kronometre başlamıştı.

Hızla ilerliyordu.

Zaferle mi yoksa kan banyosuyla mı sonuçlanacağını bilmediğim bir bitiş çizgisine doğru koşuyordum.

O gece bir felakete uyandım.

Bir an sıcak battaniyelerin altında kıvrılmışken, sonraki anda kapı çarpıldı, ayak sesleri yatağıma kadar geldi, yorgan üstümden çekilip alındı ve güçlü kollara doğru çekildim.

Gözlerim irice açıldı.

Zihnim kapandı.

Korku ve panik beni sırılsıklam etti.

Kapıyı kilitlememiştim.

Gerçekten kilitlemeliydim.

Sesim aynı anda iki şey yaptı: Saklanmaya ve dilsiz olmaya çalıştı. Çığlık atmaya ve gürültü yaratmaya çalıştı.

Bir karmaşada karar kıldım. Uykulu ve korku dolu, kekeleyen bir tiz çığlık sesi çıkardım. "Beni *yere* b-bırak!" Çığlık attım ve tekmeledim, saldırganıma saldırmak için elimden geleni yaptım. "Hayır! Dur! *Bırak* beni!"

"Pim... benim."

Dehşete karşı gözlerimi kırpıştırdım, rüyalarımda bana tatlı sözler fısıldayan sese tutundum. "Elder?"

Ne halt ediyor bu?

"Sana zarar vermeyeceğim."

Beni kandırabilirdi.

Odamdan çıkıp koridora doğru koşarken ve asansörü beklemek yerine merdivenlerden aşağı uçarken omzunun üzerinden acı içinde zıpladım. Hayalet halı ve apliklerden oluşan bir bulanıklığa dönüşerek midemi bulandırdı. "Beni nereye götürüyorsun?"

İçine ne girmişti böyle? Neden sabahın bilmem kaçında Hayalet'in içinde koşturuyordu?

"Neredeyse geldiler. Personelin çoğu yerini aldı." Selix bir kat yukarıdan göründü ve bizi bir kat daha aşağıya kadar takip etti. "Makineli tüfek emrine hazır."

"*Ne?*" diye cıyakladığım sırada Elder boşta kalan omzunu, keşfettiğim ama sıkıcı ve önemsiz bulduğum bir katın kapısından içeri soktu, beni bir şeker çuvalı gibi omzunda taşıyarak koştu.

Selix'i tamamen görmezden geldi.

Koridorun sonunda hızla durdu, beni yatay konumdan dikey konuma çevirdi ve ayaklarımın üzerine bıraktı. Beynim baş dönmesiyle sarsılırken olduğum yerde sendeledim.

Ağız dolusu mide bulantısını yuttum.

Elder çenesini sıkıp basit bir dolabın ön cephesini çekerek açtı ve arkasındaki bombaya dayanıklı kalın kapıyı ortaya çıkardı.

Bariyeri yumrukladığında gözlerim kocaman açıldı. "Aç kapıyı."

Kapı, mutfak personelinden tanıdığım bir kız tarafından anında açıldı. Uyurken yastığa sürtünmekten sarı saçları başının etrafında bir hale gibi dağılmıştı. "Kadro sayıldı. Köprüyü yöneten personel dışında herkes burada."

Elder bir elini alnında parlayan terin üzerinde gezdirdi. "Onay emri gelene kadar onları burada tut." Beni öne doğru iterken bana dokunmadı, öpmedi ya da kulağıma nazik bir şeyler fısıldamadı. Onun için, aklı başka bir savaştayken koruyacağı bir bireyden başka bir şey değildim. "Onu yanında tut. Dışarı çıkmasına izin verme. Beni duyuyor musun?"

Öfkelendim. Sanki orada değilmişim ya da basit komutları anlayacak beyin hücrelerim yokmuş gibi konuşulmasından hoşlanmıyordum. Baş temizlikçi -saçları bigudiler olan yaşlı bir kadın- kolumdan tutarak beni isteğim dışında odaya çekti. "Ona iyi bakacağız, efendim."

Elder onaylarcasına homurdandı, çoktan başka bir göreve odaklanmıştı.

Beni bir müttefik ve onunla savaşmaya yardımcı olabilecek biri olarak görmek yerine, endişelenmesine gerek kalmaması için ortadan kaldırılması gereken bir yük olarak görüyordu.

Bu ne *cüretti*?

İlk tanıştığımızda zayıf olduğumu biliyordum. Hâlâ Harold'dan kalma soluk morluklarım olduğunu ve hâlâ üstesinden gelmem gereken başka sorunlarım olduğunun farkındaydım ama ne cüretle bana sırtını dayayacak kadar güvenmezdi?

Üstelik olan biten onca şeyden sonra.

Her ne oluyorsa onunla birlikte olmak istiyordum, bir dolaba tıkılıp unutulmakla işim yoktu.

Elini tuttum. "El, seninle gelmeme izin ver. Ben-"

Parmaklarını bileğimi sarıp elimi ayırdı. "Burada kalmana ihtiyacım var, Pimlico. Anladın mı?"

Kapıyı gözledim. Daha doğrusu kale girişi gibi şeyi... Hayalet'in diğer girişleri gibi cilalı ahşaptan değildi. Bu kalın menteşeleri, ağır kilitleri ve metal kaplama ön ve arkasıyla kurşun geçirmezdi.

Beni bir kez daha temizlikçinin ellerine iterken kükredi. "Onu burada tutun. Anlaşıldı mı?"

Kadın başını salladı. "Anlaşıldı." Tekrar dirseğimi tutarak beni Elder'dan uzaklaştırdı.

Kolumu onun çekiştirmelerine karşı çekip dizlerimi kilitledim. "Elder, bekle. Neler oluyor?"

Endişe ve tedirginlik havası bana da bulaştı. Hayalet'teki her personel arkamda endişeyle duruyordu.

Bunun tek bir anlamı olabilirdi.

Aman Tanrım, buradalar.

Elder'ın benimkilerle buluşan siyah gözleri pişmanlıkla parlıyor, şiddetle acımasızlaşıyordu. "Hiçbir şey. Ve Tanrı aşkına, Pimlico, burada kalıp dediğimi yap." Ona dokunmak ve çılgınca uyandırıldığım bu korkudan sonra biraz akıl sağlığı bulmak için hissettiğim ihtiyacın aynısıyla savaşıyormuş gibi başını keskin bir şekilde sallayarak koridorda hışımla ilerledi ve beni personelle birlikte kapana kısılmış halde bıraktı.

Merdiven boşluğunda gözden kaybolduğu anda sarı saçlı kız kapıyı kapattı. Beni tutan kadına doğru döndüm. "Bırak beni."

Parmaklarını çözerek odaya geri döndü. "Sadece seni güvende tutuyorum."

"Pekâlâ, yapma. Benim güvenliğim seni ilgilendirmez." Gözlerim onu takip etti. Mekânı incelediğimde öfkem söndü. Kapı nasıl sadece bir kapı değilse, burası da sadece bir oda değildi. Duvarlarda pencere yoktu, etrafta kanepeler vardı ama diğer Hayalet mobilyalarının lüksüne kıyasla bunlar dardı ve davetkâr değillerdi. Yan taraftaki uzun masanın üzerinde yüzlerce su şişesi ve kıtlığa hazır paketlenmiş yiyecekler duruyordu ama benim dikkatimi çeken ortadaki parçaydı.

Geniş alanın ortasında, etrafta dolaşan insanların arasına gizlenmiş bir tekne duruyordu. Sıradan bir tekne değildi, odadaki herkesi içine alabilecek kadar büyük, silahlarla ve tentelerle donatılmış bir tekneydi.

Bu da ne böyle?

Bakışlarım zemindeki küçük bir eğimin hiçliğe doğru yerde kaybolduğu arka duvara kaydı. Pencere yoktu ama duvar sadece bir duvar değildi. Bir kapıydı; cankurtaran botu için büyük bir çıkış rampası.

"Burası da *neresi*?" Gözlerimi kırpıştırarak çalışanlara baktım; bazıları telaşlı ve uyanıkken diğerlerinin gözleri minicikti. Onlar da rahatsız koltuklarda uyukluyorlardı.

Helikopterle ilgilendiğini gördüğüm bir adam, "Burası güvenli oda," dedi.

"Neye karşı güvenli?"

"Korsanlara tabii ki."

Dudaklarım şaşkınlıkla aralandı. "Öyle bir şey yok."

"Hikâye kitaplarındaki tipik korsanlardan değil, hayır. Ama gemilere binen, soyan, tecavüz eden ve öldüren pek çok haydut gemi var. Gemideki herkes için yeterli yiyecek ve su bulunan güvenli bir oda bulundurmak denizcilikle ilgili bir gerekliliktir. Normalde protokol yardım çağırmak ve beklemek ya da korsanların istediklerini alıp gitmesidir. Ancak Bay Prest bir adım daha

ileri gitti ve felaketle sonuçlanabilecek bir durumla karşılaşma ihtimaline karşı yattan çıkış yolumuzun olmasını sağladı."

Felakete dönüşen şey kalbimdi. İçimde bombalar patladı, şarapnel parçaları kanıma karıştı.

Elder neden burada değil de dışarıdaydı? Onu ve köprüdeki adamları kim koruyacaktı?

Parmaklarımın ucunda yiyecek ve kaçış yolu ile ne kadar güvende durursam, buna o kadar dayanamıyordum. Elder. Kaptan. Onlar dışarıdaydı... bizim için savaşıyorlardı.

Biz ne halt ediyoruz?

Neden bizim hayatımız onlarınkinden daha değerli oluyordu? Onlar tehlikeyle burun buruna yüzleşirken biz neden tehlikeden uzak oluyorduk?

Ben... burada kalamam.

Onunla birlikte olmalıydım. Chinmoku ziyarete geldiyse, onlarla tek başına yüzleşmesine izin veremezdim.

Yapmayacaktım.

Kendimi tehlikeye atmamın aptalca olması umurumda değildi. Yoluna çıktığım için Elder'ın bana öfkelenecek olması umurumda değildi.

O dışarıda bilmediğim şeylerle yüzleşirken ben burada duramazdım.

Gürültülü bir sis düdüğü odadaki gergin mırıltıları bozunca gözlerimizi tavana çevirdik. Bir hoparlör sesi duyuldu ama sözcükler cızırtılıydı ve duyulması zordu.

Teknenin yanında volta atan baş hizmetçi, "Ah, Tanrım. Yata biniyorlar," dedi.

Başka bir sis kornası daha yankılanırken personel beni unuttu, bu defa bütün Hayalet'i titretip yankılandı. Kaptan kendi gürleyen çağrısıyla cevap vermişti.

Bu bir savaş çağrısı mıydı, yoksa teslim olma çağrısı mı?

Elder asla teslim olmaz.

Hâlâ tüm sırlarını bilmiyordum ama eğer *Chinmoku'ysa* iki seçenek vardı. Ya öldürecek ya da öldürülecekti. Mümkün olan sadece iki senaryo vardı ve ben burada durup onun böylesine korkunç seçimlerle tek başına yüzleşmesine izin vermeyi kabul etmeyecektim.

Herkes gibi gözlerimi tavana dikmiş, yeni bir silah sesi ya da misilleme kornası bekliyormuş gibi yaparak kapıya doğru ilerledim. Kilit mekanizmasını kurcalarken ve birden fazla sürgüyü açarken kimse bana dikkat etmedi.

Güvenlik duygusu insanlara bunu yapıyordu. Özel sığınaklarında dokunulmaz olduklarını bilmek, hayatın nasıl bölündüğüne odaklanmalarını sağlıyordu. *Onlara karşı biz.* Yakında soyu tükenecek olanlar ve hayatta kalacak olanlar.

Elder'ın yaralanacağı düşüncesiyle ellerim daha hızlı çalıştı.

Lütfen iyi olsun...

Hoparlörden başka bir şey kesik kesik ve anlaşılmaz bir şekilde bağırıldı. Elder ve ekibine her ne yapmalarını söylüyorlarsa, itaat edeceğini sanmıyordum. Yankılanan ilk el silah sesiyle tenim gerildi, şimdiden katliamı hayal ediyor ve Tanrı'dan aşırı aktif hayal gücümü asla hayata geçirmemesini umuyordum.

Titreyen parmaklarımla en sonunda kapının kilidini açmayı başardım. Lanet şey bin ton ağırlığındaydı. Geçebileceğim kadar geniş açabilmek için mücadele ettim. Önce bacağımı ittim, kalçamı eğdim ve aradan süzülerek geçtim.

Son saniyede genç bir hizmetçi beni fark etti. Bir şey söylemek için ağzını açtı ama başımı iki yana sallayıp parmaklarımı dudaklarıma bastırdım.

Bu onun değil, benim kararımdı.

Eğer hayatımı riske atmak istiyorsam bu benim seçimimdi. Bunun da elimden alınmasına izin vermeyeceğim kadar çok seçim hakkım elimden alınmıştı.

Kaşlarını çatsa da başını sallayarak onayladı, boşluktan kıvrılarak geçip gitmemi izledi.

Personel burada kalmak zorundaydı. İşverenlerine olan sadakatleri para karşılığında hizmet etmekten ibaretti; ne daha fazlası ne de daha azı. Benim Elder'a olan sadakatim ise tamamen farklı bir şeydi. Karşılığında sevgisini vermesi umuduyla ona kendi sevgimi sunuyordum. O beni asla kendi başıma korkunç bir şeyle yüzleştirmezdi. Bu sebeple, ben de ona izin vermeyecektim.

Eğer orada olmazsam kendimi asla affetmeyeceğim-

Bu düşünceleri kestim.

Özgürlüğe giden son yolu kayarak geçerken, bu kadar yavaş olduğum için duyduğum hayal kırıklığını yuttum ve yerine oturtmak için devasa barikata yaslandım.

Sürgülerin yerine otururken çıkardığı ses koridorda yankılandığında güvenli olduğunu anladım.

Hiç pişmanlığım yoktu. *Acaba* demiyordum.

Soluk pembe geceliğimi yukarı kaldırarak güvenli odaya son bir kez baktım ve koridordan aşağı fırladım.

Saçlarım uçuştu.

Kalbim kanatlandı.

Merdivenlerden yukarı, yukarı, yukarı Elder ve Chinmoku'ya doğru süzüldüm.

BÖLÜM YİRMİ ÜÇ

ELDER

Tek yapmak istediğim bu piçlere yatımdan defolup gitmelerini söylemekti. Ama bunu yapamazdım çünkü bu bana hapse tek yönlü bir bilet kazandırırdı.

Yetkili adamın karşısında dururken -patrondan patrona- üniformasını süzdüm, kibirli havasından nefret ettim ve kollarındaki rütbe yamalarına kaşlarımı çattım. Sanki sikimdeymiş gibi rütbesini kutlayan yamaları vardı.

Jolfer yumruklarını sıkmış bir halde sağımda, Selix ise solumda duruyordu; yüzü benim okunaksız maskemi taklit ediyordu. Gecem kötüden daha kötüye dönüşmüştü ve şimdi başka hangi yeni cehennemi getireceklerini görmek için bekliyordum.

Lanet olsun, bize sadece el sallayamazlar mıydı? Tüm müret-tebatıma dehşet saçmak üzere olanın Chinmoku olduğunu düşünerek bana kalp krizi geçirttikten sonra yata binmek zorunda mıydılar?

Öfkemi yutarak hırladım. "Bak, bizi tanıyorsun. Bunu yapmanıza gerek-"

"Bekle!" Pembe, hızlı ve intihara meyilli bir şey köprünün kapısından içeri dalıp doğruca bana doğru geldi.

"Tanrım." Pim yan tarafıma çarpıp dengemi bozunca sendeledim.

Özür dileyen bir bakışla uzaklaştı ve bakışlarını üniformalı davetsiz misafirlere dikti. "Kim olduğunuz umurumda değil ama bu gemideki birine zarar verirseniz hepinize bunu ödetirim."

Ne.

Sikim.

Oluyordu?

Onun saf, mükemmel sesi hayalarımı kopardı. Gücü ve vahşiliği dizlerimi ve duruşumu darmadağın etti.

Sikeyim, hareket edemiyordum.

Ne *halt* ediyordu? *Aklından* ne geçiyordu?

Böyle bir hareketle kendini öldürtebilirdi. Onun korunmasından ben sorumluydum, aksi mümkün değildi.

Tanrım, bu kadın!

Neredeyse sebep olacağı felaket için kalbim donarken bile iliklerime kadar şefkatle dolup taştım. Çünkü beni hayatta tutmak için ölmeyi tercih ederken benim de aynı şeyi yapmama izin vermemişti.

Bunun beni ne kadar çarpık hissettirdiğini anlama lüksüne sahip değildim.

Ne kadar hayrete düştüğümü. Ne kadar sinirlendiğimi. Ne kadar şaşkın, kızgın, mutlu ve *hiddetle dolu* olduğumu.

Şansımıza, bu gece düşündüğüm gibi değildi. Herkesi boşu boşuna güvenli odaya kilitlemiştim. Aslında, hepsinin saklandıkları yerden çıkıp bu ziyaretçilerle tanışması gerekiyordu. Okyanus yasalarının emrettiği gibi sorular sorulacak ve cevaplar verilecekti.

Aşırı tepkim için paranoyamı, uykusuzluğumu ve kaotik bir beyin karmaşasını suçluyordum.

Ufku çok fazla şüpheyle incelemiş, diğer gezginler ve keyifli denizciler yerine Chinmoku'yu görmüştüm. Deniz polisini kötü adamlar olarak resmetmiştim.

Pim'in üst kolunu tutarak onu kendime doğru çektim. "Ağzını kapalı tut."

Güvenli oda tatbikatı yanlış alarm olsa bile Pim'i yine de saklardım çünkü teknik olarak, Hayalet'te bulunmasına izin yoktu. Bu gece kimse öldürülmeyecekti ama birileri -büyük ihtimalle de ben- bir dünya sorgulamaya ve kurallarla ilgili azarlara maruz kalacaktım.

Sanki kafamda yeterince şey yokmuş gibi.

"Misafiriniz mi, Bay Prest?" Görevli adam Pim'i bir aşağı bir yukarı süzdü, boncuk gibi gözlerinin Pim'e bakmaya izni yoktu. Şüphe dolu bakışları takdire dönüştüğünde yumruklarımı sıktım. Pembe geceliği inceydi ve çekici vücudunu pek de gizlemiyordu, özellikle de köprüdeki parlak ışıklar kıvrımlarını ortaya çıkarırken.

Ellerim kıvrıldı ama yüzümü profesyonel tuttum. "O önemli biri değil."

Pim hızla nefes aldı. Kolunu tutan parmaklarımı sıktım.

Daha önce hiç bu kadar iğrenç bir şey söylememiştim. O önemliydi. Hem de çok önemliydi. İşte bu yüzden doğrudan bir emrime karşı gelerek ve benim savaşımı vermeye gelerek beni tamamen mahvetmişti.

Gelenler sahil güvenlik değil de Chinmoku olsaydı neler olabileceğini düşündükçe kalbim yerinden çıkacak gibi oluyordu.

Disipline edilmesi gerekiyordu, beni dinlememenin sonuçlarının ona öğretilmesi gerekiyordu.

"Önemi ne olursa olsun herkes kayıt altına alınmalı ve seyahat için izin verilmelidir. Bunu biliyorsunuz," diye mırıldandı

komuta subayı. "Sakın bana deniz görgü kurallarıyla ilgili bilginizi tazelemeye ihtiyacınız olduğunu söylemeyin, Bay Prest?"

Boğazımdan bir hırıltı yükseldi.

Yalan söylemeye hazırdım ama onun personel olduğunu söylersem anında anlarlardı. Tutmak zorunda olduğumuz titiz kayıtlar ve çalışan pasaportları yüzünden yalan söyleyemezdim.

Dişlerim birbirine kenetlenmek istedi ama sadece, "O bir misafir," diye kestirip attım.

"Yani gemide yeni kimse olmadığını söylerken yalan mı söylediniz?"

Çenemi havaya kaldırdım ve o çizgiye yaklaşması için ona meydan okudum. *Kendimi kaybedip herkesi yatımdan aşağı atacağım çizgiye.* Tüm bunların sonuçları siktirip gidebilirdi. "Anlık bir muhakeme hatası."

Pim bir bana bir sahil güvenlik komutanına baktı. Güzel yüzü kafa karışıklığıyla buruşmuş olsa da anlamak için elinden geleni yapıyordu.

Basit bir hataydı. Saldırı altında olduğumuzu düşünerek rutin bir kapatma ve silahlanma çağrısı yapmıştım. Sahil güvenlik logosunu görmemiştim. Jolfer, telsizle gemiye çıkma ve genel bir denetim yapma talebinde bulunduklarını bana söylememişti.

Başka birinin daha Pim'in dosyasına eriştiğini öğrendiğimden beri diken üstündeydim. Ben anında savunmaya geçmeden ve bunun lanet bir savaş olduğuna inanmadan hiçbir gemi yaklaşamazdı.

"Hanımefendi?" Başmüfettiş bir not defteri çıkardı. "Bana adınızı söyleyebilir misiniz?"

Pim gözlerini kıstı; yutkunurken boğazı hareket etti. Cevap vermedi ve bir kez daha, kararsız kaldığında ya da korktuğunda sessizliğin onun dostu olduğunu hatırladım.

Eğer bu işten tutuklanmadan ya da ciddi bir para cezası almadan kurtulmak istiyorsam, gerçek adını vermek de dahil olmak üzere ne isterlerse yapmak zorundaydı. Nazikçe başımı sallayarak onu cesaretlendirdim. "Sorun değil. Ona cevap ver."

Benden ona bakarken kaşlarını çattı, bir tuzak var mı, yok mu onu görmeye çalışıyordu. Sonunda duruşunu dikleştirdi ve çelik gibi bir sesle, "Adım Tasmin Blythe," dedi.

"Peki ne zamandır Hayalet'te misafirsiniz?"

Tanrım, ne derse desin bu gece ceza alacaktım. Bir kuralı daha çiğnemiştim: Onunla ilgili en ufak bir bilgiyi bile vermeyi reddetmiştim. Ne yata binişinden ne de ziyaret ettiği yerlerden bahsetmiştim. Limanlar ve göçmenlik bürosu için tek bir şey bile kaydetmemiş ya da hangi ülkeden olduğunu noterden onaylatmamıştım.

Bunu neden yaptım?

Pim teknik olarak var olmadığı için miydi? Eğer biri onun bende olduğunu öğrenirse, beni seks kaçakçılığı ve ÇDGP ile ilişkilendirebilir diye miydi? Belki de onu ilk kurtardığımda bile, onu olması gerekenden çok daha fazla istediğimi ve Pim gibi bir kadının özleneceğini biliyordum. Aranacaktı.

Kendi çıkarım için onun varlığını kasten bir sır olarak saklamıştım.

"Hımm," dedi Pim, çıplak ayakları sert zemine gömülürken bembeyaz kesilmişti. "Emin değilim..." Bana dönerek yüzümde rehberlik edecek bir ifade aradı.

Hareketi çok barizdi.

Memur gözlerini devirdi ve bana zaten bildiğim şeyi, protokole uymadığım için aptal olduğumu söyledi. Bu basit bir biniş, çapraz kontrol, etrafta dolaşma ve ayrılış olabilirdi.

Şimdi, Pim'in gelişi ve gemideki ekstra silahlarla birlikte, bu tam bir gözetleme festivaline dönüşecekti.

"Cevap ver kızım," diye üsteledi memur.

Devam etmesi için başımı salladım, nasıl cevap vermesi gerektiğine dair herhangi bir ipucu vermedim. Bu onun suçuydu. Onun bu duruma düşmesini engellemeye çalışmıştım ama o beni görmezden gelmişti.

Kendi başınasın, Pimlico.

Ve sonra, yalnız kaldığımızda... sen ve ben ciddi bir konuşma yapacağız.

Bakışlarını benimkilerden ayıran Pim boğazını temizledi. "Tam olarak emin değilim. Birkaç hafta. Birkaç ay? Okyanusta zaman daha farklı geçiyor gibi."

"Peki pasaportunuz var mı? Vizeniz?"

Kaskatı kesildi. "Bunlara ihtiyacım olduğunu bilmiyordum."

"Uluslararası sularda seyreden herkes göçmenlik için hazırlıklı olmalıdır."

"Ah." Ayaklarına baktı, sonra bakışlarında isyanla söz konusu adama döndü. "Pasaportum olmayabilir ama parmak izlerimin ve kim olduğumun yazılı olduğu bir polis dosyam var. Bu yeterli mi?"

İniltimi yuttum, kendime tokat atmamak için elimden geleni yaptım.

Kahretsin, harikaydı. Az önce bir suçtan dolayı işlem gördüğünü itiraf etmişti.

Görevli bana küçümser bir bakış attı. "Şimdi de suçlulara yardım ve yataklık mı ediyorsunuz, Bay Prest? Bu gittikçe daha da ilginçleşiyor." Defterini kendini beğenmiş bir tavırla tutarak ilerledi. "Buralarda başka ne saklıyorsunuz?"

"Sizi ilgilendirecek bir şey yok." Kollarımı kavuşturdum. "Bak, sadece beni kaydet ve-"

"O sadece beni korumaya çalışıyor." Pim köprünün ortasında subayla buluşmak için öne çıktı. Kontrol panelindeki tuşlar ve monitörler yanıp sönerek geceliğini bir dizi renge boyadı. "Beni kurtardı ve İngiltere'deki anneme geri götürüyor." Ben denize açılırken İngiltere'de geride kalmaya hiç niyeti olmadığını özel olarak yinelemek istercesine bana hızlıca bir bakış fırlattı.

Buna memnun oldum çünkü şu anda ona çok *kızgın* olsam da onun gitme düşüncesi bile dizlerimin bağını çözüyordu.

Memur, "Ne kadar asil bir davranış, değil mi?" diye sorsa da Pim'e sanki aptalca bir masal anlatıyormuş gibi baktı. "Bana annenin adını, adresini ve bahsettiğin o polis kaydını vermeye ne dersin, bakalım bunlar geçişin için yeterli olacak mı?"

"Ya yeterli değilse?" diye sorup cesur ve aptal bir kız gibi kollarını kavuşturdu.

Adam gözlerini kısarak onun başının üzerinden bana baktı. "Yeterli değilse birisi tutuklanabilir ya da daha kötüsü, yatına el konulabilir."

Ah, sikseler olmaz.

Her türlü cezayı öderdim, siktir, hatta hapiste birkaç gün bile geçirirdim. Ama yatımı alırlarsa? Hayatta kalamazdım.

Vücudum saldırganlıktan gerildi. Bu adamları kıçtan aşağı atıp pervanelerle suşi gibi doğrama görüntüleri kafamı doldurdu. "Doğruyu söylüyor. Onu evine götürüyorum. Ne daha fazlası ne de daha azı." Bakışlarımı memurdan ayırıp Pim'e kinle baktım ve haddini bildirmek için elimden geleni yaptım.

Bütün bunlar onun suçuydu.

Eğer ona söylediğim yerde kalsaydı, böyle bir sorun olmazdı. Bana itaatsizlik etmişti ve lanet olsun ki, denetim bittiğinde bunun bedelini ödeyecekti.

Kollarımı kavuşturup bu yatın yöneticisi olarak gücümü geri aldım. "Sahil güvenlik sabahın dördünde gemiye çıkmayı görev mi edindi?"

"Dünya asla uyumaz, Bay Prest. Bunu biliyorsunuz."

"Biliyorum ama basit bir telsiz çağrısı yeterli olurdu."

"Yaptık. Mesaj iletilmediyse bizi suçlayamazsınız."

Sert bir baş hareketiyle birlikte omzunu silken Jolfer'a ters ters baktım. Bu geminin yöneticisi ben olabilirdim ama kaptanı oydu. Telsiz konuşmaları gibi şeylere karışmadan başa çıkabileceği konusunda ona güveniyordum. Ayrıca, sabahın dördünde uyuyor olmalıydım, ufka bakıp bir saldırı beklememeliydim.

Yenilgiyi kabul ederek iç çektim. "Bunun bir zevk olduğunu söylerdim ama yine yalan söylemiş olurum. Bayan Blythe'ın kaydını doğru şekilde tutacağımdan emin olabilirsiniz. Başka bir şey var mı?" Ayağımı bir, iki, üç kere vurma isteğimi bastırdım. Ya da onun cılız boynunu sıkma arzumu.

"Evet, başka bir şey var. Rutin bir teftiş yapılması gerektiğini düşünüyorum, sizce de öyle değil mi?"

İniltimi yuttum. "Görülecek yeni bir şey yok."

"Ah, aynı fikirde değilim." Soğuk bir şekilde gülümsedi. "Görevim gereği bu kadar güzel yatları denetleme fırsatını asla kaçırmak istemem." Beni görmezden gelerek Pim'i işaret etti. "Bilgilerinizi şuradaki meslektaşıma iletin, hanımefendi." Hava şartlarının yıprattığı yüzünde kendini beğenmiş bir gülümsemeyle ellerini ovuşturdu. "Şimdi, kaptan. Kayıtları bana verin ve tüm kapıları açın. Bakalım son ziyaretimizden bu yana neler yapmışsınız?"

Üç saat.

Sahil güvenliğin en sonunda meraklarını gidermesi için geçen üç uzun, bitmek bilmeyen saat.

Çalışanlar güvenli odadan çıktılar ve uğradığımız her limanda verdiğimiz kayıtlara bakarak denize açılma haklarını teyit ettiler. Deniz görevlileri kişilerin isimlerini bir kayıt defterinden işaretleyerek pasaport ve vizelerinin hâlâ güncel olup olmadığını kontrol etti.

Pimlico, Monaco Polisi'nden aldığı serbest bırakılma belgesini ve herhangi bir suç işlenmediğini kanıtlayan imzalı ifadesini teslim ederken ben de onun yanında kaldım.

Jolfer önceki güzergâhlarımızı ve faaliyetlerimizi gösterirken, üniformaları sayesinde sahte bir güçle şişirilmiş, bir başka düşüncesiz erkek topluluğu Hayalet'teki her odayı işgal etti.

Bu arada ben de suçlamaları bekledim.

Elbette, şafak vaktine doğru, kurduğum ve bilgi vermediğim ekstra silahları listelerken subay ile bir toplantıya çağrıldım.

Ceza oldukça yüksekti. Bileğime inen tokat oldukça acı vericiydi.

Teftiş boyunca, içimde seğiren öfkeye rağmen vücudumu sabit ve dik tutmayı başardım. Ancak parmaklarım o kadar kolay ehlileştirilemiyordu ve beni izleyen herkes, beynimin kontrol edemediğim yönlere dönmesini engellemek ve zihnimi odaklı tutmak için çaldığım notaları ve çello tellerini görebilirdi.

Sabah yedi civarında, Pim sürekli hareket eden ellerimi fark etti. Dudakları büzülmüş, alnı kırışmıştı. Sadece bir akoru tıngırdatmamı izlemekle kalmıyor, sanki içinde yanan zorlu soruların yanıtlarını çözmeye çalışırcasına beni inceliyordu.

Hâlâ onu boğazlamak istemeden onunla konuşamıyordum, bu yüzden parmaklarımı ceplerime soktum ve çaylak bir muhafızın mürettebat filikalarının oranlarını hesaplamaya ve kurallara uygun olup olmadığını belirlemeye çalıştığı köprünün diğer tarafına doğru yürüdüm.

İyice içimizden geçercesine denetlendikten sonra, Pimlico'ya İngiltere'ye girmesi için geçici bir geçiş izni verildi ancak karaya çıkar çıkmaz göçmenlik bürosuyla konuşması ve pasaportunun değiştirilmesi için başvurması şart koşuldu.

Kabul etti ama onu bir ofiste kasıntı bir memurun karşısına çıkarmak ve hayatlarımızdan bir günü daha formların doldurulmasını bekleyerek geçirmek gibi bir niyetim yoktu.

Yapılacak işlerimiz vardı. Gideceğimiz yerler. Ziyaret edeceğimiz insanlar. Planımdan sapmak için herhangi bir vaktimiz yoktu.

Büyük Britanya topraklarına vardığımızdaki ilk randevuyu düşündükçe şimdiden midem bulanıyordu. Pim'e annesiyle konuştuğumu hâlâ söylememiştim. Ve şimdi, kızarsa ya da memnun olursa özür diler miydim bilmiyordum çünkü bana tavır yaparsa, bu kadar pervasız davranmasının neden olduğu öfkeyi serbest bırakabilirdim.

Öfkem daha da alevlenirken burun deliklerim genişledi. Bu saçmalığın üç saat sürmesi muhtemelen bir lütuftu. Bana sakinleşmem ve onun cesurca gelişinin aptalca olduğu kadar iyi niyetli olduğunu görmem için bolca zaman vermiş olmalıydı. Bunun yerine, beni daha da kötüleştirdi çünkü yanımızda birileri varken ona bağıramadım.

Tek bildiğim kendini tehlikeye attığıydı. Ya Chinmoku olsaydı? Ya doğrudan bana sıkılan bir kurşunun önüne atlasaydı? Ya onu gözümün önünde öldürselerdi? Olmam gereken kişi olabilmem için onu güvenli bir yere koyduğumu görememiş miydi? Beni güçsüzleştirmişti ve geçmişim söz konusu olduğunda buna asla tahammül edemezdim.

Asla.

Sahil güvenlik işi uzattıkça öfkem daha da artıyor ve ipini koparıyordu. Sonunda imzalarını atıp başlarını sallayarak onay

verdiklerinde ve yatımdan siktir olup gittiklerinde berbat olmuş haldeydim.

Pruvada durdum, polis botu köpükler içinde uzaklaşırken yumruklarımı uyluklarıma bastırdım. Hayalet onların küçük, tekne özentisi şeylerinin üzerinde yükseliyor, güneşin düşmesini engelleyerek onları gölgesinde bırakıyordu.

Pim yanıma yanaştı, eliyle gözlerini yeni günün parıltısından korudu.

Sahil güvenlik bölgemden yeterince uzaklaşır uzaklaşmaz, tam o *saniye*, bileğinden yakaladım ve onu güverteye doğru sürükledim.

"El-" Çekiştirdi, ayağı takıldı ve hızıma ayak uydurdu. "Ne-"

"Tek kelime etme, Pimlico." Neredeyse hırlıyordum. "Tek. Bir. Kelime. Bile."

Personel geldiğimizi gördü ve farklı bir yöne saptı. Jolfer bizi fark edip dilini tuttu. Selix gözlerini kıstı ama sertçe başını salladı.

Herkes Pim'in başının büyük belada olduğunu biliyordu.

O bile.

Onu filikaların, halatların ve güvertedeki jakuzilerin yanından sürükleyip geçirirken sessizleşti. Yatak odama ulaşana kadar durmadım. Sürgülü kapıyı çekerek açıp onu içeri fırlattığımda iletişim sessizliğe dönüştü. Etrafımda dönerek kapıları kapattım, kilidi devreye soktum, camı opaklaştırmak için düğmeye bastım, sonra onu takip ettim. "Sınırı aştın, Pim."

Çıplak ayaklarını sürüyerek geri çekildi. Bakışlarında yeşil bir ateş yanıyordu, günahını inkâr etmeye çalışıyor ama ne yaptığını çok iyi biliyordu. "Neyden bahsettiğini bilmiyorum."

"Neyden bahsettiğimi *çok iyi* biliyorsun."

Ayak parmakları kalın halıya yapışıp kalmak için her şeyi yaptı, benden kaçmayı reddediyordu ama sanki öfkem onu

rüzgâr gibi savuruyormuşçasına vücudu geriye doğru sallanmaya devam etti. "Senin için endişelendim-"

"Ben de senin için endişelendim. Bu yüzden seni güvenli odaya koydum."

"Ama sen tehlikedeydin. O adamlar sana zarar vermeye gelmiş olsalardı... Onlar öldürürken ben bir odada saklanamazdım-"

"Yani beni öyle küçümsüyorsun ki ölecek olan onlar değil de ben miyim?"

Donakalırken dudakları şaşkınlıkla aralandı. "Hayır... ama bu tehlikeli. Zarar görebileceğin düşüncesini midem kaldırmıyor."

"Kesinlikle!" Kükredim. "Sence benim için de aynı şey geçerli değil mi? Sadece seni hayatımda tutarak bile seni tehlikeye attığımı bilmek? Geçmişimle işim bitmeden sana güvenli bir gelecek sunamayacağımı bilmek?" Onu tutup sertçe sarsmamak için elimden geleni yaparak volta attım. "Bu senin savaşın değil, Pimlico."

"Öyle çünkü artık seninleyim ve olaylarla tek başına yüzleşmene izin vermeyeceğim."

"Sakın böyle söyleme." Gözlerim kısıldı. "Benim yaptığım hatalar sana ait değil. Beni anlıyor musun?"

"Ama-"

"Aması yok! Bana itaatsizlik ettin. Seni güvenli bir yere koydum ama sen sanki beni koruyabilecekmişsin gibi kaçtın. Bu *benim* işim, Pim. Senin değil. Sen bana *itaat edeceksin.* Dediğimi yapacaksın."

"Benim güvenliğim senin işin değil, Elder." Küçümsercesine iç çekti. "Ve eğer her konuda sana itaat edeceğime inanıyorsan... şey-"

"Siktir, beni sınıyorsun." Şiddetimi ondan değil kendimden çıkarmak için saçlarımı avuçlayıp çektim. "Eğer personelim olsaydın, itaatsizlik ettiğin için seni kovardım."

"İyi ki senin çalışanın değilim." Çenesini eğip dişlerini gösterdi. "Senin gibi bir adam için çalışmazdım."

"İyi ki," diye onu taklit ettim. Çenemi indirdim, şimdiden bunun için kendime lanet ediyordum. Kendimi bu kadar kaptırdığım için kontrolümün elimden kaymasına saniyeler kalmıştı. Kendimi itaate o kadar kaptırmıştım ki bütün kuralları çiğnemek üzereydim ve onu yaramaz bir çocuk gibi azarlamayı geçip bir kadın olarak cezalandırmak üzereydim.

Âşık olduğum bir kadın gibi.

Yatmak istediğim bir kadın.

Defalarca kendimi mahrum etmeye çalıştığım ama artık etkisine karşı koyamadığım için dağıldığım bir kadın. Özenle inşa ettiğim hayatıma bu kadar karışmasını hazmedemiyordum.

"İyi ki dediğin ne?" Kaşlarını çattı, boğazı hareket ediyor ve gerçekle olan savaşını yalanlıyordu. *Benden korktuğu gerçeğini.* Tıpkı olması gerektiği gibi.

"İyi ki benim personelim değilsin." Sesim, jilet gibi keskindi. "Aksi takdirde, yapmak üzere olduğum şey için beni dava edebilirdin."

Hızlı ve sığ nefesler alıyordu. "Ne yapmak üzeresin?"

"Sanırım buna çalışanların cinsel tacizi deniyor." Onu takip ettim, kilitlenmiş uzuvlarının ve diken üstünde duran kararsızlığının önünde durdum. Yanakları meydan okumanın ve dehşetin karışımıyla pembeleşmişti. Geriye doğru eğilirken bile bana doğru sallanıyordu; garip bir ışık onu içten dışa aydınlatıyordu.

O anda inanılmaz bir şekilde kavgası ve korkusu tanımaya dönüştü. Eridi, kabullenişe dönüştü ve kararlılıkla sağlamlaştı.

Tüm vücudu birkaç saniye içinde savaş modundan çıkıp davetkâr bir hal aldı.

Öfkem, diğer bağırıp çağıran erkeklerin yaptığını yaptırmakla tehdit ederken karşımda durabildiği gerçeği, sonrasında bir şekilde çatırdayan şehvete ve kati bir güvene geçmesi, kalan kontrolümü de paramparça etti.

Ona doğru atıldım.

Kaçmadı.

Onu kendime yapıştırdığımda ağırlığı yok gibiydi.

Ağzım onunkine çarptığında ve tüm düşüncelerim hiçliğe karıştığında, en az benim kadar istekliydi.

O ve benim dışımda hiçbir şey yoktu.

Ne sahil güvenlik, ne Chinmoku, ne personel, ne şafak, ne alacakaranlık, ne de *başka bir şey*.

Sadece o vardı.

Sadece Pim.

Beynimdeki gürültü bir anda milyonlarca şeyden vazgeçti ve her şeyden çok istediği ama şiddetle reddedilen tek şeye odaklandı.

Memesini avuçladığımda parmaklarımdaki zincirler düştü. Onu derinden öptüğümde dilimin etrafındaki ipler çözüldü. Kaya gibi sertleşip kendimi onun yumuşak, sıcak karnına bastırdığımda sikimin etrafındaki asma kilitlerin hiçbir şansı kalmadı.

Onu yatağa doğru götürdüğümde nefesi kesildi.

Bacakları benimkilere dolandı.

Tökezledik.

Öpüştük.

Birbirimize dokunduk.

Onu yerden kaldırıp yatağa attım.

Birlikte devrildik. O alttaydı, ben ise üstte. Darmadağın, çaresiz uzuvlardan bir yığın halinde kaldık. Her şey alev almıştı. Her şey acıyordu. Sızlıyor ve bereliyordu. Dudaklarım onunkilere hükmederken ve elleri sırtımdan aşağı kayarken işkence eden arzular her santimimi felç ediyordu.

Kendime asla izin vermediğim arzu bizi ateşe verdi ve *yaktı.* Alev alev. Özlemin sahipleniciliği altında kül olduk.

Bacakları aralanarak ona yaslanmama izin verdi. Kalçam ona doğru hamle yaptığında sırtı gerildi, ona vermek istediğim her şeyi, arzulamayı bırakamadığım tek yere bastırdım.

Tırnakları sırtımı kesiyor, sahil güvenliğin ilk işaretiyle üzerime geçirdiğim beyaz tişörtün altındaki derimi kömüre dönüştürüyordu. Eşofman altım hayalarımdaki sıcaklığı durdurmak ya da hızla kontrolden çıkan ihtiyacımı dizginlemek için bir halta yaramıyordu.

Sağduyu veya mantığı geçeli çok olmuştu.

Kırılmaz kurallarım üzerinde hiçbir dürtü üstünlüğüm ya da hâkimiyetim yoktu; hepsi işe yaramaz toza dönüşmüştü.

"Bana itaatsizlik ettin." Altdudağını ısırdım. "Kendini bile bile riske attın."

Altımda kıpırdandı. "Bunu yaptım çünkü önemsiyorum."

Önemsemek mi?

Siktir, neden olduğu duygu zenginliğiyle karşılaştırıldığında bu kelime acınasıydı.

Ona ihtiyacım vardı. Ona sahip olmazsam nefes alamazdım.

Her nasılsa, ben söylemeden bunu biliyordu. Bacakları daha da açıldı, tırnakları bu kez sadece tepkiyle değil, emirlerle sırtıma daha derin battı. Uzunluğum boyunca sallandı; yumuşak, tatlı ve tamamen baştan çıkarıcı bir şekilde inledi.

Başka bir kadın olsaydı, bunun *beni al... şimdi* demenin nazlı bir yolu olduğunu tahmin ederdim ama onun geçmişini

düşününce, bu bir yardım çığlığı olabilirdi. Şu anki kural tanımaz halimle bile, kesin olarak bilmediğim sürece onun davetini kabul etmezdim...

Beynimdeki kırmızı sisin içinden ona bakarken seks, seks, seks görmek yerine kalbimi çalan ve bu yüzden hiç sahip olmadığım halde medeniyet borçlu olduğum bir kadın görmek için elimden geleni yaptım.

Çaresizce kaçmak isteyen birinin kocaman gözlerini ya da taş kesilmiş birinin beyaz tenini görmek yerine yumuşak, sakin ve hazır bir şekilde bana baktı. Benim hissettiklerimin tam tersiydi.

Elini kaldırıp yanağımı avuçladı, şefkatiyle beni aptala çeviriyordu. "Elder... bana sahipsin. Neye ihtiyacın varsa onu yap."

Pis bir cevabı yuttum. Yapacağım şeyin ne kadar yanlış olduğunu bile bile armağanını kabul ettiğim korkunç bir cümleydi ama sonra gözleri saf bir sevgiyle dolarak beni kefaret ve onayla yıkadı.

Beni *katledip* attı.

Üzerine düştüm, pençeledim, tutundum, bereledim, kendimi ittim.

Dudaklarım tekrar onunkileri ararken belimi kaldırıp eşofmanımı yolumdan çektim. Bunu bu kadar hızlı yapmak istemiyordum ama başka seçeneğim yoktu. Onun içinde olmak zorundaydım.

Şimdi!

Ağzını benimkinden ayırarak altımda kıpırdandı ve geceliğini kalçalarının üzerine çekti.

Çıplak ten, çıplak tene değdi.

Titredim, hayalarım hevesle kasıldı ve ereksiyonumu onun girişiyle aynı hizaya getirdiğimde kulaklarıma en yumuşak fısıltıları söyledi. Sesi kafatasıma bir balta gibi saplandı. "Sana güveniyorum..."

Ve işte buydu.

Çoğu erkeğin duymak için can attığı iki küçük kelime. *Seni seviyorum* ya da *sana tapıyorum* cümlelerinden bile daha fazla.

Sana *güveniyorum.*

Çünkü bu dokunulmaz, son derece somut kavram paha biçilemezdi ve çoğu zaman hak edilmezdi.

Güven, bir kadının verebileceklerinin zirvesiydi.

Güven, Pim'in bana istediğim her şeyi yapmam için açık çek vermesiydi çünkü onu güvende tutacağıma *güveniyordu.* Onu öpebilir, becerebilir, ona her türlü aşağılamayı yapabilirdim ve o da bana izin verirdi çünkü bana *güvenirdi.* Onu gece yarısı dalgaların altında yırtıcı hayvanların olduğu büyük okyanusta yüzmeye götürebilirdim ve o da bana *güvendiği* için benimle gelirdi.

Kendimi içinde kaybetmeme ve onu tekrar tekrar, acımasızca kullanmama izin verirdi çünkü eninde sonunda durabileceğime güveniyordu. Ona zarar vermeyeceğime. Belli sınırları aşmayacağıma.

Sana güveniyorum...

Tanrım.

Kanımdaki öfkeli ateş aniden ciğerlerimi boğucu bir dumanla tıkadı. Dehşetle öksürdüm, neredeyse atladığım uçuruma geri süründüm ve onun üzerine yığıldım.

Bu yeterli değildi.

Göğsünün nasıl yükseldiğini ve nefesindeki kesilmeleri hissedebiliyordum. Amının sıcaklığına ve ıslaklığına çok yakındım.

Eşofmanımın kemerini kavrayarak yukarı çektim ve üzerinden yuvarlandım. Kolumu gözlerimin üzerine koyarak sırtüstü yattım ve acı içinde nefes aldım.

Kıpırdamadı.

Konuşmadı.

Tereddütle kalkıp oturduğunda yatak sallandı ve bana baktı. "N-ne oldu?"

Sen oldun.

Sen ve senin kusursuz güvenin oldu.

Onu daha fazla burada tutamazdım. Disiplin etme ihtiyacım ve öfkem gitmişti.

Benden bu kadar.

Bıçak gibi keskin şekilde kalkıp doğruldum ve yataktan fırladım. "Odana git, Pimlico."

Bacaklarını altına alıp dizlerinin üzerine oturdu; tıpkı onunla ilk kez bir gece geçirmeyi talep ettiğim ve gecenin büyük bir kısmını beynini kurcalayarak geçirdiğim zamanki gibiydi. Ellerini bowling topu gibi karnına dayamıştı. "Öylece mi?"

Ona değil, tavana baktım. "Kesinlikle."

"Ama neden?"

"Çünkü şu anda yanımda olmana izin veremem."

Bakışları çellomu sakladığım dolaba kaydı. "Çalacak mısın?"

Çellonun perdelerinin ve yayın düşüncesi kafamdaki kaosu yatıştırmak için hiçbir şey yapmadı. Tırnaklarımı kafa derimin üzerinde gezdirerek başımı iki yana salladım. "Hayır."

Kanımdaki isyan ihtiyacını dizginlemek için ne yapmam gerekiyordu? Damarlarımdaki asit gibi suçluluk duygusunu nasıl yok edebilirdim?

"Beni çalabilirsin." Yumuşak sesi sanki teklifi tamamen isteyerek yapmamış gibi dalgalandı. Sanki bunu ona şehveti değil de güveni söyletmişti. Bir kez daha bakışlarında acı ve kafa karışıklığı vardı.

Bunu *ben* yapmıştım.

Onun güvenini almış, şüpheye dönüştürmüştüm.

Dönüp kapıyı işaret ettim. "Çık dışarı."

"Ama-"

"Aması yok. Dışarı çık. Hemen şimdi." Bir öfke patlaması yaşamadan ona bakamıyordum. Kırılmadan ona dokunamıyordum. Ona çok ihtiyacım vardı ama ona sahip olamıyordum. Onu güvende tutmam için bana güveniyordu. Bu, o bana güvenini kırmam için yalvarırken bile benim o güveni onurlandırmamdı.

O yaratıkların en kötüsüydü.

Bana asla güvenme, Pim.

Ben kendime güvenmiyorum.

Ailem bana güvenmiyor.

Bana asla güvenme.

Yavaşça yataktan kalkıp bana doğru yaklaştı.

Arkamı dönerek ona sırtımı çevirdim, barikatı korumak için elimden geleni yaptım ve gitmesi için buz gibi bir ricada bulundum.

Yumuşak bir şekilde iç çekti. "Gitmek istemiyorum. Ve sanırım sen de gitmemi istemiyorsun."

"Ne istediğimin bir önemi yok."

"Önemli, El." Kürekkemiğime dokunuşu beni süpernova gibi bir arzuyla titretti. Elini düşürmek için omuzlarımı silkerken kalbim düğümlendi. "Her şeyin önemi var."

Avuç içi geri döndüğünde tenimdeki saldırganlık dikenli tellere dönüştü, kaslarımı ısıtıyor, ben acımasızlık ederken bile sevgi veriyordu.

Lütfen, Pim... git.

Alnını sırtıma bastırarak, "Sana bir şey söylemek istiyorum," diye mırıldandı. Sesi bir ninni gibi alçaktı, sanki beni yatağa dönmeye bir şekilde ikna edebilir ve bana güvenmekte haklı olduğunu kanıtlayabilirdi.

İkna çabalarına kanmadım.

Arkamı dönüp onu kollarıma almamak beni öldürse de rahatlamadım. Özür dilemek ve açıklama yapmak istedim ama yapamadım çünkü onun güvenini kazanmanın asla sahip olmak istemediğim tek şey olduğunu ona nasıl söyleyebilirdim? Bana şüpheyle yaklaşmasına ihtiyacım olduğunu. Bana karşı sürekli tetikte olmasını istiyordum, böylece gardımı hiç düşürmeyecektim.

Ona âşık olabilirdim ama kendime asla güvenemediğim için ona da asla güvenemezdim.

Gitmesi için tekrar emir veremeden, gergin sertliğime rağmen, "Bir teorim var," diye fısıldadı.

Kendime rağmen kulaklarım havaya dikildi. "Teori mi?"

Dudakları omurgama indi, yumuşak dudakları hafif nemli ve titrekti. Sırtıma doğru konuştu. "Sadece bir teori ve diğer tüm teorilerde olduğu gibi, test edilmesi gerekiyor. Ama... ben test etmek istiyorum."

Göğüskafesimi öpe öpe gıdıklanan yanıma geldi, ejderhamın tısladığı ön tarafıma doğru geçti. Gözleri benimkilerin içine bakarken halıda donakaldım. "Senin bana ihtiyacın olduğu kadar benim de sana ihtiyacım var. Gitmek istemiyorum. Kalmak istiyorum. Ve seni öpmek, sana dokunmak ve üstümde seninle uzanmak istiyorum. Seninle seks yapmak istiyorum. Bence sen de bunu istiyorsun ve benim teorime göre eğer kendini bıraksan-"

Dokunuşu beni büyüsünün altına çekmişti ama *bıraksan* dediği anda büyü bozuldu.

Duruşumu dikleştirdim, bir adım geri attım ve üzerimdeki etkisini kırdım. "Bırakmamı mı bekliyorsun?" İnanamayarak alçak sesle güldüm. "Öylece. Parmaklarımı şıklatacağım ve... *bırakacağım.*"

"Evet." Başını salladı. "Zihninde hangi arzular varsa serbest bırak. Onlarla savaşmaya çalışma. Onları kontrol etmeye çalışma. Sadece... benimle ol. Bana her şeyini ver."

Buz gibi bir kahkaha attım ve deliliğinin neden olduğu baş ağrısıyla mücadele etmek için burun kemerimi sıktım. "Bu odadan bir daha asla çıkamazdık."

Ellerini sıktı. "Buna inanmıyorum."

"Duramayacağıma inanmıyor musun? Seni mahvetmeyeceğime? Senden tamamen faydalanmayacağıma?" Kendime duyduğum tüm nefretle yine kısık sesle güldüm. "Ne olacağını biliyorum, Pim ve senin yanıldığını, benim haklı olduğumu kanıtlamak için senin küçük deneğin olmaya niyetim yok."

Dudaklarını büzdü, bir tutam öfke meleksi yanaklarını aydınlattı. Saçları yukarıdaki tavan penceresinden gelen ışıkla parlıyordu, güneş ışığı sanki beni lanetlemeye çalışan kurnaz bir tanrıçaymış gibi etrafına yayılıyordu. "Sen buna inanıyorsun. Peki ya *benim* inandığım ne olacak?"

"*Sen* neye inanıyorsun?"

İnanabildiğim tek şey bu kadının ne kadar mantıksız olduğuydu. Gitmesi gerekiyordu. Bunun yerine orada durmuş, her noktasına hâkim olduğum bir durum hakkında benimle tartışmaya cüret ediyordu. Neden bahsettiğine dair en ufak bir fikri bile yokken, bana kendi lanet teorilerimi öğretmeye çalışıyordu.

Alnım kırıştı, stresten ortaya çıkan baş ağrım daha da yoğunlaştı. "Beni birkaç aydır tanıdığına göre, söyle bana. Tüm işe yaramaz hayatım boyunca bu durumla yaşadıktan sonra ne kadar yanıldığımı ve bu durumu aşırı dramatize ettiğimi söyle." Patronluk taslayarak elimi salladım. "Lütfen, devam et."

Sanki kendinden güç topluyormuş gibi parmaklarını birbirine kenetledi. "Saplantıya kapılacağını düşünüyorsun. Düşündüğün şey-"

"Şimdiden yanılıyorsun. Düşünmüyorum. *Biliyorum.* Ve saplantı çok hafif bir kelime."

"O zaman sen ne derdin?"

Tavana doğru bir kahkaha attım. "Bilmem. Hayat tüketen bağımlılık? Sağduyudan feragat etme?"

"Bahsettiğin her ne ise-" Pim hırladı. "Bu konuda ustalaşmanın yollarını bulduğunu kendin söyledin. Seni takıntılı bir şekilde temizlik yaparken, bir şeyleri katlarken ya da durduramadığın küçük tikler ve seğirmeler yaparken görmüyorum."

"Çünkü yeterince dikkatli bakmıyorsun." Şu anda bile parmaklarım la minörden si bemole doğru bir akorda seğiriyor, beynimi ikiye bölüyordu, böylece tek bir düşünce oluşturup beni alt edemiyordu. Bu her zaman kullandığım bir araçtı, çocukken bile.

Durmadan hareket eden parmaklarıma bakarken dudakları hayal kırıklığıyla inceldi. "Düşündüğünden daha dikkatli bakıyorum." Neredeyse acıyarak beni bir aşağı bir yukarı süzdü. Lanet olası bir acımayla. "Seni izliyordum, Elder ve senin hakkında kendi teorilerim var."

"Ve şimdiye kadar bu teoriler tamamen fanteziye dayanıyordu, gerçeğe değil."

Başını üzüntüyle salladı. "Öyle olduklarını sanmıyorum. Onları test etmeye gönüllüyüm. Eğer sana yardım etmek anlamına gelecekse, kendimi bir denek olarak kullanmaya da."

"Bana yardım etmek mi?" Hırladım. "Sana söyledim, yardıma ihtiyacım yok." Bu konuşma uzadıkça daha da güçsüzleşiyordum. Ben zaten bir sahtekârdım, bunu itiraf etmiştim. Dizlerime vurup beni daha da düşürmesi sadece zalimlik değil, barbarlıktı.

Kapıyı işaret ederken kolumdaki titremeye lanet ettim. "Git buradan. Şimdi."

"Gideceğim ama bu seferlik." Yanakları kızardı. "Ama bir dahaki sefere? Hayır demene izin vermeyeceğim."

"Bir dahaki sefere mi?" Güldüm. "Bir dahaki sefer diye bir şey *olmayacak*. Bunların hepsi bana itaatsizlik etmenden kaynaklanan bir hataydı."

Omzunun üzerinden bakarak kapıya doğru yöneldi. "Ve daha önce de söylediğim gibi... eğer her konuda sana itaat edeceğimi düşünüyorsan... şey." Hüzünle gülümsedi. "Sana saygı duyuyorum, Elder. Seni önemsiyorum ve birlikte çalışıp aramızdaki bu bağa başka bir parça daha ekleyip ekleyemeyeceğimizi görmek için sana güvenmeye hazırım. Ama sana tekrar itaatsizlik etmeyeceğimi düşünüyorsan? Beni sürgün etmeye çalıştığında yardımına koşmayacağımı ya da aptalca davrandığında fikrimi söylemeyeceğimi düşünüyorsan, son sürat İngiltere'ye gidip bana veda edebilirsin çünkü bunun sadece bir başlangıç olduğunu garanti ederim. Sesimi buldum ve sırf sen gerçeği duymak istemiyorsun diye hiçbir koşul altında susmayacağım."

"Siktir." Hışımla ona doğru yürüdüm. "Aklını başına getirecek sabrım yok-"

Elini kaldırdı, sanki ben öfkeli bir boğaymışım ve o da paramparça etmek istediğim parlak, kırmızı bir bayrakmış gibi geri geri giderek eşikten çıktı. "Sabra ihtiyacın yok. Benimki zaten bitti, o yüzden gidiyorum. Ama bir teorim var. Ne kadar gerekirse o kadar söyleyeceğim. Bu *teori* gerçeklere, vücut diline ve annemin bana öğrettiği diğer şeylere dayanıyor. Fantezi ya da hevesle bir alakası yok. Hoşuna gitmeyebilir. Yerde kendinden geçene kadar karşı çıkabilirsin. Ama bir gün bu teorinin doğru olup olmadığını *öğreneceğim*." Gözleri azimle parladı. "Bunu test edeceğim ve o zaman, ikimizden birinin diğerine kocaman bir özür borcu olacak."

Parmaklarımı boynuna dolamamak için kollarımı kavuşturdum.

Beni sarsmak için gönderilen bu kendinden emin, kurnaz kadın da kim oluyordu? Beni nasıl bu kadar sert ve ağrılı, kemiklerimi kırılgan ve bedenimi tamamen yabancı ve canlı hale getiriyordu?

Zorlanarak, "Bunu göreceğiz," dedim.

"Evet, göreceğiz." Çenesini havada tutarak el salladı. "İyi geceler, Elder. Umarım ikimizin de iyiliği için bu gece iyi uyuruz."

"Uyumayacağımı rahatlıkla söyleyebilirim."

"Ben de öyle."

"Güzel."

"Güzel!"

Birbirimize dik dik bakarak dikildik. Daha çocukça argümanlar dilimin ucuna kadar geldi. Kolundan tutup onu geri odama sürüklemek istedim. Saçını kavrayıp onu aptala çevirene kadar öpmek istedim.

Ama küçümseyici burun çekişiyle, eşofmanımın içinde son derece belirgin olan ereksiyonuma bir kez daha baktı, saçlarını omzunun üzerinden savurdu ve arkasına bile bakmadan koridorda ilerledi.

Kapıyı çarptım.

Ve gözümü bile kırpmadım.

BÖLÜM YİRMİ DÖRT

PIMLICO

İngiltere.

Doğduğum topraklar.

Ebeveynlerimin doğduğu topraklar... Biri ölmüştü, diğeri hapisteydi.

Burası öldüğüm ve köle olarak çalındığım topraklardı.

South Hampton'a doğru yelken açmak, içimi eve dönme hissinden ziyade bir korkuyla doldurdu. Çocukluğumun geçtiği daire satılmışken, annem yirmi küsur yıllığına hapisteyken ve birlikte kalabileceğim tek bir arkadaşım bile yokken neden buraya dönmüştüm ki?

Hayalet açık denizlerden yavaşça ayrılıp sanayi kentinin kasvetli kıyısına yaklaştığında, Elder güvertede bana katıldı. Yukarıdaki gri bulutlar arasından hafifçe yağmur çiseliyordu. İngiltere'nin değişken ruh hallerinin kusursuz bir hatırlatıcısıydı bu. Okyanusun yumuşak dalgalarını saran o engelsiz güneş ışığını ve altın ışınlarıyla parlayan geniş ufku şimdiden özlemiştim.

İki gün önce yaptığımız tartışmadan bu yana, Elder benden dikkatle uzak durmuştu. Ertesi gece, odasının dışında onu esrar içerken yakaladım. Sonrasında, yapmacık bir akşam yemeği yedik. Sigarasını bitirdikten sonra ondan bir şey istedim: Beni bir filikada bulmasını. Ama bunu, sadece bana bağırmak istemeyecek kadar kendine geldiğinde yapmasını. Ve eğer hazırsa, yıldızların altında sessizce yanımda oturmasını.

Ama yapmamıştı.

Tek başıma yıldızlara bakmıştım.

Öfkem ve hissettiğim kırgınlık, sinir bozucu bir iğne batmasından zonklayan bir çürüğe dönüştü.

İlk tartışmamızı yaşamıştık. Bunun ardından ikimiz de özür dilememiş ya da aramızdaki gerilimi sonlandırmak için harekete geçmemiştik.

Yenilgiyi ilk kabul eden kişi olmak istemedim. Sonucu belirsiz teorimi test etme tehdidinden geri adım atan taraf da ben olmayacaktım. Ama bu sadece Elder, benden kaçmayı bırakırsa mümkündü. Ya da yanımdayken martılar, yatın bakımı ve kıyıya yapılacak geziler gibi önemsiz konularla bu garip sessizliği doldurmaktan vazgeçerse.

Bu şekilde yaşamaktan yorulduğunu söylemişti. Ben de, bana biraz yaslanmasını istemekten ve tehlike çanları çaldığında yanında olabilmek için beni affetmesi uğruna yalvarmaktan yorulmuştum. Ama ona itaatsizlik ettiğim için, ya da onun yanına koştuğum için asla özür dilemeyecektim. Kesinlikle olmazdı.

Bu ona boğulduğunu değil, sevildiğini hissettirmeliydi.

Kanım yeniden öfkeyle buz kesti, ona soğuk davranmam için beni ikna etmeye çalışıyordu ama İngiltere tüm ihtişamıyla önümüzde uzanıyordu. Sohbete dalmak ve mecburi geziye katlanmak gerekecekti.

Gelecekte ne olursa olsun, bugün birlikte yara bantlarını söküp attığımız ve aramızdaki havayı temizlediğimiz an olmalıydı.

Bunu yapmazsak bir şeyler kopacaktı.

Bir şeyler çoktan yıpranmıştı.

İlerlemeden beyaz bayrak sallamaya devam edemezdim çünkü bu şekilde bir arada yaşamayı sürdürmemiz mümkün değildi. Barikatlar ve mesafe yalnızca benim zihinsel, fiziksel ve duygusal olarak iyileşmeye çalıştığım süreçte işe yaramıştı. Elder, yatında

bana tahammül edebiliyordu çünkü ben henüz ona gerçekte kim olduğumu söyleyecek kadar iyileşmemiştim.

Yakın zamana kadar kim olduğumu *unutmuştum*. Ya da belki de olmam gereken kişiye dönüşemeyeceğim kadar gençken çalınmıştım.

Tasmin'in kim olabileceğini asla bilemeyebilirdim. Şimdi, eski beni parçalayan o deneyimlerin izleriyle şekillenmiştim. Azmettim, olgunlaştım ve Elder'ınkine rakip olacak bir öfkeye sahip olduğumu fark ettim. Onunkine meydan okuyacak hayallerim vardı. Bana vereceği her ne olursa olsun, onunla başa çıkabilecek güce sahip olduğuma inanması gerekirdi. Benim de onunkiyle paralel ihtiyaçlarım vardı.

Ona kaçamak bir bakış attığımda, deniz meltemi kara saçlarını karıştırırken ve çiseleyen yağmur zaten sert olan yüzüne ciddiyet katarken kalbim biraz kendinden geçti. Burnu, yanakları, kirli sakalla kaplı çenesi... Hepsi gözleriyle aynı mesajı haykırıyordu: *Benim izimden yürü ve sakın sapma. Gerçekten pes edip denediğimde harika bir şey olabilecek olsa bile, hayatımı olduğundan daha zor hale getirme.*

Denemediğimi kimse söyleyemezdi.

Eğer benimle hiçbir engel olmadan yatmaktan bu kadar korkuyorsa, o zaman Selix'e sakinleştirici bir silahla yakında beklemesini söyleyecekti. Farklı yöntemler denemek için tedbirler alınacaktı çünkü şu anda kullandığı yöntem... işe yaramıyordu.

İkimiz için de.

Koyduğu mesafenin artık hoş karşılanmayacağı kadar iyileşmiştim. Ona acıyordum, onu nasıl okuyacağımı öğrenmiştim ve onun da benden uzaklaşmak istemediğini biliyordum.

Tecavüzden sonra fiziksel bir bağın olmadığı bir hayat için yalvaran bir kıza göre, konu Elder olunca fikrimi çabucak değiştirmiştim. Uyum sağlama yeteneğim beni bile şaşırtmıştı.

İlerlemeye devam etmek, karanlığı geleceğimi etkileyemeyeceği bir yerde, geride bırakmak benim gerçek gücümdü.

Kötülüğü alt edecek kas gücüne sahip olmayabilirdim ama yenilmememi sağlayan bir zihin gücüne sahiptim. Artık fare Pimlico olmak istemiyordum. Dişleri olan ama onları kullanmadığı için mutlu olan kız olmak istemiyordum.

Bundan daha fazlasını istiyordum.

Sivri dişlerim çıkmıştı.

Geçmişimden azat olmuş olsam da hâlâ tuzağa düşmüş haldeydim.

Elder artık efendimdi ve ben hâlâ bir kafesteydim.

O kafesten çıkmak istiyorum.

Özel olarak tasarlandığımız rolleri nasıl üstlendiğimizi bilmiyordum, şimdi gözlerimi açtığım için bu acı verici bir şekilde açıktı.

Ben onun yaptığı bir kafeste olabilirdim ama o kendi tasarladığı bir kafesin içindeydi. Sadece beyninin ana rahminde şekillenme biçiminden dolayı içine doğduğu bir kafesti. Bu onun hatası değildi ve onun somurtkanlığını ya da dik kafalılığını kişisel olarak algılamamam gerektiğini kendime hatırlatmak zorundaydım.

Üçlü düşündüğü yönündeki teorim, ne zaman bir şey yapsa parmaklarının dansını ve ortak valsini izlemeye dayanan konseptim... test edilmek için can atıyordu.

Eğer beni dinlemiş olsaydı, ona hipotezimi anlatırdım. Neden işe yarayacağını düşündüğümü söyler ve tüm sebeplerimi sıralardım. Sihirli sayıya ulaştığı anda, her ne yapıyorsa kolayca gözden çıkardığına dikkat çekerdim.

Saplantının da kanunları vardı.

Sadece onu ikna etmek için onunkiler hakkında daha fazla şey öğrenmem gerekiyordu.

"İki yıldan fazla oldu ve sonunda evindesin," diye mırıldandı Elder, üzerine geçirdiği köstebek derisinden ceketinin içine daha da gömülürken omuzlarını esnetti. Sis giderek yağmura dönüştükçe taba rengi kumaş küçük dairelerle daha da koyulaştı.

Benim de üzerimde bir palto vardı, uyluklarıma kadar iniyordu; geniş bir kemeri ve büyük boy bir kemer tokası vardı. Giysiler artık opsiyonel değildi, özellikle de İngiltere'nin tanıdık soğuğundan korunmak için gereken bir şeydi.

"Yine de bir gün bile uzak kalmışım gibi hissetmiyorum." Ona bakmayı reddederek ufka bakmayı sürdürdüm. Kalbim gerçek karşısında hıçkırdı. Olan biten her şey ve bu kadar uzun süre uzak kalmamın nedeni, birdenbire hayatımın uzun mektubundaki tek bir paragraftan ibaret kaldı.

İki yıl, hiçbir şeydi.

Karalanabilir, silinebilir ya da sayfadan koparılıp yakılabilirdi.

İngiltere benim için hiçbir şey ifade etmiyordu çünkü değer verdiğim her şeyi almış ve beni dışarı atmıştı. Burada istediğim tek şey de ulaşılamayacak bir yerde kilitliydi.

Yine de onu karalayıp atamazsın.

Elder'a baktığımda onu silebileceğimi ya da kalbime yazdığı harfleri kazıyabileceğimi hiç sanmıyordum. Birlikte ne kadar çok ya da ne kadar az zaman geçirirsek geçirelim.

O kalıcıydı. Mürekkeplenmişti. Tenime dövmelenmişti.

Ve eğer hayatını paylaşmam ve ona *yardım etmem* için bana güvenmeye başlamazsa, o da denize atılacaktı.

Limana ve kıyı boyunca demirlemiş diğer gemilere bakarken dudakları sıkıca kenetlendi. Bugünlerde buharla çalışan tekneler ya da kömürle çalışan yük gemileri yoktu ama yüzyıllardır dimdik ayakta duran depoların arasına karışmış yeni restoranlarla kafelerin ışıltısı ve cazibesine rağmen, işçi sınıfının emeğinin sisi South Hampton'ı kasvetli bir ışığa boyuyordu.

Kömürle kaplanmış tuğladan kulesinde yer alan devasa bir saat öğleden sonra ikiyi gösteriyordu.

Elder hızla saatine bakıp kaşlarını çattı. "Kahretsin, geç kaldık."

"Geç mi?"

"Hawkların balosu bu akşam."

Kalbim hızla çarptı. "Bu akşam?" Üzerimdeki siyah, denizci paltosuna baktım; altındaki uzun kollu, lacivert elbiseyi gizliyordu. Yüzen pahalı adasıyla gelen şık bir vâris gibi görünüyordum ama zengin kumaşın ve ağır yünün altına iç çamaşırı giymemiştim.

Hâlâ biraz vahşiydim. Kendi içimde hâlâ bir günahkâr gibiydim. Muhtemelen olmam gerekenden daha vahşiydim ve yavaş yavaş kim olduğumu yeniden öğreniyordum. Tasmin olmayabilirdim ve Pimlico'yu da geliştiriyor olabilirdim ama hâlâ kim olmak istediğimi bilmiyordum.

Fikirlerim vardı, onları dile getirmek istiyordum.

Hayallerim vardı, onları yaşamak istiyordum.

Arzularım vardı, onlardan zevk almak istiyordum.

Korkularım vardı, onları öldürmek istiyordum.

Diğer herkesten çok mu farklıydım, yoksa normal miydim? Elder'a bir noktayı kanıtlamak için güvenliğimi tehlikeye atma arzumda aklı başında mı davranıyordum? Âşık olan herhangi bir kadın istediği kişiyi düzeltme şansı için aynı şeyi yapar mıydı? Lastiklerin ve dantellerin kısıtlamasından nefret eden başka kızlar da var mıydı? Üniversiteyi hiç bitirmemiş olanlar? Sekse olabilecek en kötü şekilde başlatılmış ancak kendi şartlarında, hayatında sekse ihtiyaç duyan, kanı kaynayan bir kadın olduğunu fark edenler? Dokunulmaya, öpülmeye ve bir erkeğin onu doldurduğunu hissetmeye ihtiyacı olanlar?

Ben çok mu farklıyım?

Eğer herkesle tamamen aynıysam, beni Elder için özel kılan şey ne?

Neden onu düzeltmeye hakkım olduğunu düşünüyordum? Neden aptalca bir teoriyi test edebileceğime inanıyordum? Başka bir kadın böyle bir şey yapar mıydı?

Hepimiz aynıysak bir insan ruh eşini nasıl bulur?

"Ne düşünüyorsun?" Elder yüzünü bana çevirdi, tek kaşı havada ve dudakları yarı kıvrılmıştı. Gülümsemesi gözlerine ulaşmadı, sanki kendisine katılmam için bana bir anahtar vermek yerine, kendisini hapishane parmaklıklarının arkasına yerleştirmiş ve parmaklıkların arkasından bana uzanıyordu.

Kendimi böylesine kaçak, cevaplanamaz sorulardan kurtardım. "Hiç."

"Bir şey vardı."

"Önemli bir şey değil."

"Yüzün sanki dünyanın açlık sorununu çözmeye çalışıyormuşsun gibi görünüyordu."

Omuz silktim, zihnimin konudan konuya atladığının farkındaydım. "O kadar önemli bir şey değildi."

Duraksadı, bakışları benimkileri araştırıyor, sırlarımı didik didik etmek için elinden geleni yapıyordu. Yavaşça çenesini sıktı ve korkuluktaki elimin üstüne elini koydu. Altdudağını yalayarak, "Mutlu musun?" diye fısıldadı.

Bu soru beklediğim bir şey değildi. Gözlerim ihtiyatlı, temkinliydi ama *onun* sırlarını çalmama izin vermesi için yalvarırcasına ona dikildi. Kendisini bunu sorduracak kadar kararsız kılan neydi? Hiç olmadığım kadar mutluydum ve hepsi onun sayesindeydi. Sesim onunkiyle uyumluydu. "Neden soruyorsun?"

"Çünkü bilmem gerekiyor."

Onun acısına son vermeliydim ama sorusuna başka bir soruyla cevap verdim. "Peki ya *benim* bilmem gereken şey? O ne olacak?"

Dişlerini birbirine geçirdi, neyi ima ettiğimi anında anlamıştı. "Teorin mi?"

"Evet."

Elini benimkinden çekerek, sanki sıktığı şeyin benim boynum olmasını diliyormuş gibi parmaklarını tırabzana sıkıca sardı. Tekrar limana baktı. Uzun boyu ona avantaj sağlıyor, gözlerini görmemi ve hiddetli ruh halini deşifre etmemi engelliyordu.

Çok güçlü ve hareket ettirilemez görünüyordu. Her şeye ve herkese yıkım getirmeyi bekleyen, insan formundaki bir felaket gibiydi ama şimdi bakmaya başladığımda... yani *gerçekten* baktığımda, o hiddetin altındaki kemiklere işleyen acıyı görüyordum. Asabiyetinin altındaki ruhu ezen acıyı tattım. Bedensel zevk için değil, kendini tamamen bırakmanın ve düşmenin güzelliği için duyulan yakıcı şehveti hissettim.

Aşka düşmenin.

Şehvete düşmenin.

Onun bildiğinden daha fazlasını anlıyordum.

Belki de beni Elder için mükemmel yapan, başka herhangi bir kadının sönük kalacağı şey buydu? Kendi travmamı yaşamış olmam. Kendimin en karanlık yönlerini ve en dip seviyelerini öğrenmiştim. En saf zehirle karşı karşıya kaldığımda ne tür bir insan olduğumu ve hayatta kalmak için ne kadar savaştığımı biliyordum.

Rahat bir hayat şansı ya da ufkunu genişletme eksikliği nedeniyle bu soruların cevaplarını bilen çok fazla insan yoktu ama *ben* biliyordum.

En kötü zamanlarda bile kim olduğumu anlıyordum.

Sadece en iyi zamanlarımda kim olduğumu öğrenmem gerekiyordu.

Elder da benim gibiydi. Ne kadar hatalı olabileceğinin farkındaydı. Kusurlarının onu nasıl mükemmelden tehlikeliye dönüştürdüğünü ve kendini bıraktığında neler olduğunu biliyordu.

O asla normal olamazdı ama benim aksime, kendisiyle ilgili bildiği her şeyi bir güç olarak sınıflandırmamıştı. Onlara başarısızlık olarak bakıyordu. Kendini anlamıyordu; bu nedenle en iyi zamanlarda nasıl birisi olabileceğini asla bilemezdi.

Ona göstermek istiyorum.

Donanımlı, cinsel yönü güçlü, bir yabancı görünce gölgelerde saklanmak yerine onunla birlikte gülebilen birine dönüştüğüm bir hayat istiyordum. Başkalarının kırılmış diyebileceği bir adamın elini tuttuğum ve aklının sıyrılmasından ya da güvenimizin bozulmasından korkmadan onu öpebildiğim bir rüya istiyordum.

"Seni zorlamayacağım, Elder. Ama bu cevapları yakında öğreneceğim."

"Seni burada bırakırsam öğrenemezsin."

Kalbim tekledi. "Beni burada bırakmak *istiyor* musun?"

Sorum, ona saplanmaya hazır kazıklarla dolu bir çukur gibiydi. Eğer dürüst bir şekilde cevap verirse, aramıza duvarlar inşa etmesine izin vermeyeceğimi bilerek kazıklara geçecekti. Eğer yalan söylerse de gitmeme izin vermeyeceğini bildiğim için delinecekti.

Ayrı olmanın acısını ve birbirimizin yanında olmadığımızda hissettiğimiz boğucu yanlışlık duygusunu o da en az benim kadar iyi biliyordu. Her şey o histen daha iyiydi. Uzaklaştırmak istemediğin kişi tarafından uzaklaştırılmak da buna dahildi.

Sertçe yutkunup gri ufka dik dik baktı. "Bunu istemediğimi biliyorsun."

Ses tonundaki yankılanan acı, kalbimi tamamen onun düzenlediği bir ritme soktu. Çello çalıyor olabilirdi ama o anda, ruhumun tellerini tıngırdattı ve akorları içimde titreştirdi.

Ona doğru yaslanarak elimi onunkinin üzerine koydum, bir kez daha dokunmak, etkileşime geçmek ve konuşmak için inisiyatif aldım. O kadar uzun süre sessiz kalmıştım ki, artık onunla konuşmakta doğal bir yeteneğim vardı.

Onunla.

Benim olmasını her şeyden çok istediğim bu adamla. "Durmayacağımı biliyorsun. Eğer bu beni bencil ve zalim yapıyorsa... öyle olsun. Bunu kendi sebeplerim için değil, başka nedenler için yapıyorum."

Başı öne eğildi. "Biliyorum."

"Ve yeterince güçlü olduğumu da biliyorsun."

Gözlerini sıkarak kapattı. "Beni korkutan kısım da o."

"Sahip olmaya değer her şey korkutucudur."

Alnının üzerinde dans eden siyah saçlarının altından bana bakarak fısıltıyla homurdandı. "O zaman sen dünyadaki en harika şey olmalısın, Pimlico çünkü beni korkudan taşa dönüştürüyorsun."

Karnım dans ediyor, içimdeki pervanelerin ve kanatlı şeylerin çırpınışlarını serbest bırakmam ve uçmalarına izin vermem için beni pençeliyordu. Uzun vücudunda yükselmem ve ağzını ele geçirmem için adeta beni zorluyordu. Dudaklarına doğru türlü türlü sözler fısıldamam için... Bazılarını tutacak gücüm vardı, bazılarını hâlâ yerine getiremeyecek kadar kırılgandım.

Fakat bunların hiçbirini yapamadım, Jolfer tutkumuzun içine adım atarak onu bir iğnenin balonu patlattığı gibi patlattı. "Efendim, on beş dakika içinde limana yanaşmış olacağız. Arabanın bakımı yapıldı ve gitmeye hazır. Selix seyahat programınızı

çoktan hazırladı ve personelden istediğiniz randevuların hepsi ayarlandı."

Elder irkilerek geri çekildi, beni gözlerinin gece yarısı derinliklerinden koparıp kasvetli yağmura döndürdü. "Teşekkür ederim, Jolfer."

Jolfer nazik, yıpranmış yüzüyle kibarca başını salladı, saygıyla şakağına dokunarak bana selam verdi ve sonra Hayalet'i fazlasıyla hak ettiği, dinleneceği yuvasına götürmek üzere görevine devam etti.

Daha önce bulunduğumuz o derin ve açık yere geri dönemediğim için, "Randevular mı?" diye sordum.

Elder sanki olanları unutmak ve kendini şimdiki zamanda geri getirmek için elinden geleni yapıyormuş gibi boynunu çevirdi. "Senin için elbise provası. Benim için smokin provası. Sonra da Hawksridge'deki maskeli balodan önce saç ve makyaj."

"Neden maskeli balo olmak zorunda ki?"

İnsanların yüzlerini... neyi planladıklarını görememekten nefret ediyordum.

"Ben de aynı fikirdeyim. Eğer iş için olmasaydı, iptal ederdim."

Kâğıttan maskelerin ve açık artırmada bana teklif veren yüzsüz adamların uzak anıları katran gibi damladı. Böyle şeylere karşı kendimi tuttum. Bu gece farklı olacaktı. Bu gece Elder ile birlikte ve güvende olacaktım.

Kendimi neşeli olmaya zorlayarak omzumla onunkini dürttüm. "Yeni bir elbise mi alıyorum?" Sanki bir gardırobu önemseyecek kadar sığmışım gibi gülümsedim.

Kanmadı. "Bir dahaki sefere heyecanlanmış gibi yaptığında, bunu nefret etmediğini bildiğim bir şey için yapmaya çalış."

Hafifçe güldüm. "Bana o iç çamaşırını giydirdiğinde nefret etmemiştim." Kızardım, tenimi ateş bastı ve ayaklarımızın

altındaki cilalı güverteye baktım. "Bana bakış şeklin... klostrofobiye değdi."

Elder bir nefes çekti, hırıltılı, ağır ve pişmanlık doluydu. Kalbimi sayısız ok gibi delip geçti, tüylü uçları acı içinde titredi.

"Ben..." Omuzları çökerken ensesini sıktı. "Lanet olsun, Pim."

Nedense gözlerim yaşardı. Bu üzüntü gözyaşları değildi, daha çok hayal kırıklığına aitlerdi. Benim ona güvendiğim gibi o da bana güvenseydi, onu stresinden kurtaracak güce sahiptim.

İçgüdülerim geri çekilmemi söylese de buna karşı koydum ve ona doğru sallandım.

Kollarımı ona doladığımda donakaldı, başımı göğsüne yaslamak için korkulukla onun arasına girdim. Kalp atışları kulaklarımı doldurduğunda kaskatı kesildim. Beklediğim gibi sabit bir gök gürültüsü değil, bir şimşek fırtınasıydı. Sanki benim tarafımdan dokunulunca kalbi onu ayakta tutmak için üç kat hızlı çalışıyormuş gibi süratli ve kuş gibiydi.

Çenesini saçlarımın üzerine dayayıp kollarını tereddütle bana doladı.

Ne kadar süre böyle durduğumuzu bilmiyordum. Birbirimizi içimize çektik. Birbirimizin bedenleri üzerinde oynadığımız tahribatı dinledik. Gerçekten ne istediğimizi söyleyemiyorduk ama yine de biliyorduk.

Sonunda saçlarımı öptü. "O kadar yüzeysel olmayan bir randevu daha var. Kıyafetleri, makyajı ya da gösterişli, saçma baloları içermiyor. Benimle gelir misin?"

"Seninle her yere giderim."

"Bu durumda... hadi gidelim."

Kulelerin ve kalenin gölgesinde kalan sıradan bir girişin önünde durdum. Yağmurun altında parlayan dikenli teller ve

zincir bağlantılar etrafı çevreliyordu. Bina, tuğla duvarlarla örülmüş ve beyaz çerçeveli pencerelerle tamamlanmıştı. Herhangi bir kurumsal yapı olabilirdi bu. Bir hastane. Gösterişsiz bir üniversite. Ya da tel örgülerin ve çivili engellerin, içeridekileri hapsetmek için değil, onları dış dünyadan korumak için var olduğu bir yer. Ben bu şekilde düşünmeyi tercih ettim: bir okul. Annemin çok sevdiği suçlu hastalarına ders verdiği ve onları incelediği bir okuldu, psikopatların zihnine daldıktan sonra böylesine iç karartan bir yerden çıkıp tanıdık bir rahatlıkla dolu sıcak dairesine gidiyordu.

Fakat burası bir okul değildi, bu da bir fantezi değildi.

Annemin bir suçluyu harekete geçiren şeyi derinlemesine araştırmaya olan sevgisini hiçbir zaman anlamamıştım ve şimdi... *o bir suçluydu.*

Selix arkamdan arabanın kapısını çarpınca irkildim, Elder kolunu uzattı. Hapishanenin adını ya da hangi banliyöye geldiğimizi bile bilmiyordum.

Elder'ın bana söylediği tek şey bunun önemli olduğu ve ona güvenmem gerektiğiydi.

Kalabalık İngiliz otoyollarında ve ardından şirin kasaba yollarında geçen yolculuğun çoğunda, böyle bir isteğin ikiyüzlülüğü üzerine düşündüm.

Sahil güvenliğin geldiği gece ona güvendiğimi söylediğimde bana sırtını dönmüş ve benimle yatmayı reddetmişti. Sanki ona güvenmem iğrenç bir şeymiş gibi davranmıştı.

Ancak karşımda durmuş, yüzüme fırlattığı hediyenin aynısını istiyordu.

"Pim?" Nazik sesi düşüncelerimi böldü.

Gözlerimi kırpıştırarak ona odaklandım, kolu boştu ve elimi istiyordu, bakışları ona *güvenmem* için bana yalvarıyordu.

Buz gibi bir rüzgâr hapishanenin sert köşelerini kırbaçlarken ürperdim. Annem oradaydı. Benim için yaptığı bir şey yüzünden oradaydı. Onu görmeye çok yaklaşmıştım ama içimi saran suçluluk duygusu geri adım atmama neden oldu. "Ben... beni neden buraya getirdin?"

Kimi görmek için burada olduğumuzu ya da bunu nasıl ayarladığını söylemesine gerek yoktu. Burayı gördüğüm anda anlamıştım. Bu yer, içinde katil olan annemi barındırıyordu.

Nasıl olduğunu bilmeme gerek yoktu. *Nedenini* bilmem gerekiyordu.

Neden?

Özellikle de Hiç Kimse'ye yazdığım notları okumuşken. Başıma gelenler için annemi ne kadar suçladığımı görmüştü. Onun adını her yazdığımda kalemimin daha sert karalamasından, ona karşı taşıdığım yersiz nefrete tanık olmuştu.

Onu ziyaret etme hayalini kurmuştum ama gerçekte... hazır değildim.

Bir gün hazır olacağımdan da şüpheliydim.

"Çünkü seni görmek istedi," diye mırıldandı Elder. "Ve daha da önemlisi, senin onu görmen gerekiyor."

"Beni mi sordu?" Başımı iki yana salladım, saçlarım sanki beni onun hayatımı kurcalamasından koruyormuş gibi yanaklarıma yapışıyordu. "Ne zaman? Nasıl?"

Kolunu rahatsız edici bir şekilde indirerek yüzünü buruşturdu. "Onu aradım. Ona kim olduğumu ve senin güvende olduğunu söyleyen bir mesaj bıraktım. Beni geri arayacağını düşünmemiştim."

"Ama aradı mı?"

"Aradı."

"Ve?" Tersledim. "Ona ne söyledin?"

Tanrım... Ona her şeyi anlattığını düşünmek... Beni Alrik'in evinde, intihara günler kala nasıl bulduğunu. Dilimin yarısının nasıl kopmuş olduğunu. Panikataklarımın beni nasıl zayıf düşürdüğünü.

O hapisteydi. Zaten berbat bir yerde yaşarken böyle korkunç düşüncelere ihtiyacı yoktu.

Elder yavaşça bana doğru adım attı, yakışıklı yüzü pişmanlıkla solmuştu. "Sana söylemediğim için özür dilerim. Bunun nasıl hissettirdiğini şimdi anlıyorum." Sert bir öksürükle başını iki yana salladı. "Eğer biri benim adıma annemle konuşsaydı... sinirden gözüm dönerdi." Bakışlarında kendisine yönelttiği alev alev bir öfke vardı. "Gerçekten üzgünüm, Pimlico ama söz veriyorum, ona bir kez bile nasıl tanıştığımızı, nereden geldiğini ya da birbirimizi bulduğumuzdan beri neler yaptığımızı söylemedim."

Elini uzattı, benimkine ikna edici bir şekilde belli belirsiz dokundu. "Senin hayatta olduğundan başka bir şey bilmiyor. Gerisini anlatmak sana kalmış... eğer hazırsan ya da hazır olduğunda."

Parmaklarımı onunkilerden çektim, "Ama onun hakkında düşündüğüm şeyler... o şeyler yapılırken beslediğim nefret-"

Elder öne atılarak elimi tuttu ve sertçe sıktı. "Kes şunu. Bilmiyordun. Yalnızdın. O piçin merhametine terk edilmiştin. Sevildiğini ve arandığını bilmiyordun. Tıpkı sen gidene kadar onun seni ne kadar sevdiğini bilmediği gibi. Bunu göstermedi ve bu da seni şüpheye düşürdü." Yanağımı okşadı, anlamam için yalvardı. Yüzü sert ve rüzgârdan ıslanmıştı ama yine de çok güzeldi. "Sen yanlış bir şey yapmadın."

Boğazımdaki yumruyu yuttum. "Yaptım. Onu suçladım... Her şey için."

Yapmamam gerektiği halde hâlâ yapıyorum.

"Suçlamak iyidir. Suçlayacak birine ihtiyacın vardı."

"O adamı da suçladım."

"O hak etti. Sonsuza kadar mutfak zemininde çürümeyi hak ediyor."

"Ama annemin benim için yaptıklarını bile bile yüzüne nasıl bakabilirim? Üstelik bir de bunu onun ayarlamış olabileceğine dair şüpheler duymuşken? Çocuğunun, çalıştığı canavarlara nasıl tepki vereceğini görmek için bir deneyden ibaret olduğuma dair düşünceler geliştirmişken?"

Elder beni kendine çekti ve sıcak ceketinin içine soktu. "Siktir, Pim."

Titreyerek en karanlık itiraflarımı, hatta Hiç Kimse'ye yazmaya cesaret edemediklerimi bile önüne döktüm. "Beni diğer anneler gibi kucaklamadığı için ondan nefret ettim. Bebeklerle oynayan küçük bir kız olmak istememin yanlış olduğunu hissettirdiği için ondan nefret ettim. Karanlıktan korkacak kadar küçükken bile, eşit ve yetişkin muamelesi gördüğüm için kendime şanslı olduğumu söyledim. Beni sallayarak uyutmak yerine, çocukların kendilerine zarar veremeyecek şeylere neden takıldıklarının psikolojisi hakkındaki kitapları okumam için bana verirdi. Eğer birisi büyür ve korktuğu şeylerle yüzleşirse, mantıksız şeylere karşı duyulan fobilerin üstesinden gelinebileceğini anlatırdı."

Elder'ın ceketi, teninde taşıdığı ot kokusu gibi sıcak ve baş döndürücüydü. Zengin kokusu burnuma sızıyor, yatıştırılmayı hak etmediğim halde beni yatıştırmak için elinden geleni yapıyordu.

Sesim kısıldı. "Tek istediğim beni sevdiğine dair küçük bir işaretti. Böylece o çocuksu güvensizliklerin çoğu ortadan kalkacaktı."

"Hepimiz kendi yöntemlerimizle severiz, Pim." Sesi derin ve yoğundu, bir yandan tamamen yatıştırıcıyken, diğer yandan sinirlerimi yatıştırmak için hiçbir şey yapmıyordu. "Böyle şeyler

düşündüğün için kendini affetmelisin, tıpkı sana böyle hissettirdiği için onu affetmen gerektiği gibi." Beni geriye iterek parmak eklemleriyle çenemi dürttü. "Ben de seninle geleceğim. Eğer gelmemi istiyorsan."

Gözlerim arkasındaki bodur, tel örgülü binaya kaydı. Oraya nasıl girecektim? İkimiz de bir sürü şeyi atlattıktan sonra onunla nasıl konuşabilirdim ki?

"Pim..."

Kendimi ona bakmaya zorlayarak söylemek istediği şeyi bekledim.

Gözleri kısıldı, ağzının etrafındaki stres çizgileri derinleşti. "Beni geri aradığında ve ona senden bahsettiğimde..." Rüzgârda savrulan saçlarımı kulağımın arkasına sıkıştırdı ve kendi annesinin şefkatinden mahrum kalmanın verdiği sevgiyle gülümsedi. "Dağıldı. Birinin sesinin temkinli halden, perişan bir hale bu kadar çabuk dönüştüğünü duymamıştım. Tek bilmek istediği senin iyi olup olmadığındı. Başka bir şey sormadı. Sadece *iyi olup olmadığın*. Ve sonra seni ona götürmem için bana yalvardı. Reddedemedim."

Bunun kolay olacağına inanmayı çok istiyordum. O beni affedecekti, ben de onu affedecektim ve bir şekilde hiç sahip olmadığımız bir ilişkiye girecektik ama gözümde canlandırabildiğim tek şey onun sarılmayışı ve soğukluğuydu, bir kez daha kırılma korkusuyla dolup taştım. Tek istediğim onu sevmek ve onun tarafından sevilmek olduğu halde, ondan sadece nefret edebildiğim korkusuyla doldum.

Ben korkunç ama korkunç bir insanım.

Şimdi bile ne yaptığını bildiğim halde, çocukluğumun bana armağan ettiği acıyı hâlâ bırakamıyordum.

Beynime kötü bir düşünce sızdı. Tamamen karakter dışı bir şeydi ama beni çürütmesini önlemek için içimden atmak zorunda kaldım. "Sen reddedemedin. Ama ben reddedebilirim. Eğer

istemiyorsam oraya girmek zorunda da değilim. Bir daha istemediğim hiçbir şeyi yapmak zorunda değilim."

"Bu doğru. Sana yeterince kötü şey yaptırıldı." Şefkati azarlamaya dönüştü. "Ama sen o kişi olabilir misin? Öğrendiğin onca şeyden sonra? Artık seni nasıl aradığını ve senin için öldürdüğünü bildiğin halde?" Başını gururla ve üzüntüyle iki yana salladı. "Hâlâ senin hakkında öğrenmem gereken çok şey var, Pimlico ama bunu yapamayacağını zaten biliyorum. Fazla safsın."

Ona sert bir bakış attım.

Bir an için beni bir melek, sonraki anda da nankör bir velet gibi resmediyordu. Bu, geçmişte annemin bana pek çok kez söylediği bir şeydi. Aksine, bu hatırlatma daha dik durmama, onun sorumluluğunu çözerken kendi sorumluluğumu omuzlamama yardımcı oldu.

Eğer ziyaretine gitmezsem bana *nankör velet* diyen annemi haklı çıkarmış olacaktım. Eğer onu görmezsem, bu kadar zayıf ve kalpsiz olduğum için kendimden sonsuza dek nefret edecektim.

Hiçbir zaman anne-kız ilişkimiz olmamış olsa da ona sonsuza dek minnettar kalacaktım. Onun sevgisi karmaşık bir yerden geliyordu ve bu onu cehenneme sürüklemişti.

İçimi altüst etse de Elder haklıydı.

Reddedemezdim çünkü ben öyle biri değildim.

Bencil değildim.

Zalim değildim.

Ben bundan daha iyiyim.

Annem, benim annemdi.

Ben de onun kızıydım.

İyi ya da kötü.

Ben bir Blythe'dım.

BÖLÜM YİRMİ BEŞ

ELDER

Biri bana en büyük hayalimin ne olduğunu sorsaydı, yeniden bir araya gelmek derdim.

Bağışlanma.

Beni Hiç Kimse'den tekrar biri haline getiren ve aileme tekrar kabul edilmemi sağlayan bir tören.

Bunun benim için asla gerçekleşmeyeceğini biliyordum. Ama böyle bir kavuşmaya tanıklık etmek hem acı hem de tatlı bir ayrıcalıktı. Evet, bu kavuşma bana ait değildi. Yine de kendimden daha çok sevdiğim biri içindi. Üstelik bu, durumu her şekilde daha iyi yapıyordu.

Çünkü o bunu benden daha çok hak ediyordu.

Ve beni yanında istediği sürece onun yanında olacaktım.

Son yirmi dakikada Pim'in yanından ayrılmadım, ziyaretçi formlarını doldurmasına yardım ettim, sessizleştiğinde nöbetçilere cevap verdim ve böylesine kasvetli bir yerin girişinden iç kesimlerine kadar yönlendirilirken beline hafifçe dokundum.

Dışarıda söylediklerimde ciddiydim. Arkasından iş çevirip Sonya Blythe ile konuştuğum için son derece üzgündüm.

O sırada cesur ve romantik bir şey yaptığımı sanmıştım. Onun geleceğini kurcalayarak, her şeyden çok istediğim bir buluşmayı harekete geçirmiştim ama sınırları aşmıştım.

Pim'e ne istediğini sormamıştım...

İlişkilerine burnumu sokarak jest yaparken onu da dahil etmeyi düşünmemiştim. Belki de o köprünün altından, yeniden inşa edilemeyecek kadar su ve zaman geçmişti.

Durup da sormamıştım.

Tıpkı denizdeyken başka telefon görüşmeleri yaparken de onu düşünmediğim gibi. Öyle ya da böyle, her konuşmam onu etkileyecekti. Sadece bunu farklı şekillerde yapacaklardı.

İlki annesiyle olmuştu.

İkincisi Jethro Hawk ile. Bu geceki maskeli balodaki ev sahibimizdi. Elmas ticareti yaptığı bilinen bir gerçekti; bazıları ucuza alıcı bulurken, bazıları da paha biçilemeyecek kadar nadir bulunan zarif, değerli taşlardı.

Pim'e dolardan yaptığım origami hayvanlardan daha iyi bir şey vermek istedim. Ona sevgimin derinliğini göstermek istedim. Çizdiğim tasarımı Hawk'a e-postayla göndermiştim ve Tanrı'dan yapacak zamanı olmasını umut ediyordum.

Üçüncüsü Raymond dayımlaydı. Her zamanki gibi aramaları telesekreterine yönlendiriyordu, bu yüzden onu ve ailemi, etraflarını saran güvenlik görevlilerinin onları korumak için olduğu konusunda uyaran kısa bir mesaj bırakmak zorunda kaldım. Geçen hafta Chinmoku tarafından öldürülen kuzenlerin sadece bir başlangıç olduğunu ve annemin bana olan nefretini dinleyerek aptallık etmemelerini söyledim. Güvenliği arttırmış olmama rağmen tetikte olması gerekiyordu. Okula giden küçük üyelere günün her saati adam eklemiş olmama rağmen çocukları koruması gerekiyordu.

Herkes için elimden geleni yaptım ama yine de yeterli değildi.

Şimdi bile, özel bir odada Pim'in yanında oturmuş, annesini beklerken, daha fazlasını yapabilmeyi diliyordum.

Pim ile annesinin yıllar sonra ilk karşılaşmalarının parmaklıklar arkasında değil de kapalı kapılar ardında olmasını sağlamak

için bu alanın özel kullanım hakkı ancak müdürle saatlerce telefonda tartıştıktan ve eğitim programına yüklü bir bağışta bulunduktan sonra verilmişti.

Bir kez daha, gerginliğin ve farkındalığın etimde yarattığı diken diken eden etkiden dolayı ensemi ovuşturdum. Dışarıda durmayı teklif etmiştim. Pim'e mahremiyet sağlamak istemiştim. Ama kasvetli, iç karartıcı hapishanenin içinden ve kilitli kapılardan geçerken, gardiyanımız tarafından tesisin bölümlerine sokulmuştuk. Pim sert ve asil bir şekilde dururken bile elimi bırakmamıştı.

Kendi gücü vardı ama benimkinden bir parça ödünç almayacak kadar da gurur yapmıyordu.

Bu beni daha da sertleştirdi. Kendisine yapılan onca korkunç şeyden sonra bile bunu yapabilecek güce sahip olduğunu bilmek. Ona karşı hissettiklerim zorunluluktan ve onu zayıf bulduğum için hissettiğim bir koruma arzusundan kaynaklanmıyordu.

Kahretsin, hayır.

Duygularım ona âşıktı çünkü iyileşmeyi bir merdiven olarak kullanıyordu.

Her seferinde bir basamak.

Her biri geçmişinden ve zorluklardan daha yükseğe tırmanıyor, çıktığı her yükseklikte yavaş yavaş daha cesur ve daha güzel oluyordu.

Ben olmasam da bunu başaracağından zerre kadar şüphem yoktu. Alrik'i öldürmenin bir yolunu bulurdu. Eve dönmenin bir yolunu bulurdu. Ve yaşamaya devam etmenin bir yolunu bulurdu.

O benim sayemde hayatta değildi.

Ben *onun* sayesinde yaşıyordum.

Eğer aramızda bir borç varsa, bu benim ona olan borcumdu. Tersi değildi.

Masada beş dakika boyunca ölüm sessizliğinde oturduktan sonra kapı açıldı ve içeri sert bir gardiyan girdi, ardından da Pimlico'nun daha yaşlı, daha üzgün, daha acımasız bir versiyonu geldi.

Pim donup kaldı.

Gözlerim kısıldı, kendimden çok sevdiğim kadının annesini süzdüm.

Sonya Blythe internette incelediğim fotoğraflardaki gibi değildi. Artık makyaj malzemelerine ve kuaförlere erişimi yoktu. Ne takım elbise giyiyor ne de havalı ve kibar davranıyordu. Neredeyse mükemmelleştirdiği züppe görünümü, başkalarının ne düşündüğünü bilmenin ve onun etrafındayken hiçbir sırrın güvende olmadığının getirdiği kendini beğenmişliği, ona yönelik sert bir meydan okumanın altında gizlenmişti.

Bunu asla itiraf etmezdim ama Pim ona çok benziyordu. Sadece görünüş olarak da değil, dünyayı ele geçirme ve kazanma biçimleriyle.

Sonya Blythe artık takım elbise giymiyor ya da makyaj yapmıyor olsa da, bu versiyonunu -daha zayıf, daha sert versiyonu- tercih ederdim çünkü dürüsttü. Vaktini her nasıl geçiriyorsa kolları kaslanmıştı. Gri tulumunun içindeki vücudu ince olabilirdi ama hastalıklı değildi.

Bir kavgaya girişse, paramı onun kazanacağına yatırırdım.

Tıpkı âşık olduğum kızınınkiler gibi ela yeşili gözleri, telefon konuşmamızı hatırlayarak bana kilitlendi ve anında beni bırakıp Pim'e döndü.

Pim bir milim bile kıpırdamadı, masanın üzerindeki parmakları bembeyaz kesildi.

Memur mahkûmunun omzuna hafifçe dokunup kelepçeleri çıkarırken bağlantıyı bir saniyeliğine kopardı. Sonya Blythe'ın

elleri çözüldüğünde gardiyan, "On beş dakika. Söylediğiniz ve yaptığınız her şey ileride kullanılmak üzere kaydedilecek," dedi.

Hapishane politikasının bir parçası da ziyaretçinin güvenliği için bir memurun odada kalmasıydı. Kendimi kaybedip ziyaretçinin, mahkûmun uğruna öldürdüğü kızı olduğunu belirttikten ve bir başka mahkûm programı için fazladan para ödedikten sonra, tamamen mahremiyet sağlamayı başarmıştım. *Görüntü ve ses kaydı yapan cihaz haricinde.*

Memur önce bana sonra Pim'e baktı ve sonunda isteksizce başını sallayarak odadan çıktı. Kapanan kapının çınlaması etrafımızda yankılandı.

Sonya Blythe bize doğru ilerleyip masanın karşı tarafına otururken sonsuzluk gibi gelen birkaç saniye geçti.

Çılgınca sarılmalar olmadı. Sulu gözyaşları yoktu. Bu iki kadının fiziksel bir yakınlık kurduğunu gösteren hiçbir şey yoktu. Geçmişe dair tek işaret, Pim'in gözlerindeki parlaklık ve ellerindeki titremeydi. Sonya Blythe dalgın bir şekilde kelepçelerin çıkarıldığı bileklerini ovuşturuyor, gözlerini kızından hiç ayırmıyordu. Pim yanımda titriyordu ama bu korkudan ya da üzüntüden değildi. Ne olduğunu çözemedim. Belki öfke? Bağışlama?

Burada ne yaptığım ya da odadaki dayanılmaz gerilimi nasıl yok edeceğim hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Annesi de -tıpkı benim gibi- nasıl başlayacağına dair doğru görgü kurallarını bilmiyormuş gibi yarım bir şekilde gülümsedi.

Sonunda, "Tasmin, Min, Minnie Mouse," diye fısıldadı. Gözleri yaşlarla doldu ama boğazını temizleyerek geri çekildi. "Seni ne kadar özlemişim."

Pim'in nefesi kesildi ve sanki yarım yamalak cevap verme kabiliyetini kaybetmiş gibi çılgınca başını salladı. Aynı hızla kendini durdurdu ve tıpkı annesi gibi boğazını temizledi. "N-ne yaptığını duydum." Sesi, annesinden bu kadar uzun süre nefret

ettikten sonra çocukluk dönemine dönmeye çabalıyormuş gibi yapmacık ve karakterden yoksundu. "Sana büyük bir özür borçluyum."

İki kadın da bana bakmadı.

Tıpkı olması gerektiği gibi.

Pim için buradaydım ama bir katkım olmasını istemiyordum. Bu konuda tamamen görünmez olmak tercihimdi.

Kollarımı kavuşturarak sandalyede arkama yaslandım ve kendimi konuşmadan iyice kopardım. Bunun nasıl gideceği hakkında hiçbir fikrim yoktu. Pim'in bana ihtiyacı olursa orada olacaktım ama o istemeden devreye girerek onun onurunu zedelemeyecektim.

"Bana hiçbir şey borçlu değilsin." Annesi üstdudağını küçümsercesine büktü. "Ben yaptım. *Hepsi* benim sorumluluğum."

Pim kaskatı kesildi, dudaklarından zehirli sorular döküldü. "Yani... kaçırılmamla bir ilgin mi vardı?"

Sonya Blythe'ın gözleri dehşetle irileşti. "Hayır! *Ne*? Hayır, hiç de değil. Sadece senin için bir anne olmadığımı kastetmiştim." Sesi alçaldı. "Min, geri dönüp her şeyi baştan yapabilmeyi ne kadar çok istediğimi bilemezsin. Daha iyi bir anne olmayı. Senin öldüğünü düşündüğümde... eh, senin önüne koyduğum herkesi öldürmek istedim. Seni okula götürmem gerekirken aldığım her randevuyu. Seni dans dersine götürmem gerekirken aldığım her seansı."

Omuzları kamburlaştı, yüzü ettiği itirafla çökmüştü. "Sadece annen olmam gerekirken öğretmen, koç ve müdire oldum. Seni etkinliklere sürükledim, seni gözlerim ve kulaklarım gibi davranmaya, gördüklerini bana anlatmaya zorladım. Emrettiğim gibi uzun saatler boyunca orada olmak istemedin. Bunu biliyordum. Seni geç saatlere kadar dışarıda tutmanın ertesi gün okuldaki konsantrasyonunu bozduğunu biliyordum. Sana,

insanların saklamak istedikleri şeyleri nasıl göreceğini öğretmenin okulda dışlanmana sebep olacağını biliyordum ama yine de yaptım."

Pim'in duruşu biraz yumuşadı, hâlâ kabullenemiyordu. "O halde hatalarını telafi etmek için mi öldürdün? Vicdanını rahatlatmak için mi yaptın?"

Annesinin gözleri yine parladı. "Biliyor musun... ben de kendime aynı soruyu sordum. Kendimi gerçekten inceledim. Gerçekten hissettiğim kadar kalpsiz olup olmadığımı görmek için sürekli araştırdım. Ama rahatlıkla söyleyebilirim ki, ikimizin de hayatı üzerine yemin ederim ki o piçi seni çaldığı için öldürdüm. Öldürdüm çünkü benden başka kimsenin senin üzerinde hakkı yoktu. Öldürdüm çünkü babandan bana kalan tek şey sendin ve ben her şeyi berbat ettim. Öldürdüm çünkü bebeğimi en az benim onu incittiğim kadar incitti ve bunu düzeltme şansımı çaldı."

Sessizlik yağmur gibi üzerimize yağdı, yaralar sarılırken ve gerçekler kabul edilirken masanın üstünde cızırdadı.

Pim sonunda, "Sen berbat etmedin," diye mırıldandı. "Biz sadece farklı insanlardık."

"Diğer kızlar da annelerinden farklı ama onlar satılmadı ya da zarar görmedi." Sonya gözlerini silerek ince yanaklarına yaşlar bulaştırdı. "Diğer anneler de farklı ama en azından onlar çocuklarının iyiliğini ön planda tutuyorlar."

Pim hüzünle gülümsedi. "Sen de öyle yaptın. Benim için avlamayı hiç bırakmadın. Benim için *öldürdün*."

"Senin için tüm dünyayı yakıp kül edebilirdim." Hırladı, sesi her yönüyle vahşi bir mahkûmunkine benziyordu.

Pim'in, neden annesinde şefkatli ebeveyni görmekte zorlandığını anlayabiliyordum. Kızının kayboluşunun intikamını almaktan söz ediyordu ama kendi intikamını almak gibi egoist bir

kendini beğenmişlikten doğan bir haklılıkla hareket ediyordu. Kızı için öldürmüştü, bu fedakârlığı inkâr etmek mümkün değildi ama bunu kendi tatmini için de yapmıştı.

Kendisine ait olanı kimsenin alamayacağını ve alanın da sonuçlarına katlanacağını haykırmak için yapmıştı.

Acımasızdı.

Hararetli olduğu kadar soğukkanlıydı da.

Ama Pimlico'yu trajedi ve pişmanlıktan doğan her şeyiyle sevdiği de inkâr edilemezdi. Şimdi bu diğer yanlarından daha parlaktı. Kendini bu esaretten kurtarmıştı. Şu anda bunun yeterli olup olmadığını anlamak ve yargılamak ise Pim'e kalmıştı.

Pim arkasına yaslandı, annesini inceliyordu. İçimde düşüncelerimizin senkronize olduğuna dair garip bir his vardı; o da benimle aynı sonuca varmış ve böyle şeyler üzerine kafa yormuştu.

Yavaşça öne eğildi ve ellerini masanın üzerine koyarak annesinin parmaklarını birleştirmesini bekledi. Parmaklar birbirine değdiği anda Pim içini dökmeye başladı. "Sana gerçeği anlatacağım çünkü bunu hak ediyorsun. Dürüst olacağım çünkü benden hep bunu talep ettin. Ve kayıtsız kalacağım çünkü iyi bir psikoloğun gerçeği gerçekten görebilmesi için böyle olması gerektiğini söylemiştin."

Kalbim atmayı bıraktı, gözlerim ona çevrildi.

Bunu öğrenmeye hazır mıydım? *Ya Pim benim katkıda bulunmasam da yine de kulaklarım olduğunu unuttuysa? Ya hâlâ bilmemi istemeyebileceği şeyleri duyuyorsam?*

Ama ayağa kalkıp izin istemeye fırsat bulamadan nefesini içine çekti, güç almak için tavana baktı ve gözle görülür bir şekilde ürperdi. Tekrar konuştuğunda sesi soğuk ama tutkulu, öğüt verici ama kırılgandı. "Senden sadece birkaç metre ötede beni öldürdü anne. Beni dansa davet etti ve ben de onunla gittim. Neden biliyor musun? Çünkü bana başkalarını dış görünüşlerine

göre yargılamamam gerektiğini söyleyen sendin. İlk izlenimlerin genellikle yanlış olduğunu ve içgüdülerim kaçmam için bağırsa da ona kendimden bir parça vermem gerektiğini söyleyen sendin. Beni dışarı çıkardı. Minnie Mouse'lu saatimi çaldı. Ellerini boğazıma doladı."

Öfkeyle bacaklarım büküldü.

Onun *bağırsaklarını deşmek* istedim.

Pim ifadesizce anlatmaya devam etti. "Yaptığı şeyi neden yaptığını bilmiyorum ve tahmin de etmeyeceğim. Sadece para için miydi? Katillerin ve tecavüzcülerin zihinlerini açma ihtiyacından dolayı mıydı? Okul yolunda oyalanmayı sevdiğim ve çekmemem gereken birinin dikkatini çektiğim için miydi? Asla bilemeyeceğiz ve suçlanacak kimse yok." Devam etmeden önce duraksadı. "Beni geri canlandırdığında -dudakları dudaklarımda, kokuşmuş nefesini ciğerlerime üfleyerek beni ölümden döndürdüğünde ve bana kaderimi söylediğinde- senden *nefret* ettim. Babamın saatini önümde sallandırdığında ve bana onu güvende tutacağını söylediğinde, sana lanet ettim. Bir otelde hapsedilerek satılmayı beklerken, senin için çığlık attım. Ve bir et parçası gibi açık artırmaya çıkarıldığımda ve o piç Alrik beni evine götürüp bekâretimi çaldığında, senin için ağladım. Kendim için ağladım. Çalınan her şey için ağladım çünkü o noktadan sonra ne olursa olsun asla eskisi gibi olamayacağımızı biliyordum."

Gözyaşları Pim'in yüzünden aşağı döküldü ama ağlamadı. Sanki ruhu o anda her şeyden arınmıştı ama bu onu dışarıdan etkilememiş gibiydi. Daha önce hiç görmediğim kadar güçlüydü ve dayanamayacağım kadar çok kırılmıştı.

Onu bu kadar çok farklı şey arasında kalmış görmek kalbimi sarstı.

Her anıyı doğramak, her acıyı silmek istedim.

Sandalyemde kalmak ve onu kollarıma alıp öpmemek, onunla sevişmemek, düşüncelerini başka bir yere yöneltmek için ne gerekiyorsa yapmamak için mücadele ettim.

Burası dışında herhangi bir yere odaklanmam gerekiyordu.

Annesiyle görüşmesini ayarladığımda aklımda olan şey bu değildi.

Derinlere inmesini ve içinde hâlâ onu boğan karanlığı oyup çıkarmasını istememiştim.

Siktir!

Pim uzun bir süre için başını eğdi, nefes alış verişi sert ve işkence doluydu; annesine geri baktığında fısıldayarak konuştu. "İki uzun yıl boyunca, acımın ve ağrımın çoğunu sana yüklediğimi itiraf edeceğim. Mektuplar yazdım. Çok fazla mektup. Düşüncelerimden ve korkularımdan arındım. Tıpkı bana duygularımızın efendisi olmakla ilgili öğrettiğin birçok derste olduğu gibi. Canımı ne kadar yakarsa yaksın, onunla asla tek kelime konuşmayacağıma dair bir seçim yaptım. Sessizlik içinde yaşadım anne. Dayaklarının ve tecavüzlerinin her birine katlandım. Onunla konuşmam için bana bağırırken beni kırmasına, bana acımasızca davranmasına izin verdim. Ve bir kez bile onun istediğini yapmadım."

Çenesi yukarı kalkarken gerildi. "Nedenini biliyor musun?" Pim bana bir bakış attı, sanki burada olduğumu yeni hatırlamış gibi irkildi.

Sesi biraz dalgalandı ama annesine sorduğu soruyu tekrarladı. "Neden sessiz kaldığımı biliyor musun? Neden ona sesimi vermeyi reddettim? Neden içimdeki o parçayı kilitledim ve o *lanet olası piçle* konuşmaktansa ölmeyi tercih ettim?" Son kelimeleri sahip olduğunu bile düşünmediğim büyüklükte bir şiddetle hırıldayarak söyledi.

Bunca zaman, Pim bana soğukkanlı görünmüş, Alrik'in ölümüyle bir nebze de olsa rahatladığına inanmamı sağlamıştı.

Yine de o üç kelimeyle ne kadar yanıldığımı anladım. Daha üstesinden gelmek zorunda olduğu ne kadar çok şeyin olduğunu. Kederin aşamaları, benim katkım olmadan üzerinden nasıl geçip gidiyordu. Öfke bu aşamaydı. Umutsuzluk, inançsızlık, inkâr.

Sırada ne vardı ve ona bu kadar acı çektirmeden bunu aşmasına nasıl yardım edebilirdim?

Annesi başını iki yana salladı, dişleri altdudağına sertçe gömülürken kendi gözyaşları da hızla akıyordu. Zar zor, "Ah, Minnie Mouse..." diyebildi. Pim'in parmaklarını kavradı, onu çekip parmak eklemlerini öptü ve affedilmek için yalvardı. "Benden nefret etmene şaşmamalı."

Anlamamıştım.

Annesi benim anlamadığım neyi anlamıştı?

Ben anlamadan nasıl bir aile bağı üzerimden uçup gitmişti?

Sadece Pim'in onu yetiştirme tarzıyla ilgili suçlamalarından bahsetmiyordu. Bundan daha kötü bir şeydi.

Pim derin bir iç çekerek annesinin ellerini sıktı, ben anlamasam da onun anlamış olması onu rahatlatmıştı. "Seni lanetlemiş olsam da senin kızın olarak kaldım. Konuşmak yerine ölümü seçtim çünkü senin sayende, onun nihayetinde benden ne istediğini biliyordum."

Sonya acıyla inledi. "Biliyorum. Biliyorum. Çok ama çok üzgünüm, Min. Lütfen... Çok üzgünüm."

"İstediği bedenim, acım, yakarışlarım değildi... değil mi anneciğim?" Pim boğuk sesle konuştu, kendi üzüntüsü hıçkırıklara dönüştü.

Anneden *anneciğime* geçtiği gerçeği son engelleri de kaldırdı ve annesi Pim'in ellerinin üzerine kapanıp dizlerinin üzerine

yere yığıldı. Pim yüzünde acı dolu bir gülümsemeyle bir kraliçe gibi oturmaya devam ederken annesinin sandalyesi geriye doğru devrildi.

Annesinin cevap vermesini beklemedi, sorusunu bir bıçak gibi acımasızca yöneltti ve beni tam kalbimden bıçakladı. "İstediği şey zihnimdi. Zihnimi istiyordu. Onun tarafından tecavüze uğramanın nasıl bir his olduğunu bilmek istiyordu. Yumruklarının nasıl morarttığını, zincirlerinin nasıl battığını, yaptığı her küçük şeyin beni kendi geçmişimden onun geleceğine nasıl değiştirdiğini anlatmamı istiyordu. Düşüncelerimi alıp biriktirmek, yontmak, yavaşça ezip toz haline getirmek istiyordu. Anılarımı almak ve onları kendi sahipliğiyle lekelemek istiyordu, böylece geriye hiçbir şeyim kalmayacaktı. Beni ben yapan her bir kırıntıyı ve ben sadece ona ait olana kadar beni mahvetmek istedi." Bir anlığına sessizliğe gömüldü. "Ve senin sayende anne, bunu anlamadığım zamanlarda bile anladım. Ona inat sessiz kaldım. Çoktan ölüp gittiğini düşündüğüm parçalarımı korumak için sessiz kaldım. Ama şimdi bunu başka bir nedenden dolayı yaptığımı anlıyorum. Belki de tüm bunları gölgede bırakan bir sebep." Sesi boğuklaştı, dudaklarından zorla çıktı. "Hâlâ sana itaat ediyordum... o zaman bile."

Annesinin hıçkırıkları daha da sertleşti.

Pim'in boğazını tırmalayan bir hıçkırık daha çıktı. "Benimle gurur duyuyor musun? Doğru şeyi mi yaptım? Şu anda kanepende uzanıyor olsaydım, güçsüz davrananlara yaptığın gibi burnunu mu kırıştırırdın, yoksa daha güçlü olanlara yaptığın gibi gururla mı bakardın? Senin gözünde güçlü müyüm? İyi iş çıkardım mı? *Ne* anne? Söyle ki sonunda hayranlığını kazanıp kazanmadığımı bileyim."

Yüreğim paramparça oldu.

Pim'in taşıdığı şey *bu* muydu?

Onu içten içe kemiren şey bu muydu?

Annesinin onayına duyduğu ihtiyaç mıydı? Onu daha çalınmadan önce bile çarpıtmış olan bir annenin?

Herkesin maruz kaldığından daha fazla tacizden kurtulmuş olmasına rağmen dağılmış bir zihin için hastaneye yatırılması gerekirken, orada oturup annesinin hayranlığını talep etmesi beni *mahvetti.*

Annesinin onaylaması kimin umurundaydı ki?

Hayatımda hiç bu kadar gurur duymamıştım. Bu kadar mütevazı hale getirilmemiştim. Başkasının istekleri yüzünden bu kadar travmatize olmamıştım.

Sikeyim.

Yapamadım... *Yapamam...*

Siktir, siktir, siktir.

Zihnim gürültü, utanç, aşağılanma ve kendimden iğrenme ile patladı.

Annesi başını ellerinin arasına aldı ve yere damlayan kocaman, çirkin gözyaşlarıyla ağladı.

Pim için ne kadar benzer davrandığımı düşününce benim de gözlerim doldu. Aklından geçenleri öğrenmek için verdiğim emirlerle nasıl da taş kesilmiş olmalıydı. Konuşmasını ve bana her şeyi vermesini talep etmem, Alrik'in aynı şeyi talep ettiği onca korkunç anıyı nasıl da geri getirmiş olmalıydı.

Tam olarak o tecavüzcünün yaptığının aynısını yapmıştım. Onu kurtarmış, başka bir iradeler savaşına mahkûm etmiştim. Ona fiziksel olarak zarar vermemiş olabilirdim ama ben de aynı derecede kötüydüm.

Aynı derecede zalimdim.

Aynı derecede boktandım.

Tanrım!

Bir şeyleri yumruklamak istedim.

Sandalyemi odanın karşısına fırlatıp kendimi parçalamak istedim.

Dizlerimin üzerine çökmek ve Pim'in en özel düşüncelerine ulaşma hakkına sahip olduğumu düşündüğüm için kafama silah dayamak istedim.

Ben kim oluyordum da yatıma güvenle binmesi karşılığında onun sırlarını talep ediyordum?

Ben kim oluyordum da onu o iğrenç, beyaz işkence yuvasından çıkarma karşılığında en özel düşüncelerini öğrenmeyi bekliyordum?

Ben hiçbir şeydim.

Hiç kimseydim.

Başkalarından sakladığı her şeyi, halihazırda olduğum bir hırsız gibi mektuplarını okuyarak çoktan kazanmıştım.

Bir kez hırsız olan, her zaman hırsız olarak kalırdı.

Ve Pim benim insanlığımı çalmıştı.

Nefes almak için mücadele ettim, kendimle ilgili düşünerek pişmanlığımın içinde boğuluyordum ki Pim'in annesi hıçkırıklarının arasından konuştu. "Seninle daha fazla gurur duyamazdım, Tasmin. Asla. Sana davranış şeklim için senden af dilemediğim bir gün bile olmadı. Zamanı geriye sarıp seni azarlamak yerine sana sarılmayı dilemediğim bir saat bile geçmedi. Kızmak yerine seni öpmeyi ne çok isterdim. Sana ne kadar değer verdiğimi sana göstermeyi dilerdim."

Pim'in ellerini tutarak dizlerinin üzerinde kızının yanına doğru ilerledi. "Seni o kadar çok sevdim ki bu beni korkuttu. Ben -bütün kariyerini insanları mikroskop altındaki böceklermiş gibi manipüle ederek geçirmiş bir kadın- senden korktum. Sevginin zayıflık olduğunu düşündüm. Benim için ne kadar önemli olduğunu gösterirsem, bana kırık dökük gelen ve

cevaplar için yalvaran insanlar gibi olacağıma inandım." Başını iki yana salladı, karışmış saçları uçuştu. "Yanılmışım. Bunu çok geç anladım."

Yüzü anıların etkisiyle karardı. "Yardım etmeye çalıştığım insanları avladığımı bilmeni istiyorum. Seni bulmak için insanlara işkence ettim, Minnie Mouse. Kewet'i bulduğum anda öldürmeyi çok istedim ama söylediğinden fazlasını biliyor olabilir diye kendimi tuttum. Dairesini yerle bir ettim. Babanın sana verdiği Disney saatini buldum. Onu hâlâ saklıyorum, sana geri verebilmeyi diliyordum, öyle çocukça bir şeyi takmamanı kaç kez tembihlediğimi bilsem bile. O kadar çok şey yaptım ki ama o katil kaçmaya çalıştığında ve senin öldüğünü ya da daha kötüsünü hayal ettiğimde kendimi kaybettim."

Nefes alış verişi düzene girerken gözyaşları yavaşça durdu. "Ona yaptığım şey için asla özür dilemeyeceğim. Onun hayatını aldığım için pişman değilim. Her şeyi tekrar yapardım. Senin için yapardım. Burada çürümem anlamına gelse bile umurumda değil. Vicdan azabı duymuyorum. Hiç pişmanlık duymuyorum." Pim'in parmaklarını sıktı. "Eğer senin asla alınmaman ve yaşadığın hayatı yaşamak zorunda kalmaman anlamına gelseydi bir orduyu öldürürdüm."

Pim'in parmaklarını ağzına götürdü. "Seninle çok gurur duyuyorum. Bunu senin için zorlaştırmak da kalbimi kırıyor. Umarım bir gün beni bağışlayabilirsin. Umarım bir gün baban da beni affeder. Eğer bir daha beni ziyarete gelmezsen, sorun değil. Bu da yeterli. Sana ne kadar değer verdiğimi küçük bir şekilde de olsa gösterdiğimi bilerek cezamı mutlulukla çekeceğim. Ne kadar üzgün olduğumu gösterdiğim için. Her şey için."

Pim burnunu çekti, kendi gözyaşları buharlaşarak tuzlu izler bıraktı, teni bembeyaz ve uzuvları titrekti. "Seni affediyorum

anne." Sesi acı verecek kadar yumuşaktı. "Ama her şeyden sonra... sen beni affediyor musun?"

Annesi ıslak bir hıçkırık sesi çıkardı. "Ah, Min, sormana gerek var mı?"

Pim yere yığıldı, sandalyesinde eğilerek annesinin kucağına düştü. İki kadın birbirlerine sarıldılar ve lanet olsun, burada daha fazla kalamazdım.

Bunların hiçbirine tanık olmamalıydım.

Pim'den talep ettiğim onca şeyden sonra buna layık değildim.

Asla layık olamayacaktım ya da onun katlandığı canavarlarla aynı olduğum için özür dileyecek kadar nefesim olmayacaktı.

Bu kadar zalim olduğum için annesi beni de öldürmeliydi. Ne kadar da duygusuz ve bencildim.

Onunla ilgili her şeyi istiyordum ama onun mutluluğu pahasına değildi.

Artık değildi.

Gözlerim Pim'in hâlâ annesinin kollarına sarılmış haline takıldı.

Bunu daha fazla yapamam.

Bacaklarım kasıldı ve sandalyemden dik bir şekilde ayağa fırladım.

Kaçmak zorundaydım.

Patlamadan önce.

Beynimdeki *tik taklar* saplantı haline gelmişti.

Gerilemeye başlamıştım.

Yakında patlayacak ve acımı sevdiğim kadından çıkaracaktım.

Ben acı veren *koşma* talimatıyla hareket ederken, bacaklarım nasıl çalışacaklarını unuttu. Yerdeki ikiliye doğru adım attığımda, gözlerim kapıya ve kaçışa kilitlenmişken, Pim'in parmakları

bileğime dolandı ve beni kendime karşı daha fazla nefretle doldurdu.

"Elder?" Islak gözleriyle güven dolu bakışları, omuzlarına dökülen saçları ve parlayan aşkıyla bunu yapamazdım.

Kolumu geri çekerken sesim boğuk bir hal aldı. "Çok özür dilerim, Pimlico."

Annesi bu isimle sarsıldı. Ona sürekli bu isimle hitap etmemem gerektiğini biliyordum. Kölelik ve acıyla bağlantılı bir isimdi ama benim için o Tasmin değildi.

O Pim'di.

O Fare'ydi.

Bir kez daha, geriye dönük bir yumruk göğsüme iniverdi.

Ona ne zaman *Fare* desem irkilmesine şaşmamalıydı. Bu lakabın onu neden bu kadar etkilediğini söylemesini istediğimde sinirlenmesine ve acı çekmesine şaşmamalıydı.

Bir saat.

Öldürüldüğü gece ondan çalınan, çocukluğundan kalma bir saat.

Lanet olsun, ne kadar kalpsiz bir *aptalmışım.*

Titreyen ellerimle eğildim ve yanağını avuçladım. Acı çeken dudaklarımla alnından öptüm ve dokunuşumla çektiğim acıyı hissedebilmesini diledim. Kim olduğumu, ona karşı kim olduğumu ve ona her davranışımı nasıl geri almak istediğimi anlayabilmesini diledim.

Ona hiç dokunmayayım diye öz disiplin için nasıl yalvardığımı anlamasını umdum. Onu benimle konuşması ve gizli tutmak istediği şeyleri bana vermesi için manipüle ettiğim gerçeğini geri alabilmeyi nasıl dilediğimi hissetmesini istedim.

Denizaltındaki sarılmasını.

Bulutları yıldızlara ve yağmuru güneşe tercih ettiğini itiraf etmesi.

Tosttan nasıl nefret ettiğini-

Bunlar kazanmadığım şeylerdi. Çaldığım şeyler.

Buradan çıkmak zorundaydım.

Hem de hemen.

Karma soyumla ilgili hiç konuşmazdım. Annem yerine babamı onurlandırmak için Japonca yerine İngilizceyi seçiyordum. Ama o anda, İngilizce ne kadar üzgün olduğumu anlatmakta yetersiz kaldı.

Yeterli değildi.

İngilizcede özür dilemenin sadece bir yolu vardı.

Japoncada yirmiden fazlaydı.

Göğsümdeki ağırlığın hafifleyeceği anlamına gelseydi hepsini kullanırdım.

Bir şekilde kefaret bulabileceğimi bilseydim onları sonsuza dek mırıldanırdım.

Ama şimdilik, sadece bir tanesini sunabildim.

Onu tekrar öptüm, saçlarına doğru soludum. "*Owabi shimasu.*"

Tercümesi, *lütfen kalbimin en derinliklerinden gelen bu özrü kabul edin*di.

"El..." Pim boynuma uzandı ama geri çekildim, her şeyden çok sevdiğim kadının önünde eğilerek selam verdim ve sonra da odadan çıktım.

Arkama bile bakmadım.

BÖLÜM YİRMİ ALTI

PIMLICO

On beş dakikanın bir insanı, bir hayatı, bir ilişkiyi tamamen değiştirme gibi bir güce sahip olduğunu kim bilirdi?

O odaya adım atarken zor ve duygusal olacağını biliyordum ama bu kadar zorlanacağımı, yaşadığım her acıyı deşeceğimi, geçmişe ve şu ana dair bu kadar çok yaranın içinde yüzeceğimi *bilmiyordum.*

Bunu *ben* yapmıştım.

Beni zorlayan kimse olmamıştı.

Ama sarılmalar ve öpücükler yerine, omzumu sıvazlamalarla ve soğuk baş sallamalarla geçen bir ömrün ardından, anneme dokunduğumda içimde tuttuğum her şey aniden boşaldı. Derinlerimde sakladığımı bile bilmediğim duygular, bastırılmış düşünceler ve kelimelere dökülmemiş kırgınlıklar, zehirli bir dürüstlükle dışarı fışkırdı. Sanki tek bir temasta yılların suskunluğu çatlamıştı.

Bunu onu incitmek için yapmamıştım.

Böyle şeyleri kindar ya da zalim olmak için söylememiştim.

Aslında bu konuda hiçbir şey söylemeyeceğime dair söz vermiştim.

Sadece... duramamıştım.

Bir anda çocukluk arzularım ortaya saçılmış, dürtülerim beni ele geçirmiş ve söylemeyi hayal dahi etmediğim şeyleri

döküvermiştim. *Özellikle de* benim için birini öldüren bir anneye, benim için öldüren bir adamın önünde.

Ben yaşayabileyim diye isteyerek hayat çalan iki insana.

Ruhlarında sonsuza dek bir leke taşıyacak iki insan.

Onlara geri ödeyebileceğimden çok daha fazlasını borçluydum.

Onları gereksiz anılardan korumalı, minnettar olmalıydım. Fedakârlıkları varlığımı daha iyi hale getirmeden önce neler çektiğimi duymayı hak etmiyorlardı.

Bu benim katlanmam gereken bir yüktü; benim yüzümden çok fazla şey taşıyorlardı.

Tüm bunları *biliyordum*.

Bu beni durdurmadığı için kendimden nefret ediyordum.

Böyle bir kötülüğü ortaya çıkarmak, karanlığını en çok sevdiğim insanlara yaymak hiçbir şeyi kolaylaştırmamıştı.

Beni daha iyi yapmadı. Beni iyileştirmedi. Kendimi bu şekilde arındırmak, içimde hâlâ yakalayamadığım bir yılan gibi kıvrılan pisliği serbest bırakmadı.

Bu beni sadece üzdü, kızdırdı ve yordu.

Çok, *çok* yordu.

Elder saçlarıma Japonca sözler mırıldandıktan sonra kılıcını ayaklarıma seren bir şövalyeymiş gibi eğildiğinde, kalbim dehşet içinde kılıcının üzerine düşmüştü.

Ne dediğini anlamamıştım ama yüzündeki ıstıraptan anladığım kadarıyla iyi bir şey değildi.

Bir açıklama istemek için onu tutmaya çalıştım.

Artık kirli çamaşırlarımız ortaya dökülmüş, yıkanmış ve umarım birlikte katlanabilecek kadar temizlenmişken, onu annemle tanıştırmak istediğim için. Ama o, hiçbir şey söylemeden

beni öpmüştü. Ve ardından, sanki bir saniye daha kalırsa boğulacakmış gibi odadan hızla kaçıp gitti.

Eğer kalbim ayaklarımın dibine bıraktığı varsayımsal kılıca saplandıysa, o zaman kapı arkasından kapanıp da bizi ayırdığında da sefalet içinde kendini iyice tüketti.

Korku içime bir tür ekşi şarap gibi sıçrarken iç organlarım büzüştü.

Ne yaptım ben?

Onun da dinlediğini nasıl unutmuştum? Ondan saklamaya çalıştığım her şeyi kusmuş ve odadaki herkesi lekelemiştim.

Peşinden gidip onu teselli etmek, güzel siyah gözlerindeki o azabı silmek istedim.

Hiç düşünmeden kendimi annemin kucağından kurtardım ve dengesizce ayağa kalktım.

Kapıya doğru sendeleyerek bir adım attım, zihnim az önce kırdığım şeyi düzeltmekle meşguldü ama sonra dönüp anneme baktım. Beni nasıl da içine çeke çeke baktığını gördüm. Doğduğumdan beri yüzünde görmeyi arzuladığım üç şey olan sevgi, hayranlık ve huşu ile hapishane zemininde diz çökmüş halini inceledim. Elder ile neyi mahvetmiş olursam olayım, bunu mahvedemezdim.

Şimdi olmazdı.

Bu kadar yeniyken olmazdı.

Yavaşça tekrar oturdum ve anneme kirli muşamba yerine sandalyelerde bana katılması için başımı salladım.

Yüzünü buruşturarak ayağa kalktı ve oturduktan sonra ellerini masaya koyup parmaklarını sallayarak ellerimi istedi.

Bir kez daha kapıya baktım.

Elder...

O iyi mi?

Ne oldu?

Sadakatim bölünmüştü. Kararsızlık beni hareketsiz bıraktı.

"Peşinden gidebilirsin." Annemin sesi başımı kaldırmamı sağladı. "Anlarım."

Onun onayını almıştım.

Ağırlığım popomdan ayak parmaklarıma doğru kaydı, beni sandalyemden fırlatmaya hazırdı ama bir kez daha yüzüne baktım -pişmanlık, üzüntü ve garip, dağınık gurur- ve tekrar yerime yerleştim.

Elder'ın acı çektiğini kabul etmek zorundaydım ama annem de çekiyordu.

Ben de.

İkiye bölünüp her ikisini de teselli edemezdim. Şimdilik burada kalmalı ve tüm dikkatimi anneme vermeliydim. Bunu yapmak zorundaydım, böylece onun yaralarını sararken en azından kendi yaralarımın da birazını sarabilirdim.

Sonrasında böyle bir enkaz olmadığımda, Elder'ı bulup aynısını yapabilirdim.

Kendimi iyileştirmeden önce başkalarını iyileştirmem gerektiğini bilmek, omzuma yorucu bir yük daha ekledi.

Çok yorgunum.

Bitkindim, zihnim boştu, kalbim bereliydi.

Ama bu *benim* hatamdı.

Kimse o korkunç anılara yolculuk yapmak istemezdi.

Bunu düzeltecek kişi ben olmalıydım.

Annemin ellerini tutarak derin bir iç çektim. "Özür dilerim. Böyle şeyler söyleyerek seni incitmek istememiştim."

Annem ellerimi yumuşak bir şekilde sıktıktan sonra alaycı bir ses çıkardı. "Min, şu anda kalbimi söküp atsan bile, seni

sevme konusunda başarısız olduğumu anladığım andan daha fazla incitemezsin beni."

Karmakarışık bir gülümsemeyi paylaştık, sessizliğin içimizdeki boşlukları doldurmasına izin verdik.

Sonunda sırıttı, bir şekilde bu kadar berbat bir konuyu değiştirip çok daha kolay bir konuyu seçti. "İyi birine benziyor. Garip... ama onurlu."

Kapıya bakarken kemiklerim sızladı. "Beni kurtardı."

"Sana iyi davranıyor mu?"

Sesi gözyaşları yüzünden kalınlaşırken başımla onayladım.

"O halde, ebedi minnetimle aileye hoş geldi diyor ve teşekkür ediyorum."

Tekrar başımı salladım ve daha fazla yaş akmaması için dudağımı ısırdım. Söylenecek çok şey, konuşulacak çok daha iyi şeyler vardı. Fas, Monte Carlo, Hayalet ve yunuslarla yüzmek gibi şeyler. Haftalar önce toz ile kaplı, dişsiz bir satıcıdan bana bir cin şişesi alan adam tarafından bahşedilen pek çok büyülü an vardı.

O benim gerçek cinimdi.

Tüm koruyucu meleklerin ve sevgililerin birleşiminden daha iyiydi.

Çok şanslıyım.

Ve onu çok incittim.

Kapı çalındı ve kalbimin umduğu gibi Elder değil, bu görüşmeyi ayarlayan gardiyan ortaya çıktı. "On beş dakikanız doldu. Veda etme zamanı."

Bu kadar çabuk mu?

Bu kadar hızlı mı?

On beş dakikanın bir insanı, bir hayatı, bir ilişkiyi değiştirme gücüne sahip olmakla kalmayıp aynı zamanda saatteki diğer tüm zamanlardan daha hızlı işlediğini kim bilebilirdi?

Annem tekrar ellerimi sıktı. "Seni görmenin benim için ne kadar önemli olduğunu anlatamam. Seni sağlıklı, canlı ve belli ki çok değer verdiğin bir adamla gördüğüm için çok mutluyum." İç çekti. "Senin için çok şey istedim, Tasmin. Üniversite, bir kariyer, bir meslek... Ama şimdi o zaman olduğumdan daha akıllıyım. Hayatıma dönüp baktığımda sadece iki şeyin gerçekten önemli olduğunu görüyorum."

"Hangi iki şey?" Gerçekten sormak istemedim. Müşterilerini ve seçtiği alanda kazandığı ödülleri söylemesinden korkuyordum ama destekleyici olmak istiyordum, bu yüzden bir gülümseme yapıştıracak ve itiraf ettiğinde parlak bir şekilde başımı sallayacaktım.

"Sen ve baban," diye fısıldadı.

Donakaldım, kulaklarım şokla çınlıyordu.

"Başka hiçbir şeyin önemi yoktu. Bunu şimdi anlıyorum ve artık çok geç. Babanı çok seviyordum ve benden çok genç yaşta alındı. Ve sen, benim değerli kızım, seni çok sevdim ve seni kendimden uzaklaştırdıktan sonra seni de kaybettim." Bir kez daha gözleri yaşlarla dolarken omuzlarını çevirdi. "Ben hâlâ senin annenim, o yüzden sana bir tavsiye daha vereceğim... eğer izin verirsen."

Ailesini kariyerinin üzerinde tutmasının hayretini gizledim ve emin olmadan gülümsedim. "Tabii ki."

Elder'ın kaçtığı kapıyı işaret ederek kararlı bir şekilde konuştu. "Eğer ona değer veriyorsan ve o da sana değer veriyorsa, diğer her şeyi görmezden gel. Sana söylediğim her şeyi unut. Toplumun sana dayattığı her şeyi göz ardı et. Çocuk istiyorsan; yap. Pasta istiyorsan; ye. Olimpiyatlara gitmek istiyorsan, Tanrı şahidim olsun, kış tekmelerken eğlen." Son söylediğine güldü, kalbim daha fazla gerçekle sızlasa da kasıtlı olarak ortamı yumuşattı.

Çocuk sahibi olamadığım için bu konu tartışmalıydı. *Ne kadar dehşet verici bir his olursa olsun.*

"Hiçbir koşulda *yapılması gerekenlerin* hayatını belirlemesine ve çalmasına izin verme. Hayat çok kısa, Min. Her şeyi berbat etmek çok kolay. Kendine karşı dürüst ol ve kalbinin sesini dinle. Ancak o zaman geriye dönüp baktığında pişmanlık duymazsın." Ayağa kalktı, ellerimi ellerinin içinde tutarak beni ayağa kaldırdı.

Masanın etrafında dolaşarak beni kollarının arasına aldı.

Anneden kızına.

Kadın kadına.

Onun sırım gibi vücudu sanki aynadaki yansımammış gibi benimkine oturuyordu, ikimiz de seçimlerimizin bedelini farklı savaş yaralarıyla ödüyorduk.

"Seni seviyorum, Tasmin." Yanağımı öptü, koyu renk saçları bir anlığına benimkilere karıştı. "İrtibatta kal... tabii eğer istiyorsan. Ama olmak istediğin yer İngiltere değilse, burada kalma. Seyahat et, keşfet, ruhunun en mutlu olduğu yeri bul."

"Peki ya ziyaretler-"

Burnuma dokunarak uzaklaştı. "Telefon görüşmeleri ve Skype. Hapisteyim ama sevdiklerim ve ailem için özgürlük tanıyorlar. Şimdiye kadar aramak için kaydedecek kimsem yoktu. Bugün bunu düzelteceğim."

Gardiyan kelepçeleri tekrar takmak için bileklerini göstermesini beklerken bana bir öpücük attı. "Seninle gurur duyuyorum, Minnie Mouse. *Çok* fazla gurur duyuyorum."

Kalbim böyle bir hediyenin baskısı altında çatlamasın diye yumruğumu kalbime bastırdım. O götürülürken gözyaşlarımın damlamasına engel olamadım.

Ancak bu gözyaşları onur kırıcı ve yakıcı değildi.

Bu gözyaşları taze ve onarıcıydı.

Hâlâ bitkin durumdaydım.

Gün beni öyle bir tüketmişti ki hâlâ yorgun, sersemlemiş ve perişandım.

Ama ilk kez, geçmişimden bir parçayı çözmüş ve o korkunç ağırlığı üzerimden atmıştım. Küçücük bir parça yükümü -çığlıklar ve sessizlikle dolu bir el çantasını ya da spor çantasını- atmış ve sonunda onsuz yürüyüp gitme cesaretini göstermiştim.

Elder'ı bekleme odasının dışında bulmayı beklemiştim ama onun yerine beni sessizce geldiğim yere doğru götürecek genç bir memur bulmuştum.

Hapishaneden tek başıma çıkarılmama itiraz edemezdim ama Elder'ın bensiz ayrılacağı düşüncesini de hazmedemiyordum.

Karnımda gerginlik birikti. Derimin üzerinden endişe veren bir sıcaklık geçti.

Neredeydi?

Beni hapishanede yalnız bırakmasını gerektirecek ne olmuştu?

Korku bastırsa da yorgunluk zihnimi bulandırsa da başımı dik tuttum ve rehberimi takip ettim. Güvenlikten geçerek çıkış yaptım ve özgürlüğe dönmek için kapıları iterek açtım. Annemle birlikte esir düşmüş olmamın ironisi bana komik gelmiyordu. Ben artık özgürdüm ama o özgürlüğüne kavuşana kadar ne kadar zaman geçecekti?

Kalbim, ona karşı nadiren hissettiğim şefkatle kabardı.

İkimiz de bu felakete girmiş, farklı alışkanlıklarla hayatta kalmış ve yepyeni insanlara dönüşmüştük.

Bir bakıma bundan memnundum. Belki de bu yeni anne-kız ilişkimiz, önceki halimizden çok daha yakın bir bağa sahip olacaktı. Bir kez olsun onunla konuşmak, meraklı sorularını yanıtlamak ve bir ailenin üyesi olmayı hatırlamak için sabırsızlanıyordum.

Aile...

Elder.

O benim ailemdi. Kendim de dahil olmak üzere herkesten çok sevdiğim kişiydi.

Yine de... ortadan kaybolmuştu.

Alacakaranlık çökmeden önce son bir hamleyle yeniden yüzünü gösteren güneşe karşı gözlerimi kıstım, Hayalet ile birlikte yola çıkan sedanın yanındaki siyah giysili figürü fark ettim.

Onu tanıdığımda kalbim yerinden fırladı.

Elder değildi.

Selix.

Ona doğru ilerlerken karnımdaki endişeli çırpınışları kontrol altına almakta zorlandım. "Elder nerede?"

Selix benim için arka kapıyı açarken başını eğdi. "Acil bir durum olduğunu ve onunla ilgilenmesi gerektiğini sana söylememi istedi." Gözleri yalanıyla titredi. "Birkaç saat içinde seninle buluşup balonun yapılacağı Hawksridge'e kadar sana eşlik edecek."

Bir yanım ayağımı yere vurup gerçeği söylemesini talep etmek istiyordu. Elder'ın neden kaçtığını ve neden arkadaşını beni yalanlarla beslemesi için bıraktığını anlamak istiyordum. Ancak diğer yanım bunun nedenini anlıyordu.

Annemle aramızdaki gergin ilişkinin yeniden alevlenmesini izlemenin herkes için ne kadar yorucu olabileceğini anlayabiliyordum. Orada söylediklerim hoş ya da toz pembe değildi. Gözyaşlarım kontrollü ya da güzel değildi.

Ama o beni *tanıyordu*.

Nereden geldiğimi biliyordu. Kendisi de oradaydı. Kanın içinde yüzmüş ve kırık kemiklerimi onarmıştı.

Eğer tüm bunları yapabildiyse -bugüne kadar hiç irkilmeden yanımda durabildiyse- o zaman onu harekete geçiren neydi? Birlikte çok daha kötüsüyle yüzleşmişken onu kaçmaya iten neydi?

Belki de benim için yaptıklarından pişmanlık duyuyordu. Belki de bu işe dahil olma isteğini sorgulamıştı ve daha fazla şey öğrendikten sonra bağlılığını yeniden değerlendirmek için kendi başına biraz zaman geçirmeye ihtiyacı vardı.

Ya da belki... *beni hiç düşünmüyordu.* Belki de kendi özel ıstırabına gömülmüştü. Ailesiyle hiçbir zaman kollarını açarak bir araya gelememenin acısına kapılmış olabilir miydi? Annem benden sevgisini esirgemişti ama benim için öldürmüştü. Onun annesi sevgisini cömertçe göstermiş ve sonra onu sürgün etmişti.

Ben çok şanslıydım.

O ise hâlâ yalnızdı.

Bu düşünce kalbimi sızlattı ve parçaladı.

Çok bencilce davranmıştım. *Elbette* hiç yakın olmamış iki insanın aralarındaki farklılıkları aşıp birleştiklerini görünce perişan olacaktı.

Ben bir aptalım.

Selix'e başımı sallarken aşk acısı çeken kaslarımı sakinleştirmek için elimden geleni yaparak göğsümü ovuşturdum. "Ona istediği kadar zaman ayırmasını söyle." Bir bacağımı arabanın içine yerleştirdim. "Eğer bu geceye kadar bir ara onunla konuşursan, lütfen ona benim için yaptığı her şey için sonsuza dek minnettar olduğumu söyler misin? Onun benim ailem olduğunu da, tıpkı benim de onun ailesi olduğumu umduğum gibi ama eğer sınırına ulaştıysa ve zamana ihtiyacı varsa, o zaman..." Gözlerimi kaçırdım, böylesine sarsıcı sözlere karşı kendimi güçlendirdim. "Ona anladığımı ve hiçbir yükümlülüğü olmadığını söyle."

Katı bir şekilde gülümsedi. "Söylerim. Şimdi arabaya bin."

Araca bindim. Selix kapıyı çarparken üzüntü ve bitkinliğin verdiği yalpalamayı dizginledim. Onda sevdiğim şey buydu. Saçmalığa tahammülü olmayan biriydi. Üzgün olduğumu

görmüş olsa da beni teselli etme ya da yatıştırma görevini kendi üstüne almamıştı.

Onun sadakati Elder'aydı ancak nedenini anlamıyordum çünkü aralarındaki bağ karşılıklı saygıyla birlikte şiddet sınırında yürüyordu. Başlangıçta, Selix'in işverenine sadık bir eleman olduğuna inanmıştım. Para alan bir yardımcıdan başka bir şey olmadığını. Artık böyle düşünmemin imkânı yoktu. Artık Selix'in kendi amacı için burada olduğuna inanıyordum ve Elder, Selix'in oynamayı tercih ettiği sağ kol rolü yerine onların eşit olmasını tercih ediyordu.

Hepsi bu... bir rol.

Bir tür pandomim.

Tıpkı Elder'ın benim koruyucum rolünü oynaması gibi.

Kendi yazdığı senaryoya uygun şekilde repliklerini ve konuşmalarını gerçekleştiriyordu. Ancak beni duygusal yönden perişan bir haldeyken hapishanede bırakıp gitmesinin planlı olduğundan şüpheliydim.

Çok acı çekiyor olmalı.

Keşke onun yanında olsaydım.

Keşke ona yardım etmeme izin verseydi.

Selix sürücü koltuğuna tırmandı ve tek kelime etmeden beni olmam gereken yere götürdü.

Otel odası zengindi ama özel değildi.

Lüks bir işletmenin süitine girdiğimde, biraz yalnız kalmayı umuyordum. Selix kaydımı yaptırarak anahtar kartımı vermişti. Asansörde bana eşlik etmiş, güvenli bir şekilde odanın dışına kadar getirdikten sonra beni kendi halime bırakmıştı. Bunu memnuniyetle kabul etmiştim. Banyo yapmayı, biraz kestirmeyi

ve belki de Hiç Kimse'ye bir mektup yazmak için biraz zaman ayırmayı dört gözle bekliyordum.

Uzun süre düşüncelerimi yüksek sesle dile getirdikten sonra onları kâğıda dökmek için parmaklarım kaşınıyordu. Ayrıca, annem hakkında kaleme aldığım şeyleri silme ihtiyacı, kendimi uyuşukluğun kollarına bırakmak yerine beni ayakta tutan tek şeydi.

Evet, bir notun yardımı olurdu.

Her zaman işe yarar...

Kapı arkamdan kapanıp da salona girdiğimde donakaldım.

Yanlış odaya mı geldim?

Bu odanın zaten misafirleri vardı ve hiçbiri Elder değildi.

"Merhaba?" Sesim kulaklarıma boş geldi. Düşünmeden konuştuğum için yaşadığım hafif şok neredeyse bir kez daha dilsiz olmayı dilememe neden oluyordu.

Ben kelime istemedim.

Harfler istedim.

Hiç Kimse'yi istedim.

Elder'ı istiyorum.

Travma ile yaşamak sinsi bir şeydi. Bazı günler yenilmezdim; Elder'ı ve yoluma çıkan her engeli aşabilirdim. Ve bazı günler... bazı anlar... o güçlerim kayboluyor, beni titrek, paniklemiş ve kaçmak için tüm çıkışları arar halde bırakıyordu.

Bu da o anlardan biriydi.

Geriye çekilip baktığımda tek gördüğüm davetsiz, tanımadığım, herhangi bir kaçakçılık veya dolandırıcılığın parçası olabilecek iki kadındı.

"Dışarı çıkın." Ses tonumdaki titremeye lanet ettim.

Kahverengi bukleleri olan ve kırmızı rujlu bir kadın, pencere kenarındaki gri ve lacivert renkli kanepeye tünediği yerden zarif

bir şekilde kalktı. "Ah, sonunda buradasınız." Ellerini çırparak arkadaşını ayağa kalkması için çağırdı. Birbirleriyle uyumlu krem rengi bluzlar, özel dikim siyah etekler ve ön ceplerinden iğneler, bant ve tebeşir sarkan önlükler giymişlerdi.

"Siz kimsiniz?" Yanımdaki masadan bir mektup açacağı alıp salladım. "Ne istiyorsunuz?"

Kadınlar birbirlerine baktılar. İkisinden daha yaşlı olanın kızıl saçları Fransız topuzuyla toplanmıştı ve ellerini havaya kaldırdı. "Size zarar vermek için burada değiliz. Onu yere bırakabilirsiniz."

"Kim olduğunuzu öğrendiğimde bırakacağım." Arkama dönüp kapıya baktım. Selix iki kapı aşağıdaki odada gözden kaybolmuştu. Yeterince hızlı olursam onlar beni yakalamadan oraya koşabilirdim. "Söyleyin bana. Hemen şimdi."

Kızıl saçlı yaşlı kadın önce kendini, sonra arkadaşını, ardından da aynı göğüs ceplerindeki işlemeli mührü işaret etti. "Ben Mel, bu da Nat. Social Art'tan geliyoruz."

"Social Art mı?" Elim silahımın etrafında kayganlaştı. "O da ne?"

Kırmızı rujlu kadın kıkırdadı. "Belli ki birileri mesajı iletmemiş."

Ona boş bir bakış attığımda ekledi. "Bay Prest tarafından maskeli baloya hazırlanmanıza yardımcı olmak için tutulduk."

"Ah."

Başa çıkabileceğim bir cevaptı.

Kaç ya da savaş arzularımın kabul edebileceği bir yanıt.

Mektup açacağını yavaşça bıraktım, parmaklarım karıncalanan endişenin kaldığı boğazıma gitti.

Maskeli balo.

Onu tamamen unutmuştum.

Tek yapmak istediğim dinlenmekti. Bu öğleden sonra bir şekilde yeniden toparlanmak ve Elder'a ne olduğunu anlamak istemiştim. Tanrım, yabancıların arasına karışma düşüncesi... hem de hepsi maske takarken?

Yutkundum.

Yapamam.

Aklım yerinde değildi. Hep benimle olan korkum iki kadını görünce bile ortaya çıktıysa yüzlerce kişinin bulunduğu bir balo salonunda ne olurdu?

Panikataklarımla daha iyi başa çıkabiliyordum ama ya kalabalığın ortasındayken olursa? Ya hıçkırıklar ve çığlıklar içinde yere yığılırsam? Ya Elder beni sürükleyerek çıkarmak zorunda kalırsa? Onun itibarını ve iş yapmayı planladığı kişilerle görüşmelerini mahvederdim.

Başımı iki yana sallayarak onları geçtim ve ileride bir banyo gördüm. "Kendimi pek iyi hissetmiyorum." Babetlerimi tekmeleyerek çıkardım ve üzerinde kabarık otel logosu bulunan, yazmam için bana yalvaran bir defter ve kalemin olduğu küçük bir masaya doğru ilerledim.

Kırtasiye malzemelerini karıştırırken, Selix'in beni hangi otele getirdiği ya da Londra'nın neresinde olduğumuz umurumda değildi. İngiltere'deydik ve tek bildiğim buydu. Diğerlerinden daha iyi bildiğim ülkeye dönmüştük ve ben kendimi hâlâ tamamen kaybolmuş hissediyordum.

"Bay Prest'i arayıp özürlerimi iletebilir misiniz?" Banyo kapısına doğru ilerledim. Eşikten geri geri geçerken onların keskin bakışlarından neredeyse kurtuluyordum. Omuz silktim. "Özür dilerim, kendimi gerçekten iyi hissetmiyor-"

Kafa derimin üzerinden bir şey geçti, sıcak ve ağırdı.

Ah, Tanrım.

Dehşete kapıldım. Kendimi koruma güdüsü devreye girdi. Bana saldıran her kimse ona saldırmak için döndüm ama yüzüm bir tül dalgasının içine gömüldü.

"Ah, bulmuşsunuz." Mel öne çıktı, topuklu ayakkabıları halının üzerinde sessizdi. "Elbiseniz."

Not defterime ve kalemime sarılarak geri çekildim, katlanabilir bir gardıroptan sarkan elbiseyi incelerken dudaklarım aralandı. Kan kırmızısı topuklu ayakkabıların ve *Victoria's Secret* amblemli bir kutunun bulunduğu küçük raflar, saten ve danteldan oluşan inanılmaz kreasyonun yanında duruyordu.

"Bu bizim imza parçalarımızdan biri," dedi Nat. Kollarım gevşedi, elimdeki kâğıt ve defteri düşürdüm. Tüm vücudum hayranlıkla sarsıldı. Şok. Şaşkınlık.

Arkamdan bir hışırtı, ardından yumuşak bir ses geldi. "Bu onun sipariş ettiği elbise. Nila Weaver'ın Yaralı Güzellik adlı koleksiyonundan."

Mel kıkırdadı. "Aslında bu bir Weaver tasarımı ama şirketin tasarımcısı birkaç yıl önce soyadını değiştirdi. Eh-" Hafif bir el omzuma dokundu. "Onunla bu gece maskeli baloda tanışacaksınız. Şirketin sahibi Jethro Hawk ile evli."

Bir yabancı tarafından dokunulmak bile elbiseyi incelerken hayretimi engelleyemedi. Askıdayken kişiliksiz ve cansız duruyordu ama sihirle *parlıyordu*. Onu giyen kişinin artık sadece bir ölümlü değil, insanlığın ötesinde biri olacağını vaat eden bir büyü. Ruhani biri.

Eteğin alt kısmı geniş ve çan şeklindeydi, kırmızı ve mavi spektrumdaki çeşitli tonlardan zarif kumaşlarla kaplıydı. Okra sarısından kan kırmızısına, gece yarısından unutmabeni çiçeklerine kadar. Renkler kıvrılıp dönüyor, bulaşıyor ve insan derisindeki bir çürük gibi görünmek için savaşıyordu. Yukarıya doğru

yavaş yavaş renkler savaşmayı bıraktı, savaş sona erene ve kırmızı gerçek kazanan olana kadar elbise boyunca ilerledi.

Kırmızı, tutkunun rengi.

Kırmızı, acının rengi.

Şimdiye kadar gördüğüm en zengin, en koyu kırmızı ile parıldıyor, çağırıyor ve ışıldıyordu. Adeta birinin kalbinden kan akmış gibi görünüyordu Boncuk işlemeli kuşağı, lacivert ve mavi-siyah, damar gibi örülmüş danteller ile düşük omuzluydu.

Bu zamana kadar gördüğüm en güzel şeydi.

Ve en ürkütücüsüydü.

Bu elbiseyi giyen her kimse, dünyaya saf olmadığını haykırıyordu. Masum değildi. Apaçıktı, kanlıydı, yara bere içindeydi ve bu yüzden çok daha güçlüydü.

Elder'a duyduğum büyük sevgi tarafından boğuldum; kaçarken bile bir şekilde bana ne kadar gurur duyduğunu söylemenin bir yolunu bulmuştu.

Omzumdaki el nazikçe sıktı. "Yaşadığınız yorgunluk, endişe ya da hastalık her neyse, bunu düzeltmenin bir yolunu bulmalıyız. Bu elbise giyilmeyi talep ediyor. Onu giyecek kişi *siz* olmalısınız. Bunu yapmamak bir tür günah işlemekle eşdeğer olur."

Nat yanımdan geçip siyah kadife örtünün üzerinde sıra sıra duran makyaj malzemelerinin bulunduğu makyaj masasına doğru ilerledi. Şişeler, fırçalar, paletler ve kremler seçtikleri kişiyi boyamak için hazırdı.

"Ah, neredeyse unutuyordum." Mel yerden büyük bir kutu aldı ve kapağını açarak bana uzattı. "Bu da elbisenin devamı. Tüm grubun adı Kanayan Kraliçe."

Kalbim boğazımda düğümlenirken, gözlerim son malzemeye takıldı. Ve ilk defa kötü değil de iyi sebeplerden dolayı bayılacakmışım gibi hissettim. Ciğerlerimin tanıdık bir şekilde tıkanması ve damarlarımdaki panik dalgası sadece şaşkınlığımı ve

asla böyle bir maskeyi taşıyacak kadar güzel olamayacağıma dair endişemi arttırdı.

Şüphesiz Elder tarafından seçilmiş bir maskeydi.

Bana koruma, güzellik ve kraliçelik gücü verecek bir maske.

Bu gece elbiseyi giyip oraya gidecektim. Elder'ı bulacak ve ona her şey için teşekkür edecektim. Sonra da onu öpecektim. Çünkü bu gibi hediyeler… yüzlerce öpücüğü hak ederdi.

Binlerce.

Daha fazlasını.

"Birden kendimi çok daha iyi hissettim," diye fısıldadım.

"O halde…" Mel gülümsedi. "Hadi sizi balo için hazırlayalım."

Ayışığı Kitaplığı

BÖLÜM YİRMİ YEDİ

ELDER

Bir korkak gibi saklandım.

Tüm sorumluluklarımı atlattım ve bir şekilde kafamı toparlayabilmek, kendime duyduğum nefreti Pim'den çıkarmamak için kaçtım.

Otele dönüp onu alma niyetindeydim. Onunla otelin fuayesinde buluşmak, siyah smokinim, siyah kravatım, siyah yeleğim ve siyah maskemle süslenmek ve her roman kahramanının yapacağı gibi merdivenlerden inmesini beklemek gibi büyük bir planım vardı.

Bu, hapishaneden kaçışımın sinirlerimi yatıştırmayı reddetmesinden önceydi. Bu, İngiliz banliyölerinde dolaşmamın beni daha önce olduğumdan daha kötü hale getirmesinden önceydi.

Sürekli saatimi kontrol etmiş, sorularla boğuşmuştum. Neredeydi? Ne yapıyordu? Selix onu otele geri götürmüş müydü? Social Art ekibinin onu giydirmesine izin verecek miydi yoksa ortadan kayboluşumla çok incindiği ve gerçeklerden çok yorulduğu için karşı mı koyacaktı?

Yorgunluktan bitap düşmüş halde, bir esrar için yanıp tutuşarak otele giden yolu buldum ve giyindim. Marihuananın büyüsünün beni olabildiğince normale döndürmesine izin verdim ve Selix'in, Chinmoku peşimdeyken sokaklarda korumasız dolaşmanın ne kadar tehlikeli olduğuna dair nasihatlerini duymazdan geldim.

Geçmişimin karmaşası olmadan da kendime yeterince eziyet ediyordum.

İstemediğim maskeli baloya zihinsel ve fiziksel olarak uygun olduğum anda, otel odamda volta atmadan duramamamın da yardımı olmadı.

Pim'den sadece birkaç kapı ötedeydim ve tek yapmak istediğim işini yarıda kesip beni dinlemesini talep etmekti. Ama ona ne söyleyeceğimi bilmiyordum; beynimdeki karmaşa çözülemeyecek kadar dağınıktı.

Yaptığım her şey için duyduğum nefreti, onu maruz bıraktığım baskıyı, sessizliğinden duyduğum hayal kırıklığını ya da ilk seferinde zorla üstüne çıkmama neden olan iğrenç arzuyu bir türlü aşamıyordum.

Kimdim ben?

Ve neden bana katlanmıştı?

Bana.

Tek bir lanet şeyi bile hak etmiyordum.

Benim için hırsızlık yapmasını sağlamıştım.

Benim için boşalmasını sağlamıştım.

Elimden gelen tüm sınırları aşmıştım.

Bu yüzden hayır... hissettiğim şeylere bakılırsa onu bir centilmen gibi bekleyemezdim. Bir canavar gibi kaçmalı ve kendime açtığım yaraları sessizce sarmalıydım.

Hawksridge Hall'a tek başıma gittim, yanımda Pim olmadan bir saatten fazla bir süre arabanın içinde kaldım.

İngiltere'nin en eski malikânelerinden birine giden inanılmaz uzunluktaki araç yolunun sonuna geldiğimde devasa malikâneye hiç etkilenmeden baktım. Karada bu kadar kalıcı olmak beni endişelendiriyordu. Okyanus damarlarımda yaşıyordu ve onu şimdiden özlemiştim.

Kuleler, bakır kubbeler ya da etkileyici kule külahlarının üzerinde büyüyen kafes şeklindeki çimler umurumda değildi. Şoförüme teşekkür ederek başımı sallarken ve böylesine eski bir salonun sıcaklığına girerken gülümsemedim. Önceki lordların ve leydilerin duvar halılarına bakmadım ya da ortaya çıkarılmayı bekleyen ne kadar çok sır olduğunu anlamaya çalışmadım. Sırlara olan hayranlığım beni bu karmaşaya sürüklemişti. Kimse hakkında cevaplar aramak bana düşmezdi; böyle kötü bir alışkanlığı şu anda bırakmaya niyetliydim.

Halihazırda çakırkeyif olan kalabalığın arasından geçip balo elbiseli kadınların etrafından dolandım. Smokinli erkeklere sert bir şekilde baş sallayarak, sürahiler ve kadehlerle tamamlanmış bir bara doğru ilerleyip kendime bir içki içmek için izin verdim.

Sadece bir tane.

Şişenin tamamından kaçınmak için bir damla tatma kuralım vardı.

Sek votkayı yudumlayarak onu beklerken gözlerimi girişten ayıramıyordum.

Bin tane özür borçlu olduğum kız.

Vicdanımı nasıl rahatlatacaktım? Ya gelmezse? Ya ikimiz için de bu kadarının yeterli olduğuna karar vererek vatanında ortadan kaybolursa?

Bunu yapmayacağını biliyorsun.

Aramızdaki bağ bozulamayacak kadar güçlüydü. Birbirimize bağlıydık; bu bağlılığı dile getirip getirmememizin bir önemi yoktu.

Pim'in ortadan kaybolmayacağını iliklerime kadar biliyordum, tıpkı onun bedenine ve ruhuna hükmetme ihtiyacımın kefaretini asla ödeyemeyeceğimi bildiğim gibi.

Görkemli sütunları ve monogramlı mozaik zeminiyle zarif balo salonu böyle bir etkinliğe ev sahipliği yapmak için

yapılmıştı. Perdeler altın renginde parıldıyordu ve konuklar, orkestra eşliğinde dans ederken kristal avizelerden damlayan zenginlik kadar nefes kesici görünüyorlardı.

Ancak bunların hiçbiri umurumda değildi çünkü benim için hiçbir anlam ifade etmiyordu.

Kadehim boşalmıştı ama parmaklarım ılık bardağı sıkıca tutmaya devam etti. Bir şeyleri kavramaya ihtiyacım vardı. Bekliyordum.

Onun gelişine hazır olacağımı düşünüyordum. Votkamı içene kadar geçen sürede, aklımda aceleyle karalanmış bir senaryo oluştu. Özrümü ve açıklamamı hazırlamıştım.

Ama sonunda geldiğinde?

Sikeyim.

Dizlerim suya, nefesim taşa dönüştü.

Hareket edemedim.

Tanrım, hareket edemiyordum.

Arkasında Selix ile birlikte belirdi. Gözleri dans eden, birbirine karışan kalabalığın üzerinde geziniyor, alçak avizelerde parıldayan yakut ve elmaslara karşı gözlerini kısıyordu.

Ben onun görüntüsünü içime çekerken geniş balo salonunun mermeri ve dört kat yüksekliğindeki pencereleri tuğla ve harçtan ibaret kaldı.

Eğer onunla ruhsal bir bağ kurmamış olsaydım ve her minik işaretin izini sürmeseydim -her kıpırtısını ve tavrını incelemeseydim- onu tanıyamayabilirdim.

Maske.

Gözlerini ve alnını tamamen gizleyerek onu bir kadından kraliçeye dönüştürüyordu.

Beş gece önce, ev sahibimin eşinin moda koleksiyonu sayesinde türünün tek örneği tasarımları incelemek için harcadığım zamana değmişti.

Artık kimsenin tutsağı ya da... kimsenin prensesi değildi.

Maske, göz alıcı mavi ve kırmızı elbisesine uyum sağlayan zengin bir koyu kırmızıyla parıldıyordu. Maskenin kanatları elmacıkkemiklerini gizliyor, göz alıcı bir taçla saç çizgisine kadar uzanıyordu. Gözlerinin altından sarkan kırmızı değerli taşlar, kanlı yaşlar gibi görünüyordu. Gece yarısı karanlığını andıran tüyler, dantelli tacın etrafını çerçeveliyordu. Hareket ettikçe elbisesi zarifçe salınıyor, bakışları bir şeyi... hayır, birini arıyordu.

Beni.

Elbiseyi sipariş ettiğimde, *Yaralı Güzellik* ismine karşılık gözlerimi devirmiştim. Bir mağazanın etkileyici olmayan ürünlerini satmak için kullandığı bir başka hileydi.

Ne kadar da yanılmıştım.

Pim, sanki bir bereden çiçek açmış gibiydi. Güzel bir çiçekti bu. Her bir yaprağı insan elleri tarafından koparılıp incitilmişti ama yine de ayakta duruyordu. Evet, yaralıydı ama solmamıştı. Acı ve kana bulanmış gibi görünüyordu; bir ıstırap kraliçesi ve yaşadığı her şeyin birleşimiydi.

Onun önünde eğilmek istedim. Elini elime almak ve parmak eklemlerini saygıyla öpmek istedim. Sadakatimi, bağlılığımı, servetimi ve kalbimi sunmak istedim.

Sonra beni gördü.

Ve bir kez daha dönüştü.

Günah kırmızısı dudakları gergin bir gülümsemeyle kıvrıldı. Yeşil gözleri maskesinin ardında kararsız bir şekilde parlarken saçları mum ışığını çalıyor, emiyor, mavi-siyah bir kurdeleyle bağlanmış sıvı çikolata gibi ışıldıyordu.

Daha önce hiç bu kadar güzel birini görmemiş ya da hiçbir görüntüyle bu kadar darbe almamıştım.

Bacaklarım saygıdan çökmek yerine ona doğru hareket etti.

Kalabalığı yararak ona yaklaşırken nefes alamıyordum, tamamen büyüsüne kapılmıştım. Balo salonunun ortasında buluştuğumuzda müzik yürek burkan bir valsle değişti ve çiftler birleşmeye başladı. Herkes sanki zamanda bir adım atıp yüzyıllar önceki bir baloya girmişiz gibi etrafımızda dönmeye başladı.

Ona söyleyecek çok şeyim vardı ama hissettiklerimi anlatacak kelimelerim yoktu.

Hissedecek çok şeyim olsa da bunu yapabilecek kalbim yoktu.

Bu yüzden yapabileceğim tek şeyi yaptım.

Kolumu belime dolayarak eğildim. Eteklerine doğru eğilerek elinin başımın üzerinde gezinmesini bekledim. Bana dokunduğu an, daha fazla ayrı kalamadım.

Kolumu etrafına dolayarak onu kendime yaklaştırdım. Kilometrelerce satenle kaplı ince bedeninin benimkine dayanmasının verdiği mükemmel hisle homurdanarak onu valsin içine soktum.

Nasıl dans edileceğini bilmiyordum.

Ben adımlama yerine müziği seçmiştim ama bir defalığına olsun OKB'm bir kusur yerine bir armağan olarak hizmet etti. İzlediğim her filmin ve gösterinin ritmini, akışını hatırladım ve ayaklarım zahmetsizce ritme uydu.

Sonra tıpkı Pim'in beni soluksuz bırakıp hayrete düşürdüğü gibi, beynimin herhangi bir otun yapacağından çok daha iyi sakinleşmesi aklımı bir kez daha başımdan uçurdu.

Bir, iki, üç.

Bir, iki, üç.

Vals ritmi damarlarımda, kulaklarımda ve kanımda dolaşıyordu.

Bir, iki, üç.

Bir, iki, üç.

Mükemmel bir kareydi, ayaklarımız uyum içinde hareket ediyordu ve her adım üçlü bir düzende ilerliyordu. Kısıtlamalar içinde kalmak için savaşmak yerine senkronize hareket etmenin getirdiği rahatlamayla ürperdim. Beynim kaotik olmaktan çıkmıştı. Her şey mantıklı ve anlaşılır hale gelince derin bir nefes aldım. Parmaklarım beline daha sıkı sarıldı, ben de kendimi tamamen dansa bıraktım ve onu sıkıca kavradım.

Dudaklarından oldukça yumuşak bir inilti döküldü, ağzı aralandı, gözleri yıldızlar kadar parlaktı. Benimle birlikte hareket etti, tamamen nehir gibi pürüzsüzdü ve benim kuklam olmaya istekliydi. Ona rehberlik etmem, öğretmem, kontrolü tamamen ele almam için gözlerimin içine bakıyordu.

Nerede olduğumuzu ya da neden burada olduğumuzu unuttum ve son kez kendimi bıraktım. Sonunda âşık olmanın bir dibi olmadığını kabul ettim. Her defasında sona ulaştığımı düşündüğümde, içine düşeceğim başka bir çukur beliriyordu.

Bu kadın için daha kaç kez yuvarlanacaktım?

Ve kaç kez özür dileyebilirdim?

Onu kendime yaklaştırırken ne kadar narin gülümsediğini, ne kadar güzel olduğunu ve ne kadar güçlü olduğunu görünce vücudum sertleşti. Dudaklarımı kulağına sürterek, "Bu öğleden sonra seni terk ettiğim için özür dilerim," diye mırıldandım.

Daha kolay bir özürle başladım, sesim kaba ve hırıltılıydı. Müzik gürültülüydü ama fısıltım onu bastırarak dosdoğru bir şekilde iletti.

Pim sarsıldı, sonra dudaklarında küçük bir gülümseme belirdi. "Nedenini bilmek istiyorum... eğer anlatırsan."

Onu döndürürken çikolata rengi bir bukle gevşedi. Onu tekrar kollarıma aldım, uzanıp saç tutamını kulağının arkasına sıkıştırdım. Parmaklarım teninin sıcaklığıyla karıncalandı, maskesini hafifçe oynatınca sevdiğim kızın o tacın altında olduğunu ve davranış şeklime rağmen beni seçtiğini gördüm.

"Çünkü ben aptal, bencil bir orospu çocuğuyum."

Başını iki yana salladı. Valsin ritmik bir, iki, üçleri ile beni merkezde tutuyordu.

"Birçok şeysin ama asla o dediğin şey değilsin. Senin kadar bencil olmayan birini hiç tanımadım."

Karanlık bir şekilde güldüm ve cevap vermedim. Bağışlanmak için yalvarırken hatalarımı kanıtlamak zorunda kalmayacağım nasıl bir argüman sunabilirdim ki?

"Sesini istediğim için özür dilerim, Küçük Fare." Dudaklarına odaklandım. Ailesinin taktığı lakapla* dudakları seğirdi, tıpkı onu çaldığım gibi lakabını da çalmıştım. Aynı isim, uzun zaman önce dayanamayacağım şekilde ardımda bıraktığım ismi tamamlıyordu. "Seni hazır olmadan önce zorladığım için özür dilerim. Vermeye hazır olmadığın şeyleri beklediğim için özür dilerim. Seni daha erken bulamadığım için özür dilerim. Düşüncelerini talep ettiğim için özür dilerim. Sırlarına erişme hakkım olduğuna inandığım için özür dilerim. Seni en başından eve getirmediğim için özür dilerim." Başım öne eğildi. "Pek çok şey için özür dilerim ama en önemlisi... o herif gibi olduğum için özür dilerim."

Kalbimi kemiren asıl özür buydu. Sorgusuz sualsiz bildiğim ama görmezden gelmek istediğim tek şey.

Pim'i çalarak tıpkı Alrik gibi olmuştum. Onu fiziksel olarak istismar etmemiştim ama taleplerimle onu istismar etmeye devam etmiştim.

* Minnie Mouse, İngilizceden Küçük Fare olarak çevrilebilir.

Bir daha asla.

Bana kendisi hakkında tek bir şey bile söylemek istemiyorsa, sorun yoktu.

Hayatımızı ortak deneyimler üzerine inşa etmek istiyorsa, öyle olsundu.

Aptalca ihtiyaçlarım üzerinde çalışacak ve ondan kendini benimle paylaşmasını bir daha asla istemeyecektim.

Çünkü onu seviyordum.

Gitmesine izin vermeyi hayal bile edemezdim. Eğer onu bir daha hiç göremeyecek ya da gerçek Pim'i hiç tanıyamayacaksam, o zaman bu ödemeye hazır olduğum bir bedeldi.

Müzik bir kreşendoya dönüştü ve ben de bu hızı kullanarak onu çevirdim, döndürdüm ve aşağı doğru eğdim. Cevap verme fırsatı olmadı ve sızlayan kalbimin, her şeyin onarılabileceğine inanmak için biraz daha fazla zamanı oldu.

Sonra şarkı sona erdi.

Biz durduk.

Bu akşamlık ev sahibimiz, bizi resmi olarak evine buyur etti.

BÖLÜM YİRMİ SEKİZ

PIMLICO

"Bu geceye katıldığınız için teşekkür ederim."

Derin, düşünceli bir ses dikkatimi Elder'dan balo salonunun önündeki kürsüye doğru çekti.

Aptalca olsa da müziğin bir CD'den ya da müzik çalardan geldiğini düşünmüştüm ama gerçek bundan daha farklı olamazdı. Sahnede tam bir orkestra yer alıyordu. Ev sahibi smokinini düzeltip konuşmasını yapmaya hazırlanırken müzisyenler de rahatlamış, enstrümanlarını temizliyorlardı.

Piyano, keman, çello ve flütler.

Elder'ın bir çello alıp onların bir parçası olabileceğini bilmek, zaten diken diken olan tüylerimi daha da havaya kaldırdı.

Cevap verecek zamanım olmamıştı. Yanağını okşayıp bakışlarındaki kendine yöneltilmiş nefreti yok etme fırsatı bulamadım.

Neden özür diliyordu ki? Ve *onun* gibi olduğunu düşünmesine sebep olan neydi?

Öyle biri değil.

Hem de hiç.

Zihnim allak bullak olmuştu. Elder'ın utancını hafifletecek doğru cevabı bulmalıydım. Birbirimizden çok uzun süre kaçmıştık. Bu kaçış, aramızda bir yakınlık kurmak yerine bizi içten içe tüketiyordu. Kısa hayatımın dağınık belgeleri ve kayıtlara geçmemiş deneyimleri, aramızdaki bağı sonsuza dek onaracak

kadar derin bir bilgelik taşımıyordu. Yapmam ya da söylemem gereken en doğru şeyin ne olduğunu sorabileceğim kimse yoktu.

Elimde sadece kendim ve önce kendimden emin, sonra korkmuş, sonra tekrar kendimden emin, tepetaklak düşüncelerim vardı.

"Hoş geldiniz..." Ev sahibi karanlık, bariton sesiyle, düşüncelerimi yarıp geçerek tüm dikkatimi kendisine vermemi talep ediyordu.

Yüzlerce insan, kusursuz bir smokin giymiş adama odaklanırken balo salonu sessizleşti. Elder'ın abanoz rengi, kadife maskesine benzer, tanınmak istemeyen bir kötü adam gibi sade, siyah bir maske takmıştı. Ancak gölgelerin arasından parıldayan topaz gözleri, yanında duran ailesinin üzerinde dans ediyordu.

Hayatımda gördüğüm en inanılmaz elbiseyi -benim giydiğim hariç- giymiş bir kadın cesaret verici bir şekilde gülümsedi. Beyaz şifonu ve eteklerine serpiştirilmiş siyah tüyleriyle kuğuya dönüşen bir kuzguna benziyordu. Maskesi herkesinkinden farklıydı ve sadece bir gözünü kapatıyor, incilerden oluşan karmaşık bir desenle yüzünü çenesine kadar örtüyordu.

Ama onu asıl diğerlerinden ayıran kolyesiydi.

Mum ışığı ve avizeler, kadının boğazında parıldayan ağır elmas gerdanlığı incelemeyi neredeyse imkânsız hale getiriyordu. Gerdanlık, kadını ikiye bölen bir çizgi gibiydi. Eğer onu takmak yerine dengeleyen asil duruşu olmasa, neredeyse güzelliğini gölgede bırakacak kadar baskındı.

Bir mücevherin birine *dönüştüğünü* hiç düşünmemiştim ama bu kolyede başka bir şey vardı. Zarif bir akşam için seçilmiş basit bir süs olmaktan çok daha fazlasını taşıdığına dair garip bir his dolmuştu içime.

Gözlerimi ondan ayırıp ev sahibi ve ev sahibesinin önünde sessizce duran, el ele tutuşmuş iki çocuğa çevirdim. Gözlerinin

üzerinde siyah bir örtü olan bir oğlan çocuğu vardı, muhtemelen babasına benziyordu. Yanında ise kuğunun doğurduğu kuğu yavrusu gibi zarif bir küçük kız çocuğu duruyordu.

"Bu gece bizim için önemli bir gece ve burada olmanızdan onur duyuyoruz." Ev sahibimiz Jethro Hawk karısına bir bakış attı. "Bu balo salonu, ilk kez daha mutlu bir kutlama için kullanılıyor ve sonuncusu olmayacağından da eminim." Sanki bu kadar basit bir cümle özel bir ağırlık taşıyormuş gibi boğazı düğümlendi.

Karısı uzanıp adamın elini tuttu. Adam sözlerine devam ederken el ele kaldılar. "Sizi evimize buyur ediyoruz ve gece boyunca sizinle konuşmayı dört gözle bekliyoruz. Arazide yürüyebilir, ahırları ya da meyve bahçesini ziyaret edebilir ya da Hawksridge'in birçok odasını keşfedebilirsiniz. Misafirimiz olduğunuz sürece kilitli odalara saygı göstermenizi ve uzun zamandır salonumuzda dolaşan dedikodulara inanmamanızı rica ediyoruz."

Odada hafif bir mırıltı dalgası dolaştı.

Kadınsı bir kahkaha duyuldu ve dikkatimi safirlerle süslü turkuaz bir elbise giymiş ve ay taşıyla parıldayan bir maske takmış bir kadına yönelttim. En az ev sahibesi kadar göz alıcıydı; sadece tekerlekleri değerli taşlar ve kurdelelerle sarılı bir sandalyede oturmuş, uzun boylu, siyah yerine beyaz smokin giymeyi tercih eden, siyah saçlı bir adamın elini tutuyordu.

Tekrar güldü ve şaşkın salonu sessizliğe boğdu. "Hadi ama kardeşim. Bence dedikodu gerçeklerden çok daha eğlenceli, öyle değil mi?" Kalabalığa gülümsedi. "Yoksa neden bu gece bu kadar insan, borcun evliliğe dönüşen hikâyesini dinlemek için burada olsun?"

Garsonlar şampanyaları dağıtarak kalabalığın arasından geçerken konuklardan biri kadehini kaldırıp, "Şerefe," dedi. "Bir iki masal dinlemekten mutluluk duyarız."

Elder ve benim dışımda herkes güldü.

Sanki herkes bu aile hakkında bizim bilmediğimiz bir şey biliyor gibiydi. Elder, gözleri ev sahibine kilitlenince kaskatı kesildi. Bay Hawk'ın sırtı bu şaka karşısında dikleşti ve yüzünde tuhaf bir ifade belirdi. Kahkahalardan etkilenmiş gibi duruyordu ve bu onun için eğlenceli değil, acı vericiydi.

Gergin bir komutla sesi balo salonunu susturdu. "Bu gece kendimizi eğlendirmek için hikâye dinlemekten çok daha iyi şeylerimiz var. Ne de olsa ilgilenmemiz gereken işlerimiz mevcut." Sözlerine ısındıkça tonu daha da netleşti. "Şu anda salonda, berraklık ve renk sertifikalarıyla satışa sunulan elmaslar sergileniyor. Bay Elder Prest burada, denizciliğe yatkın olan konuklarla yat siparişlerini görüşmek üzere hazır. Ben de iyi yetiştirilmiş bir ya da iki polo midillisi satın almak isteyen herkesle memnuniyetle görüşmeye hazırım. Ve sanırım Bay Sullivan Sinclair de birçok lokasyonunda rezervasyon yaptırabileceğiniz lüks ada seyahatleri hakkında yardımcı olmak için burada."

Jethro Hawk sert bir selamla başını eğdi. "Şimdilik müziğin ve şampanyanın tadını çıkarın. Herkes gecenin tadını çıkarsın." Sözlerini bitirir bitirmez, hemen müziği başlatan orkestrayı işaret etti. Karısının elini sıkarak ailesini kürsüden indirdi ve çok sayıdaki kapıların birinden geçerek balo salonundan kayboldu.

Elder'ın eli belime indi.

Dokunuşuyla ürperdim. Bu kadar hızlı ve güçlü bir şehvet duyabildiğime biraz şaşırdım, onun için anında ıslandım.

Ona bakmak için döndüm, inanmadığım ama duymaya ihtiyacı olan güvenceleri ona vermeye hazırlandım. Özür dilediği her şey için onu bağışlamak istiyordum, özür dileyecek bir şeyi

olduğuna inandığımdan değildi ama bir nebze de olsa huzur bulmasını umuyordum.

Sevgi ve nefret, arzu ve pişmanlıkla karışmış akik gözleri benimkileri yakıp geçti, sesi de aynı derecede karmaşıktı. "Hadi gidip sessiz bir yer bulalım. Seninle konuşmam lazım."

Elini tutup başımı salladım.

Fazla uzaklaşamadık.

Balo salonundan dışarı adımımızı attığımız ve parfüm, tül ve süslerden kaçtığımız anda, doğruca ev sahiplerimize rastladık.

Bay ve Bayan Hawk koridordaki gölgelerin arasında duruyordu; kadının eli kocasının yanağındaydı, kocasının alnı da onunkine değiyordu. Çocukları ortalıkta yoktu ve tesadüfen karşılaştığımız bu mahrem anla tenim kızardı.

"Bana, sadece bana odaklan," diye mırıldandı karısı. "Sana bunun kötü bir fikir olduğunu söylemiştim, Jet."

Adam nefesini verirken inledi. "Bu lanet fısıltılardan bıktım, Nila. Sen de benim kadar iyi biliyorsun ki bu onları tamamen durdurmalı. Kes ve Emma'nın büyürken bu saçmalıklara ihtiyaçları yok."

"İyi olacaklar. Gerçeği biliyorlar. Dedikodu değirmenlerinin hâlâ ne söylediğinin ne önemi var-" Bayan Hawk bizi fark etti. Geri çekilerek elini kocasının yanağından çekti ve ev sahibesi olarak rolüne bürünüp tamamen profesyonel, dostça, parlak bir şekilde gülümsedi. "Ah, merhaba. Şimdiden keşfe mi çıktınız? İçkiler daha yeni dolaşmaya başladı."

Jethro Hawk gözlerini kırpıştırıp başını hafifçe iki yana salladı, ardından da gergin bakışlarını yumuşak bir zarafetle gizledi. "Ah, Bay Prest." Öne çıkarak elini uzattı. "Sizinle yüz yüze tanıştığıma memnun oldum."

Elder parmaklarımı sıkarken, diğer eliyle de görgü kuralları-na uymak için uzandı. Başını saygıyla eğdi. "Aynı şekilde, Bay Hawk. Davetiniz için teşekkür ederim."

"Jethro deyin, lütfen." Gergince gülümsedi. "Aynı zenginlik ve ihtişam çevrelerinde bulunacak kadar şanslıyız. Artık ailemin arazisinden sorumlu olduğum için hepsiyle tanışmak niyetinde-yim." Bana döndüğünde gülümsemesi ısındı. "Ve siz de Pimlico olmalısınız. Artı bir."

Başımı salladım. "Öyleyim."

"Soyadınız var mı?"

Elder gerildi. "Hem adı hem de soyadı var ama şimdilik sa-dece Pim."

Jethro, sanki Elder adımdan çok daha fazlasını söylemiş gibi bizi inceledi. Cevap vermek için ağzını açtı ama iki çocuk fırladı, minyatür balo elbiselerini ve smokinlerini uçuşturarak labirent gibi koridorlardan sevinç çığlıkları atarak geçtiler.

Jethro'nun yüzü mutlak bir şefkatle yumuşadı.

Karakoldayken bana çarpan aynı ıstırap, beni tekrar buldu.

Kalbimdeki özlem karşısında nefesim kesildi; hiç istemedi-ğim ama şimdi hak etmek için her şeyimi verebileceğim bir şey için kollarını açmıştı. Daha önce çocuklara karşı bir şeyim olma-mıştı, çocukların etrafında çok fazla bulunduğumdan da değildi. Sadece diğer insanlara ait olan minik insanlardı. Jethro'nun yav-rularına duyduğu sevgiyi görmek bile kalbimin açlıkla çarpması-na neden olmamıştı. Ama şimdi içimde, daha önce tanımadığım bir boşluk uyanmıştı ve o boşluk, sanki o minicik ihtimalle bile dolabilecek gibiydi.

Ama bunun nedeni Jethro Hawk'a âşık olmam değildi.

Ben Elder Prest'e âşıktım ve çocukların kahkaha sesleri üze-rine parmaklarının benimkileri mengene gibi sıkması yüzünden ona bakma hatasına düşmüştüm.

Yüzü bembeyazdı, gözleri zift gibi karaydı. Bir bakışta düşüncelerinin nereye gittiğini anladım: *yanan küçük kardeşine*. İletişim kurmasına izin verilmeyen kuzenlerine. Bütün bir yatı hediyelerle doldurduğu ailesine.

Elder çok yalnız görünüyordu; denizlerde yelken açıyor, karadan uzak olduğu sürece mutlu oluyordu. Ancak yalnızlığı içinde devasa delikler açıyor, bana bulaşıyor, parmaklarımı şıklatıp ona özlediği her şeyi verebilmeyi dilememe neden oluyordu.

İçindeki yenilik, her şeyi kapsayan bir *arzuya* göz kırptı. Ve bu sefer... daha da kötüydü. Felç edici. Sakatlayıcı. Korkunç, korkunç bir bilgi ile aklıma geldi, eğer ben çocuk isteme konusunda böyle bir uyanış yaşayabiliyorsam... aileyi her şeyin üstünde tutan bir adam için bunun ne kadar korkunç olacağını hayal edebilir miydiniz?

Bizi bir araya getirmek istedim. Birdenbire çaresizce, *işkence edercesine* birleşmeye ve ona kendine ait bir çocuk vermeye ihtiyaç duydum.

Bu düşünce beni aptallaştırıp şoka soktu.

Çocuk istiyordum.

Elder çocuk istiyordu.

Ben ona asla çocuk veremem.

Onu dışlayan ailesini ona asla geri veremezdim ve tamamen ona ait olan yeni bir aile veremeyecek kadar hasarlıydım.

Gözlerim kuru kalsa da kalbim ağlıyordu.

Etrafımdaki konuşmalar devam ediyordu ama ben ipin ucunu kaçırmıştım.

Tek düşünebildiğim az önce ne kadar geri dönülmez bir şekilde değiştiğim ve bunun ne kadar çabuk olduğuydu. Tekilden çoğula ne kadar hızlı geçmiştim. Elder artık nasıl da benim olmuştu, her şeyiyle. Bense onu hak etmiyordum çünkü ona ihtiyacı olan şeyi asla veremezdim.

Aşkım asla yeterli olmazdı.

Asla yeterli olmayacağım.

Ah, Tanrım...

Bunun acısı.

Adaletsizliği-

"Peki ya siz? Hawksridge Hall'da eğleniyor musunuz?"

Bu soru zihnimin içinde kıvrıla kıvrıla ilerledi ve duman çıkaran düşüncelerimi böldü. Ona tutunmaya çalıştım ama tekrar aşağıya sürüklendim.

Acıyı tanımıştım. Muazzam, deprem hissi yaratan bir acı.

Ama Elder'a asla bir çocuk veremeyeceğimi bilmenin verdiği kalp kırıklığı kadar keskin ve hızlı bir şeyi hiç tatmamıştım. İçimdeki bu yeni *tik taklar* bozuk bir saate bağlıydı. Zamanı asla gösteremeyecek ya da Elder'ın dünyada en çok istediği şey olduğundan şüphelendiğim şeyi asla veremeyecek bir saat.

Ya en sonunda bu onu hayal kırıklığına uğratırsa?

Bütün olamayacağım düşüncesiyle yaşlar kalbimden gözlerime süzüldü. Ona ihtiyacı olan her şeyi ve daha fazlasını verememe düşüncesiyle.

Gitmem gerek...

Acı daha da kötüleşmeye devam etti.

Tırnaklarım belimin etrafındaki sert kumaşa saplandı.

Sağduyu beni kendime getirmeye çalıştı.

Çocuk sahibi *olabilseydim* bile, gençtim. Genç olmaya devam etmek istemiyor muydum? Acelem yoktu.

Bu düşünceyle neredeyse dudak bükecektim. İki yıl boyunca sadece ölmek isteyerek yaşamıştım. Şimdi *yaşamak* isteyerek yaşıyordum. Her dakika gülmek ve her saat gülümsemek istiyordum. Doğru ya da yanlış zaman çizelgelerinin hayatımı etkilemesine izin vermeyecektim.

Bir daha asla.

Annem bile aynı şeyi tavsiye etmişti.

Ve benim bu konuda elimden tek bir şey bile gelmez.

"Pim?" Elder dudaklarını kulağımın üzerinde gezdirdi, beni zarif elbisemin içine geri getirdi, orkestra müziğinin iplikleriyle ıslattı ve beni bu eski malikânenin lordu ve leydisinin önünde ayakta bıraktı.

Nefesim kesildi, kalbimdeki yanmayı ovuşturup dokunuşumu sonsuza dek dümdüz ve işe yaramaz olarak kalacak karnımın üzerine korumacı bir şekilde indirdim.

Kendine gel.

Unut gitsin.

Yaşıyorsun. Buna odaklan ve hak ettiğinden fazlasını istemekten vazgeç.

"Pardon? Ne?"

Elder kaşlarını çattı. "İyi misin?" Geri çekilip ellerini omzuma koydu. "Panikatak mı?" Gözleri başımın üzerinden hâlâ dansçılarla ve partililerle karman çorman olan balo salonuna kaydı. "Siktir, hiç düşünmemiştim. Kalabalık, senin için çok fazla olacak."

Bunu düşünmemiş olmam bile ne kadar komikti.

Beni koruyan Selix ile birlikte gelmiştim ve Elder'ın nefes kesici yüzünü pahalı, kadife bir maskeyle kaplı halde bulunca mutlu olmuş, korkmamıştım.

Tam bu ana kadar korkacağım hiçbir şey olmamıştı ve korktuğum tek kişi de *kendimdim.*

Tam olmadığım için onu kaybetmekten korkuyordum.

Korkunç sırrımı asla öğrenmediğinden emin olmak için yapacağım şeylerden korkuyordum.

Doktorların yanılıp yanılmadığını görmek için onu baştan çıkarmanın sinsi fısıltılarından korkuyordum. Gerçekten onarılmayacak kadar hasar görüp görmediğimi öğrenmek için onu kullanmaktan korkuyordum.

Eğer o yola girersem ne kadar ileri giderdim?

Elder cevabımı beklemeden dirseğimi tutup çıkışa doğru ilerledi. "Gidiyoruz. Bu kötü bir fikirdi."

Gitmek mi?

Gidemezdim.

Henüz gidemezdim.

Deliklerimi birbirine yapıştırıp çatlakları gizlemek için üzerlerini sıvayacak zamanım olana kadar olmazdı.

"Hayır, bekle." Çekiştirmesine karşı direnerek bizi durma noktasına getirdim. "İyiyim, sorun yok. Özür dilerim, aklım başka yere kaydı."

Yalanlarımı görme.

Elder kaşlarını çattı, gözlerimin içine bakarken yüzünde inançsız bir ifade vardı. "Emin misin?"

Siyah gözleri her zamanki gibi fazlasıyla gözlemciydi ve ruhumun derinliklerine olta atma konusunda başarılıydı, kaçmak için her şeyi yapan gerçeği yakalıyordu.

Kendimi gülümsemeye zorlayarak başımı salladım. "Eminim." Nazikçe bileğine dokundum. "Hastalığımı kendi içimde yaşadığımı düşünüp duruyorum ama merdivenlerde o panikatağı geçirdiğimde sen de oradaydın." Bu yapılacak doğru şey değildi, bir kez daha Alrik'in evindeki ilk tanışmamızın konusunu açmıştım ama zihnini çözemediğim bu yeni yere götürmektense o korkunç yere çekmeyi tercih ederdim. "Bana ceketini verdin. Kalbimin tekrar atmaya başlamasını sağladın. O anın üzerine söz veriyorum ki eğer bir atak daha yaşarsam sana

söyleyeceğim ve beni sadece ikimizin olduğu bir yere götürmen için yalvaracağım."

Ve muhtemelen hiç üç ya da dört kişi olmayacağız.

Kısırlığın sesini bastırdım.

Gözleri gerildi. Düşünüp taşınırken dişleri altdudağına batıyordu. Beni zayıf ve istekli kılarak yalan söylemem için cesaretlendirdi.

"Biliyor musun..." Kirpiklerimi indirdim, acımın bir kısmının ortaya çıkmasına izin verdim. "Haklı olabilirsin. Küçük bir panikatak geçirmiş olabilirim ama şimdi iyiyim." Tüm cesaretimi ve sahteliğimi yüzüme yansıtmaya çalışarak başımı kaldırdım. "Gerçekten, El."

Sonsuzluk kadar bir süre geçti. *Ona kasten yalan söylediğim için ölmek istediğim bir sonsuzluk.* Sonrasında ise huysuzca başını salladı. "Peki."

Dilim daha fazla yalan söylemek için çırpındı, aramızdaki garipliği düzeltmek istiyordum. Ancak ev sahibimiz bir adım öne çıkarak konuşmamıza dahil oldu.

"Kulak misafiri olduğum için özür dilerim ama siz de kalabalıklarda zorlandığınızı mı söylediniz?" Jethro Hawk'ın sesinde sahte bir sıkkınlık vardı.

Ses tonunda duymam gerekenden fazlasını duyduğum için gözlerim kısıldı. Yüzündeki mesafeli kibarlığa rağmen orada saklanan ani ilgiyi gizleyemedi.

Karısı kaşlarını çatarak yaklaştı ve sanki uslu durması için ince bir uyarıyla elini adamın koluna yerleştirdi.

Gözlerimi, kocasının altın rengi gözlerinin dikkatli inceleyişinden ayırdım ve sanki tüm bunlar büyük bir zaman kaybı, basit bir yanlış anlaşılmaymış gibi omzumu silktim. "Herkes gibi benim de diğer duygularla birlikte korku duygum var. Kimin yok ki?" Jethro çenesini sıvazladı. Aralarına kırlar düşmüş

saçları, onu hem bilge hem de yaşın yükünden azat olmuş biri gibi gösteriyordu. "Herkesin var ama bazılarının diğerlerinden daha fazla."

Sanki şüphelendiğim gibi otuzlu yaşlarının başında değil de çok yaşlıymış gibi konuşuyordu. Sadece şu anki konumuz hakkında konuşmadığını ima eden bir şekilde ifade etti.

Beni tedirgin etti.

"Tıpkı korku gibi, bazı şanssız insanlar geçmişlerinde diğerlerinden daha fazla travma yaşamışlardır." Onun kazanmasına izin vermek istemeyerek karşılık verdim. Bana baktığında neden tüylerimin diken diken olduğunu bilmiyordum. Sanki görmesi gerekenden daha fazlasını görebiliyormuş gibi sırtım karıncalandı. Sanki neden bu kadar sessizleştiğimi ve kalbimin neden şimdi hastalıklı bir şekilde çarptığını tam olarak anlamıştı.

"Travmanın pek çok şekli olabilir, buna şüphe yok." Karısı gülümsedi.

Çenemi kaldırdım. "Katılıyorum. Ancak şu anda böyle bir travma yok." Ondan çok kendi yararım için Elder'a yaklaşarak, "Artık bu kelimeye katlanmamamın nedeni Elder," diye ekledim. Kendimi fazlasıyla incelenmiş ve çıplak bırakılmış hissettiğimden, daha da savunmaya geçtim. Jethro'nun sorusu zihnimde tekrarlandı. Benim *de* kalabalıkta zorlanıp zorlanmadığımı sorması, kendisinin de sorunları olduğu anlamına geliyordu.

Bu kalenin efendisi olabilirdi ama bir daha kimsenin beni tedirgin etmesine izin vermeyecektim. "*Siz* neden kalabalıktan hoşlanmıyorsunuz, Bay Hawk? Madem daha küçük bir topluluğu tercih ediyorsunuz, neden bu gece bu kadar çok misafir davet ettiniz?"

Bay Hawk yüzünü ifadesiz tuttu. "Kalabalıktan hoşlanmadığımdan değil. Bunun gibi çok fazla fırsat sunuyorlar." Karısı boğazını temizlerken o da elini etrafa doğru salladı. Karısına

bir bakış atarak devam etti. "Her neyse, bu başka bir zamanın konusu. Sorunuza basitçe cevap vermek gerekirse, güvendiğim insanların eşliğini, güvenmediğim insanların eşliğine çok daha fazla tercih ederim."

Karısı bir adım öne çıkarak ilgiyi üstüne çekti ve kocasının elini tuttu. Bu kadar karanlıktan sonra kahkahası parlaktı. "Hepimizin sırları ve geçmişleri var, değil mi? Eğer herkes gerçeği söyleseydi, eminim olabileceklerden korktuğumuz için evlerimizden dışarı çıkamazdık."

Elder, kadının bu garip koridor sohbetine son verme hamlesini kabul ederek güldü. "Haklısınız, Bayan Hawk. Dünya son derece tehlikeli."

Jethro bu kez daha kolay ve daha zahmetsiz bir şekilde gülümseyince garip gerginlik azaldı. "Neredeyse unutuyordum." Sevgi dolu bir bakışla parmaklarını karısından ayırarak, yüzlerce küçük çekmecesi ve sarmal motifli işçiliği olan süslü bir büfeye doğru ilerledi. Üzerinde en az otuz tane titrek mum tutan pirinç bir şamdan duruyordu.

Cebinden bir anahtar çıkaran Jethro, anahtarı çekmecelerden birine soktu ve açtı. İçinde ne varsa alarak yeniden kilitledi ve Elder'a döndü. "Sanırım bu sizin."

Elder başını eğdi ama uzun, dar kutuyu kabul etti. Koyu mavi kadifenin üstünde gümüş dikişli bir elmas işareti vardı; *Black Diamonds'ın logosu.* Şimdi onu görmek, Londra'daki kuyumcu dükkânlarındaki afişlerini hatırlamama neden oldu. Hatta tren istasyonlarındaki reklam panolarında da elmaslarını görmüştüm, köşelerinde basit ama güçlü bir logo vardı.

Gözlerim Bayan Hawk'ın gerdanlığına takıldı; anılarım canlandı.

Bu gerdanlığı ya da en azından bir kopyasını daha önce de görmüştüm, Pimlico metro istasyonundaki bir reklam

panosunda. Bir magazin dergisi, tekstil sektöründe varlıklı bir ailenin vârisi olan bir kadının kaçırıldığı ve kendisini kaçıran kişinin ailesine olan borcunu ödemek için esir tutulduğu gibi fantastik bir söylenti hakkında bir makale yayınlamıştı.

Balo salonundaki insanların ima ettiği şey bu muydu? Bu çiftin özel hayatlarına girmeye mi çalışıyorlardı? Böyle dedikodulara maruz kalıyorlarsa kalabalıklar içinde rahat olmamalarına şaşmamalıydı.

"Teşekkür ederim, Bay Hawk." Elder kutuyu smokininin göğüs cebine soktu. "Hızlı dönüşünüz için minnettarım."

"Lütfen, dediğim gibi, bana Jethro deyin. Rica ederim." Bana bakarak sertçe gülümsedi. "Neden bu kadar çabuk yapılmasını istediğinizi anlıyorum."

Elder kaşlarını çattı. "Evet... şey." Konuyu değiştirecek bir şey aradı. "Zaten yeterince zamanınızı aldık." Dirseğimi kavrayarak başını eğdi. "Partinizin geri kalanının tadını çıkarmanız için sizi yalnız bırakalım."

"Gitmeden önce-" Jethro elini koridora doğru uzattı. "Sizden bir yat satın alma ihtimali hakkında birkaç şey konuşmak isterim. Sakıncası var mı? Sanırım Sullivan Sinclair de sizinle tanışmak istiyordu."

Elder gönülsüzce bana baktı.

Gözlerim smokin ceketinin içinde sakladığı kutuya kaydı. Onun ne olduğunu sormak istedim ama dilimi tuttum. Birkaç dakika içinde olup biten şeylerle birlikte, onun yanında nerede durduğumu ve tüm bunların ne anlama geldiğini merak etmeye başlamıştım.

Elder'ın alnı kırıştı, gözleri hayal kırıklığıyla kararardı. Bu daveti iş için kabul etmişti. Ve iş onu uzaklara çağırıyordu. "Seni bir süre yalnız bıraksam sorun olur mu?"

Yabancılarla yalnız bırakılmayı zerre kadar umursamayan normal bir kadın gibi görünmek için elimden geleni yaparak gülümsedim. Bu görkemli malikânede kötülük görmemiş olmam ya da maskeli misafirlerin yüzlerine şüpheyle bakmamış olmam, tanımadığım insanlarla çevrili halde bırakılacak kadar güçlü olduğum anlamına gelmiyordu.

Ama bu akşam zaten yeterince berbat bir insan olmuştum. Benimle kalması için ona suçluluk hissettirerek utancımı daha da artıramazdım. Eninde sonunda bu gibi durumlarla yüzleşmek zorundaydım ve bu akşamın da diğerlerinden farkı yoktu. "Evet, elbette." Şimdiden başka bir saldırıya, başka bir boğulmaya, başka bir satışa karşı savunmasız olma düşüncesi beni kaşındırıyordu.

Öyle bir şey olmayacak.

Çünkü her ne kadar annemle aramı düzeltmiş olsam da, bir zamanlar olduğum kadar saf değildim. Annemin vesayeti yerine, kendi içgüdülerimi dinlerdim. Başka bir katille isteyerek dans etmektense öldürürdüm.

Ayrıca bu Elder'ın işiydi.

Hiçbir koşulda bunu berbat etmemem ya da onun başarılarını mahveden güçsüz bir birey olmamam lazımdı.

"Git. Gerçekten, sen dönene kadar grubu dinleyeceğim."

Yanlış. Sırtımın ve yanlarımın korunaklı olduğu bir köşede saklanacağım ve yanıma yaklaşan herkesi görebileceğim.

Jethro bana meraklı bir bakış attı, sanki yalanımın tadını alabilirmiş gibi burun delikleri genişledi.

Elder beni kendine çekip kulağıma eğildi. "Yalan söylediğini biliyorum ama seni yanımda sürükleyerek ya da seni koruması için Selix'i çağırarak seni küçük düşürmeyeceğim. Bunun yerine sana zihnini meşgul edecek ve boşta kalan ellerini oyalayacak bir görev vereceğim."

Nefesi emirle ısınırken soluğum kesildi. "Benim için bir şey çal, Küçük Fare. Ne de olsa elmaslar salonundayız."

Geriye çekilip siyah gözlerini araştırdım. "Ciddi olamazsın."

"Son derece ciddiyim."

En son hırsızlık yaptığımda tutuklanmıştım.

O da başarısız bir cüzdan çalma girişimiydi. Elmas çıkaran aileden pahalı bir elması çalmanın cezası neydi ki? Suçlar için ortaçağ cezalarını tercih ettiklerine dair söylentiler doğruysa belki de elimi keserlerdi?

Neden olduğunu bilmiyordum ama bu düşünce beni gergin bir şekilde güldürdü, içimi bir endişe kapladı. Başımı iki yana sallamaya, istediğini yapmamın mümkün olmadığını söylemeye hazırlandım. Ama Jethro boğazını temizleyerek bakış savaşımıza son verdi. "Lütfen buyurun, Bay Prest."

Elder dudaklarında sinsi bir gülümsemeyle beni serbest bıraktı. "İstediğimi yap, Pim. Böylece Bay Hawk'ın az önce bana verdiği şey senin olsun." Smokin cebine dokundu. "O güzel kutunun içinde ne olduğunu öğrenmek istiyorsun, değil mi?"

Lanet olsun.

Ben itiraz edip bizzat cebine atlayamadan, o ve Jethro topuklarının üzerinde dönüp gittiler.

Adamlar köşede gözden kaybolur kaybolmaz Bayan Hawk tatlı bir şekilde iç çekti. "Çocuklarımın yapmamaları gereken bir şeyin peşinde olmadıklarından emin olmalıyım. İyi olacak mısınız? Kapıların açık olduğu her yeri keşfetmekten çekinmeyin."

Başımı salladım, suç işlenebilecek pek çok kuytu köşesi ve korku yaratabilecek karanlık girintileri olan devasa bir yerde tek başıma olacağım düşüncesiyle zorlukla yutkundum. "Teşekkür ederim, Bayan Hawk."

Geçerken elimi okşadı. "Lütfen, bana Nila de." Bir parça komplocu bir çekicilikle gülümseyerek ekledi. "Bu arada, bu

elbisenin içinde tam da senin kadar güzel birinin görünmesini umduğum gibi görünüyorsun."

"Affedersiniz?" Bilinçsizce mavi ve kırmızılar bezeli korsajı düzelttim.

"O elbiseyi Hawksridge'e geldikten sadece birkaç ay sonra tasarlamıştım. Aslında ilhamını, o dönemde bana verilen bir günlüğe çizim yapmış olan bir büyüğümden çaldım." Bakışları berraklaştı. "Umarım beğenirsin. Çürükleri oldukça güzel buluyorum... pigmentasyon vücudun acıyı iyileştirme yolu olsa da renk yelpazesi beni büyülüyor. Belki de *bu yüzden* onları seviyorum."

Ne diyeceğimi bilemedim. Otelde beni giydiren kadın, bu elbisenin yaratıcısının bu gece burada olacağını söylemişti. Ona detaylara gösterdiği özen ve moda konusundaki öngörüsü için iltifat etmeyi planlamıştım ama Nila başını iki yana salladı ve bu konuyu başladığı kadar hızlı bir şekilde değiştirdi. "Adamın sana ne görev verdiyse... Yapmaya değer. Kıyafet tasarlamayı seviyorum ve kadınların kreasyonlarımı giydiğini görmek beni heyecanlandırıyor ama bu, bir Hawk elmasının sonsuza dek yaşayacağı yuvasını bulduğunu görmenin yoğunluğuyla kıyaslanamaz bile."

Sanki çoktan ölmüş akrabalarının portreleri bizi dinliyormuş gibi sesini alçalttı. "Erkeğinin Jethro'dan yaratmasını istediği şeyi gördüm. Bizzat görmek isteyeceksin, o yüzden ne istediyse yap. Buna değer... güven bana."

Onu soymam için yaptığı bu şifreli teşvikle, balo salonuna geri dönerek beni bıraktı.

Tek başıma.

BÖLÜM YİRMİ DOKUZ

ELDER

Jethro Hawk ile toplantımız uzun sürmedi.

Garip bir şekilde, söylediklerimden çok söylemediklerimi dinliyormuş gibi görünüyordu. Ben yatlarla ilgili istatistikleri, rakamları, kazandığımız ödülleri ve gerçekleştirdiğimiz tasarımları sıralarken, o parmağını dudaklarına götürüp beni hayvanat bahçesinde sergilenen biriymişim gibi inceliyordu. Başını sallayıp okyanus seyahatinden ziyade eğlence amaçlı, daha küçük boyutlu bir yatla ilgilendiğini söylediğinde, aklımı Pimlico'dan uzak tutmak için harcadığım çabayla tükenmiş hissediyordum. Onu her düşündüğümde, ona nasıl davrandığımın ıstırabı yeniden yükseliyor, hemen ardından beni hareketsiz bırakan o ağır, kaçınılmaz aşk duygusu bastırıyordu.

Özür dilemiştim ama bunun yeterli olmadığını biliyordum.

Bir karşılık kazanamamıştım.

Bana bir cevap vermesi için ona zaman tanımamıştım.

Ama özrümü kabul etmesine ve günahlarımı bağışlamasına olan ihtiyacımı hafife almıştım.

Siktir, onu asla bırakmamalıydım.

Koridorda kendinden geçmişti ama bu diğer panikatakların-dan farklıydı. Fiziksel dehşet sergilemesine alışkındım; işe yaramayan havayı içine çekerken ona sarılıp onu tehdit eden canavar varlıkları arıyordum.

Bu kez savaştığı düşmanı tanımıyordum. Bilinmeyen bir şey yüzünden acı çekiyordu. Göremediğim, duyamadığım ya da dokunamadığım bir şey yüzünden kendinden geçmişti.

Ne olduğunu bilmem gerekiyor.

Ona, bana yalan söylemeyi bırakmasını söylemem gerekiyordu.

Beş yüz milyon fiyat etiketli, otuz odalı görkemli yatlar yerine, mevcut daha küçük yatları listelediğimde ve Jethro, bir maket için telefonumdaki fotoğraflardan birkaç plan örneği seçtiğinde daha fazla zaman geçti.

İhtiyaçlarını e-posta yoluyla görüşmek üzere anlaştığımızda izin istedi.

Karısını ve çocuklarını bulma bahanesiyle toplantıdan sıvıştığı anda, kalbimin üzerinde delik açan kutuya dokundum ve kapıya doğru yürüdüm.

Hediyeyi açmamıştım.

Açmak da istemedim. Pim için yapılmıştı ve en doğrusu ilk kez onun görmesi olacaktı.

Bu toplantı olması gerekenden yirmi dakika daha uzun sürmüştü ama artık özgürdüm ve onu bulmaya niyetliydim. En son büyük bir davete katıldığında olanlardan sonra dehşete düşmüş olmalıydı.

Onu neden bıraktım ve ondan tekrar hırsızlık yapmasını isteyerek ne halt ettim?

Öyle bir şey yapmaya hiç niyetim yoktu. Tanrı aşkına, neredeyse hapse girmişti. Adı veri tabanlarına girilmiş ve dosyası ÇDGP'den kızları avlayan her kimse onun tarafından bulunmuştu.

Onu saklamak istediğim insanlar tarafından tanınır hale gelmişti.

Ve onu hırsızlık fikriyle tanıştırdığım için bu benim hatamdı.

Lanet olsun, seni aptal.

Onu bulduğum anda buradan ayrılacaktık. Gelecekte benim adıma hırsızlık yapma aptallığını görmezden gelmesini söyleyecektim ve bir daha kendisine ait olmayan hiçbir şeyi almasını kesin bir dille yasaklayacaktım. Bunu yalnızca karmasını düzeltmek ya da tekrar hapse girme ihtimalini azaltmak için değil, aynı zamanda çalmak için gerçek bir nedeninin olmadığını bildiğim için yapacaktım.

Ben ona bakacaktım.

İhtiyacı olan her şekilde ona bakmaktan gurur duyardım.

Tabii bana izin verirse.

Çalması gereken tek şey benim özrümdü. Ve sonra, beni affettiğini öğrendiğimde, ikimiz de yolumuza devam edebilir, buradan nereye yelken açacağımıza karar verebilirdik.

Afrika, Amerika, Çin? Neresi güvenli olurdu ve Chinmoku'ya savaş açmak için en doğru zemin neresi olabilirdi? Bu sorular zihnimi kemirirken, Jethro ile konuştuğumuz küçük sabah odasından çıkarken neredeyse başka bir beyefendiyle çarpışıyordum.

Elini uzattı. Keskin beyaz dişleriyle gülümsedi. Gülümsemesinde hem saygı hem tehdit vardı.

"Siz Bay Prest'siniz diye tahmin ediyorum?"

Elini isteksizce sıktım.

"Doğru tahmin ettiniz. Peki siz kimsiniz?"

"Sully Sinclair. Hawk bana özel yatlar üretme işinde olduğunuzu söyledi."

Yabancının maskesini yırtıp atma isteğimi bastırdım. Jethro'nun siyah maskesine tahammül etmiştim çünkü fotoğraflarını görmüştüm ve onunla iş yapacak kadar geçmişini biliyordum.

Bu adamı ne duymuş ne de tanışmıştım.

Maskeli balo, iş konuşmak ya da satın almalarla ilgili anlaşmalar yapmak için ideal bir yer değildi. Bunun nedeni sadece içkinin bolca akıyor olması ya da gerçekler ve rakamlar hakkında konuşmaktan çok daha iyi şeylerin yapılabileceği bir ortam olması değildi. Asıl sorun, karşımda duran adamın neye benzediği hakkında en ufak bir fikrim olmamasıydı.

İyi miydi, kötü müydü?

Düşman mıydı, yoksa güvenilir miydi?

Yaklaşık benim boyumdaydı, başının tamamını kaplayan duman grisi bir maske takmıştı. Bir sıra fildişi boncuk alnını süslüyor, kafatasının aşağısında boynuzlar oluşturuyordu. Smokini maskesinin duman tonuna uyuyor, onu metalik, gizemli ve yabancı hale getiriyordu.

Çenesiyle birlikte görünen tek şey mavi gözleriydi.

"Almayı mı düşünüyorsunuz?" Kendimi sormaya zorladım, dış görünüşü korurken aslında tek yapmak istediğim bu herifi bir kenara itip Pim'in peşinden gitmekti.

"Aslına bakarsanız, evet. Pasifik'te birkaç adam var ve müşterilerim belli bir lüks seviyesine alışkın." Köpekbalıklarına özgü bir gülümseme takındı. "Şöyle diyelim... Onları mutlu etmeyi seviyorum."

Sesindeki karanlık ton bana bilmem gereken her şeyi anlatıyordu.

Muhtemelen onaylamayacağım türden işlerle uğraşıyordu. Tipik bir müşteriydi, karanlık gölgelerde saklanan ve kanlı parayla ödeme yapan yeraltı dünyasından bir üçkâğıtçı.

Beyaz yakalı milyarderlerden daha iyi ödeme yaptıkları için seve seve aradığım bir müşteriydi, bu da borcumu daha hızlı temizleyebileceğim ve intikamımı daha iyi finanse edebileceğim anlamına geliyordu.

Mesleğine duyduğum hoşnutsuzluğu gizleyerek ilgileniyormuş gibi yaptım. "Yani daha küçük bir yat peşindesiniz?"

"Birkaç tanesinin peşindeyim. Büyük ve küçük. Tabii görüşmek için zamanınız varsa."

Her zerrem ona *hayır, zamanım yok* demek istiyordu. Bu gece olmazdı. Eğer iş yapmayı planlıyorsa bunun benim şartlarımla, aklım kadınımda değilken olacağını söylemek istedim.

Kim olduğunu, hangi adalara sahip olduğunu ve hangi işi yürüttüğünü araştırdıktan sonra, tercihen internet üzerinden başka bir toplantı ayarlayacaktım. Aklındaki alışveriş listesini bana e-posta ile göndermesini istemeden önce parası olup olmadığını görmek için muhtemelen banka hesaplarına girerdim.

Ancak bu akşam tam da bu nedenle gelmiştim.

Ve bu beyefendi, eğer parası varsa birden fazla da alabilirdi.

Bu vaktime tamamen değer olabilirdi.

Jethro Hawk'ın konuklarını yeterince incelediğini ve Sully Sinclair'le zamanımı boşa harcamayacağımı umarak sinirlerime hâkim oldum. Kibarca gülümsemeyi seçerek, "On dakika ayırabilirim," dedim.

BÖLÜM OTUZ

PIMLICO

Elmaslarla çevrili halde duruyordum.

Hepsi serbestçe duruyor ve samanların arasına gizlenmiş çilekler gibi toplanmayı bekliyorlardı. Ancak bu çilekler yüzyılların baskısıyla şekillenmiş ve siyah kadifeye gömülmüş elmaslardı. Güvenlik neredeydi? Neden hiç kilit ve anahtar yoktu?

Son yirmi dakikadır, sehpaların etrafına ucuz simler gibi saçılmış zenginlik karşısında ağzım açık kalmıştı. Herkes içeri girebilir, küçük taşlardan büyük mücevherlere kadar herhangi bir elması alıp çıkabilirdi.

Bu durum nedense beni dehşete düşürüyordu, nasıl olur da Hawklar misafirlerinin hırsızlık yapmayacağına güvenebilirdi? Özen gösterilmemesi beni dehşete düşürüyor, birinin hırsızlık yapma ihtimaline karşı tüm bu odayı gözden çıkaracak kadar zengin olmaları gerektiğini ima ediyordu.

Eğer evlerindeki maskeli adam ve kadınlara bir oda dolusu elması feda edebiliyorsa, değerleri neydi? Ve bu kadar çok taş çıkarmayı haklı çıkarmak için bir insan hayatına ne kadar değer veriyorlardı? Etik madencilik teknikleri mi uyguluyorlardı, yoksa bunlar hakkında çok şey duyduğum kanlı elmaslar mıydı?

Yine zamanın tükeniyor.

Tıpkı Elder'ın deposunda ne çalacağımı düşünürken olduğu gibi, kendimi odanın ortasında kilitlenmiş, tamamen şüpheci

ve bana ait olmayan bir şeyi almaya hiç de istekli olmayan bir halde buldum.

O aptal çağrıdan kurtulmuştum.

Başarısız hırsızlık kariyerimi bırakacağıma dair söz vermiştim.

O yüzden Elder'ı görmezden gel.

Yumruklarımı sıkıp başımı salladım.

Aynen öyle yapacaktım.

Bir görev istemişti ama ilk kez ona itaat etmeyecektim.

Hiçbir şey çalmayacaktım, bunu tekrar yapmayı reddettim.

Yerimde dönerek çenemi daha yukarıda tuttum, hâlâ direkt itaatsizlik yapmakla mücadele etsem de Elder'ı görmezden gelme kararımdan mutluydum.

Bir figür gözüme takıldı, kalbim bir tuğla duvara çarptı. Her kasım sıçrarken bir saniyeliğine havalandım.

Aman Tanrım.

Kapının çerçevesindeki adam gölgede kaldı; hafif bir kıkırdama aramızdaki boşluğu doldurdu. "Özür dilerim, beni gördüğünüzü sandım."

Anında tenimde ısıran iğneler ve ürpertici, sürüngen bacaklar hissettim.

Güvenli mi, tehlikeli mi?

İyi mi, kötü mü?

Her iki durumda da maskeli misafirlerle çevrili, bilinmeyen bir evin boş bir odasında yabancı bir adamla tek başımaydım.

Hayır.

Kalbim başını şiddetle iki yana salladı ve bu senaryoya izin verilemeyeceğine karar verdi. Bir daha olmazdı.

Kalabalıklar ve yabancı mekânlarla ilgili eksikliklerimi memnuniyetle kabul edecektim. Geçmişimden kalan kusurların üzerinde çalışabilirdim.

Ama burada değildi.

Şimdi olmazdı.

Geri çekilerek omzumun üzerinden bilmediğim bir yere açılan başka bir çıkışa hızlıca baktım. En azından koridorda bir yer olabilirdi; bu yabancıdan, ışıltılı elmaslardan ve potansiyel tehditten uzak bir yer. "Ben, eh... Ben de tam gidiyordum."

Yüksek topuklu ayakkabılarımın içinde terleyen ayaklarım tökezlememe neden oldu. Ellerim kabarık eteklerimi kavradı, onları yırtıp *kaçabilmeyi* diledim.

Adam ellerini smokin pantolonunun ceplerine sokarak bir adım öne çıktı. Maskesi hafifçe titrerken başını iki yana salladı. "Endişelenmenize gerek yok. Size zarar vermek niyetinde değilim."

Geri çekilmekten vazgeçtim.

Artık ışığa adım attığı için onu tanıdım. Siyah kıyafetinin üzerinde minik gökkuşakları çizen elmaslar onu neredeyse rüya gibi gösteriyordu.

Bu maskeli balonun ev sahibi.

Jethro Hawk.

Gelişinin yarattığı sarsıntıyı gizlemek için parmaklarımı birbirine geçirdim. "Bay Hawk, üzgünüm, beni korkuttunuz. Sadece hayranlık duyuyordum-"

Keskin bir gülümsemeyle başını yana eğdi. "Ne yaptığınızı biliyorum."

Bilmesi mümkün değil.

Kıkırdadım. Ben hiç kıkırdamazdım.

Beni gergin ve ürkek yapmasından kesinlikle nefret ettim. Her iletişimin olduğundan çok *daha fazlası* olduğunun farkındaydım. Buraya sadece elmasları konuşmak için gelmemişti, tıpkı ailesinin servetini devralmış bir adam olmadığı gibi.

O güvenmediğim biriydi.

Beni ilk çaldığında Elder bile beni bu kadar rahatsız etmemişti.

Bana doğru gelen Jethro, tepsiden orta büyüklükte bir elmas alıp avucunda atıp tuttu. "Buraya hayran olmak için gelmediniz." Maskesinin arkasından bana karanlık bir bakış attı. "Öyle değil mi?"

Omuz silktim. "Tabii ki öyle. Hem o hem de kalabalıktan saklanmak için."

"Ah, evet. Baloya dönüp müzik dinleyeceğinizi söylediğinizi hatırlıyor gibiyim-"

"Fikrimi değiştirmeme izin yok mu?" Parmaklarım eteklerimin arasında kıpırdandı.

"Herkesin fikrini değiştirme hakkı vardır; gerçi Prest'e yalan söylerken zaten fikrinizi değiştirmiştiniz."

Bunu nasıl bilebilirdi ki?

Sertçe yutkundum, beni ne kadar huzursuz ettiğini görmesine izin vermemeye kararlıydım.

"Nefret ettiğiniz bir şeye neden gönüllü olarak geri dönesiniz ki?" Başını eğdi. "Farklı nedenlerle de olsa siz de benim gibi balo salonundan kaçıyorsunuz. Yalan söylemeye gerek yoktu."

"Yalan söylemekten bahseden kim?" Gözlerimi kıstım, bu tuhaf konuşmayı ona çevirmek ve bizzat davet ettiği konuklardan kaçmasının nedenlerini sormak istiyordum. Onun herhangi bir şeyden korktuğunu düşünemiyordum, hem de unvanı, görkemli salonu ve inanılmaz ailesi varken.

Kıpırdamadı, beni çok dikkatli bir şekilde izliyordu.

Sessizlik uzadıkça uzadı ve kalbim daha fazla çırpındı. Buna dayanamıyordum. "Şey... Sanırım, kaynaşma konusundaki isteksizliğime rağmen fazla kaba davrandım." Çıkışa doğru

ilerlerken ona ince bir gülümseme gönderdim. "Sizi tekrar görmek bir zevkti. Misafirperverliğiniz için teşekkür ederim."

Uzaklaşmaya ihtiyacım vardı. Kanımdaki gergin kabarcıklardan hoşlanmıyordum. Bilmesi gerekenden çok daha fazlasını biliyormuş gibi izlenmekten hoşlanmıyordum. İçgüdülerim onun her zaman bu kadar terbiyeli olmadığını fısıldarken, onun bu kadar kültürlü görünmesinden kesinlikle hoşlanmıyordum.

Elder'ı bulup Hayalet ile yelken açmak için tarif edilemez bir ihtiyaç duydum.

Denizin tuzlu dalgaları tıpkı ona bulaştığı gibi bana da bulaşmıştı. Ayaklarımın altındaki toprağın sabit sertliği artık rahatlatıcı değildi. Hareketli denizde bulduğum daimî gelgit ve özgürlüğü istiyordum.

"Seni seviyor, biliyorsun."

Zorlukla nefes alarak durdum.

"Sanırım bunu biliyorsun ama sana söylediği için olduğundan şüpheliyim."

Yavaşça dönerek iri gözlerle ona baktım. "Beni sevdiğini nereden biliyorsunuz? Sizinle benim hakkımda konuştu mu?" Bu yabancı, âşık olduğum adamın iç düşüncelerini başka nasıl bilebilirdi ki?

Jethro durgun bir zarafetle başını iki yana salladı. "Evet, konuştu ama kelimelerle değil." Yaklaşarak birkaç adım ötede durdu ve bana mahremiyet hissi verirken aramızda samimi bir alan yarattı. "İnsanları gizlice dinlememek için uzun zaman önce bir söz verdim. Bu hem benim için hem de ilgimi çeken kişi için kötü. Ancak taraflardan ikisi de bunu yapmıyorken, doğruyu söylemeden bir kenarda duramam." Dudakları neredeyse özür diler gibi kıvrıldı. "Prest seni, en az benim karımı sevdiğim kadar seviyor. Bununla boğuşuyor, bununla eziyet çekiyor, bununla öylesine çarpılmış ki, yaptığı bir şey yüzünden suçluluk

duygusu içinde boğuluyor." Başını yana eğdi. "Bunu sormaya hakkım yok... ama o ne yaptı?"

Bu beni şüpheye düşürdü, bu adam Elder'ın zarar verebileceğine inanırken ben onu savundum. "O hiçbir şey yapmadı."

"Birisi bir şey yaptı." Beni tepeden tırnağa inceledi. "Sen de konuşuyorsun. Oldukça yüksek sesle olduğunu eklemeliyim."

Kollarımı kavuşturdum. "Size hiçbir şey söylemedim."

Sadece sırıttı ve parmak eklemlerinin üzerinde dengede tuttuğu elması çevirip avucuna aldı. "Eğer seni inciten o değilse, kim incitti?"

Kalbim kıpırdamadan durdu, güvenli çalılıklara kaçmaya hazır bir geyik gibiydi. "Neden birinin bana zarar verdiğini düşünüyorsunuz?"

Bakışları sertleşti. "Yapmadıklarını mı söylüyorsun?"

"Siz öyle düşünseniz bile yalan söyleme alışkanlığım yok. Yabancılara böyle şeyler anlatmak gibi bir alışkanlığım da yok."

Saygıyla başını salladı. "İnsanların özeline burnumu sokmak gibi bir alışkanlığım yok. Özür dilerim."

Onu ve bu çılgın konuşmayı bağışlamak istemeyerek iç çektim.

Boğazını temizleyerek elması uzattı. "Lütfen... al bunu."

Kollarımı çözüp yanlarıma düşmelerine izin verdim. "*Ne*?"

"Lütfen," diye ısrar etti. "Al bunu."

Elim kalktı, ben itiraz edemeden mücevheri aldı. Onun dokunuşuyla ısınmış olmasını bekliyordum ama masanın üzerinde sevilmeden parıldayan diğerleri kadar soğuktu. Onu bana vermişti ama sebebi neydi? Belki de ödünç almam, tutmam, kardeşlerinin yanına geri koymam içindi.

Ayaklı sehpaya doğru döndüm, değerli taşı bir tepsiye bırakmaya hazırdım.

Başını iki yana salladı. "Yapma. Bu senin için."

"Benim için mi?" Ağzım şaşkınlıkla açıldı. "Bana bir elmas mı *veriyorsunuz*?"

"Elmas onun için. Hediye senin için."

Ona ayak uydurmaya çalışmaktan başım ağrıdı. "Ne... Ne demek istiyorsunuz?"

"Sana verdiği görevi kastediyorum."

Damarlarım katı buza dönüştü. "Bunu nereden biliyorsunuz?" Kanımdaki buzla eşleşen tüylerim diken diken oldu. Bu adam telepatik miydi? Elder'ın günahkâr soygun isteğini bilmesinin başka bir açıklaması olamazdı.

Neler oluyor burada?

Ellerini ceplerine sokarak geri çekildi. "Koridorda ona kulak misafiri oldum. Sana bir elmas çalmanı söyledi."

Yanaklarımı ateş bastı. "Aman Tanrım, *elbette*." Mantıklı açıklamayla içim rahatladı. "Çok özür dilerim. Yapmayacaktım... yemin ederim. Sizi gördüğümde ben de gitmek üzereydim-" Elması en yakındaki tepsiye bıraktım ve benim olmayan bir şeyi iade ettiğimin kanıtı olarak ellerimi sonuna kadar açtım. "İşte, bakın... ait olduğu yere geri döndü."

Jethro'nun arkasından ayak sesleri duyuldu. Adam ziyaretçimizi görmek için dönmedi ama tüm vücudu gevşedi, ağzı daha az gerginleşti, omuzları daha rahatladı. "Merhaba, Nila. Ben de tam misafirimizle sohbet ediyordum."

Karısı, kuğu ve kuzgun rengi elbisesiyle odaya süzüldü. Bu kadar çarpıcı ve manken gibi göründüğüne bakılırsa bir podyumda bile yürüyebilirdi. Giydiği elbiseyi de tıpkı benimkini tasarladığı gibi tasarladığından hiç şüphem yoktu. Kumaş ve tasarım konusunda tam bir sihirbazdı. "Jethro, kimseyi korkutmayacağın konusunda anlaştığımızı sanıyordum."

Kadın ona sokulup yanağından öperken Jethro alçak sesle güldü.

"Korkutmuyorum. Sadece eziyet ediyorum." Çenesini bana doğru eğdi. "Bayan Pimlico ona verdiğim elması almıyor."

"Ah evet, Bay Prest'in ona çalmasını söylediği."

"Siz de mi duydunuz?" Afallamış bir şekilde sordum.

Nila başını salladı. "Sesi, senin erkeğininki kadar acı taşıyorsa duymamak zor."

Sırtımdaki kaslar biraz gevşedi. Demek Jethro hakkımızdaki şeyleri *böyle* biliyordu. Bir lehçe uzmanı ya da gizli bir beden dili uzmanı olmalıydı.

Tanrım, annem onu incelemek ve insanları okuma becerilerini öğrenmek için neler verirdi.

Jethro kolunu Nila'ya doladı, sanki ona dokunmak sadece sevgiyle değil, aynı zamanda destekle de ilgiliymiş gibi parmakları elbisesinin kumaşına gömüldü.

Nila ona gözlerinde öyle bir hayranlıkla bakıyordu ki, araya girdiğim için huzursuz oldum.

Jethro bakışlarını tekrar bana çevirirken mırıldandı. "Elması al, Pimlico. Senin olsun. Bay Prest'in personelime acilen hazırlattığı ürünle takas et." Karısını arkalarındaki çıkışa doğru yönlendirirken devam etti. "Ayrıca, tavsiyem... eğer sen de onu seviyorsan, sahip olduğunuz şey her neyse onu mahvetmesini bekleme. Tecrübelerime göre erkekler böyle şeyleri fazla düşünürler. Bazen tek gereken bir kadının onlara, işler ne kadar kötü olursa olsun, sevgi varsa affetmenin kolay olduğunu göstermesidir."

Nila bana gülümsedi, yüzünde heyecan ve anlayış karışımı bir ifade vardı. "Kocamın sana söylediği her neyse, ona güven. Erkeğinle konuş ya da bu işe yaramazsa... onu baştan çıkar."

Başlarını öne eğerek sessizce güldüler ve beni bir kez daha paha biçilmez taşlarıyla baş başa bırakarak odadan çıktılar.

Ancak şimdi, çalmak gibi bir görevim yoktu. Hediye edilen bir elması kabul etmek gibi önemli bir görevim vardı.

Gerçekten almak istemedim.

Ama şimdi almazsam kabalık etmiş olacağımı hissediyordum.

Bıraksam anlarlar mıydı? Yapsam umurlarında olur muydu?

Odanın etrafında gökkuşağı gibi o kadar çok taş vardı ki, fark edeceklerinden bile şüpheliydim.

Çıkışa doğru yönelirken elması alıp sıkıca kavradım.

Jethro, Elder'ın beni sevmesi konusunda ne demek istediyse, Elder'ın yaptığına inandığı yanlış her neyse... bunun devam etmesine izin veremezdim.

Elder beni hapishanede bırakıp gitmişti çünkü beni konuşturduğu için ondan nefret ettiğimi düşünüyordu. Anneme Alrik'in zihnimi kontrol etmek istemesiyle ilgili söylediklerimi duymuş ve bunu kendi eylemlerine göre eğip bükmüştü.

O konuda masum değildi.

Beni konuşmaya zorlamıştı.

Bana ültimatomlar ve zaman çizelgeleri sunmuştu.

Ama tüm bunları bana âşık olurken yaptı.

O beni seviyor...

Trans halinde kapıdan çıktım.

Jethro'nun söylediklerine güvenmek akıllıca mıydı? Tamamen yabancı biri nasıl bilebilirdi?

Ama o haklıydı, Elder fazla düşünüyor ve aramızdaki basit şeyi mahvediyordu.

Aşk basitti.

Onu karmaşık yapan *hayattı.*

Ve artık onun bunu çözmesini beklemekten bıkmıştım.

Ona beni sevip sevmediğini soracak cesareti bulacaktım çünkü onu seviyordum ve bu platonik, idealize edilmiş, hayranlık dolu ya da sorunlu bir aşk değildi.

Dürüst, gerçek ve tamamen şehvetle iç içeydi.

Onu arkadaşım ve koruyucum olarak seviyordum.

Onu romantik partnerim olarak seviyordum.

Onu her kadının kocasını seveceği gibi seviyordum.

Gözlerinin içine bakıp buna inanmasını sağlayabilirsem... belki o zaman kaçtığı şeyi kabul edebilirdi.

Altın dikişli devasa duvar halılarının altındaki koridorda süzülürken Jethro'nun sesi zihnimde tekrar yankılandı. "*Seni seviyor, biliyorsun.*"

Elder'dan onay almayı ne kadar istesem de buna ihtiyacım yoktu.

Bana her dokunduğunda beni sevdiğini *biliyordum*. Bunu bakışlarında, dokunuşlarında, sesinde, öpüşünde hissettim. Reddedişinde ve öfkesinde bile.

Özür dilediği ya da beni ittiği ya da ikimiz de zorlukla dizginlenen arzuyla *zonklarken* bile beni korumaya çalışarak duygularımı incittiği her seferinde beni sevdiğini biliyordum.

O bilmeden önce beni sevdiğini biliyordum.

O beni seviyordu.

Ben onu seviyordum.

Başka birinin söylemesine ihtiyacım yoktu.

Biliyorum.

Güveniyorum.

Bu doğru.

O beni seviyor...

Ve bu her şeyden daha inanılmaz olan şeydi.

BÖLÜM OTUZ BİR

ELDER

Pim'i, elleri sımsıkı kenetlenmiş, yüzünde uzaklara dalan o ifadesiyle koridorda dolaşırken buldum. Maskesi, daha fazla sırrını gizliyordu; elbisesi ise sanki üstesinden geldiği sayısız çürüğün sadece birini örtüyordu. Yine aynı dürtü içimi parçaladı; onun düşüncelerini öğrenme isteği. Sorular, cevapsızlığa katlanamayacak kadar derindeydi. İçimde bir ses, bir sorgulamanın kaçınılmaz olduğunu fısıldıyordu.

Taç maskesi beni delirtmenin eşiğine getiriyordu. Onun bir parçasını benden saklamasından, o büyüleyici yüzünü perdelemesinden nefret ediyordum.

Gerginliğimin sebebinin durmadan çalışan, karmakarışık beynim olduğunu biliyordum ama yine de ona kızmadan edemiyordum. Hiçbir savunmamın kalmadığı kalbime sızdığı için... Hiç gücüm kalmamışken beni aşka düşürdüğü için.

Ondan asla sıyrılamayacaktım, bu sebeple onunla ilgili her şeyi bilmeyi hak ediyordum. Ama onunla ilgili her şeyi öğreneceksem, sırlarını tek tek ortaya çıkarmam gerekecekti.

Ve benim olmayan bir şeyi bir daha asla almamaya yemin etmiştim.

Acıya rağmen.

Baskıya rağmen.

Onu sevme kararımın arkasında duracaktım ama bu uzaktan olacaktı. Seks sadece kontrolümü zayıflatırdı. Hatıralarına karışmaktan kendimi alıkoyamazdım. Kendimi durduramazdım.

Aramıza biraz daha cazibe ya da yakınlık girerse, tüm sözlerimi bozacağımdan ve sonunda tıpkı geçmişindeki o canavarlara dönüşeceğimden hiç şüphem yoktu.

Birden durdum ve başını kaldırıp beni görmesini bekledim.

Yalnızca birkaç adım attı. Gözleri anlam veremediğim bir şeye odaklandı, sonra gözlerini kırpıştırarak durdu. "Elder," dedi ve güzel yüzünün maskeyle kapanmamış kısımları şehvetli bir gülümsemeyle kıvrıldı.

Vücudum anında gerildi.

"Ben de tam seni bulmaya geliyordum," dedi. Parmakları, her ne tutuyorsa onun etrafında sıkıca kenetlendi.

Neredeydi? Kiminle karşılaşmıştı? En çok istediğim şeyi yapmış mıydı?

Lütfen yapmadığını söyle.

"Senden tekrar çalmanı istediğim için özür dilerim, Pim." Dizlerimin kilidini açarak ona duyduğum anlık arzuyu görmezden geldim ve ilerledim. Ona uzanmamak ya da ben onu bulmadan önce neler düşündüğünü sormamak için bilinçli bir çaba harcayarak yumruklarımı sıktım.

Mesele bu ev miydi? Birçok koridorunda asılı duran duvar halıları ve tarih mi fısıldıyordu? Yoksa ben yokken bir şey mi olmuştu? Onu yalnız bırakarak kontrol edemediğim ya da önleyemediğim bir şey?

Smokinimin cebindeki kutu -onun için olan kutu- beni dibe çeken bir çapaya dönüştü. Ciğerlerimdeki nefessizlik sanki karada boğuluyormuşum gibi hissettirdi. Hawk'ın kuyumcularının işçiliğine bir göz atmalıydım. Hediyeyi vermeden önce

incelemeliydim. Tek bildiğim, bu korkunç bir trajedi ve büyük bir hata olabilirdi.

Onunla geniş koridorun ortasında karşılaştığımda, ona dokunmadan önce kendimi durdurdum. Fiziksel mesafeyi koruduğum sürece nezaketi ve adaleti koruyabilirdim.

Ne yazık ki, o böyle kendini inkâr eden kurallar altında çalışmıyordu. Öne doğru eğilerek soğuk parmaklarıyla elimi yakaladı, yumruğumu açarken nazikçe gülümsedi ve ardından avucuma ışıltılı bir elmas bıraktı.

Ah, kahretsin.

Elmas avucumda biraz yuvarlanırken kararlı bir şekilde başını salladı. "İşte. Hepsi senin."

Yine çalmıştı.

Hepsi ben istediğim içindi.

Lanet olsun.

Omuzlarım gurur yerine pişmanlıkla çöktü. "Yapmayacağını umuyordum."

Yeşil bakışları benimkilerle buluştu. "Öyle mi?"

Parmaklarımı elmasın etrafında kenetleyerek, ona yaşattığım ek stres ve eziyet için kendimden nefret ettim. "Bir daha asla, Pim. Rahat olmadığın hiçbir şeyi senden istemeyeceğim."

Seks, sırlar ya da uygunsuz herhangi bir şey de buna dahil.

Bundan böyle kefaretimi ödeyecektim.

Yumuşak bir gülümseme dudaklarını kıpırdattı. "Onu çalmadım."

Başparmağımı taşın yüzeylerinde gezdirdim. "Bu gerçek. Çalmadıysan bunu başka nasıl tutuyor olabilirim ki?"

Gözleri benim parçası olmadığım şeylerle karıştı. "İtiraf ediyorum, çalmayacaktım. Sana itaatsizlik edecektim. Ama odadan çıkarken Bay Hawk beni buldu."

Onun bu mülkün sahibiyle yalnız kaldığını düşününce sırtım kaskatı kesildi.

"Bana almamı söyledi." Sanki ona söylediği diğer şeyleri -benim çaresizce bilmek istediğim şeyleri- söylemiyormuş gibi omuzlarını yuvarladı. "Ben de öyle yaptım. Artık senin. Özgürce verildi, alınmadı."

Neden elması ona vermişti?

Neden Pim daha önce orada olmayan bir ışıltı taşıyordu?

Tanrım, bunu daha fazla yapamazdım.

Sorular çok fazla, ihtiyacım çok güçlüydü.

"Gel." Bileğini kavrayarak onu ileri doğru çektim, adımlarım hızla mesafeleri tüketiyordu. Balo salonundan gelen müzik çok yakındı. Kahkaha sesleri ve insanlar fazla yakındı. Başım ağrıyor, sikim sızlıyordu. Şehvetime yenik düşüyordum ve Pim *hayır* demeyi fazlasıyla zorlaştırıyordu. "Konuşmamız lazım. Yalnız."

Onu müzikten uzaklaştırıp daha önce hiç görmediğim geçitlerden geçirirken tek kelime etmedi. Sağda ve solda sıralanan odalara göz gezdiriyordum ama ne aradığım konusunda en ufak bir fikrim yoktu. Misafir odaları, gündüz odaları... Salonlar, güneş odaları... Her biri başka bir sessizlikle karşılıyordu bizi.

Sonra birden karşıma çıktı: büyük boy, şal desenli bir kanepe. Sıcacık bir ışık yayan lambaderler. Şömine rafına ustalıkla oyulmuş periler ve geyik figürleriyle bütünleşen, çıtır çıtır yanan bir ateş. Nihayet aradığım o şirin oturma odasını bulmuştum.

Volta atılacak alan vardı. Kendimi toplamak için gerekli mahremiyeti vardı.

Pim'i içeri çekerek kapıyı kapattım ve eski moda anahtarı çevirerek kilitledim.

Bu kadar eski bir salondaki kilit mekanizmasının çalışmasını beklemiyordum ama sanki yeniymişçesine zahmetsizce döndü.

Hawksridge'in diğer sakinleri ile aramızda bir barikatın -kilitlenebilen bir barikatın- olması, en sonunda derin bir nefes alıp biraz rahatlamamı sağladı.

Tahammül edebildiğim tek kişi Pimlico'ydu. Ama o da hayatımı çekilmez hale getiriyordu.

İdeal olan, Hayalet'e geri dönene kadar görüntümü korumamdı. Limandan ayrılıp insanlardan uzaklaşana kadar beklerdim. Güvende ve silahlı olduğumuzdan emin olurdum ve damarlarımdaki mantıksız pençeleri yatıştırmak için bir esrar tüttürürdüm.

Ama o odanın derinliklerine doğru girdiğinde, elbisesi halının üzerinde fısıldarken ve maskesinin kırmızısı ondan istediğim tüm parçaları gizlerken, insan kalmak için mücadele ettim.

Beynimin ilgisini ve dürtülerini nasıl görmezden geleceğimi unuttum.

O kadar gerilemiştim ki seks, çıplaklık ve zevk görüntüleri sadece bir cazibe değil, düpedüz bir çaresizlikti.

Parmaklarım çalınan -bağışlanan- elması kavradı. Gerçeği anlamak için mücadele ettim. Gerçekten nasıl hissettiğini tahmin etmek için. Beni incelerken neden daha yumuşak ve sessizdi? Neden gözleri tereddütle olduğu kadar inançla da parlıyordu?

Sanki biz ayrıyken bir sonuca varmış gibiydi, *bilmediğim ve soramadığım bir sonuca.*

Ağır taşı pantolonumun cebine sokup sonra da ceketimden kutuyu çıkarırken ellerim titredi. İsteğim üzerine bana bir elmas vermişti. Bana istediğim her şeyi vermişti ama yine de yetmemişti.

Bir dakika daha beklersem suçluluk duygusu beni diri diri yiyecekti.

Ona deforme olmuş beynimdeki teraziyi dengeleyecek ve içimde hızla orman yangınına dönüşen uçuk şehvetle savaşacak bir şey vermeliydim.

Ona hediyemi verecektim.

Bu geceyi eşit hale getirecektim.

Sonra da onu yarının daha güçlü kurallar ve düzenlemelerle yeni bir gün olacağı eve götürecektim.

Pim, parmaklarını zigon sehpanın cilası üzerinde gezdirirken omzunun üzerinden bana baktı, çoktan ölmüş adamların mermer büstlerinin etrafından süzüldü ve yarım kalmış, iğne oyalı eski şövalelere dokundu. Odanın içinde süzülürken gözlerini benden hiç ayırmıyor, kaçtığımız her şeyin bizi burada bulduğuna dair bir cesaret, bir onay, bir anlaşma içinde bakıyordu.

Bir şekilde artık yol yoktu, baştan çıkarmanın ezici ağırlığından kaçmak yoktu.

O bunu biliyordu.

Ben de biliyordum.

Nasıl olduğunu anlamamıştım.

Neden burası, neden şu an?

Unutmak, bırakmak, özgür olmak için bu aniden gelen ağır, baş döndürücü davetin ateşleyicisi neydi?

Hayır.

Başımı iki yana sallayarak gözlerimi onunkilerden ayırdım.

Mesele bu değildi.

Bu, ilişkimizi dengelemekle ilgiliydi.

O bana bir şey vermişti. Bu sebeple benim de ona bir şey vermem gerekiyordu.

Hızla artan arzumun bana ikimizin de pişman olacağı bir şey yaptırmasını engellemeye niyetliydim.

Sertçe kavradığım kutu ellerimde gıcırdadı. Tek yapmam gereken bunu ona vermekti, böylece eşitlenmiş olacaktık. Böylece bana çaldığı elmas için borçlu olmayacaktı. Ben de bu zamana kadar ondan çaldığım tüm parçalar için borçlu olmayacaktım.

Sırf dünyadaki en güzel yaratık olduğu için verilmiş bir hediye.

Tek kelime etmeden davetkâr kanepeye yerleşti.

Elbisesi etrafında dalgalanırken, satenin yumuşak hışırtısı odayı doldurdu. Kanepenin renkli şal deseni, onun mor tonlarındaki elbisesiyle tezat oluşturuyor; sanki Pim, neşeyi eziyete dönüştürmüş bir varlığa bürünmüş gibi görünüyordu.

Kendi tarafımda kalmak istedim. Aramızda duvarlar ve etrafımda zincirler olmasını istedim. Ancak kendimi kontrol edebileceğime güvenmek zorundaydım. Bedenimi ezip geçen arzuyu görmezden gelecek ve onu ait olduğu Hayalet'e geri götürecek kadar uzun süre insan olmak zorundaydım.

Zorlukla yutkunarak kaskatı bir halde yanına gittim. Gerçekten istediğim şeyi inkâr etmekten sızlayan eklemlerimle yavaşça kanepeye oturdum. Kanepe beni sarmaladı, ikimizi de kucağına aldı, eskimiş minderler dizlerimiz birbirine değecek ve yerçekimi bizi birbirimizin üzerine atmaya çalışacak şekilde sıkıştırdı.

Tanrım, ona dokunmak... aramızda kilometrelerce uzunlukta bir elbise varken bile beni paramparça yapmaya yetti.

Göz göze geldik ama tek kelime etmedik.

İkimiz de yerimizde kalmak ve kendimizi sarmaladığımız kurallardan vazgeçmemek için savaştık. *Çaresizce* onu öpmek istedim.

Dudaklarını yaladı, gözleri ağzıma kilitlendi.

Her şey solup giderken iniltimi yuttum. Başka hiçbir şey onu öpmekle aynı ağırlığa veya öneme sahip değildi.

Öpücük *her şeydi.*

Öp onu.

Daha da yaklaştım.

Daha hızlı nefes aldı.

Kalbim ihtiyaçla yanıyordu.

Öp onu...

Siktir, bu şimdiye kadar yaptığım en zor şeydi. Neredeyse öpüşmenin o karıncalandıran sihrine bu kadar yakın durmak...

Öp onu...

Yapamam.

İçimdeki her şeye, her acıya mal olsa da geri çekildim. Bu akşamki ruh halime bakılırsa, bir öpücükle durabileceğimi garanti edemezdim.

Yapamayacağımı biliyorum.

Bir öpücük ikiye çıkardı.

İki, ona dönüşürdü.

On, onun içinde olmama dönüşürdü ve tüm kurallar kırılıp bozulurdu.

Burun kemerimi sıkıp nefeslerimi sayarken kalp atışlarıma odaklandım.

Akşamın çoğunda kontrol edebildiğim şeylere odaklanmıştım. Perdeleri, yerdeki mozaikleri, odada dağıtılan şampanya kadehlerini saymıştım. Bunlar aklımı başımda tutmak için uzun zaman önce öğrendiğim ufak numaralardı.

Şimdi saymak bana yardımcı olmazdı.

Hiçbir şey bana yardım edemezdi.

Kutu.

Ona kutuyu ver.

Şimdi o bile eskisi kadar güven vermiyordu.

Kahretsin, ayakta kalmalıydım. Kutuyu ona odanın öbür ucundan fırlatmalıydım.

Sessizlik uzadı, her saniye daha da yoğunlaşırken uzun dikdörtgeni kucağımdan onunkine doğru ittim. Elbisesini parmaklarımın arasında ezip yukarı kaldıramadan önce elimi geri çektim. Onu çırılçıplak soyup sahip olmadan önce. "Bunu aç."

Sanki aramızda dönen arzu ses tellerini çalmış gibi hâlâ konuşmuyordu. Bana yeniden kurtardığım kadını hatırlattı. Kesilmiş dili ve parçalanmış cesareti olan köle kızı.

Ben tutku ve acıyla titriyordum. İhtiyaç ve iğrençlikten felç olmuştum.

Tanrım...

Açmadan önce kadife kılıfı okşarken parmakları biraz titredi. Bir eli dudaklarını kapatmak için havaya kalkarken, diğer eli daha da titreyerek içindeki mücevheri yerinden oynattı. "Ah..."

Nasıl olur da küçücük bir ses pantolonumun içine uzanıp beni sımsıkı tutabilirdi?

Nasıl olur da bir kadın göğsümün içine uzanıp lanet olası kalbimi sökebilirdi?

Boynuma sarılan gerginliğin, birine hediye vermenin tuhaflığıyla ya da şehvetin kazanmasını engellemenin ıstırabıyla alakası yoktu.

Beğenmiş miydi?

Yoksa nefret mi etmişti?

Takacak mıydı, yoksa acı dolu anıları mı hatırlatıyordu?

Kalbimi gerginlik sardı. Soğuk endişe parçaları, dumanı tüten kasın etrafına sarıldı. Aynı baskı ciğerlerime, bacaklarıma ve parmak uçlarıma da yayıldı. Ona dokunmamı, onu öpmemi, onu rahatlatmamı isteyen bir baskıydı.

Daha fazlasını talep etme korkusuyla alnını bile öpemiyorsam bu beni nasıl bir sevgili yapardı? Her şeyden çok sevdiğim kadının etrafındayken kendimi kontrol edemiyorsam ben nasıl bir adamdım?

Bilekliğe dokunduğunda dudaklarımı büzdüm. Ellerimi birbirine kenetleyip yanında kalmak ve milyonlarca arzu parçasına dönüşmemek için başka bir güç kaynağı buldum.

Hawk'ın ustalığı hakkında endişelenmeme gerek yoktu. Sanki beynime ulaşmış ve fikri doğrudan kaynağından çalmış gibiydi.

Pim'in parmakları bilezikten sarkan parlak, altın penilerin üzerinde gezindi. Bakır, pirinç ya da diğer değersiz metallerden değildi. Bu peniler saf altındandı, başlangıçta ona düşünceleri için bir peni vermeye çalışmış olsam bile, o benim için dünyadaki her servete değerdi.

Mükemmel bir şekilde damgalanmış penilerin yüzüne bir elmas işlenmişti. Parıldayan taşlar penilerin yüzünü bozuyor, sayısal değeri bir sentten anlatılamaz bir değere dönüştürüyordu.

Çünkü ben onu böyle görüyordum.

Onun özgürlüğüne paha biçilemezdi.

Sırlarının değeri ölçülemezdi.

Onun her parçası değerli ve gıpta edilendi.

Ne kadar param olursa olsun ya da çalabileceğim ne kadar zamanım olursa olsun, ona ne kadar âşık olduğumu asla gösteremezdim.

Bana bakarken gözleri şokla parladı, bana gerçekten bakarak bariyerlerimin ve engellerimin ötesindeki ıstırabımı gördü. "Ne diyeceğimi bilmiyorum."

Bu kadar yakın olup da ona sahip olamamaktan dişlerim bile sızladı. "O zaman hiçbir şey söyleme."

"Ama... söylemem lazım. Sana teşekkür etmenin bir yolunu bulmam lazım. Ne kadar minnettar olduğumu göstermek için-"

Yerçekimi, kontrolümü ezen son unsur oldu. Bizden önce oturanlar yüzünden uzun zaman önce yamulmuş kanepenin

minderleri altımda çöktü. Kalçakemiğim onunkine çarptı, bacaklarımız birbirine dayandı.

İşte buraya kadardı.

Elim, yarım ağızla verdiğim dokunmama emrini görmezden geldi ve yanağını avuçlamak için havaya kalktı. "Asıl minnettar olan benim."

"Ama-"

"Aması yok. Bunu söylemem gerek..." Tenindeki parmaklarım gerildi, daha fazlasını istiyordu. O dürtüleri reddettim. Bunu planlamamıştım. Kendimi iliklerime kadar soymak istemedim. Ama yanağını tutarken, altında yakutlardan damlalar sarkan, maskeyle çevrelenmiş gözlerinin içine bakarken kendimi daha fazla tutamadım.

"Sana ne kadar üzgün olduğumu söylemem gerek. Hapishaneden kaçtım çünkü sonunda beni nasıl görmüş olabileceğini anladım." Başımı dehşet içinde iki yana salladım. "O kadar uzun süre sessiz kaldıktan sonra, ona vermediğin şeyi bana neden verdin? Neden tam da onun yapmaya çalıştığı şeyi yapmama izin verdin?"

Sanki anlayamadığı ya da kontrol edemediği bir rüyadaymış gibi kaşlarını çattı. "Sen asla onun gibi olmadın. Asla."

"Öyleydim. *Öyleyim.* Sana en başında bedeninden çok zihninin peşinde olduğumu söylemiştim. O zamanlar nedenini bilmiyordum. Bunu anlamadığım şeyleri fethetme ihtiyacıma bağlıyordum ama şimdi farklı olduğunu biliyorum."

Teni avucumun altında ısındı. "Neyi biliyorsun?"

Başparmağımı altdudağının üzerinde gezdirdim. "Belli değil mi?"

Dilinin ucu parmağımın tadına baktı ve içimde tam bir kasılma yarattı. Sesi hissettiğim her arzuyla birlikte yankılandı. "Benim için değil."

Gözlerimi yumdum; öpmek, dokunmak, almak için atılan her feryatla savaştım. Bunu ben başlatmıştım. Bitirmek zorundaydım. Ona gerçeği söylemek zorundaydım. "Çünkü sana âşığım."

Nefesi kesildi, elimin altında sarsıldı.

Orada durabilirdim.

Onu öpebilir ve bunun ne kadar doğru olduğunu ona hareketlerimle gösterebilirdim. Ama şimdi kasayı açmıştım, ona her şeyi anlatmalıydım.

Her şeyi.

Alnımı onunkine yasladığımda maskelerimiz kırıştı ve birbirine karıştı. Onunki tüylerle, benimki ipekle süslüydü; ikimiz de farklı kılıklardaydık ama yine de birbirimizi tanıyorduk. Dünyadaki onca karmaşaya, pisliğe rağmen birbirimizi bulduğumuzun farkındaydık.

Ben onu tutarken o da bileğimi kavrayıp beni tutunca sesim kalınlaştı. "Sanırım sana, seni o ilk gördüğüm anda âşık oldum. Elimi sıkmayı reddettiğinde. Çırılçıplak durup seni incitmem için bana meydan okuduğunda. Düşüncelerin için verdiğim peniyi ittiğinde. Siktir, Pim..."

Titredi, kucağındaki penili bileklik ateşin ışığıyla dans ediyordu. Sesim odanın içinde yankılanıyor, hiç azalmıyordu. Ona âşık olduğuma dair lanet sözcükler her köşede yankılanıyordu.

"Karanlıkta benimle yüzdüğünde sana âşık oldum. Benimle fırtınayı paylaştığında aşka düştüm. Sana o kadar çok defa âşık oldum ki, Pimlico... Daha kaç kez aşka düşmem gerektiğini bilmiyorum."

Söyleyecek başka şeyler aradım. Hiçbir şey söylememesinin yarattığı korkunç sessizliği dolduracak şeyler. Güçsüzdüm. Az önce kalbimi yarıp açmıştım ve onun mutlu mu yoksa üzgün mü olduğunu bilmiyordum.

Biraz geri çekilerek onu inceledim.

Bir kez olsun, sahipleneceğim bir cevap ya da sır yoktu.

Yanağını okşadıktan sonra bakışlarımı eteklerinin arasına yerleştirilmiş elmaslı penilere çevirdim. "Sana âşık olduğumu söyledim ama hiçbir şey söylemiyorsun. Seni sevmem kötü bir şey mi–"

Yüzünü elimden çekerek mücevher kutusunu kapattı, bileziği yere fırlattı ve ağzını benimkine yapıştırdı.

Bir saniye önce ayrıydık.

Sonra, bir olduk.

Sıcak.

Islak.

Bağlantı kurduk.

Beynim harfleri ve dili unutup dokunmayla tat alma duyularına geri döndü.

Lanet olsun, bunu yapmamalıydı.

Kendimi kaybettim. Gerçekten kendimi tümüyle kaybettim.

Son birkaç gündür kendime olan hâkimiyetim kırıldı ve öpüşüne karşılık verdim.

Sikerler, hem de nasıl verdim.

Çenesinden tutarak onu daha da yaklaştırdım. Ağzı açıldı, dili beni karşıladı ve birbirimize karıştık. Geriye doğru devrildi, ben de öne doğru yığılıp onu kanepede ezdim.

Ağızlarımız savaşıyor, dillerimiz dans ediyor, nefeslerimiz birbirine karışıyordu. Saldırma şeklim hiç böylesine yabani ve o da hiç bu kadar vahşi olmamıştı. Savaştık, dövüştük, bacaklarımız elbisesine karıştı, elleri aynı anda her yerdeydi.

Onu derinden öptüm.

Onu sertçe öptüm.

Üstüne çıkıp acı çeken bedenimi onun her santimine bastırırken kalçam kendi kafasına göre hamle yaptı.

Ona ihtiyacım vardı.

Lanet olsun, ona ihtiyacım vardı.

Dudaklarımız kaydı ve yaralandı. Dişlerimiz birbirlerini ısırıp dudaklarımız birbirlerini çiğnedi. Birbirimizi yiyip bitiriyor, elbiseleri, smokinleri ve buranın bizim evimiz olmadığını umursamıyorduk bile.

Siktir, burası bizim evimiz değil.

Bunu burada yapmakta özgür değildik.

Yalnız değildik.

Güvende değildik.

Onu kurtaran tek şey buydu.

Beni kurtaran.

Vahşi bir iniltiyle geri çekildim. Nefes alış verişim vahşi, sikim pantolonumun kemerini delip geçecek gibiydi. Tek yapmak istediğim onu almaktı. Tekrar tekrar. Takıntım alevlenmişti, tek bir öpücükle tatmin olmama imkân yoktu.

Tek bir dokunuş ve giriş ile tatmin olmayacaktım.

İkimiz de cinsel yorgunluktan bayılana kadar tatmin olmayacaktım.

Bu olamazdı.

Onu, bu şekilde incitemezdim.

Kalkıp otururak başımı ellerimin arasına aldım, saplantımı bastırmak için parmaklarımı şakaklarıma bastırdım.

Pim yattığı yerden kalkıp oturunca minderler hareket etti. Gerilmeme rağmen bana dokunmadı. Uzun bir an boyunca, ben parlak, deri ayakkabılarımın altındaki gül ve altın rengi halıya bakarken o da bana baktı.

Öpüşmemiz canlı, nefes alan bir şeydi, biraz fazla canlıydı ve yeniden dirilmek için bir kıvılcım bekliyordu.

Kaslarım onu kavramam ve başladığımız şeyi bitirmem için yalvarıyordu. Buranın evimiz olmadığı gerçeği siktirip gidebilirdi. Koridorun sonunda yüzlerce misafirin parti yaptığı gerçeği siktirip gidebilirdi.

Ama yapamadım çünkü kendimi bırakırsam nasıl bir durumda olacağımı kim bilirdi? Eğer ben ona tekrar tekrar sahip olurken birisi Pim'in çığlıklarını duyarsa? Eğer Hawk ailesinden biri Pim'i benim saplantı derecesindeki azgınlığımdan kurtarmak için kendi kapılarını kırmak zorunda kalırsa?

Ona sahip olamamanın acısı felaketti. Ama durmanın hiçbir yolu olmadan onu almanın acısından daha iyiydi.

Pim yanımda kıpırdandı ama bakmadım. Altın rengi iplik kıvrımlarına odaklandım, el yapımı halıyı takip ettim-

Ama Pim önümde dizlerinin üzerine çöküp kollarımdan oluşturduğum kafesin altından kayınca halı kırmızı ve mavi satenle engellendi, kollarını boynuma doladı. "Az önce bana âşık olduğunu söyledin ve beni sadece bir kere mi öpeceksin?" Sesi dudaklarımı okşarken dokunuşuna güç kattı, beni yanına doğru çekiyordu. "Beni öpmek o kadar kötü-"

Bitirmesine izin vermeme sırası bendeydi.

Kollarım öne doğru uzandı, dudaklarım onunkilere çarparken onu kendime çektim.

Onu yakına çektiğimde inledi, önümde dizlerinin üzerindeydi, onu sertçe bacaklarımın arasına çektiğimde kanepe karnına battı.

Bu öpücük diğerinden daha vahşiydi. Ve o nedenini biliyordu. Öncesinde kontrolümün kırıldığını ve sadece pamuk ipliğine bağlı kaldığını biliyordu. Ayrılmak zorunda kalmadan önce onu öpmek için sadece üç saniyem vardı.

Bir saniye, onu derinden ve sevgiyle öptüm.

İkinci saniye, onu sert ve suçlayıcı şekilde öptüm.

Üçüncü saniye, onu vahşi ve yalvaran bir şekilde öptüm.

Sonra geri çekildim ve aynı anda onu da ittim.

Bunu yapmayı başardım.

Sözümü tuttum.

Ağzının kırmızı ıslaklığını ya da teninin arzuyla pembeleşmesini görmemek için gözlerimi sımsıkı yumdum. Söylemek istediğim her şeye kilitlenmemek ve sonuçlarını yok saymamak için gözlerimi kapalı tuttum.

Görmesem bile, nefesinin şiddetli bir ihtiyaçla kulağıma çarpmasına ya da sesinin şehvetle titremesine engel olamadı. "Lütfen, El... durma."

Hırpalanmış bir iniltiyi yuttum. "Benden bunu isteme, Küçük Fare."

Ufak elleri uyluklarıma indi, her günahkâr arzumu yüzeye çıkarıyordu. "Lütfen, El..." Parmakları smokinimin ipek pantolonunda kayıyordu, ereksiyonumu avuçlayıp içinde bulunduğu ıstırabı sıkarken oynaşmıyor ya da yavaşlamıyordu. "Sana durmamanı söylüyorum."

Parmaklarım acımasızca elinin etrafına kenetlendi. Onu itip uzaklaştırmak istedim. Onu azarlamak ve ayağa kalkmak niyetindeydim. Buna bir son verecektim.

Bunu yapmak yerine, elini daha sert bastırdım, bu kadar iyi hissettirdiği için tısladım.

Bana karşı sallandı, parmakları çıldırtıcı bir sarhoşlukla çırpınıyordu.

Gözlerim irileşti, çenem sıkıca kenetlendi, ilk pes etme dalgası uzunluğum boyunca gezindi. "Dur, Pim." Emri verirken bile elini sikime kilitlemiş halde tuttum, dokunuşunu kendime doğru daha çok bastırdım, bunda hem ceza hem zevk buluyordum.

"Sen dur," diye soludu. "Bununla savaşmayı bırak. *Bizimle*." Sesi hırsla doluydu. "*Benimle* savaşmayı bırak."

Teslim olmaya çok yaklaşmıştım. Fermuarımı açıp bana istediği her şeyi yapmasına izin vermeye. Ama onu *seviyordum*. Bunu göremiyor muydu? Çok az tanıdığım bir kızdan, uğruna her şeyi yapabileceğim bir kıza dönüşmüştü. O benim için kendi etimden, kanımdan biri kadar ailemden biriydi ve benim ailemi incitmek gibi bir geçmişim vardı.

Ailemi *öldürmek* gibi.

Sikeyim.

Elini çekerek içime pençelerini geçiren boşluğa doğru eğildim. Yırtıcı şehvet beni parçalara ayırıyordu. "Benden uzaklaş, Pim. Gitmemiz lazım. Hemen."

Ayağa kalkmak için çabaladım. Oda dönüyor, başım zonkluyordu.

Yine de Pim önümde dizlerinin üzerinde kalarak kusursuz bir kurban gibi duruyordu. Dudakları aralık, yanakları kızarmış, gözleri yakarıyordu.

Benim için her şeyi mahvetti; hayatı, aşkı ve akıl sağlığımı.

"Gitmiyorum. Beni tekrar öpene kadar gitmiyorum." Akıcı bir güzellikle halıdan kalktı, maskesini çıkardı ve parmak uçlarından sallanmasına izin verdi. Bu gece onun yüzünü ilk kez görmek, bu kadar güzel, bu kadar masum ama bir o kadar da dünyevi olduğunu görmek, kontrol tabutuma çakılan son çiviydi.

Bilmesi gerekiyordu.

Son bir uyarı.

Bunu yaparsa ne olacağını anlaması gerekiyordu.

Kendi maskemi çıkarıp yere attım. "Beni çok zorluyorsun, Pimlico."

"Seni yeterince zorlamıyorum." Maskesini bırakarak bir elini göğsüme koydu. "Eğer öyle yapıyor olsaydım, şu anda altında olurdum ve sen de içimde olurdun."

Bu görüntüye karşı dişlerimi sıkarak titredim. "Ve duramadığımda sana zarar verirdim. O yüzden *sen* dur. Yoksa ben-"

"Sen ne? Artık mücadele edemez misin? Artık beni reddedemez misin?" Dudakları benimkilerin üzerine fısıldadı, küçük gövdesini parmak uçlarında dengede tutarak beni baştan çıkarmaya koyuldu. "Teslim ol, Elder." Yakınıma gelerek kulağıma eğildi. "Bu sözleri daha önce hiç kimseye söylemedim. Söyleyeceğimi de hiç düşünmemiştim. Ama sonra sen gelip bana âşık oldun, ben de sana âşık oldum ve bunları söylememi mümkün kıldın." Kulak mememi yalamadan önce yutkundu.

Sarsıldım. Neredeyse boşalıyordum.

"Tüm bunların sebebi sen, ben ve birlikte olmaya duyduğumuz yadsınamaz ihtiyaç; böyle şeyler söyleyebiliyorum çünkü beni hayata döndürdün ve bu yüzden onları onurlandırmak zorundasın."

Daha önce söyleyemediği ama şimdi söyleyebildiği şeyleri duymak için kulaklarım yandı. Onları duymak için resmen ölüp bitiyordum.

Ama duraksadı, yanağıma doğru soludu. Mümkün olan en kötü zamanda beni mahrum bıraktı.

Onun numaralarına kanmamalıydım ama artık ipi koparmıştım. Şehvete fazla düşmüştüm. "Nasıl şeyler..."

Yanağımı öptü. Tırnakları göğsüme battı. Hızlı ve kendinden emin bir şekilde nefes aldı ve emredici bir fısıltıyla beni tamamen yok etti. "Sik beni, Elder Prest. Erkek gibi davran ve *sik beni*."

Ve bu sondu.

Daha fazla çatışma olmadı.

Daha fazla pazarlık olmadı.

Daha fazla doğru ya da yanlış olmadı.

Ben kaybettim.

Takıntım kazandı.

Pim kazandı.

Bedenim kendi isteğiyle hareket etti, kendimi hapsettiğim hapishaneden kurtuldu. Ellerim beline dolandı, parmaklarım kaburgasına saplandı. "Zorlamaya devam etmek zorundaydın, değil mi?"

Yüzünde bir endişe belirdi, ardından yerini isyan aldı. "Evet."

Onu kendime çektim, kucağımda sıkıca sardım, vahşi bir zalimlikle ağzını talep ettim.

Onu sahiplenerek acımasızca, hızla, duygusuzca öptüm.

Beni nezaketin ötesine ittiği için onu minnettarlıkla öptüm.

Kontrolüm olmadığını kanıtladığı için onu öfkeyle öptüm.

"Sik beni, Elder." Dudakları benimkilerin altında kıpırdadı, kollarım daha sıkı sarılırken inledi. "Lütfen, sik beni. Beni becermeni *istiyorum*."

"Ah, Pim..." Onu kendimden uzaklaştırarak döndüm ve arkamdaki kanepeye fırlattım. "Asla böyle şeyler söylememeliydin."

Tepesinde aletim sert, kalbim hızlı, aklım karmakarışık halde homurdandım. "Seni sikeceğim. Artık daha fazla sikilmeye dayanamayacak hale gelene kadar seni becereceğim. Ve sonra tekrar sikeceğim. Ve tekrar. Çünkü artık durabilmemin dünyevi bir yolu yok."

BÖLÜM OTUZ İKİ

PIMLICO

Üstüme düştü.

Bunu tarif edebilmemin tek yolu buydu.

Mücadele etmeyi bıraktı.

Kelimenin tam anlamıyla *devrildi.*

Beni arzu ve minderlerin arasında ezdi, sert sıcaklığını bacaklarımın arasına sıkıştırmak için elbisemin altından bacaklarımı ayırdı.

Sonra da beni öptü.

Dünyadaki diğer tüm öpücüklerden farklıydı.

Monte Carlo'da beni öpmesinden farklıydı. Hayalet'te beni öpmesinden farklıydı.

Farklı iyi.

Farklı kötü.

Sadece *farklı.*

Dudakları sıcaktı. Dili ıslaktı. Dişleri sertti. Nefesi hızlıydı. Tadı düpedüz bağımlılık yaratıcıydı.

Bunu ben başlatmıştım. Sonunda seks talep eden ben olmuştum, diğer türlü değildi ve içimdeki heyecan hızla felç eden bir tutkuya dönüştü.

Ona beni becermesini söylemiştim.

Son direncini de yıkmak için kaba bir dil kullanmıştım.

Ve memnundum.

Onun altında kendimden geçmiştim.

Altına aldığı için mutluydum.

Ne olacağına dair bir korku ya da iyileşmemle ilgili düşünceler yoktu. Elder'ın beni becerdiği gibi ben de onu becerecektim.

Bu karşılıklıydı, tek taraflı değildi.

Korkmuyordum.

Korkmuyorum.

Beni daha derinden öptüğünde nefesim kesildi.

Kıvranıyordum, sıcaktım, ıslaktım, sızlıyordum ve çok daha fazlası için sabırsızdım.

Bu defa kendini tutmak yoktu. Elbisemi yukarı sıyırmasını engellemek için ellerinin etrafında ipler yoktu. Sateni avuçlayıp yukarı, yukarı, yukarı sıyırarak belimde toplarken, hava uyluklarıma ve kalçakemiklerime değerken dokunuşu dağınık ve titrekti. Parmaklarının, Social Art'tan iki kadının bana giydirdiği jartiyeri ve kan kırmızısı iç çamaşırları avuçlamasını engelleyecek zincir yoktu.

İnanılmaz dokunuşunu engelleyecek ya da çılgın hızımızı yavaşlatacak hiçbir şey yoktu. Bu sevişmek değildi, hatta kaba tabirle sikişmek bile değildi. Aynı tabiri bir meydan okuma ve talep olarak yüzüne de söylemiştim.

Hayır, bu en iyi haliyle aciliyetti.

Ona da bana da bulaşan bir aciliyetti.

Her yanımızı sarmış, bizi dünyadan koparmış, bu odayı bizim odamıza, bu anı da sonsuzluğa dönüştürmüştü.

Elder bacaklarımın arasındaki dantelleri çekiştirirken, umursamadan jartiyerleri koparırken, bakmadan külotlu çorabımı yırtarken, aramızdaki kilometrelerce kumaşa hırlarken, ben de onun kemer tokası ve fermuarıyla uğraştım.

Tatlı sözler ya da fısıldanan duygular yoktu. Nazik öpücükler ya da şehvetli baştan çıkarmalar yoktu.

Tek bir amacımız vardı.

Tek bir ihtiyacımız.

Birleş.

Birleş.

Birleş.

Metal toka geçit verdi, fermuarı elbiseme takılsa da tutup çekti ve kumaşı yırtarak aşağı indirdi.

Neyi yırttığı hakkında hiçbir fikrim yoktu. Elbisem parçalanmış mıydı, yoksa onun pantolonu mu yırtılmıştı bilmiyordum ama önemi yoktu.

Hiçbir şeyin önemi yoktu.

Önemli olan tek şey

Onun

İçimde

Olmasıydı.

Aklımda başka hiçbir şey yoktu; bedenimde başka hiçbir düşünceye izin yoktu.

Ona su, yemek ya da havadan daha çok ihtiyacım vardı.

Beni esnetmesine, doldurmasına, berelemesine ihtiyacım vardı.

İçimdeki her karanlık parçayı sahiplenmesine ve ışığa çıkarmasına ihtiyacım vardı çünkü bunu *istiyordum*. Şehvetli olmak istiyordum. Sapkın olmak istiyordum. Arsız, terk edilmiş olmak ve içime girdiğinde çığlık atmakta ve kendini sapladığında onu ısırmakta tamamen özgür olmak istiyordum.

Bastıran şehvet yoğunlaştı, ısındı ve yaktı.

Tanrım, hem de nasıl yaktı.

Daha süratli.

Daha hızlı.

Daha sıcak.

Ellerimiz aynı emri yerine getirmeye çalışıyor, giysileri yırtıyor, engelleri uzaklaştırıyordu.

Bunu açıklayamadım, hatta anlamaya bile zahmet edemedim ama eğer o içime girmezse, bağlanıp birleşmezsem, ölürdüm.

Kelimenin tam anlamıyla ve ruhen ölürdüm.

Ölüyorum.

Nefes nefese kaldım.

Çok... çok...

"Elder... şimdi." Kendim olmanın verdiği saf hazzın tadını çıkararak onun sikini arayarak gerildim. Tereddütte bulunmamanın ya da sansürlememenin. Yumruklar ya da taciz hakkında endişelenmemenin. Tecavüzden ya da tacizden korkmamanın.

Elder mükemmeldi.

O benimdi.

İçimde değil.

"Elder..." Onu tırnakladım, bacaklarımı genişçe açtım, çaresizlikle inlerken başım geriye düştü. "*Lütfen...*"

"Kahretsin, Küçük Fare. Beni delirtiyorsun." Dudakları benimkine yapıştığında sesi öpücüklere karıştı. Dudaklarım kirli sakalıyla berelendi. Sevgisinin yakıcılığı, içimde çözülmeyi bekleyen sızıyla örtüşüyordu.

Şimdi.

Şimdi.

Tanrım, şimdi!

Parmaklarım pantolonuyla uğraşıyor, kumaşı itip belinden aşağı sıyırıyordum. Acele ederken tırnaklarım onu çizdi. Daha ne kadar beklemem gerektiğini düşünürken içim içimi yiyordu.

Ben daha hızlı, daha dağınık, ihtiyaçtan aklımı yitirmiş bir şekilde ittikçe belini kıvırdı. Pantolonu uyluğunun ortasına gelince *boxer*ının lastiğiyle savaşa girdim.

Siki özgür kalınca inledi.

Sonunda, *en sonunda* sıcak tenine dokununca inledim. Nihayet çıplak ve sert etini okşadım.

Ben ereksiyonunu kavrayıp sertçe sıvazladığımda titredi. Dudaklarından ilkel bir hırlama dökülürken beni merhametsizce öptü, külotumu dizlerime kadar indirdi ve sonra eğilip tek ayağımdan çıkardı.

Kan kırmızısı *stiletto*larımın topuğuna takıldı ama külotumla birlikte ayakkabıyı da çıkarıp attı. İkisi de omzunun üzerinden bir daha görülmemek üzere kayboldu.

Bir zamanlar, onun öpücüğüyle uyanan Uyuyan Güzel ve zehirli elmadan kurtulan Pamuk Prenses olduğuma inanmıştım. Şimdi ise cam ayakkabısı olmayan Külkedisi'ydim ama o masalın aksine, prensimin kim olduğunu ve onunla ne yapmak istediğimi tam olarak biliyordum.

Altında daha da çok kıvrandım, üstüme ağır bir şekilde yüklendiğinde utanmadan bacaklarımı ayırdım.

Kalçası uyluklarıma değip o noktaları kavuruyordu.

Dudakları beni öpmeyi hiç bırakmadı.

Eli elbisemin altında kayboldu.

Dili dans etmeyi hiç bırakmadı.

Parmakları ereksiyonunun etrafında kenetlendi.

Ağzı benimkini ele geçirmeyi hiç bırakmadı.

Kalçasını kaldırıp merkezimi ararken parmak eklemleri hassas tenime değdi.

Sonra ikimiz de donakaldık.

Tarifsiz bir andı.

Mutluluk verici. Nefes kesici. Acımasız.

Aletinin ucunun girişimde olduğu o saniyede asılı kaldık.

Hiçbir şeyin ve hiç kimsenin bize zarar veremeyeceği bir saniye.

Ve sonra içime girdi.

İnledim.

O inledi.

Dünya ikiye bölündü.

Şiddete alışmıştım. Çabucak alınmaya alışmıştım. Önce boş sonra dolu olmaya alışmıştım. Yalnız kalmaya ve sonra sert ve hızlı bir şekilde içime dalınmasına alışmıştım.

Alışkın olmadığım şey, Elder'ın içime acımasızca ve tamamen özür dilemeden sapladığı mükemmelliğin şimşeğiydi. Bacaklarımı kalçasına dolayarak ve onunla buluşmak için yükselerek verdiğim tepkiye alışkın değildim. Bizi çürüklerle bereliyor, daha fazlasını talep ediyor, daha sert, daha hızlı, daha derin alması için emrediyordum.

Çok doğru hissettirdi.

Çok iyi.

Çok doğru.

Daha fazla.

Daha fazla.

Daha fazla.

Birleşmenin tarifsiz hazzıyla nefes almaya çabalarken ağızlarımız genişçe açıldı, aşırı hassas bedenlerimiz ve dağınık zihinlerimizle hayatta kalmaya çabalıyorduk.

Bedenlerimiz birbirine alıştıkça, var olmanın anlamı silinip gitti. Artık sadece hisler kalmıştı. Sıcaklık birlikte olduğumuzu bilmenin derin, sarsıcı farkındalığıyla, ondan bana kalp atışlarıyla aktı. Ama bu bir son değildi. Henüz bitmemişti.

Yarış daha yeni başlamıştı.

Eğer Elder'ın bağımlılığıyla ilgili şüphelerim olmasaydı korkabilirdim. Bakışlarındaki siyah parıltıdan ve alnındaki kararlı ifadeden dehşete kapılırdım. Bu onun için sadece seks değildi. Bu, yalnızca yenilmek için değil, tekrar tekrar üstleneceği bir yarışmaydı.

Ben bu yarışma olmaya razıydım, yanıldığını kanıtlama umuduyla rahatlaması için beni kullanmasına izin vermeye gönüllüydüm.

Durabileceğine inanıyordum.

O ise duramayacağına inanıyordu.

Bu noktada kimin haklı olduğu umurumda değildi.

Tekrar itti ve tüm düşüncelerim yanıp sönen uzak ışıklara döndü.

İçime girerek beni yumuşak minderlere gömdü, dişlerini boynuma geçirdi.

Onunla birlikte hareket ettim, beni daha sert ısırabilmesi için boynumu eğdim. Hiçbir noktada panik ya da dehşet hissetmedim, Elder tarafından sahiplenilmenin ve bundan tamamen memnun olmanın ezici hissinden başka bir şey yaşamadım.

Hızı çılgınca bir ritmi buldu.

Girdi.

Girdi.

Girdi.

Kanepe minderleri halıya takıldı. Elbisem etrafımızda uçuşuyor, kırmızı ve mavi dalgalar halinde yere dökülüyordu. Siyah saçları alnına yapışmıştı, birbirimizi öfke ve çılgınlıkla becerirken alnı terle parlıyordu.

Kalçası elbise yığınımı klitorisime bastırdı ve her girişiyle birlikte kıvılcımlı vaatleri arttırdı.

Sırtım gıdıklandı.

Kalçam gevşedi.

Bacaklarım rahatlamanın vaadiyle kasıldı.

Yakındım.

Çok yakın.

Çok hızlı.

Fazlasıyla hazırdım.

Elder kargaşadan cehenneme geçti, elleri saçlarımı kavrıyor, kalçasını daha hızlı, daha sert iterken beni tutsağı olarak tutuyordu. "Özür dilerim. Siktir, üzgünüm." Sanki ölümüne saniyeler varmışçasına içime girip çıktı.

Bana dokunmadı. Öpmedi. Sadece ona meydan okuduğum gibi beni becerdi.

Sikti çünkü buna mecburdu.

Sikti çünkü başka şansımız yoktu.

Her hamleyle birlikte daha yükseğe çıktım, delicesine istediğim orgazmın sınırında geziyordum.

Baskıyla gözlerim irileşti. İhtiyaçla başım ağrıdı. İçim düğüm düğüm ve karmakarışık oldu, çıldırmış gibi patlamaya hazırdım.

Ancak o bitiş çizgisine benden önce ulaştı.

Başını geriye doğru attı, tekrar sapladığında omurgası gevşedi ve dudaklarından boğuk, vahşi bir inilti çıktı. Sıcak ıslaklık içime dönüldü, bedenimin asla gelmeyeceğini bildiği şeyler için kasılmasına sebep oldu.

Üstüme yığılıp kalırken kulağıma ağır ağır soludu.

Konuşmadı ve ben de ne kadar karıncalandığımdan, ne kadar gerildiğimden, bıçağın ağzında durduğumdan bahsetmedim. Endişeli değildim. Boşalacaktım. Daha bitirmemişti.

Bekledim.

Kalbi benimkine doğru çarparken biraz daha bekledim.

Yanlış anlamış olabileceğimden endişe ettim.

Elder'ın benimle sadece bir kez yatmanın yolunu bulmuş olduğundan. Belki de böylesine şiddetli şekilde hızlı olmasının sebebi buydu. Gerçekten pes etmemek için halletmek niyetindeydi.

Hayal kırıklığı göğsümde kabardı; boşalmadığım ve eğer bu sert birleşme, gerçekten onun kendini tekrar kontrol altına almasının bir yoluysa muhtemelen boşalamayacağım için hissettiğim bir parça öfke vardı.

Ancak içimdeki aleti asla yumuşamadı.

Vücudu benimkini ezmeyi bırakmak için hareket etmedi.

Parmakları saçlarımdan hiç ayrılmadı.

Yavaşça kalçasını tekrar hareket ettirdi, ilk başta hassasiyetini gösterircesine hafifçe tıslayarak nazikçe yaptı. "Seninle işimin bittiğini mi sandın, Küçük Fare?" Hırlaması kanımı, meme uçlarımı, klitorisimi dağladı.

Kendini ileri ittiğinde, içimdeki en derin noktaya değdiğinde, beni zevkle berelediğinde titredim.

"Bitirmedim." Saçlarımı daha sıkı kavradı. "İşim bitmedi." Dişleriyle çenemi çizdi. "Seni sikerken asla tatmin olmayacağım."

Cızırdayan orgazmım ayağa kalktı ve dikkat kesildi. "Al beni. İhtiyacın olduğu kadar." Ellerim sırtında geziniyor, aletini tekrar tekrar içime soktuğunda kaslarının dalgalanan gücünü seviyordum. "Bir kez yeterli değil."

Gözleri parladı. "Daha fazlasını mı istiyorsun?" Yukarı doğru iterek içime daldı.

Yıldız ışıkları gözlerimin önünü kaplayınca nefesim kesildi. "Evet. Tanrım, evet." Kıçını kavrayıp onu kendime doğru daha sertçe çektim. Ona sürtünerek rahatlamamı bulmak niyetindeydim ama tek hareketle geri çekilerek beni boş ve daha fazlası için kasılır halde bıraktı.

"El-" Somurtup geri dönsün diye havayı avuçladım.

Belimden kavrayıp beni çabasız bir şekilde minderlerin üstünden kaldırdı. Tek bir leziz, ilkel hareketle beni kanepenin koluna doğru itti.

Elleri pençelere dönüşüp korsemi yerinde tutan minik kancaları yırtarken zor nefes aldım. "Seni görmem gerek, Pim. Seni tatmam gerek."

Elbisemin her dikişine, her ilmeğine dokundu; tırmaladı, çekiştirdi ve sonunda her kanca, her göz yerinden kurtulana kadar parçaladı. Korse, gövdemin etrafında gevşeyip düşerken, altımda kırmızı külot, jartiyer ve çorap olmasına rağmen, üzerimde başka hiçbir şey olmadığını hızla ortaya çıkardı.

Memelerimi yukarı kaldırmak için ihtiyacım olan tek şey korseydi. Ve şimdi o korse mahvolmuş, yırtık kanatlar gibi yanlarımdan sarkıyordu.

"Tanrım, Pim." Gözleri memelerime kilitlendi, dili dudaklarının arasından göründü. Başını eğdi ve ağzıyla önce sol, sonra da sağ meme ucumu yakaladı.

Bir elimle kalçakemiğini kavradım, pantolonu uyluklarının etrafındaydı, diğer elimi de karman çorman saçlarının arasından geçirdim.

"Ah Tanrım." Diline dişleri de katılınca haykırdım.

Öptü ve emdi, meme ucumdan amıma inen görünmez bağla daha fazla karıncalanma hissi oluşturdu. Daha sert ısırdığında dizlerimin bağı çözüldü, sonra doğruldu. Öpüşü aynı şekilde vahşiydi.

Bir eliyle boğazımı kavrayarak beni döndürdü ve kanepenin yuvarlak kolunun üst kısmına doğru itti. Parmakları boynumda titreşirken dudaklarından özür diler gibi bir şey döküldü. "Unutma, bunu durdurmaya çalıştım ama sen *hayır* cevabını kabul etmedin."

Elbisemi yukarı sıyırıp çıplak kasığını kıçıma dayadı, bir kez daha girişimi bulmak için eli ağır kumaş ve kaygan bedenler arasında dolaştı.

"Seninle mücadele etmeye çalıştım, Pimlico ama sen fazla güzelsin."

Aletinin ucu beni buldu.

Derin bir nefes aldım, karnım ezildi ve beni yerleştirdiği yüzüstü pozisyon yüzünden ciğerlerim zorlandı.

"Sana âşık olduğumu söylüyorum ve hediyemi kabul etmek yerine... bana bunu yaptırıyorsun."

Kendini tekrar içime gömdüğünde inledim, beni kanepenin üstüne tamamen eğilmeye zorladı, içime öyle sert girdi ki ayaklarım yerden kesildi.

Bir ayakkabım ayağımda, diğer ayağım parmak ucunda dengede dururken, tamamen onun çılgınlığına teslim oldum. Elleri, düşmüş korsajım tarafından engellenmeden ve sıkışmadan sallanan göğüslerimi yakaladı. Ensemi ısırdı ve tasarımcılar tarafından özenle yapılmış saçlarım etrafımıza saçıldı.

Bu anla ilgili çekici ya da güzel hiçbir yan yoktu.

Bir canavar gibi içime girdi.

Ben de eğildim ve kabul ettim.

Tanrım, hem de nasıl kabul ettim.

Bunu *arzuladım*.

Bu kadar insanlıktan uzak olmasını, bu kadar barbar ve anla tükenmiş olmasını seviyordum.

İtişleri kısa ve keskindi, homurtuları her girişiyle aynı ritimdeydi. Ehlileşmemiş ve dağınıktık, içime giriyor, ben de ona doğru geriliyordum.

Orgazmım daha da güçlendi, klitorisimde, içimde ve meme uçlarımda sabit bir ritim vardı.

Boşalmak zorundaydım.

Zorundaydım.

Zorundaydım.

Zorundaydım.

Kanepenin ağırlığımı taşımasına izin vererek elimi elbisemin altına gömdüm, bu kadar çok sinir bozucu kumaşın altında kendimi bulmak için uğraştım ve arandım.

Parmaklarım klitorisimi bulduğu an, seksle hıçkırdım.

Seks bir isimdi ama burada, şimdi, bir fiildi, bir sıfattı, beni dolduran ve patlatan canlı, nefes alan bir varlıktı.

Hiç kendime dokunmak gibi bir şey yapmadığımdan, bunu yapmanın ne kadar yabancı olduğunu düşünmedim. Elder'ın, kendi zevkimi kovalamam hakkında ne düşüneceği üzerine kafa yormadım.

Odaklandığım tek şey, *odaklanabildiğim* tek şey, onun sertliğinin amıma çarpması, şehvetiyle dövülen kasların hızla artan baskısı ve parmak uçlarımla klitorisimi ovuştururken mutlu deliliğin başlamasıydı.

O ve ben birlikte.

Nihai cenneti kovalıyorduk.

Ben yumuşak bir sevişme için programlanmamıştım. İster geçmişimin bir yan ürünü olsun, ister böyle yaratılmış olayım, sadece bir gıdıklanmaya değil, tınıyı hissetmeye ihtiyacım vardı.

Onun beni cezalandırdığı gibi ben de kendimi cezalandırdım ve buna bayıldım.

Hem de çok sevdim.

Elder kalçamı kavradı ve içime daha sert girmek için beni sabit tuttu. "Siktir, işte bu. Tanrım, Pim. Ben seni becerirken sen de boşal. Sikimi içinde hisset. Seni sabit tuttuğumu hisset ve hiçbir yere gidemeyeceğini bil. Sen benimsin. Sen bana

aitsin. Sikim içine ait. Orgazmların bana ait. Seninle ilgili her şey benim." Hızı çılgına dönmüştü, içime daha hızlı, daha sert girerken teri sırtıma damlıyordu. "Benimle boşal, Pimlico. Gel. Şimdi. Tanrım... *boşal*..." Sesi bir kurdun hırıltısını andırırken klitorisimi o kadar sert ovuşturdum ki koluma ve parmaklarıma kramp girdi.

Acı sadece başka bir boyut kattı.

Ve bu sefer... bu sefer bitiş çizgisine ondan önce ulaştım.

Kreşendo beni bulduğunda yüksek sesle ve umursamadan çığlık attım. Amımdan aşağı dalgalandı, iç kaslarımı sıktı, bacaklarım pes ederken ve kanepenin kolunun üzerine boşalırken beni ütopyaya fırlattı.

Sıvı ısının basması, vücudumun daha derin penetrasyona hazır olmasını sağladı. Elder bundan tam anlamıyla yararlandı. Geriye doğru çekilip kalçalarımı kavradı, kendini dibine kadar gömerken ikinci rahatlayışıyla kükredi. Durmadan itiyor, beni hazzıyla besliyordu. Aleti kendi kalp atışlarıyla zonkluyor, orgazmımdan arta kalan kasılmalar ikimizi de hırpalıyordu.

Beni iki kez almıştı.

Her yerimi harap etmişti.

Kemiksiz, nefessiz ve akılsızdım.

Ama bitmemişti.

Anahtar, bir kez daha olmasıydı.

Şanslı numara *üçtü*.

Gerçekten kalbimin bir başkasına daha dayanabileceğini bilmiyordum. Sanki damarlarından kurtulmuş ve bir zevk havuzunda boğuluyormuş gibi kaburgalarıma çarpıyordu.

Nefes nefese kaldım ve yutkundum, saçlarım yüzümü kaplamıştı, elbisem paramparça olmuştu.

O kendini toparlarken birkaç dakikam olacağına inanıyordum.

Bu sefer öyle olmadı.

Elder neredeyse öfkeyle geri çekildi ve sendeleyerek uzaklaştı. Gözlerini sımsıkı kapatarak başını tuttuğunu, titrediğini ve mırıldandığını görmek için tam zamanında döndüm.

Harap haldeki smokini ve siyah gömleğinin altından fırlamış parlayan sikiyle göz kamaştırıyordu. Pantolonu hâlâ kaslı uyluklarındaydı; iki tutku nöbetinden sonra bile ikimiz de çıplak değildik.

Memelerimi saklamaya ya da uyluğumun içinden akan menisini silmeye zahmet etmeden ona doğru ilerledim.

Hâlâ sertti.

Hâlâ hazırdı.

Artık duramazdı.

Üç sihirli sayıydı.

Bir tanesine daha dayanabilirdim.

Buna mecburdum.

O da yapmak zorundaydı.

Teorim test edilecekse bunu yapmak zorundaydık.

Elder elini kaldırdı. "Dur, Pim. Çok uğraşıyorum-"

"Hayır, sen dur." Eğer tekrar savaşmaya başlarsa, bu işe yaramayacaktı. Pes etmek zorundaydı çünkü bu deneyin işe yarayıp yaramayacağını bilmem gerekiyordu. Eğer işe yaramazsa, Jethro ve Nila Hawk yarın bizi soluk soluğa, su için yalvaran ve bütün gece süren seks maratonu yüzünden tanınmayacak kadar morarmış bir halde bulacaklardı. Ama işe *yararsa*, o zaman nihayet huzurun yanı sıra zevki de bulabilir ve ikimizin de kabul edebileceği bir yol bulabilirdik.

Bu yeni yönümün tadını çıkarmalıydım.

O da işin ucunda bir son olduğunu bilerek bana sahip olacaktı.

Hadi, Elder.

Durma.

"Daha fazlasını istiyorum." Ona doğru sallanırken, sesimin zayıflığına -iyi kullanılmaktan hırıltılı çıkmasına- lanet ettim. Ama yalan söylemiyordum. Daha fazlasını *istiyordum*. Bunu şimdi istiyordum ve gelecekte de daha fazlasını istiyordum.

Bunu mahvetmesine izin veremezdim.

Ona ait olduğumu söylemişti.

İlk defa birine ait olmak *istiyordum* ama karşılığında ona sahip olabilirsem.

İstediğimi yapmak zorundaydı... *buna mecburdu.*

Onu yakalayarak vücuduna tırmandım ve ağzına uzandım. Ama tek eliyle bileklerimi, diğer eliyle de kıçımın yanaklarını kavradı ve gözleri benimkilere dikildi. "Bana ne yapıyorsun?"

"Seni özgür bırakmaya çalışıyorum." Elinde sallanıp kurtulmak için mücadele ettim. "Bırak olsun."

"Dur."

Kavrayışından sıyrılmayı başardım, elini savuşturdum ve onu öpmek için atıldım. "Becer beni, Elder Prest. Henüz işin bitmedi."

Yine kontrolünü kaybetti.

Bu sefer dizlerinin üzerine çöktü ve beni de beraberinde sürükledi.

Ağzı benimkini istila etti, elbisem kırmızı ve maviyle havalanarak bizi çevreledi.

Elbisemi bir kenara iterek beni bir şekilde kumaştan kurtarmayı başardı ve kucağına oturttu. Çıplak tenimiz seks ve terin birleşimiyle son derece sıcak, son derece kaygandı.

Artık insan değildik, sadece çiftleşmeye can atan hayvanlar gibiydik.

Kucağında kıvranırken, krema arayan bir kedi gibi inledim; onu arıyordum, kibarlıktan ve öz farkındalıktan tamamen kurtulmuştum.

Boştum.

Boş.

"Doldur beni, becer beni... Elder... *lütfen.*"

"Beni öldüreceksin, Tasmin."

Gerçek ismimi duyunca gözlerim irice açıldı ve siki tekrardan içime saplandı. Şişmiş, hassas etimin hem düşmanı hem galibiydi.

Bana Tasmin demişti.

Bana sanki hem fethettiği bir şey hem de metresiymişim gibi bakıyordu.

O anda beni sevdiği kadar benden nefret de ediyordu.

Nefes nefese kalmıştım ve o daha derine inerken inledim.

"Alacağın şey bu. Şimdi mutlu musun? Artık ayakta duramayacak hale gelene kadar seni becermeye devam edeceğim için mutlu musun?" Hırıltısını öfkeli kalçalarıyla noktalıyor, beni kollarında zıplatıyor, derin, derin, derin dalmak için beni sallıyordu.

Sallanan memelerimi avuçlayıp parmaklarından bir sutyen oluşturdu, ahlaksızca sıkıyordu.

Zihnimde ilk kez seks yaptığımız zamana dair belli belirsiz hatırladığım bir anı canlandı. O dizlerinin üzerindeydi ve ben de onun kucağındaydım. Sadece, içime girdiğinde hareket etmemişti. Ben onun kollarında parçalara ayrılırken o kaskatı kesilmişti.

Şimdi omuzlarını ittiğimde karnını kasmasına neden oldum, baskımla bacaklarını uzattı ve uzandı.

Sırtüstü uzandığı anda, ona o ilk gün almadığı her şeyi verdim.

"Evet, mutluyum. Evet, beni becerdiğin için mutluyum. Ama şimdi, sıra bende." Tırnaklarımı göğsüne batırıp üstüne bindim.

Onu aldım.

Daha hızlı olmam için kalçamı yönlendirdiğinde onunla hareket ettim.

Çenesi gerilirken yüzünü inceledim, gözleri karardı ve saçları halıya karıştı.

Çıplak memelerime kilitlenme şeklinden zevk alarak sırtımı gerdim. Nefesim kesildi, buruşuk smokiniyle, etrafına dökülen elbisemle ne kadar da muhteşem görünüyordu. O beni becerirken ben de onun üzerine oturdum, Hawksridge Hall'un zemininde cinselliğimin her bir parçasını geri aldım.

Gözlerimiz kilitlenmiş ve bedenlerimiz birleşmişken, elim ikinci kez elbisemin altında kayboldu. Tekrar boşalmadan bu işi bitiremezdim. Gözlerinin içine bakıp paramparça olmam gerekiyordu. Sınırlarımı nasıl kırdığını ve ondan asla bıkmayacak, onu asla mahrum etmeyecek, onu asla terk etmeyecek cesur bir cinsel sevgili yarattığını görmesine ihtiyacım vardı.

Elbisem elimi hapsetti, kat kat satenler birleştiğimiz yeri bulmamı engelledi.

Elder'ın burun delikleri açılırken çenesi gerildi, kokumuzu içine çekti, yüzü yorgunluktan sırılsıklam olmuştu. Bir eli kalçakemiğimden ayrılıp eteklerimin arasından geçerek beni hızla buldu. Başparmağı pervasız bir hassasiyetle klitorisime yapıştı ve beni bir cennet çığının altına çekti.

"İzin ver bana." Sesi hırıltı ile gök gürültüsü arasında bir şeydi.

Başparmağı beni mükemmel bir şekilde sıvazlarken ve siki nihai bir ritimle içime girerken yüzü taşa döndü.

Kendimi kasmayı, kaygılanmayı, hassas olmayı ve utangaçlığı bıraktım.

Kendimi yarattığımız katliamın içine bıraktım, dizlerim haliya sürtünmekten yandı, kalbim tamamen miadını doldurdu. "Elder... El... *Tanrım*, El."

Başımı geriye attım, gözlerimi yumdum. Kalçam hareket ederken bedenim sallandı, kendimi onun üzerinde kalkıp inmeye zorladım. Kendimi onunla doldurdum, onu tükettim, ona bindim, onu aldım, onu sonsuza dek kendime geçirdim.

Hiç bu kadar özgür, bu kadar akışkan, bu kadar sersemlemiş olmamıştım.

Bu bir danstı.

Valsdi.

Sevgilim altımda nefes nefese kıvranırken yerde sikişmekti.

"Hadi, Pim. Becer beni." Homurdanıp inledi. "Siktir, evet, bin üstüme. Al beni. Sikeyim, boşalmak istiyorum. Dağılmanı izlemek istiyorum. Seni hissetmek istiyorum."

Yüzü şeytani bir ifade aldı. "Bin üstüme, Tasmin. Becer beni."

Ben de dediğini yaptım.

Biz bir olurken zaman anlamını yitirdi. Artık uyum içinde kalmak için savaşmıyorduk, uyum bizdik. Nefesimiz, düşüncelerimiz, bedenlerimiz, orgazmlarımız.

Birbirimizi gittikçe daha yukarı taşıdık. Birbirimizi delirttik, çıldırttık, vahşileştirdik. Tırmanacak başka bir yer kalmadığında ve cesaret edeceğimiz başka bir şey olmadığında, düştük. Dalga üstüne dalga, şelaleye dönüşen bir gelgite dönüştü.

Klitorisimin üzerindeki eli beni orgazmdan acı bir bölünmeye itti. Sanki biri tüm iplerimi kesmiş, beni buruşturmuş ve sonsuza dek onun olmak için beni dünyaya fırlatmış gibi sarsıldım.

O kükredi, ben çığlık attım.

Dalgaları aştık, içimde daha yükseğe tırmanmak için topuklarını yere sapladı ve bu kadar sert hareket etmekten dizlerim kanıyordu. Birbirimizi işaretlemeye kararlıydık. Mümkün olan her şekilde birbirimizin içine sızmaktan başka her şeye kör ve sağırdık.

Son kasılma bizi kuruttuğunda ve acı veren yankılardan başka bir şey kalmadığında, birlikte çöktük; kemiksiz, kırılmış ve tamamen tükenmiş haldeydik.

Yavaşça, siki içimde yumuşadı.

Yavaşça, gözlerindeki öfke azaldı.

Yavaşça, dokunuşu öfkeli ve kontrolcü olmaktan çıkıp yumuşak ve taparcasına oldu.

Sonunda alnımdan öptü ve terden karışmış saçlarımı gözlerimin önünden çekti. "Eve gitme vaktimiz geldi."

Başımı salladım, konuşamayacak kadar güçsüz ve doymuştum.

Beni üzerinden yuvarladığında seks pususu içinde kaldım ve içimden kaydığında ikimiz de irkildik. Bedenim onun yasını tutsa da kalbim rahatladığı için mutluydu.

Pantolonunu toparlayıp gömleğini düzelten Elder beni nazikçe kucağına aldı ve ayağa kaldırdı. Yırtılan elbisemi düzeltmek için elinden geleni yapmasına izin verdim, korsemi bir arada tutmak için etrafına kravatını dolayınca gülümsedim, böylece maskeli balo sakinlerine memelerimi göstermeyecektim.

Kolunu bana doladığında ona sokuldum, yere attığım penili bilekliği aldım, ayakkabımı ve atılmış külotumu buldum ve kapının kilidini açtım.

Hawksridge Hall'da bana rehberlik ederken, o anki halimizle evin efendisi ve hanımefendisiyle karşılaşacağımızdan

korkuyordum. Sanki savaşa girmiş ve ikimiz de kaybetmiş gibi görünüyorduk.

Ama bunun yerine iki taraf da kazanmıştı.

Şansın benim tarafımda olduğu sonucu kucakladım.

Ben haklıydım.

O yanılmıştı.

Üç hakkındaki teorim doğrulanmıştı.

Serin İngiliz gecesine adım attığımızda ve gölgelerde kalarak gözetleyen gözlerden uzak kaldığımızda, "Bana bir özür borçlusun," diye fısıldadım.

Ne kastettiğimi anladığından gözleri parladı. Bunun olacağına, kaybedenin kazanana minnet borcu olacağına söz vermiştim. Kendi isteğiyle durabildiğini inkâr etmesini bekledim. Yattığımızı ve herhangi bir üçüncü tarafın müdahalesine gerek kalmadan durduğumuzu.

Sadece beni merdivenlerden aşağıya, beyaz çakıllara doğru yönlendirdi. "Sana hiçbir şey borçlu değilim. Bunu bir daha deneme, Pimlico. Beni duyuyor musun?"

Bana Pimlico demeye geri dönmüştü.

Memnun oldum.

Bir an için, orada bir kişide birleşen iki kişi olmuştum. Şimdi bir kişi olmaya geri dönmüştüm.

Daha iyi, daha güçlü olana. *Az önce bir zafer kazanmış olana.*

Gülümsedim ve söz vermedim.

Çünkü bir noktayı kanıtladığımı ikimiz de biliyorduk.

Üçte durmuştu.

Orta yolu bulmuştuk.

Ve bunun ne demek olduğunu ikimiz de biliyorduk...

Artık beni reddetmek yoktu.

BÖLÜM OTUZ ÜÇ

ELDER

Kimseye veda etmedik.

Bu, kabalığın doruk noktasıydı ama damarlarımda dolanan kanın taşıdığı telaş ve Pim'e duyduğum o ezici, sarsıcı şefkat karşısında, sosyal nezaket kurallarına boyun eğemezdim.

Jethro Hawk'ı bulup misafirperverliği için teşekkür edecek vaktim yoktu. Zaten gözlerinin içine bakıp da, misafirlik adabının tüm kurallarını çiğnediğimi inkâr edemezdim. Özellikle o şirin oturma odasını bir ya da iki değil, tam üç kez vaftiz ettiğimizi asla bilmemeliydi. Çok medeniyetsizce ama çok gülünç derecede iyiydi.

Şimdi bile, mantıklı düşünme yetimi tekrar kazandığımda, nasıl durduğumu anlayamıyordum. Tek hatırlayabildiğim tekrar tekrar sahip olma saplantısıydı. Çok iyi, çok sıcak, çok ıslak hissettirmişti. Mükemmel sikiş dışında diğer tüm düşünceler beynimde yer almıyordu. Tamamen takıntılı, tek hedefli, tükenmiş haldeydim. Yine de ikinci seferden sonra durmak için elimden geleni yaptığımda ve Pim onu koruma hakkımı reddederek peşimden geldiğinde, üçüncü boşalmamdan sonraki sakinlik hissi beni aptala çevirmişti.

Hayatım boyunca üçün benim tikim, takıntım, başvurduğum sayı olduğunu biliyordum.

Ama Pim neden bunun sekste de işe yarayıp yaramadığını görmek için sağlığını riske atmaya cesaret etmişti?

Nereden biliyordu ki?

Aptal kadın.

Aptal, inanılmaz, acayip seksi kadın.

Yanında otururken onu incittiğim için pişmanlık duymuyordum, aylardır istediğim şeyi yaptığım ve ikimizin de hayatta kaldığını gördüğüm için rahatlıktan bitkin düşmüş, neredeyse huzur içindeydim.

Teorisini test etmişti... tıpkı beni uyardığı gibi. Sadece bunu başkasının evinde yapmamış olmayı dilerdim.

Ama yine de bir bakıma memnundum.

Hawksridge Hall'da sınırları aşmıştık. Savaşa girmiş ve biraz kan içinde, biraz hırpalanmış ama rakibimizi daha iyi tanıyarak çıkmıştık.

Pim riskleri biliyordu ve yine de direncimi kırmıştı.

Kalbini ve bedenini açmış ve bana güvenmişti.

Güven.

O korkunç hediye.

Ona penili bilekliği verdikten sonra bunu karşıma çıkaracağını bilseydim, onu asla Hawksridge'e götürmezdim. Onunla yalnız kalmak için kendime asla izin vermezdim.

O odaya adım attığımızda bana başka seçenek bırakmamıştı; sanki onu İngiltere'de bir yere bırakma konusundaki geçici düşüncelerimi duymuş gibiydi. Onu korumalarla çevrili güvenli bir eve yerleştirmek ve Chinmoku saldırdığında yanımda olmasını engellemek niyetindeydim.

Bu fikir aklıma Jethro ile konuşurken gelmişti. Çok şey kazanmak için birçok şey kaybetmiş bir adamdı. Karısını korumak için ne kadar ileri gidebileceğini anlamıştım ve Pim'i yanımda tutarak ne kadar bencilce davrandığımı fark etmiştim.

Onu seviyordum... bu yüzden onu korumak benim görevimdi.

Ve o Hayalet'teyken bunu yapamam.

Arabanın arka koltuğuna yayılırken ona daha sıkı sarılıp bedenime yapıştırdım. Bir kez daha, beni baştan çıkararak kendini soktuğu tehlikeyle kalbim yandı. Sırf biraz aklımı başıma getirmek, arzumun korkulacak bir şey olmadığını kanıtlamak, sadece hayatımdaki diğer her şey gibi davranılması gereken bir şey olduğunu göstermek için isteyerek tehlikeye katlanmıştı.

Kurallar, düzenlemeler ve belirli tekrarlarla davranmam gerekiyordu.

Yaklaşık bir saatten fazladır yoldaydık. Yirmi dakika kadar sonra South Hampton'a ve suya dönmüş olacaktık.

Selix arabayı sürdü, içkiyi fazla kaçırmayacağı konusunda ona güveniyordum. Bu, konuklarla kaynaşmayacağı anlamına gelmiyordu; dağınık görüntüsü ve saçındaki birkaç parça samana bakılırsa, onun da gizemli bir kadınla olaylı bir gece geçirdiği belliydi.

Eve gideceğimizi bilmek beni mutlu etmeliydi.

Etmedi.

Eğer Pim'i İngiltere'den uzaklaştırırsam başımıza ne tür bir bela geleceğini söylemenin yolu yoktu.

Eğer iyi bir adam olsaydım, onu Hawksridge'de, meşhur Black Diamonds'ın koruyacağı bir yerde bırakırdım. Onu kendi adamlarımla korunur halde bırakıp güvende kaldığından emin olmak için Chinmoku'yu avlardım.

Sahil güvenlikle yaptığı itaatsizlik gibi saçma bir numarayı bir daha yapmayacağına güvenemezdim.

Bu siktiğimin Romeo ve Juliet'i değildi.

Ben onun için ölmek istemiyordum ve onun da benim için ölmesini kesinlikle istemiyordum.

Sevdiklerimin ölümünü yeterince yaşadım zaten.

Pim başını omzuma dayayıp sessizce nefes aldı. Sıcaklığı ve hafif ağırlığı, kalbimi doğru ve yanlışla kavradı.

Daha iyi bir adam olsaydım onu burada bırakırdım.

Ama değildim.

Onu seviyordum. Onu özlerdim. Sikseler de onu bırakıp gidemezdim. Özellikle de şimdi.

Lastikler yolda uğuldayarak bizi okyanusa yaklaştırırken Pim kolunu kaldırdı ve bileğini kıvırdı. Yeni bilekliğinde kıpırdayan altın ve elmasın nazik tıngırtılarına gülümsedi.

Bir kez daha göğsüm sıkıştı, paradan ve borçtan o kadar bahsettikten sonra ona parayı temsil eden bir şey verme kararımı ikinci kez sorguladım.

"Bana ilk verdiğinde yere attığım için üzgünüm." Başını kaldırıp beni görmek için biraz uzaklaştı. "Çok sevdim. Ama gördüğümde... seni öpmekten kendimi alamadım."

Kolumu açtım, bana sokulana kadar bekledikten sonra başının tepesinden öptüm. Şampanya, seks ve benim gibi kokuyordu.

Dünyadaki en güzel kokuydu.

"Beğenmene sevindim."

"Bayıldım."

"Kesinlikle bunu gösteren bir tepki verdin."

Karanlıkta sessizce kahkaha attı.

Selix dikiz aynasından bana bir bakış atıp tek kaşını kaldırdı. Aptal değildi. Bir şey yaptığımızı biliyordu. Pim ile aramızdaki samimi bağ görmezden gelinemeyecek kadar güçlüydü.

Onunla *yanıyordum.*

Ellerimizi birbirimizden ayıramıyorduk, sadece seks için de değil bağ kurmak için.

Parmaklarım onu okşamayı hiç bırakamıyordu. Dudaklarım teninden ayrılmıyordu. Mahvolmuş elbisesi ve benim darmadağınık halim de bu yeni yakınlık seviyesine ulaşmak için yaptıklarımızı saklayamıyordu.

Ona alaycı bir tavırla gülümsedim, o da dikkatini geri yola çevirdi.

Bir on beş dakika daha sessizlik içinde geçtikten sonra, yıldızlardan bir örtünün altında uzanan South Hampton iskelesi belirdi. Kristal suyun üzerinde tekneler vardı, sakinleri gecenin bu saatinde uyuyordu. Çarşaf gibi deniz, sakin yüzeyinden yarım ayı yansıtarak bizi eve çağırıyordu.

Boyutundan dolayı normal koylara yanaşamayan Hayalet, yolcu gemilerine ayrılmış bir noktada yüzüyordu. Neyse ki ana merkezden uzaktı ve kendi araç yolu, rampası ile özeldi.

Selix bizi limanın etrafındaki karmaşık yapıların ve depoların arasından geçirdikten sonra iskelenin yanına park etti ve arka kapıyı açıp dağınık haldeki Pimlico'ya yardım etmemi bekledi.

Bileziği bileğinde parıldıyor, külotu ve topuklu ayakkabıları parmaklarından sarkıyordu.

İrkildim. Bir şeyi unutmuştuk. "Ah, siktir, maskelerimiz. Onları yerde bıraktık."

Pim sinsi bir gülümsemeyle yukarı baktı. "Pekâlâ, Hawkların orada ne olduğunu anlayacağından hiç şüphem yok. Çok gizli saklı olduğumuz söylenemez." Avucunu kalbimin üzerine koydu. "Gürültülüydük, Elder."

Parmaklarımı elinin üzerinde kenetledim ve ona duyduğum tüm sevgiyle sıktım. "Bir orkestra vardı, Pimlico."

Sırıttı. "Orgazm çığlığının herhangi bir enstrümana benzetilebileceğini sanmıyorum."

"Ah, bilemiyorum." Elini elime alarak kapıyı kapattım ve onu rampaya doğru yönlendirdim. "Eminim seninkini çellomla taklit edebilirim."

"Öyle mi?" Ayakları çıplak ve savunmasız bir haldeyken iskeleye doğru parmak uçlarında yürüdü.

Onu kucağıma almak istedim ama onu iskeleye taşırsam muhtemelen o lanet elbisesi beni boğardı.

"Gerçi mükemmel olması için söz konusu çığlığı yeniden yaratmana ihtiyacım olabilir." Sessizce güldüm.

Gözleri alevlendi. "Bunun ayarlanabileceğine eminim."

Daha önce hiç böyle bir şakalaşmaya girişmemiştim. Âşık olmanın ve sadece bir insanla konuşurken bile bu kadar mutlu olmanın verdiği cinsel hazzı hiç yaşamamıştım.

Pim alelade bir insan olduğundan değildi.

O, artık benim var olma sebebimdi.

Sefaletimin ve yalnızlığımın hükümdarlığını almış ve bana biriktirip tapınacağım bir şey vermişti. Ailemi özlüyordum ama hayatımda ilk kez, bu hisle felç olmamıştım.

Onu burada bırakmayı nasıl düşünebilirdim ki? Chinmoku'yu yok etmek aylarımı ya da yıllarımı alsa da umurumda değildi, o yanımdayken bir yolunu bulacaktım. O *güvende* kalacaktı. O benim en yeni bağımlılığımdı ve diğer sağlıksız takıntılarımın aksine, kalbim aşktan deliye döndüğünde bile aklı başında ve mantıklı kalmaya kararlıydım.

Arabanın motor sesi geldi. Dönüp camını indirmiş olan Selix'e baktım. Hayalet'in aşağısında, arabanın depolandığı garajın açık olduğu yeri işaret ederek, "Gece için park edeceğim. Seni güvertede yakalarım," dedi.

Başımı salladım. "Teşekkürler."

Sırıttı. "Erken bir uyandırma çağrısı bekle, Prest." El salladı ve her zamanki antrenmanımızda neler olduğunu öğrenmek istediğine dair sessiz bir mesaj gönderdi.

Ona bazı şeyleri anlatacaktım ama aynı zamanda, onun ikinci adam olmasından bıktığımı da söyleyecektim. O asla benim çalışanım olmamıştı, bu rolü seçen oydu. Chinmoku ile birlikte savaşacaksak onun benim dengim olmasını istiyordum. Bu onun değil, benim savaşımdı. Eğer bunun bir parçası olacaksa, o zaman benim şartlarımı kabul etmeliydi.

Piyango borcu ödendikten sonra şirketimin yarısını miras olarak alacaktı.

Pim'in elini sıkarak onu rampadan yukarı yönlendirdim ve Hayalet'in devasa cüssesini inceledim. Yapısı, iskelenin etrafındaki küçük tekneleri gölgede bırakıyordu. Hantal duruşu, sahte bir yenilmezlik hissi veriyordu.

Tepeye ulaştığımızda serin bir esinti etrafımızı sardı. Smokinimin fermuarı bozulmuştu, havanın yine kalkan ereksiyonumun etrafında gezinmesine izin veriyordu. Gömleğim ve ceketim dışarıda, belimde sallanıyordu.

Sıcak bir duş ve temiz çarşaflar istiyordum. Onları Pimlico ile birlikte istiyordum. Onu bir güverte aşağıda, kilitli bir kapının arkasında değil, yanımda istiyordum.

Güverteye çıkınca onu kendime doğru çevirdim, çaresizce öpmek istedim. Dudaklarım dudaklarına dokunduğunda gülümsedi, bana bulaşan arzunun benzeriyle yanakları pembeleşti. Çok ileri gitmeden öpüşmeyi kesmek için kendimi zorlayarak, "Geceyi benimle geçir," diye soludum.

Gözleri parladı. "Daha fazla seks mi istiyorsun, yoksa...?"

Bana seçim şansı vermesine bayıldım. Beni geri çevirmemesi, bir akşam için üç kez olmasının yeterli olduğunu söylememesi

çok hoşuma gitti. Sadece çok saf, çok tatlı bir şekilde gülümsedi ve bana ihtiyacım olan her şeyi verdi.

Tanrım, bu kadın.

Ona borcumu ödemek için... onu hak etmek için ne yapabilirdim ki?

Dağılmış çikolata rengi saçlarını kulağının arkasına sıkıştırarak sessizce güldüm. "Benimle uyu."

Kirpiklerini kırpıştırdı, bakışları baştan çıkarıcı bir şekilde göğsüme indi. "Öylece uyumak mı?"

Daha sert güldüm. "Uyumak. Bilirsin işte. Sana sarılmama izin verdiğin ve ikimizin de yarın zombi olmamak için dinlenmeye çalıştığımız yer?"

"Ahh, uyku! Evet, duymuştum." Burnunu kırıştırdı. "Yine de oldukça sıkıcı, sence de öyle değil mi?"

Boynuna sokularak inledim. "Tanrım, beni tekrar kışkırtma, Pimlico."

Bana doğru yaslandı, kolları belime dolandı. "Durmanın neresi eğlenceli?"

Çenesini kavrayıp dudaklarımı onunkilere bastırırken onu sabit tuttum. Öpüşmenin kendisine ait bir yaşamı vardı, aynı anda hem masum hem edepsiz olmayı başarıyordu. Dillerimiz birbirine değdikten sonra geri çekildi; kalplerimiz önce şişti, sonra yumuşadı.

Bu kıza fena derecede âşıktım.

Ağzının köşesini öperek mırıldandım. "Eminim başka türlü bir yatma da ayarlanabilir."

Kollarımda titredi. "O halde gidelim."

Birbirimizden ayrılarak ana güvertede sendeledik, sabırsızlık ve arzu uzuvlarımızı sarsıyordu. Darmaduman haldeki smokinime baktı ve kahkaha attı. Ben de onun dalgalanan, yırtık

elbisesine baktım ve odaya varıp varamayacağımızdan emin olamadım.

Birlikte gülmek dünyanın en güzel şeylerinden biriydi. Onun tarafından büyülenmiştim, tamamen bağımlısı olmuştum ve bir kez olsun büyüyü bozmayı umursamadım ya da bozmaya çalışmadım.

O tamamen benimdi ama bu gerçeği asla aşamayacaktım. Onu asla elde edilmiş, garanti bir zafer olarak görmeyecektim. Gitmesine asla izin vermeyecektim. En son ne zaman bu kadar memnun olduğumu hatırlayamıyordum. Ve bu benim tam anlamıyla çöküşümdü. Duygularımı ele geçirmişti. Her. Birini.

Etrafıma dikkat etmedim çünkü tek önemsediğim saçlarını saran deniz meltemi ve gülümsemesinin kalbimi nasıl durduruğuydu. Durgunluğu ya da yanlışlığı fark etmedim çünkü tek gördüğüm beni bir şekilde hayata döndürmeyi başaran bir tanrıçaydı.

Oysa gerçekten dikkat etmeliydim.

Hayalet'in ölüm sessizliğinde olduğunu fark etmeliydim.

Hiçbir personelin bizi karşılamamasını garip bulmalıydım.

Gelgitlerden bizi haberdar eden bir kaptan yoktu.

Mutfaktan müzik sesi gelmiyordu.

Halatları kontrol eden güverte görevlileri yoktu.

Boş güverteler ve boş odalardan başka bir şey yoktu.

Pim ve ben birbirimize sarılmış halde yatak odama doğru ilerlerken, durup şehvet dolu bir öpücük daha vermek için birbirimize yaklaşırken bunların hiçbirini fark etmedim.

Bileziğindeki peniler, sabahın erken saatlerindeki yoğun havadaki tek sesti.

Kamaramın sürgülü kapıları açıktı, genellikle açık bıraktığım için olağandışı bir şey değildi. Işıklar kapalıydı, yine olağandışı

bir şey değildi çünkü orada bulunmadığım için açık olmalarına gerek yoktu.

Odam sessiz ve sakindi.

Yatağıma dokunulmamıştı ve ay ışığında bembeyazdı.

İçgüdülerim körelmiş ve Pim'e, sadece Pim'e odaklanmıştı.

Ama kapıları kapatmak için döndüğümde ve camın opaklaşması için düğmeye bastığımda, Pim masamın yanındaki lambaya uzandı. Elbisesinin yumuşak hışırtısını bir silahın metalik klik sesi bastırdığında, lamba yanıp da boş sandığımız odayı aydınlatarak aslında yalnız olmadığımızı ortaya çıkardığında, içimde buz gibi bir öfke ve lav gibi yakan bir panik aynı anda patladı.

Daha bağıramadan hayatım sona ermişti. "Pim- *hayır*!"

Çok geç.

Sikeyim, çok geçti.

Karanlığın içinden bir adamın kolu fırladı, Pim'in boynuna dolandı ve onu önünde tuttu. Pim'in omzunun üzerinden gülümsüyor, en berbat kâbusumu müjdeliyordu.

İki saniyeliğine kendi alanıma girmiştim ve kadınımı düşmanıma kaptırmıştım.

Siktir!

Gardımı nasıl bu kadar düşürmüştüm? Ne tür bir aptala dönüşmüştüm?

Pim'i tutan adama doğru yürürken ellerimi yumruk yaptım.

Japon'du.

İnce dudaklı ve yanağında kırmızı bir doğum lekesi olan bir adam.

Yıllar önce kavga ettiğim adam.

"Bırak onu." Sesim gök gürültüsünü andıran bir hırıltıdan ibaretti.

"Talimat verecek konumda olduğunu sanmıyorum."

Başka bir adam tepe ışıklarını açıp yatak odasını ışığa boğarken kanım dondu.

Kahretsin, kahretsin, *kahretsin.*

Pim'i tutan arkadaşına doğru ilerledi, adımları zarif ve kontrollüydü. Keldi. *Gençliğimde olduğu gibi.* Dövmeler kafatasının üzerinde ve kulaklarının etrafında uzanıyor, elmacıkkemiklerinin uçlarında Japonca karakterlerden oluşan kamçılarla son buluyordu.

Korkunç bir orospu çocuğu ve soğukkanlı bir katildi.

Pim'in gözleri çılgına döndü ama sesini çıkarmadı. Sessizliği bu durumda yardımcı olabilirdi. Kıpırdamadan durduğu ve onları kışkırtmadığı sürece bana odaklanmaya devam edeceklerdi.

Lütfen bana odaklanmalarına izin ver.

Eğer onu öldürürlerse-

Bu düşünce kalbimi parçalara ayırdı.

Aklım oraya gidemezdi.

Bunu yapmayacaktım.

Gücümü toplayarak sakince smokinimin düğmelerini iliklediim ve dimdik durdum. Gözüm korkmayacaktı. Onun tarafından olmazdı. Hiç kimseden korkmayacaktım.

Burası *benim* yatımdı.

İzinsiz giriyorlardı ve bu yüzden yavaş yavaş öleceklerdi.

Dişlerimi gösterdim. "Merhaba, Kunio."

Chinmoku'nun ikinci komutanı gülümseyerek durdu, beni alt ettiğini çok iyi biliyordu. Bırakın kadınıma el sürmeyi, yatıma bile asla girmemeliydi. "Merhaba, Miki-san."

Ürperdim.

Artık Miki değildim. Çok uzun zamandır o olmamıştım.

Annem bana Japonca bir isim vermiş, gökteki ayın adını koymuştu. Beni sürgüne gönderdiğinde babamın istediği isimle değiştirmiştim.

Bu, bir daha duymak istediğim bir isim değildi.

Chinmoku'nun efendisinin değil de Kunio'nun burada olması çok büyük bir saygısızlıktı.

Beni öldürmeden önce liderleri tarafından görülmeye layık görmemişlerdi.

Yumruklarımı sıktım ama tüm öfkemi göstermemek için elimden geleni yaptım. Ellerim, eğitimini aldığım samuray kılıçlarını arzuluyordu. Kalbim onların kanı için *uluyordu.*

"Bırak onu." Gerçekte nefretten ölümcül olan sesimi sıkılmış gibi tutmak için elimden geleni yaptım. "O bunun bir parçası değil."

Kunio küçümseyici bir gülümsemeyle Pim'e baktı. "Bunun bir parçası değil... tıpkı kardeşinin ve babanın bunun bir parçası olmadığı gibi mi? Tıpkı ailenin geri kalanının kan borcunun bir parçası olmaması gibi mi?"

Tüm kaslarım saf öfkeyle kilitlendi. "Kesinlikle. Zaten iki masum cana kıydınız. Bir başkasına ihtiyacınız yok."

"Onlar asla masum değildi." Odanın içinde yavaşça hareket etti. "Onlar sana aitti. Bizi yüz üstü bıraktın. Onlar cezalandırmamız için bizimdi."

Pim çenesini kaldırmıştı, göğsü zar zor hareket ediyordu. Yüzünü korku kaplamış olsa da bana güvenle bakıyordu.

Bir kez daha tehlikede olmasından nefret ettim, kesinlikle *nefret ettim.* Yeterince şey yaşamıştı. Sırf beni sevmeyi seçtiği için daha fazla saçmalığa katlanmak zorunda kalmamalıydı.

Onun açısından ne kadar aptalca, korkunç bir seçimdi.

Çok üzgünüm, Pim.

Öne doğru fırlayarak, net ve otoriter bir şekilde konuşmaya özen gösterdim. "Onu bırakın, biz de gerekeni yapalım."

Birimiz ölene kadar dövüşelim.

Odanın etrafındaki gölgelerden daha fazla adam belirdi ve liderlerinin yanında durdular. Toplamda yedi kişi. Yedi artı Kunio. Bir kez daha, Chinmoku'ya karşı eşit olmayan bir savaştı.

Onlar hiçbir zaman eşit şartlarda savaşmazlardı.

Diğer çeteleri bu şekilde yok etmişler, bölgeleri ele geçirmişler ve kana susamış, insanlık dışı olmalarıyla nam salmışlardı. Bir zamanlar, ben de onlar için savaşmıştım. Çok saftım ve saplantılarıma o kadar kapılmıştım ki umursamadım.

Bu benim karmamdı.

Bunu hak etmiştim.

Ama Pim hak etmiyordu.

"Bizi hayal kırıklığına uğrattın." Kunio ellerini kel kafasında gezdirip dövmelerini okşadı. "Hayal kırıklığına uğratılmaktan ne kadar nefret ettiğimizi bilirsin, Miki-san."

Ah, bilmez miydim?

Hayal kırıklıklarını birebir tecrübe etmiştim.

Babam ve kardeşim yanarken onların hayal kırıklıklarının kokusunu almıştım.

Chinmokular yasadışı operasyonlar yürütmelerine, kadın ticareti yapmalarına, uyuşturucu üretmelerine ve ellerine geçirdikleri her şeyi yozlaştırmalarına rağmen grupları çok büyük değildi.

Kolay kolay güvenmezlerdi, sadece denenmiş ve kendini kanıtlamış olanları saflarına kabul ederlerdi.

Ailelerine davet edildiğimde, tam yetkili yetmiş dokuz üyeleri vardı. Bu sayı son on yılda artmış olabilirdi ama Kunio yanında sadece yedi adam getirdiyse, bunların en iyi yedi adamı

olduğundan hiç şüphem yoktu. *Başkalarına benzersiz ve yaratıcı yöntemlerle acı çektirmekten hoşlanan yedi adam.*

Kunio bir parmağını Pim'in kolunda gezdirdi.

Pim tıslasa da sabit kaldı ve sessiz bir şekilde öfkeyle kasıldı.

"Kadınlar konusundaki zevkini onaylıyorum. Belki de onu öldürmek yerine bizden biri yaparız."

Pim'in Chinmoku'ya ait olduğu düşüncesi beni bayıltacak ve yoluma çıkan herkesi öldürecek kadar öfkelendirdi. Bir daha asla kimseye ait olmayacaktı. *Özellikle* de onlara.

Nefret boğazıma düğümlendi. "Bırak gitsin."

"Daha önce de söylediğim gibi, talimat verecek konumda değilsin." Kunio adamlarına baktı.

Hepsi siyah pantolon ve tişört, siyah bandana ve kırmızı parmaksız eldivenlerden oluşan Chinmoku üniforması giymişlerdi. Uzun zaman önce liderleri bana kırmızı eldivenleri dökecekleri kanı simgelemek için giydiklerini söylemişti. Etlerini düşmanlarının yaşam gücüyle yıkıyorlardı.

Bir zamanlar ben de o eldivenlerden giymiştim.

Şimdi ise ellerini kesmek istiyordum.

Adamları tararken, vücutlarına bağlanmış pek çok farklı silaha dikkat ettim; bazıları basit silahları tercih ederken, diğerlerinin bacaklarına ve sırtlarına bağlanmış bıçaklar vardı. Aynı kıyafeti giyiyor olabilirlerdi ama iş seçtikleri öldürme yöntemine gelince? Her şeye izin vardı.

Selix hangi cehennemdeydi?

Çalışanlarım?

Chinmoku gemimi benden habersiz nasıl ele geçirmişti?

Ellerini önünde kavuşturan Kunio başını öne eğdi. Atmosfer poz kesmekten, hazırlıklı olmaya dönüştü.

Bir zamanlar diğer tarafta bulunmuştum ve bu ince değişimin ne anlama geldiğini anlıyordum.

Bu asla benim ihanetim ve cezalandırılmam üzerine bir konuşma olmayacaktı. Bu, Pim'in ya da benim hayatım için uzun süren bir pazarlık değildi.

Bu bir imhaydı.

Uzuvlarım gevşedi, dizlerim bir saniye içinde çözülmeye ve savaşmaya hazırdı.

Kunio gülümsedi. "Bu gecenin nasıl biteceğini sen de benim kadar iyi biliyorsun. Kadının, artık istediğimiz gibi kullanabileceğimiz biri. İtaatsizliğin yüzünden hayatın artık bizim. Varlığın bize ait. Bu gece, almaya geldik."

Kalp atışlarım yavaşladı. Gözlerim keskinleşti. Nefesim sığlaştı.

Kunio yanındaki siyahlı adama baktı. Ne bir baş sallama, ne bir emir, ne de bir işaret vardı.

Ama bunun bir önemi yoktu.

Odam, sessiz bir tehdidin gölgesinden topyekûn bir cinayet savaşına dönüştü. Dört adam aynı anda üzerime çullandı. Darbeler başıma, göğsüme, sırtıma, böbreklerime peş peşe indi. Gelişlerini önceden fark etmiş olsam da, çeviklikleri beni hazırlıksız yakaladı. Üç kez seks yaptığım için bitkin düşmüştüm. Utanç ve endişeden yorulmuştum.

Pim'in tutsaklığına öfkeliydim.

Çok fazla şey vardı ve odaklanamamıştım ve duygular asla dövüşün bir parçası olmamalıydı.

Dövüşün ilk kuralı: *Zihin tüm düşüncelerden arınmış olmalı. Beden, şiddetin dansından uzak durmalı.*

Bir aparkat gözümün önünde yıldızlar uçurdu, çenem acımasız yumrukların altında inledi.

Bu, kendimi kaybetmek için ihtiyacım olan son davetti.

Öfkeyle bağırdım; benden daha fazlası, insandan daha fazlası, hayvandan ziyade ejderha, insandan ziyade canavar olmak için yere çöktüm.

Sakatlamak için dövüşmeyeli çok uzun zaman olmuştu. Kendimi tutmaya, gerçek doğamı kilit altına almaya çok alışmıştım.

Dört Chinmoku'nun umurunda olmadı.

Vurdular, tekmelediler ve saldırdılar.

Rol yapmayı bırakıp canavarlıklarına canavarca karşılık vermekte yavaş davrandığım her an cezalandırılmayı hak ettim. Ancak ıstırap yayılıp panik artarken, Pim adımı haykırırken, son mesafeyi de kat ettim ve kusursuzluğun bilinçsizliğini buldum.

Daima taşıdığım acımasız kana susamışlığı memnuniyetle karşıladım.

Kazanma çılgınlığını besledim.

En fazla nasıl hasar yaratacağıma dair fikirlere kendimi balıklama attım.

Vicdanımı ve endişelerimi kapattım…

Yıkıcı bir hal aldım.

BÖLÜM OTUZ DÖRT

PIMLICO

Elder'ın dövüşebileceğini hep biliyordum.

Onun gücünü ilk defa beyaz malikânede hissetmiştim. Darryl'i, boynunu tek bir hamleyle çevirerek öldürdüğünde buna şahit olmuştum.

Ama bu... bu Elder değildi.

Bu, smokin giymiş bir iblisti.

Darbe üstüne darbe indirirken gözlerinde en ufak bir insanlık belirtisi yoktu. Tekmeliyor, yumrukluyor, kemikleri kırıyor, tereddüt etmeden adamları tek tek nakavt ediyordu.

Ama onu öldürmeye kararlı o piçler, kaç kez alt edilseler de saldırmaktan vazgeçmediler.

Biri yere serildiğinde, hemen bir diğeri onun yerini alıyordu.

Biri çığlık attığında, bir başkası aynı acıyı Elder'a yaşatmak üzere koşuyordu.

Elder bir makine gibiydi.

İnsanlık dışı bir güçle savaşıyordu.

Ne kadar darbe alırsa alsın, burnundan ne kadar kan fışkırırsa fışkırsın, tek bir inilti bile çıkarmadı.

O, ailesinin verdiği isimle bir hayaletti.

Göğsüne kazınmış ejderhaydı.

Ben de beni tutan adamla savaştım.

Etrafımdaki düşmanları görmezden geldim. Tek gördüğüm Elder ve onun ortaya koyduğu kusursuz, ölümcül dansıydı.

Yardımına koşmak için çaresizlik içindeydim, *bir şekilde* yardım etmek için. Ama sıkıca tutan eller beni hiç bırakmadı, kaburgalarıma dayanan silahın sert namlusu hiç geri çekilmedi. Elder'ın dikkatini dağıtırım diye bağırmaya cesaret edemedim. Sessizliğimi korudum ve gözyaşlarımın akmasını engelledim.

Dövüş, başından sonuna dek hiç eşit olmadı. Elder, rakiplerinden oluşan bir bulutun içinde kaybolduktan sonra, mükemmel bir aparkatla aniden yeniden belirdi.

Herkes gözünü önümüzdeki mücadeleye dikmişti. Düşen mobilyalar, yırtılan yatak takımları... Süitin her santimetrekaresi yavaş yavaş yıkıma teslim oluyordu. Gözlerimi sevdiğim adamdan alamadım, sonsuza dek yanımda kalmasını istediğim adam her yumrukla ölüme daha da yaklaşıyordu.

Onlardan bir sürü vardı ama ondan sadece bir taneydi. Elder hayatı için savaşırken ne kadar büyülü görünürse görünsün, en sonunda yorulacaktı. En sonunda kaybedecekti. En sonunda ölecekti ve sonra... *Tanrım.*

Ne olacağını düşünemiyordum bile.

Kalbim çoktan kırılmıştı.

Zihnim çoktan parçalanmıştı.

Elder bir adamı kamarasından fırlatıp başka bir savaşçı sırtına atlarken eğildiğinde nefes almadım. Elder adamın ağırlığının altında tökezlerken bir hıçkırık bir küfürle birleşti, dönerek elini geçirip Chinmoku'yu sırtından ayırdı ve sonra göğsüne tekme attı.

Adam yere doğru uçarken gözüme bir şey takıldı.

Dikkatimi Elder'dan ayırmak için içimdeki her şeyi zorlamak zorunda kaldım. Ama tam o anda, güvertenin kapıları yavaşça

kayarak sessizce birbirinden ayrılmaya başladığında, kalbim hastalıklı ve iğrenç bir umutla yeniden çarpmaya koyuldu.

Camın opak siyahlığı, ötesindeki gecenin karanlığıyla neredeyse kusursuz biçimde örtüşüyordu, bu da hareketi fark etmeyi imkânsız kılacak kadar sinsiceydi.

Aman Tanrım.

Selix.

Lütfen, Selix olsun.

En azından iki kişi olmak Elder'ın katlandığı ıstırabın büyüklüğü ne olursa olsun, tek başına olmaktan daha iyi olurdu. En azından, odanın içinde ölüm gibi uçuşan bıçakların parıltısıyla baş edebilecek bir silahı olabilirdi.

Ancak beliren Selix olmadı... Odaya iki adam daha girdi.

Daha önce hiç görmediğim iki adam.

İkisi de koyu renk saçlı ve siyah takım elbiseliydi, gölge gibi hareket ediyorlardı. Bir an için boğazımda bir çığlık düğümlendi.

Daha fazla Chinmoku muydu? Sevdiğim adamı öldürmek isteyen başka pislikler miydi?

Elder bilmek zorundaydı.

Bir şekilde ölümsüz olmaya hazırlıklı olmalıydı çünkü ölemezdi, bu şekilde olmazdı. Onun öldürülmesini izleyemezdim.

İzleyemem!

Dudaklarım aralandı; iki adam gizlenerek odaya yaklaştıkça nefes alış verişim düzensizleşti. Otomatik silahlarını çıkarıp Chinmoku'ya doğrulttuklarında dişlerim birbirine çarptı. Tabanca ya da küçük bir şey değildi, silahları büyük, otomatik ve katliam getiren cinstendi.

Onları sevgilime değil, düşmana doğrulttular.

Engel olmak yerine yardım etmek için burada olduklarına dair küçük bir inanç beni sessiz tuttu.

Elder'a baktım.

Kalabalığın içinde durmuş, çılgınca vuruyordu; yüzü soğuktu, şakağından ve yanağından kan akarken bile konsantre olmuştu. Çürükler derisini süslüyordu. Saçları vahşi ve darmadumandı.

Bu adamlar dost bile olsa, yine de uyarılması gerekiyordu.

Silahlarını Chinmoku'ya doğrulttular ama Elder hedeflerinin tam ortasındaydı.

Onların ateş hattındaydı-

Onu da öldürecekler.

Çığlık atmak için ağzımı açtım. *"El-"*

Çok geçti.

Mermi yağmuru kavgayı böldü, başladığı kadar çabuk bitti.

Beni tutan adam siper almak için refleksle eğilince çığlığım boğazımda sinmeye dönüştü. Adamlar etrafımda sinek gibi ölüyordu, Kunio adındaki adam ise ölümün yolundan çekilmek için kendini yana atarak kaçtı.

Fransız aksanıyla konuşan biri, "Lanet olası pislikler," diye tükürürcesine homurdandı ve ardından bir mermi yağmuru daha başlattı. Kurşunlar hedeflerini buldu; adamlar bedenlerinde birden fazla yarayla yere yığıldılar.

"Hayır!" Kıvrılıp savaştım, gözlerim önümdeki kan banyosundaydı.

Onu göremiyorum.

Onu göremiyorum!

Bir an için kimse kımıldamadı. Barut kokusu odada ağır ağır asılı kaldı.

Sonra, yavaşça vücut yığınları hareket etti. Elder ölü Chinmoku'yu itip titrek ayakları üzerinde durmaya çalışırken rahatlayarak hıçkırdım.

Kalabalığın ortasında olmak onun hayatını kurtarmıştı.

Zarar görüp görmediğini bilmiyordum ama yaşıyordu.

O yaşıyordu ve onlar artık hayatta değildi.

Kalbim nefretle çirkinleşti.

Ne *cüretle* ona zarar vermeye çalışırlardı?

Ne *cüretle* onu öldürmeye çalışırlardı?

Bir silah kapmak ve bu iki yabancının başlattığı işi bitirmek istedim.

Elder zorlukla nefes alıyordu; bir eli sıkılı bir yumruk halindeydi, diğer elinin parmaklarından biri ise doğal olmayan bir açıyla bükülmüştü. Elinden geleni yaparak ayakta durmaya çalışıyordu ama bir bacağı ağırlığını taşıyamıyordu. Yüzü, acı ve öfkenin fırça darbeleriyle çizilmiş bir şiddet sanat eseriydi.

Yeni gelenlere sert bir bakış fırlattı; kara gözleri tehditkâr ve dikkatle tartan cinstendi. Onları tanımıyordu. Ve yüzünde onları gördüğüne dair en ufak bir memnuniyet belirtisi yoktu.

Silahlı adamların umurunda değil gibiydi. Elder'ı birazdan ezilmek üzere olan bir böcekten farklı değilmiş gibi görmezden geldiler, silahlarını onun yerine beni tutan adama ve yanımızdaki Chinmokulara doğrulttular.

Katliam yapan iki adamdan zayıf olanı, daha fazla kan dökülmesini istiyormuş ama şimdilik insan rolü oynamaya hazırmış gibi dudaklarını yaladı. "Kızı bırakın gitsin."

Kalbim bükülüp tısladı. Serbest bırakılmak için daha çok mücadele ettim. Gözlerim özgürlüğümü talep eden adamları geçip Elder'a takıldı.

Bana acıyla baktı, bir bakışta binlerce özür diledi.

Beni tutan adam tutuşunu sıkılaştırdı ve uslu durmam için beni sarstı. "Sen de kimsin?"

"Seni ilgilendirmez," diye hırladı ikisinden daha iri olan adam. "Onu duydun; kızı bırak gitsin."

Chinmoku isteksizce patronuna baktı ve elini gevşetti. Anında oradan uzaklaştım.

"Bunu ödeyeceksin," diye patladı Kunio. "Hiçbir şeyden haberin-"

İki el daha ateş edildi, kurşunlar o kadar yakından uçuyordu ki akımı tenimin üzerinde dalgalandı.

Son iki Chinmoku sessizliğe gömülürken yerde iki gümbürtü daha yankılandı. Devrilmiş ağaçlar gibi düştüler, yaşlı odunlar gibi sessiz ve ölüydüler.

Her şey bitmişti.

Bu uğursuz melekler her kimse, Elder'ın hayatını kurtarmış ve beni ona geri vermişlerdi.

Daha fazla ayrı kalmaya tahammül edemedim.

Hâlâ dumanı tüten iki silah tutan adamları umursamadan, kim olduklarına dair cevapları umursamadan, Elder'a doğru fırladım. Ona ulaşmak için cesetlerin üstünden atlarken elbisem kırmızı ve mavi renklerle uçuşuyordu.

"Pim..." Elder bana doğru sekti. "Siktir, Pim."

Ayak parmaklarım sıcak kanda kaydı. Ölüm kokusuyla midem takla atsa da Elder'ın kollarına girdim ve alnımı kalbine dayadım, hiçbir şey umurumda değildi.

O hayattaydı.

Bu benim hatamdı. Dikkatini dağıtmıştım. Aklımı hayatta kalma modundan baştan çıkarma moduna geçirmiştim.

"Elder... Ben çok üzgü-"

Dudaklarını saçıma yapıştırdı. "Yapma. Lütfen, yapma. Bu benim hata-"

Kollarıma ve belime dolanan eller beni geriye doğru çekti, limon-sandal ağacı kokusunun kucağına aldı.

"Bekleyin!" Gözyaşlarım daha fazla döküldü, ihtiyaç duyduğum tek adamdan koparılmaktan nefret ettim.

Kendisine ait olmayan bir kavgada sayısız cinayet işlemiş olan ince, tehlikeli katil beni sanki hiçbir ağırlığım yokmuş gibi tutuyordu. Elder'a hırladı. "Sakın ona dokunma." Adam geri çekilerek silahının namlusunu ona doğrulttu.

"Yapma!" Beni yakalayanın kolunu tırmaladım. "Ateş etme."

"Dur." Elder cesetlerin üzerinden tırmanıp dişlerini sıkarak bizi takip etti. Bir kolu şüpheli bir şekilde kırık görünse de teslim olmak için ellerini kaldırdı. "Ona zarar vermeyin. O benim."

Yeni gardiyanım sadece kâbuslarımda duyduğum bir karanlıkla kıkırdadı. "Artık değil."

"Bekle!" Vücudumu kavradığı için ona tam olarak bakamadığımdan elinde kıvrıldım. Bu lanet elbise tasma olarak kullanılacak kadar çok kumaş sağlıyordu. "O benim arkadaşım. O-"

Arkadaş ne yazık ki yerinde bir kelime değildi.

Sevgilim demek de hakkını vermiyordu.

O benim yaşama sebebim... var olma amacım...

Adam dağınık düşüncelerimi toparlamam için bana zaman vermedi. Geriye doğru giderken silahını yukarıda tuttu ve beni sıkıca kavradı. "Her ne kadar eğlenceli olsa da artık gidiyoruz." İngilizce sesli harfleri kalınlaştırarak söyleyen Fransız aksanı kulaklarımın seğirmesine neden oldu. Fransızcanın aşk dili olması gerekmiyor muydu? Bu adamların burada ne işi vardı ve ne istiyorlardı?

"Seninle hiçbir yere gitmiyorum."

Tekrar mücadele etsem de beni kendine doğru çekip kulağıma doğru soludu. "Seni güvenli bir yere götürüyoruz. Bizden korkma."

Endişesi beni aptala çevirdi, beni çıkışa ve Elder'dan uzağa sürüklemesine yetecek kadar uzun sürdü.

"Hayır, bekle! Ben *güvendeyim* zaten. Onunlayım." Elder'ı işaret ettim. "El... lütfen. Söyle onlara."

Elder bir adım öne çıktı, kan kaybediyordu ve topalladığı gözden kaçmıyordu. "Ellerini ondan çek. Sana bir daha söylemeyeceğim. Biz birlikteyiz. O benim, lanet olası."

"Yanlış." Beni tutan adam silahını kaldırdı.

"Hayır!" Kendimi ona doğru savurarak dengesini bozdum, kurşunlar Elder'ın çellosunun bulunduğu dolaba isabet etti. Siyah takım elbiseli ve kıyafetinden daha kara ruhlu, iri adam silahını Elder'a doğrulttu. "Sakın kıpırdama."

Fransız adam, neredeyse nefesimi kesecek kadar sıkı bir şekilde beni kollarına aldı. Silahının kayışını dirseğinin üzerinden geçirip sağlamlaştırdı ve ardından beni Elder'ın süitinden dışarı taşıdı.

O, güverteye doğru hızla ilerlerken ben de omzunun üzerinden geriye baktım.

Tekmeledim. Çığlık attım. Yumrukladım. Artık umurumda değildi. "Hayır. Dur. Gitmek istemiyorum! Her şeyi yanlış anladınız!"

Bu adamlar da kimdi? Neden Chinmoku'yu durdurmaya yardım edip sonra da beni kaçırmışlardı?

Anlamıyordum. Anlamak da *istemiyordum*. Tüm bunların sona ermesini ve Elder ile planladığımız şeyi yapmamızı -yatakta yan yana kıvrılıp birlikte rüyalarda huzur bulmayı- istedim.

Güvende olmak istedim.

Bunun bir hata olmasını istedim.

"Bekle!" Elder bizi kovaladı. Yaralanmanın etkisiyle sendeledi, koşarken yan tarafını tuttu ve beni tutan adama yaklaşırken kayarak durdu.

Elder'ın yüzmeye indiği tırabzanın ve aşağıdaki suya inen merdivenin bulunduğu korkuluğa doğru geri geri giderken adamın kolu göğüskafesimi zedeleyecek şekilde sıkılaştı.

Gözucuyla Hayalet'in yanında sallanan bir sürat teknesi gördüm. Ahşap süslemeli, beyaz, şık çizgileri ve yelkeninde tam uçuş halinde resmedilmiş güzel bir serçe vardı.

Elder soluk soluğaydı, yüzünde delirmiş gibi bir ifade vardı. Pirinç korkuluğu tutarken parmakları kanla kayganlaşmıştı. Kan, smokininin rengini koyulaştırarak hastalıklı bir kestane rengine boyamıştı. "Dur. Onu *seviyorum*. Çok büyük bir hata yapıyorsun."

Fransız adam sertçe güldü. "Hata yapan ben değilim. Kadınları zevk için satın alabileceğini düşündüğün anda bunu sen yaptın." Fransızca bir şeyler mırıldandı ve ardından hırladı. "Aşkın anlamını bilmemen çok kötü." Silahını kaldırdı ve beni tırabzanla sert vücudu arasına sıkıştırdı. "Hepiniz aynısınız. *Pisliksiniz*."

Elder gözlerinde dehşetle bana bakarken gözyaşları yanaklarımdan aşağı süzüldü. "Kim olduğunu bilmiyorum ama yanlış anladın. O da beni seviyor. Biz-"

"Bu saçmalıktan bıktım artık." Beni tutan adam tetiği bir kez çekerek kalbimi ellerinde tutan adamı vurdu.

"*Hayır*!" Çığlığım, feryadım, tiz haykırışım gece göğünü parçaladı, ayı deldi ve martıları yıldızlara uçurdu.

Kurşunun gürültüsü silahtan Elder'a doğru süzüldü, onu geriye doğru itti, sertçe çarptı, yukarı, küpeşteye doğru döndürdü ve aşağı, aşağı, aşağı indi.

Denize düştü.

Su sıçraması onu yutarken çığlık attım. Deniz, bir sonraki yemeğine kavuşan kraken gibi kurbanına sahip çıkıyordu.

Bir saniye önce, Elder hayattaydı... buradaydı.

Bir saniye sonra ise gitmiş... düşmüştü.

Neler olup bittiğini kavramam yalnızca bir kalp atışı kadar zaman aldı.

Ezici ıstırabın içimi yarması bir saniye daha aldı.

Ve çığlık atmak için yeterli havayı ciğerlerime çekmem... bir başka saniye.

Ve çığlık attım.

Ve *çığlık attım.*

"Hayır!"

Hayır, hayır, hayır.

"*Hayır!*"

Mücadele ettim.

Tanrım, nasıl da savaştım.

Onlardan nefret ettim.

Onlardan tiksiniyordum.

Onları *öldürecektim.*

Öldür, öldür, öldür onları.

Hayatta kalmalıydı.

Yüzmeyi biliyordu.

Yumruklardan, tekmelerden ve acıdan kurtulmuştu.

Hayatta olmak zorunda.

Lütfen, Tanrım, yaşamasına izin ver.

Bu dünyada artık hiçbir şeyin anlamı yoktu. Aklımı başımda tutan hiçbir şey yoktu. Uğruna savaşacak bir şey yoktu. Anlayacak bir şey yoktu. Beni tutan adam Fransızca bir şeyler mırıldanıyordu.

Ondan *nefret ettim.*

Beni kendine doğru çevirerek yanaklarımı öyle bir şefkatle kavradı ki, zaten pamuk ipliğiyle yerinde duran kalbimin derisini yüzdü.

Başparmakları kaynayan gözyaşlarımı yatıştırdı; yüzünü pişmanlık doldurdu, gözlerindeki katilin yerini şefkatli biri aldı. Elder'ın, beni incitecek bir şey yaptığında utanç ve pişmanlıkla dolan gözlerinin neredeyse aynısıydı.

"Sus kızım," diye fısıldadı. "Her şey yoluna girecek, göreceksin. Artık özgürsün. Güvendesin."

Buz gibiydim, kaskatı kesilmiştim.

Üzüntüden neredeyse katatonik bir hal almıştım.

Başımı iki yana sallayarak anlaması için ona yalvardım. *Elder'ı kurtarması için. Verdiği zararı düzeltmesi için.* "Görmüyor musun? Ben *özgürdüm*. Güvendeydim. Onunla birlikteydim. Onu *seviyorum*." Hıçkırıklar boğazımı tıkadı. "Onu seviyorum. Onu seviyorum ve sen onu öldürdün!"

Adam üzüntüyle başını salladı. "Onu sevdiğini *sanıyorsun* ama sevmiyorsun. Böyle adamlar, zihinleri çarpıtır. Kadınları incitirler ve bunun normal olduğuna inandırırlar." Dudakları vahşi bir hırıltıyla geri çekildi ve beni yeniden dehşete düşürdü. "Bunu bir daha yapmayacak. Sana söz veriyorum."

"Anlamıyorsun!" Ona saldırdım. Ona tokat attım. Tırnaklarımı o günahkâr, korkunç yüzüne geçirmek istedim. "Beni o dediğinden kurtardı. O değildi-"

Diğer adam omzuna hafifçe vurdu. "Q, gitsek iyi olur."

"*Tu as raison. Allons-y*[*]. Eve döndüğümüzde onu hallederiz. Tess ne yapacağını bilir."

"Hayır, sizinle hiçbir yere gitmiyorum!"

Suya gitmem gerekiyordu.

Elder'a gitmeliydim.

"Bırak beni!"

Koluma bir şey battı, kanıma sıcaklık ve sert bir acı gönderdi.

* (Fr.) Haklısın. Gidelim.

Ay ışığında bir iğne parladı.

Gözkapaklarım çırpınırken içimi sarsıcı bir öfke kapladı. "*Bana ilaç mı verdin?*"

Limon ve sandal ağacı kokan adam hüzünle gülümsedi. "*Je suis désolé*. Ama bu senin iyiliğin için."

Hiçbir şey benim iyiliğim için değildi.

Bu, benim için iyi olan her şeye karşı olan şeydi.

Elder'ı almışlardı.

Beni almışlardı.

Onlar...

Sanki artık temellerim buz pateni, beynim de donmuş bir su birikintisiymiş gibi, zihnim üzerinde kayıyor ve sendeliyordu. Yalpaladım, dizlerim beni nasıl tutacağını unutmuştu.

Kendimi hasta hissettim. Başım dönüyordu, kaybolmuş gibiydim.

Ona lanet okuyarak kollarına yığıldım, bedenim kontrolümden çıkarken ve tüylerimi diken diken eden bir uyuşukluk üzerime çökerken kucağında sallandım.

Elder için ağladım.

Kendim için ağladım.

Elde etmeye çok yakın olduğumuz her şey için ağladım.

Bunu yapmasına izin veremezdim.

Bu yabancının bu zamana kadar istediğim her şeyi çalmasına izin veremezdim.

Bir adı olmalıydı.

Onu tanımak zorundaydım.

Böylece uyandığımda onu lanetleyebilir, büyü yapabilir ve bana yaşattığı çaresizliğin onda birini ona yaşatabilirdim.

* (Fr.) Üzgünüm.

"Sen... kimsin?" Konuşma yetim azalıyordu. "Bunu n-neden yapıyorsun?"

Bulutlar üzerime çökmeden hemen önce, ay ışığı hayatımın en kötü akşamını karartmadan hemen önce, adam bana sarıldı, saçlarımı okşadı ve haftalardır taşıdığım sorunun cevabını verdi. "Benim adım Q Mercer ve seni ÇDGP tarafından satıldığın hayattan kurtarıyorum. Kadınları satın alan erkekleri avlıyor ve o kadınlara hayatlarını geri veriyorum. Sen sonuncususun." Beni kollarının arasına aldı, balo elbisem kollarının üzerinde fısıldıyordu. "Sen sonuncuydun ama artık bulundun. Kimse sana bir daha zarar veremeyecek. *Je promets**."

Kimse bana bir daha zarar vermeyecek mi? Senden başka...

Beni kurtardığını sanan bu karanlık intikamcı beni tamamen yok etmişti.

Karakoldaki dosyama ulaşan adam buydu.

Peşime düşen Chinmoku değil, bu adamdı.

Zihnim karardı.

Bedenim kayboldu.

Başka hiçbir şey hatırlamadım.

---

* (Fr.) Söz veriyorum.

YAZAR HAKKINDA

Tam zamanlı bir yazar olmak için hayallerinin peşinden koşan Pepper, en iyi Karanlık Romantizm, en iyi BDSM Serisi ve en iyi Kahraman ödülleriyle tanınıyor. Erotik Romantizm, Romantik Gerilim, Çağdaş ve Erotica Gerilim'de bir numaranın yanı sıra iBooks'un en çok satan bir numaralı yazarıdır. Şu anda yayımlanmış yirmi kitabı ile üç yılda yirmi sekiz kez en çok satanlar listelerine girmiştir.

Pepper hem geleneksel hem de kendi yayımladığı eserleri olan karma bir yazardır. Pure Corruption Serisi Grand Central, Hachette tarafından yayımlandı. Trident Media ile anlaştı ve kitapları dünya çapında birçok dilde ve sesli olarak satıldı.

Kişisel bir not olarak, Pepper on altı yıllık bir aradan sonra yakın zamanda at binmeye geri döndü ve şimdi Sonny adında muhteşem bir siyah kısrağa sahip. Eski bir yarış atı olan Sonny, yeniden eğitilerek mutlu bir hacking, dresaj ve gösteri atlama midillisi haline getirilmiştir. Pepper eğer yazmıyorsa, ata biniyor.

Hayatındaki diğer erkek ise en yakın arkadaşı ve ilk görüşte âşık olduğu kocası. Eşi, evlenme teklif etmedi ve bir iddianın parçası olarak evlendiler ancak on bir yılın ve sayısız macera ile eğlencenin ardından, kendisi peri masalını yaşadığı için romantizm konusunda tam bir aptal.

Pepper ve çalışmaları hakkında daha fazla bilgi için lütfen takip edin:

Facebook: Peppers Books

Instagram: @Pepperwinters

Facebook Grubu: Peppers Playgound

Web sitesi: www.pepperwinters.com

Ayışığı Kitaplığı

Ayışığı Kitaplığı

@AYISIGIKITAP